

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СЕСТРИ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2008

chitanka.info

На майка ми Норма и на най-прекрасните и фантастични дъщери в целия свят: Биатрикс, Сам, Виктория, Ванеса и Зара — нека винаги, винаги, винаги бъдете опора една за друга, с нежност, състрадание, търпение, вяност и любов.

Всяка от вас е най-хубавият подарък, който съм дарила на останалите.

И на Саймън, Мия, Чикита, Талула, Гиджет и Грейси — най-добрите, най-обичливите и най-красиви кучета на планетата.

С цялата ми любов, мама

Д.С.

1.

Фотосесията на площад „Конкорд“ в Париж продължаваше от осем часа сутринта. Районът около фонтана бе ограден с лента, а скучаещите парижки жандарми наблюдаваха снимките. Моделът стоеше във фонтана вече от часове — подскачаше, смееше се, отмяташе глава назад със заучена радост. Но всеки път, когато го правеше, беше убедителна. Облечена бе във вечерна рокля, стигаща до коленете, с наметка от визон. Мощен вентилатор разпиляваше в златист облак зад нея прекрасната ѝ, дълга руса коса.

Минувачите се спираха да погледат, очаровани от сцената, докато гримьорката по шорти, с горнище без ръкави, излизаше и влизаше във фонтана, за да поправи грима на манекенката. Дори когато приближи времето за обяд, отстрани продължаваше да изглежда сякаш тя се забавлява, тъй като между снимките се смееше и разговаряше с фотографа и двамата му помощници. Минаващите коли намаляваха, а две американски тийнейджърки се спряха и втренчиха смаяни погледи в манекенката — бяха я разпознали.

— О, Боже! Това е Канди! — възкликна удивено по-голямото момиче. Бяха дошли от Чикаго, за да прекарат ваканцията си в Париж, но дори парижаните лесно разпознаваха Канди. Откакто навърши седемнадесет, тя беше най-успешният супермодел не само в Америка, но и на международните подиуми. Сега Канди беше на двадесет и една и бе спечелила значително богатство, дефилирайки по подиумите в Ню Йорк, Париж, Лондон, Милано, Токио и десетина други градове. Агенцията едва смогваше да се справи с многобройните ѝ ангажименти. Поне два пъти в годината тя беше на корицата на „Вог“ и постоянно я търсеха. Несъмнено беше най-популярният модел в бизнеса, а името ѝ бе известно дори на онези, които не се интересуваха особено от мода.

Пълното ѝ име беше Канди Адамс, но тя никога не използваше фамилията си — беше просто Канди. Не се нуждаеше от повече. Всички я познаваха — лицето ѝ, името, репутацията ѝ като една от

водещите манекенки в света на модата. Умееше да превръща работата си в удоволствие, независимо дали газеше с боси нозе из снега, по бикини в мразовита Швейцария, дали се разхождаше през зимата във вечерна рокля покрай брега сред плискащите се вълни в Лонг Айланд или позираше, облечена в дълго самурено палто под палещото слънце на хълмовете край Тоскана. Каквото и да правеше, изглеждаше така, сякаш искрено се забавляваше.

Да стои през юли във фонтана на площад „Конкорд“ беше лесно, макар сутрешното слънце да напичаше — според парижките стандарти бе нахлула поредната лятна гореща вълна. Фотосесията беше за корицата на „Вог“, за октомврийския брой, а фотографът Мат Хардинг беше едно от големите имена в бизнеса. През последните четири години двамата с Канди бяха работили стотици пъти заедно и той обичаше да я снима.

За разлика от останалите известни модели Канди винаги беше непринудена и естествена — мила, забавна, открита, сладка и изненадващо наивна след огромния успех, на който се радваше от началото на кариерата си. Тя наистина беше много мил човек и невероятна красавица. Изглеждаше страхотно. Лицето ѝ бе идеално за камерата — без никакви дефекти и недостатъци. Притежаваше изяществото на камея, с фини изваяни черти, прекрасна естествено руса коса — която през повечето време носеше дълга — и с огромни сини очи с цвета на небето. Мат знаеше, че тя обича купоните до късно през нощта. Удивително, но това не ѝ се отразяваше на следващия ден. Бе една от малцината щастливци, които можеха да будуват цяла нощ, а на сутринта да изглеждат съвсем свежи. Е, нямаше винаги да е така, но засега можеше да си го позволи. Канди ставаше по-красива с всяка изминала година, пък и едва ли би могло да се очаква на двадесет и една да бъде засегната от опустошенията на времето. Ала при някои модели годините започваха да личат дори на толкова млада възраст. Но това не важеше за Канди. Природната ѝ прелест и очарование бяха все същите, както когато Мат я видя за пръв път. Тогава момичето беше на седемнадесет и той за пръв път я снима за „Вог“. Фотографът я обичаше. Всички я обичаха. Нямаше мъж или жена в модния бизнес, които да не бяха покорени от чара на Канди.

Тя беше висока метър и осемдесет боса, тежеше петдесет и два килограма и Мат знаеше, че почти не се храни. Каквато и да бе

причината за удивително малкото ѝ тегло, изглеждаше страхотно. Въпреки че на живо беше изключително слаба, винаги изглеждаше великолепно на снимките. Затова и често присъстваше на корицата на „Вог“. Именно от „Вог“ го бяха наели, за да заснеме тази фотосесия, и той с радост прие, защото Канди наистина беше любимият му модел.

В дванадесет и половина приключиха със снимките и тя излезе от фонтана, сякаш бе прекарала там само десетина минути, а не четири часа и половина. Същия следобед щяха да снимат отново на фона на Айфеловата кула. Канди никога не се оплакваше от трудните условия на работа или от дългите часове, и това бе една от причините фотографите да обичат да работят с нея. А също и фактът, че снимките ѝ винаги излизаха идеално. Лицето ѝ бе най-прекрасното и най-желаното на тази планета.

— Къде искаш да отидем за обяд? — попита я Мат, докато помощниците му прибираха фотоапаратите, статива и заснетия филм. Канди бе свалила бизоновото палто и подсушаваше краката си.

Тя се усмихваше, изглеждаше така, сякаш работата бе удоволствие за нея.

— Не знам. Какво ще кажеш за „Л'Авеню“ — предложи с непринудена усмивка.

Разполагаха с доста време. Щяха да са нужни поне два часа на помощниците му, за да разположат оборудването пред Триумфалната арка. Предишния ден Мат бе обсъдил с екипа си всички подробности и сега нямаше нужда да е там, преди хората му да са подготвили всичко за снимките. Така двамата с Канди разполагаха с два часа за обяд. Много от моделите и моделиерите предпочитаха „Л'Авеню“, както и „Косте“, „Буда бар“, „Мен Рей“ и други парижки елегантни ресторанти и барове. Мат също харесваше „Л'Авеню“, а и заведението се намирал недалеч от мястото, където щяха да снимат същия следобед. Не че имаше голямо значение къде ще отидат, защото тя едва ли щеше да яде много — както всички модели и Канди изпиваше по няколко литра вода на ден. Те се промиваха непрекъснато с вода, за да не качат нито грам. А и с двете листа маруля, от които обикновено се състоеше обядът ѝ, едва ли имаше опасност да напълнее. С всяка година ставаше все по-слаба, но въпреки това изглеждаше здрава — независимо от високия си ръст и абсурдно ниското тегло. Костите ѝ изпъкваха под кожата на раменете и таза, а ребрата ѝ се брояха. Както беше най-

известната и предпочитаната сред повечето си колежки, така беше и най-слабата сред тях. Теглото ѝ понякога тревожеше Мат, макар че тя отминаваше със смях загрижените му забележки, че може би има проблеми с храненето. Канди никога не коментираше теглото си. Повечето известни модели кокетираха с него, често страдаха от анорексия, че и по-лошо. Това беше част от бизнеса. Обикновено хората след деветгодишната си възраст нямаха подобни мерки. Дори по-възрастните жени, които ядяха наполовина от нормалното, не бяха толкова слаби.

Двамата разполагаха с кола и шофьор, който ги откара до авеню „Монтен“. Както обикновено, по това време на годината мястото гъмжеше от хора. Следващата седмица имаше ревю на висшата мода и дизайнери, фотографи и модели се стичаха от всички краища на света. А и през юли бе разгарът на туристическия сезон в Париж. Американците, както и модните парижани, обичаха ресторанта. Той винаги приличаше на оживена сцена. Един от собствениците мигом забеляза Канди и ги поведе към една маса на остъклената тераса, наричана „Верандата“. Това беше любимото място на Канди. Харесваше ѝ, че може да пуши във всеки ресторант в Париж. Не беше заклета пушачка, но понякога си позволяваше да запали някоя и друга цигара и ѝ доставяше удоволствие да го прави, без да ѝ хвърлят недоволни погледи или да чува грозни коментари. Мат често казваше, че тя е една от малкото жени, които изглеждат привлекателно и когато пушат. Канди вършеше всичко с елегантност и грация и можеше да изглежда секси дори когато завързваше връзките на обувките си. Просто притежаваше стил и класа.

Мат си поръча чаша бяло вино за аперитив, а Канди помоли за бутилка минерална вода. Беше оставила в колата голямата бутилка, която постоянно мъкнеше със себе си. За обяд си избра салата без дресинг. Мат си поръча стек тартар и двамата се отпуснаха на столовете си, докато хората от околните маси се взираха в нея. Всички я бяха познали. Носеше джинси и горнище без ръкави, а краката ѝ бяха обути в сребристите сандали без ток, които си бе купила миналата година в Портофино. Често си поръчваше сандалите там или в Сен Тропе, където обикновено ходеше всяко лято.

— Ще дойдеш ли за уикенда в Сен Тропе? — попита Мат, уверен в положителния отговор. — Валентино устройва парти на яхтата си —

знаеше, че Канди ще е сред първите поканени, а тя рядко отказваше, не вярваше да отклони и тази покана.

Обикновено отсядаше в хотел „Библо“ с приятели или на някоя яхта. Младата манекенка винаги получаваше милион предложения, отвсякъде я търсеха, искаха да бъдат в компанията ѝ — защото бе знаменитост, красива жена и приятен гост. В добавка присъствието ѝ привличаше и други знаменитости. Хората я използваха като примамка, доказваха чрез нея социалния си просперитет. Подобно бреме не беше леко и често граничеше с експлоатацията, но като че ли тя нямаше нищо против. Явно бе свикнала. Отиваше там, където искаше и където смяташе, че ще прекара най-добре. Но този път го изненада. Въпреки невероятната си външност, тя бе жена със сложна душевност, а не някоя безмозъчна и повърхностна красавица, както мнозина очакваха. Канди беше не само прекрасна, но мила и благородна, и много умна, а и все още по младежки наивна, независимо от успеха си. Точно това Мат харесваше у нея. У Канди нямаше нищо превзето или пресилено и тя открито се радваше на живота и на всичко, което правеше.

— Не мога да отида в Сен Тропе — рече тя и бодна парченце от марулята си.

Невероятно, но вече я бе видял да преглъща две хапки.

— Имаш други планове?

— Да — отвърна тя с усмивка. — Трябва да се прибера у дома. Родителите ми устройват празненство всяка година за Четвърти юли и майка ми ще ме убие, ако не се появя. Това е задължително за мен и сестрите ми.

Мат знаеше, че беше много близка с тях. Нито една от сестрите ѝ не беше модел. Доколкото си спомняше, тя беше най-малката. Канди обичаше да говори за семейството си.

— Следващата седмица нямаш ли ревюта? — почти винаги беше булката на „Шанел“, както и на Сен Лоран, преди прочутият дизайнер да сложи край на изявиите си. Беше невероятна булка.

— Не и тази година. Ще си взема две седмици отпуск. Обещала съм. Обикновено си отивам у дома само за празненството и се връщам навреме за ревютата. Тази година планирам да остана две седмици и да си почина. От Коледа не сме се събирали всички заедно. Доста е трудно, след като живеем далеч от вкъщи, най-вече аз. От март почти

не съм била в Ню Йорк и мама се оплаква. Затова ще остана две седмици, а след това ще замина за Токио, за да се снимам за японския „Вог“.

Тъкмо в Токио доста от моделите печелеха големите си пари, а Канди — най-вече. Японските модни списания се избиваха за нея. Обичаха русите ѝ коси и високата ѝ тънка фигура.

— Мама наистина се вбесява, когато не се прибера у дома — додаде Канди и Мат се засмя. — Какво ти е толкова смешно?

— Ти. Ти си най-желаният модел в бизнеса, а все още се тревожиш, че майка ти ще ти се ядоса, ако не си у дома за барбекюто, пикника или каквото там устройва по случай Четвърти юли. Точно това ми харесва у теб. Ти наистина все още си дете.

Тя сви рамене с дяволита усмивка.

— Обичам мама — честно заяви след миг. — Както и сестрите си. Мама наистина се разстройва, ако не се приберем у дома. Независимо дали е за Четвърти юли, Деня на благодарността или Коледа. Веднъж пропуснах Деня на благодарността и тя цяла година ми три сол на главата. За мама семейството е на първо място. Мисля, че е права. Когато имам деца, и аз ще искам същото. Животът, който водя в момента, е забавен, но няма да трае вечно. А семейството е нещо трайно.

Канди все още се придържаше към ценностите, в които бе възпитана и отгледана, и вярваше безусловно в тях, без значение колко много ѝ харесваше да е супермодел. Семейството ѝ беше най-важното за нея. Много повече от мъжете в живота ѝ. Връзките ѝ до този момент бяха краткотрайни и мимолетни и според Мат, мъжете, с които бе излизала, бяха все негодници: или младоци, които единствено искаха да се изфукат с нея, или доста по-възрастни, при това понякога доста зловещи. Както много други красиви млади жени, тя беше магнит за мъжете, които искаха да я използват, да се покажат с нея и да се наслаждат на плодовете на славата ѝ. Последният ѝ приятел беше един италиански плейбой, известен с красивите жени, с които бе имал връзки — за около две минути. Преди него беше с един млад английски лорд, който изглеждаше нормален, но ѝ бе предложил секс с камшици и белезници, а по-късно Канди бе открила, че е бисексуален и пристрастен към наркотиците. Това я бе шокирало и тя бе побягнала надалеч като от огън, макар че не ѝ се случваше за пръв път да

получава подобни предложения. През последните четири години се бе наслушала на какво ли не. Повечето от връзките ѝ не траеха дълго. Нямаше време, нито желание да се обвърже сериозно, а и мъжете, които срещаше, не бяха от тези, с които би искала да остане. Винаги казваше, че никога досега не се е влюбила, макар да бе излизала с доста мъже. Никой от тях не струваше, за разлика от момчето, което ѝ беше гадже в гимназията. В момента той учеше в колеж и двамата бяха изгубили връзка.

Канди никога не бе ходила в колеж. Първият ѝ голям пробив на модния подиум бе станал, когато беше в последния клас на гимназията. Беше обещала на родителите си, че по-късно ще се върне в училище, за да си довърши образованието. Искаше да се възползва от възможностите, които имаше и докато ги имаше. Беше спестила доста пари, макар че бе похарчила голяма сума за апартамента си в Ню Йорк, както и за красиви дрехи и развлечения. Колежът ѝ се струваше все по-далечна перспектива. Просто не виждаше смисъл. Винаги изтъкваше пред родителите си, че не е толкова умна като сестрите си. Близките ѝ неизменно го отричаха и все още вярваха, че един ден ще постъпи в колеж, когато животът ѝ навлезе в по-спокойно русло. Но дали това изобщо щеше да се случи някога? Засега живееше на пълни обороти и се наслаждаваше на всяка минута и на огромния си успех.

— Не мога да повярвам, че ще си отидеш у дома за пикника на Четвърти юли или каквото е там, по дяволите. Няма ли шанс ли да те разубедя? — попита с надежда Мат.

Той имаше приятелка, но тя не беше във Франция, а двамата с Канди открай време бяха добри приятели. Харесваше компанията ѝ, а и с нея щеше да прекара много по-весело уикенда в Сен Тропе.

— Не — непоколебимо отвърна младата жена. — Ако не отида, ще разбия сърцето на мама. Не мога да ѝ причиня подобно нещо. А и сестрите ми ще се ядосат. Те всички ще си дойдат за празника.

— Да, но за тях е различно. Сигурен съм, че на никоя от тях не ѝ се налага да избира между домашно празненство и покана за яхтата на Валентино.

— Може би, но и те си имат своите задължения. Въпреки това всички ще се съберем у дома за Четвърти юли и нищо друго няма значение.

— Колко патриотично — цинично я подразни той, докато посетителите продължаваха да минават покрай тяхната маса и да я зяпат. Гърдите на Канди прозираха през тънкото като хартия памучно горнище, наричано в бизнеса „кошмарът на съпругата“. Тя постоянно го носеше и не се нуждаеше от сутиен. Преди три години бе уголемила бюста си и сега той контрастираше с изключително слабото ѝ тяло. Новите ѝ гърди не бяха големи, но изглеждаха страхотно, хирургът бе свършил чудесна работа. На пипане бяха меки, а не като повечето гърдни имплантанти, особено по-евтините. Тя се бе оперирала при най-добрия пластичен хирург в Ню Йорк, за ужас на майка си и сестрите си. Но Канди бе обяснила, че го прави заради работата си. Нито майка ѝ или някоя от сестрите ѝ биха направили подобно нещо, а и нямаха нужда. Майка им имаше чудесна фигура и на петдесет и седем все още бе много хубава жена.

Всички жени в семейството бяха красавици, макар че по външност доста се различаваха една от друга. Канди не приличаше на тях. Беше най-високата и по ръст и по черти приличаше на баща си. Привлекателен мъж, той беше играл футбол в „Йейл“, бе висок метър и деветдесет и пет, на младини с руса коса като нейната. През декември Джим Адамс щеше да навърши шестдесет. И двамата ѝ родители младееха за възрастта си и все още бяха забележителна двойка. Също като сестра ѝ Тами, майка им бе червенокоса. Косата на сестра ѝ Ани пък бе кестенява с червеникави кичури, а на най-голямата, Сабрина, беше почти катраненочерна. Баща им често се шегуваше, че в семейството има представители на всички цветове. Приличаха на стара реклама за шампоаните „Брек“ — изтънчени, аристократични, елегантни и красиви. Четирите момичета бяха красиви и като деца и често предизвикваха възхищението на околните, правеха впечатление и сега, когато излизаха заедно, дори и с майка си. Заради височината, теглото, славата и професията си Канди привличаше най-голямо внимание, но и останалите също бяха хубави.

Мат и Канди приключиха с обяда в „Л’Авеню“. Мат си хапна за десерт розови макарони със заливка от малинов сироп. Канди смръщено отбеляза, че това е прекалено сладко за нея и си поръча черно кафе, като си позволи и едно тънко блокче шоколад, което ѝ се случваше доста рядко. След обяда шофьорът ги откара до Триумфалната арка. На авеню „Фош“, зад Триумфалната арка, беше

паркирана каравана, осигурена специално за нея, и не след дълго Канди се появи облечена в зашеметяваща червена вечерна рокля, като влачеше зад себе си дълга самурена наметка. Изглеждаше невероятно красива, докато двама полицаи ѝ помагаша да прекоси оживения булевард до мястото, където я очакваха Мат и екипът му под голямото френско знаме, веещо се от Триумфалната арка.

Щом я видя, Мат засия. Канди наистина бе най-красивата жена, която бе виждал в живота си, а навярно и в целия свят.

— Мамка му! Изглеждаш невероятно в тази рокля!

— Благодаря, Мат — скромно отвърна тя и се усмихна мило на двамата жандарми, които изглеждаха като омагьосани. Едва не бе предизвикала няколко катастрофи, тъй като лудите парижки шофьори натискаха рязко спирачки, приковаха погледи в нея, докато полицаите я превеждаха през натоварения булевард.

След пет часа приключиха със снимките и Канди се върна в „Риц“, за да си почине. Разполагаше с четири часа. Взе си душ, обади се в агенцията в Ню Йорк и в девет часа вечерта, в мекия здрач, отново беше пред Триумфалната арка за втората фотосесия. Свършиха снимките в един след полунощ, след което тя отиде на един купон, където бе обещала да присъства.

Когато в четири сутринта влезе във фойето на „Риц“, бе пълна с енергия, без следа от умора по лицето си. Мат си бе тръгнал преди два часа. Както бе изтъкнал — нищо не може да се сравни с това да си на двадесет и една. На тридесет и седем той не можеше да издържа на темпото ѝ, нито пък повечето мъже, които я преследваха.

Канди опакова багажа си, взе си душ и след това си легна за час. Беше прекарала добре, но партито беше стандартна сбирка, без нищо ново и различно. Трябваше да напусне хотела в седем сутринта и в осем да бъде на летище „Шарл дьо Гол“, за да излети с полета в десет. По обяд местно време щеше да кацне на летище „Кенеди“. Още час, докато освободят багажа ѝ и мине през митницата, после два часа шофиране до Кънектикът и в три следобед щеше да пристигне в къщата на родителите си. Щяха да имат достатъчно време, за да се подготвят за празненството по случай Четвърти юли. Тя очакваше с нетърпение да прекара вечерта със сестрите и родителите си, преди да настъпи лудницата на следващия ден.

Канди се усмихна на познатите администраторки и охраната, докато излизаше от „Риц“, облечена в дънки, тениска, с вързана на опашка коса, през която небрежно бе прокарала няколко пъти гребена. Влачеше след себе си огромна пътна чанта на „Ермес“ от крокодилска кожа, която бе открила в един бутик на Пале Роял. Лимузината я чакаше пред хотела и след миг бе на път за летището. Знаеше, че много скоро ще се върне в Париж, тъй като по-голямата част от работата ѝ бе свързана с този град. Вече имаше насрочени две фотосесии за септември, след пътуването ѝ до Япония в края на юли. Все още не бе решила нищо за август, но се надяваше да си вземе няколко дни почивка, които да прекара или в Хамптън, или в Южна Франция. Имаше безброй възможности за свободното си време, а също и за работата си. Животът ѝ бе вълнуващ и чудесен, но тя очакваше с нетърпение двете седмици, които щеше да прекара у дома. Винаги ѝ бе забавно да е със семейството си, въпреки че сестрите ѝ не спираха да я дразнят за живота, който водеше. Малката Кандейси Адамс, най-високото и непохватно момиче в училище, се бе превърнала в лебед, известен в цял свят просто като Канди. Но макар че обичаше работата си и където и да се намираше, си прекарваше добре, нямаше по-хубаво място от дома, нито пък на планетата съществуваше човек, когото да обичаше повече от сестрите и майка си. Обичаше и баща си, но връзката им бе по-различна.

Канди се отпусна назад, докато лимузината се промъкваше през ранния сутрешен парижки трафик. Колкото и блестяща и светска да изглеждаше, в сърцето си тя си оставаше малкото момиченце на мама.

2.

Слънцето огряваше Плаца де ла Синьорина във Флоренция, докато една хубава млада жена си купуваше сладолед от уличния търговец. Помоли за лимон и шоколад на много добър италиански и с наслада облиза потеклия сладолед по фунийката. Продължи да яде сладоледа, докато минаваше покрай галерията „Уфици“ на път за къщи, а слънчевите лъчи танцуваха по блестящия водопад от коси с цвета на тъмен бакър. От две години живееше във Флоренция, след като се дипломира с бакалавърска степен по изящни изкуства в колежа по дизайн в Роуд Айланд — уважаван институт за хора с артистичен талант, повечето дизайнери, но сред тях имаше и известен брой студенти по изящни изкуства. След като напусна Роуд Айланд, тя защити магистърска степен в Школата по изящни изкуства в Париж, където също много ѝ хареса. Цял живот бе мечтала да учи живопис в Италия и най-последно бе пристигнала тук, след Париж. Беше сигурна, че тъкмо това е мястото, където ѝ е отредено да живее и твори.

Всеки ден ходеше на уроци по рисуване и изучаваше техниката на старите майстори. През последната година чувстваше, че е направила няколко доста добри творби, макар да си даваше сметка, че има още доста да учи. Беше облечена в памучна пола и селска блузка, която си бе харесала по време на пътуване до Сиена. Краката ѝ бяха обути в сандали, купени от уличен търговец за петнадесет евро. Откакто беше тук, се чувстваше невероятно щастлива, както никога досега през живота си. Да живее във Флоренция, бе като сбъдната мечта.

Възнамеряваше да присъства на извънреден урок по рисуване с жив модел в шест часа вечерта, а на следващия ден заминаваше за Щатите. Не ѝ се тръгваше, но бе обещала на майка си, че както всяка година, ще си бъде у дома за празника. Беше ѝ трудно да напусне Флоренция, дори само за няколко дни. Вярно, щеше да се върне след седмица, ала след това заминаваше на пътешествие с приятели в Умбрия. Вече бе видяла голяма част от Италия — посети езерото

Комо, прекара известно време в Портофино и навярно бе разгледала почти всички църкви и музеи в страната. Особено харесваше Венеция — обожаваше архитектурата на този старинен град. Знаеше с абсолютна увереност, че Италия е мястото, където ѝ е отредено да живее. Още с пристигането си започна да се чувства като преродена. Тук бе открила себе си.

Живееше под наем в малък апартамент в овехтяла сграда, който идеално я устройваше. През последните няколко години усилената ѝ работа най-после започна да дава плодове. Беше подарила на родителите си една картина за Коледа и те останаха смаяни от дълбочината и красотата на творбата ѝ. Картината изобразяваше млада майка с дете, в стила на старите майстори, но нарисувана с новите техники, които бе усвоила. Дори сама бе смесила боите, както са правели някога. Майка ѝ заяви, че това е истинско произведение на изкуството, и веднага я закачи в дневната.

Сега се връщаше у дома за празненството, което родителите ѝ устройваха всяка година на Четвърти юли. Тя и сестрите ѝ щяха да преместят дори небето и земята, ако се наложи, за да присъстват. За Ани тази година връщането ѝ в Щатите щеше да бъде истинска жертва. Имаше да свърши твърде много работа, а и мразеше да се откъсва от заниманията си, дори само за седмица. Но също както сестрите си, не искаше да разочарова майка си, която жадуваше да ги види — лицето ѝ грейваше от радост, когато и четирите момичета се прибираха у дома. Цяла година говореше само за това. В малкия апартамент на Ани в порутената стара сграда нямаше телефон, но майка ѝ често ѝ се обаждаше на мобилния, за да провери как е. Обичаше да чува вълнението в гласа на дъщеря си. Нищо не изпълваше с по-голям трепет Ани от работата ѝ и от дълбокото задоволство да учи живопис точно тук, в люлката на това изкуство — Флоренция. Беше прекарала безброй часове в галерията „Уфици“, за да изучава картините. Често пътуваше до други градове, за да посещава изложби, но Флоренция бе за нея светилище, нещо като Мека за мюсюлманите.

Напоследък имаше романтична връзка с един млад художник от Ню Йорк. Той беше пристигнал във Флоренция преди шест месеца. Двамата се запознаха само няколко дни след пристигането му. Ани тъкмо се бе върнала след коледната ваканция, която бе прекарала със семейството си в Кънектикът. Срещнаха се в ателието на един приятел

художник, млад италианец, в навечерието на Нова година, и оттогава романът им беше избуял с пълна сила. Те харесваха взаимно работа си и споделяха страстната си отдаденост на изкуството. Неговите работи бяха по-съвременни, нейните — по-традиционни, но доста от възгледите и теориите им си съвпадаха. Той бе работил известно време като дизайнер, но мразеше тази работа и я наричаше проституция. Най-после бе спестил достатъчно пари, за да дойде в Италия и една година да изучава живопис.

Ани бе по-щастлива. Макар да бе на двадесет и шест, семейството ѝ все още я издържаше с готовност. Никак не ѝ бе трудно да си представи, че ще живее в Италия през остатъка от живота си, защото нищо не би я направило по-щастлива. Макар че обичаше родителите си, мразеше да си отива у дома. Всеки миг далеч от Флоренция и работата ѝ бе истинско мъчение за нея. Още от малка мечтаеше да стане художничка, а с времето решителността и вдъхновението ѝ бяха укрепнали и нараснали. Това я бе отдалечило до известна степен от сестрите ѝ, чиито цели бяха доста по-материални и земни.

Те живееха в света на парите — най-голямата ѝ сестра беше адвокат, следващата продуцент на телевизионно шоу в Ел Ей, а най-малката беше модел, чието лице бе известно по цял свят. Ани беше единственият артист в групата, и изобщо не се стремеше към финансов успех. Чувстваше се най-щастлива, когато беше дълбоко потопена в работата си и никога не мислеше дали ще продаде дадена картина. Осъзнаваше какъв голям късмет е да има родители, които подкрепят страстта ѝ, въпреки че бе твърдо решила един ден да се издържа сама. Но засега се къпеше в необикновената атмосфера на Флоренция, отдадена напълно на разгадаването на тайните на старите майстори, попивайки всичко като гъба.

Сестра ѝ Канди често беше в Париж, но Ани почти никога не можеше да се откъсне от работата си, за да отиде да я види, и въпреки че дълбоко я обичаше, двете нямаха почти нищо общо помежду си. Когато работеше, Ани забравяше дори да се срещне и всичките ѝ дрехи бяха изпоцапани с боя. Светът на Канди бе свят на красивите и елегантни хора, свят на висшата мода и бе на светлинни години от нейния свят на гладуващи художници, за които най-важното е да откриеш най-добрия начин да смесваш боите. При всяка тяхна среща

нейната сестра супермодел започваше да ѝ натяква, че се нуждае от добро подстригване, че не е зле да се гримира, а Ани само се смееше. Това бе последното нещо, което я вълнуваше. От две години не си бе купувала никакви нови дрехи. Модата никога не бе просветвала на нейния радарен екран. Ани се хранеше, спеше, пиеше и живееше с изкуството си. То бе всичко, което познаваше и обичаше, а сегашният ѝ приятел Чарли напълно споделяше страстта ѝ. През последните шест месеца двамата бяха почти неразделни — пътуваха заедно из Италия и изучаваха както прочутите, така и малко известните произведения на живописиста. Връзката им наистина се развиваше добре.

Ани бе споделила с майка си по телефона, че той е първият нормален художник, с когото се е запознавала, и двамата имат много общи неща. Притесняваше я единствено намерението на Чарли да се завърне в Ню Йорк към края на годината. Всеки ден го убеждаваше да удължи престоя си във Флоренция. Но като американец той не можеше да работи легално в Италия, а спестените му пари един ден щяха да свършат. Благодарение на финансовата помощ на родителите си Ани можеше да живее във Флоренция колкото искаше. Тя го знаеше и им бе дълбоко благодарна за помощта.

Младата жена си бе поставила за цел да стане финансово независима, когато навърши тридесет години, надявайки се дотогава да продаде картините си в някоя галерия. Досега бе имала две изложби в малка галерия в Рим и бе продала няколко картини. Ала засега не можеше да се справи без помощта на родителите си. Понякога това я караше да се срамува, но в момента не можеше да се издържа само от изкуството си и навярно още доста години нямаше да може. От време на време Чарли ѝ се подиграваше по този повод, без злоба, ала не пропускаше да изтъкне каква късметлийка е тя. Смяташе, че дори малко позира с тясната мансарда в порутената сграда, където живееше. Ако тя пожелаеше, родителите ѝ можеха да си позволят да ѝ наемат приличен апартамент, нещо, за което познатите им художници изобщо не можеха и да си мечтаят. Независимо колко я дразнеше за издръжката на родителите ѝ, той изпитваше дълбоко уважение към таланта ѝ и високо ценеше творбите ѝ. Нито той, нито някой друг се съмняваше, че Ани притежава потенциала на наистина необикновен и самобитен художник. Въпреки че беше още на двадесет и шест, тя вече бе на път да го постигне. Работите ѝ показваха дълбочина и сложност

на изказа, и удивително добра техника. Притежаваше забележителен усет към цветовете и нюансите. Картините ѝ ясно доказваха, че действително притежава дарба. Винаги когато нарисуваше някоя картина с особено сложна композиция, Чарли не пропускаше да я похвали и да ѝ каже колко много се гордее с нея.

Той искаше този уикенд да отидат в Помпей, за да разгледат фреските там, но тя му съобщи, че заминава за Щатите, за да присъства на празненството, което родителите ѝ организираха всяка година в чест на Четвърти юли.

— Защо това е толкова важно за теб? — Чарли не беше особено близък със семейството си и не възнамеряваше да се прибира за празника тази година. Неведнъж бе подмятал, че е детинско от нейна страна да е толкова привързана към сестрите и родителите си. Та тя вече беше на двадесет и шест години!

— Важно е, защото ние сме сплотено семейство и се чувстваме много близки — обясни Ани. — Не става дума само за ваканция по случай Четвърти юли. Искам да прекарам една седмица със сестрите си, мама и татко. За Деня на благодарността и Коледа също ще си отида у дома — предупреди го тя, за да не остане по-късно разочарован и да се почувства пренебрегнат. Завръщането у дома по празниците беше нещо свято за тях.

Чарли леко се раздразни и заяви, че вместо да я чака една седмица, за да отиде в Помпей с нея, ще замине с техен приятел, също художник. Ани остана разочарована, че няма да отидат заедно, но реши да не го прави на въпрос. Така поне той нямаше да скучае, докато тя отсъства. Напоследък в работата му имаше застои и той се опитваше да усвои някои нови техники и идеи. Но засега не му се удаваше, макар Ани да бе убедена, че много скоро ще му потръгне. Чарли беше много талантлив, независимо от твърденията на по-възрастния художник, който му даваше съвети във Флоренция, че работата му е била зле повлияна от времето, прекарано като дизайнер. Наставникът му смяташе, че в творбите му се усеща известен комерсиален нюанс, който трябва да бъде изчистен. Забележките му бяха огорчили много Чарли и той няколко седмици не разговаря с този твърде суров към работите му критик, макар сам да си го бе избрал. Както повечето художници, и той беше изключително чувствителен относно изкуството си. Ани бе значително по-търпима към критика, смяташе я

за добре дошла, тъй като честното мнение само щеше да ѝ помогне да подобри творбите си. Също като сестра си Канди, и тя бе изненадващо скромна относно себе си и работата си. У нея нямаше и капчица фалш или злоба и бе смайващо лишена от себелюбие.

От месеци се опитваше да убеди малката си сестра да ѝ дойде на гости. Тъй като постоянно сновеше между Париж и Милано, имаше безброй възможности да я посети, но Флоренция бе встрани от ангажиментите ѝ, а и средата на Ани от бедни и гладуващи художници не беше особено по вкуса ѝ. Когато ѝ оставаше малко свободно време между ангажиментите, Канди обичаше да се забавлява на места като Лондон и Сен Тропе. Артистичният свят на Ани бе на милион светлинни години от този на Канди, също така вярно бе и обратното. Ани нямаше никакво желание да лети до Париж, за да се срещне със сестра си, нито пък да отсяда в шикозни хотели като „Риц“. Чувстваше се много по-щастлива да броди из улиците на Флоренция, да яде сладолед или за хиляден път да влезе в „Уфици“ по сандали и обикновена памучна пола и блузка. Предпочиташе да живее така, отколкото да се облича стилно, да се гримира или да обува обувки с високи токчета, както правеха всички жени от обкръжението на Канди. Не харесваше повърхностните и лекомислени хора, с които се движеше най-малката ѝ сестра. От своя страна Канди твърдеше, че всички приятели на Ани изглеждали така, сякаш се нуждаят от една хубава баня. Двете сестри живееха в напълно различни светове.

— Кога тръгваш? — попита я Чарли, когато пристигна в апартамента на Ани.

Тя бе обещала да му стотви вечеря, преди да излезе за извънредния си урок. Беше купила спагети, домати и други зеленчуци. Смяташе да приготви соса по нова рецепта. Чарли донесе бутилка „Кианти“ и докато тя готвеше, той наля по чаша вино. Наблюдаваше я с възхитен поглед от другия край на стаята. Беше красиво момиче, напълно естествено и непретенциозно. На всеки, който се запознаеше с нея, правеше впечатление на обикновена, но всъщност беше изключително добре образована в своята сфера, със забележителни професионални умения.

Чарли отдавна се бе досетил, че произхожда от замолено и уважавано семейство, въпреки че Ани никога не парадираше с привилегиите, които бе имала в детството си, а и все още имаше. Тя

водеше тих и изпълнен с много труд живот на художник, всецяло отдаден на изкуството си. Единственият белег, че произлиза от висшите класи, бе малкият златен пръстен с печат, който носеше на лявата си ръка, както и златното кръстче, подарено от майка ѝ. Ани не се хвалеше и с тях. Единственият аршин, по който мереше себе си и другите, бе отдадеността им на изкуството и доколко усилено работят, за да постигнат целите си.

— Заминавам утре — напомни му тя и постави голямата купа със спагети върху кухненската маса. Ухаеше страхотно. Ани настърга отгоре пармезан. Хлябът беше още топъл. — Затова реших да ти сготвя вечеря тази вечер. Кога заминаваш с Кеско за Помпей?

— Вдругиден — тъжно отвърна младият мъж.

Щяха да се разделят за пръв път, откакто се бяха запознали. Само месец след първата им среща Чарли ѝ бе казал, че е влюбен в нея. Тя го харесваше повече от всички мъже, с които бе излизала през години, и също го обичаше. Единственото, което я тревожеше във връзката им, бе намерението му да се завърне в Щатите след шест месеца. Той вече я убеждаваше да се преместят заедно в Ню Йорк, ала Ани все още не бе готова да напусне Италия, дори и заради него. Щеше да ѝ бъде доста трудно, когато настъпи времето да отпътува. Въпреки любовта си към него, тя не искаше да се отказва от прекрасната възможност да продължи обучението си и да се усъвършенства във Флоренция. Не би го направила за който и да е мъж. Досега изкуството ѝ винаги бе стояло на първо място. Осъзнаваше, че ако напусне Флоренция заради Чарли, това би било огромна жертва от нейна страна.

— Защо не заминем някъде, след като се върнем от Умбрия? — предложи Чарли.

Лицето му се озари от надежда и тя се усмихна. Двамата планираха да заминат с група приятели за Умбрия през юли, но той предпочиташе да бъде само с нея.

— Както искаш — съгласи се Ани.

Той се наведе през масата и я целуна. След това тя поднесе спагетите, които се оказаха много вкусни. Изядоха ги с удоволствие. Рецептата се оказа много сполучлива, а и Ани бе добра готвачка. Чарли често казваше, че тя е най-доброто нещо, което му се е случвало след пристигането му в Европа. Думите му винаги я трогваха.

Ани му бе направила снимки, за да го покаже на сестрите и майка си, те вече бяха разбрали, че тази връзка е много важна за нея. Майка ѝ дори бе споделила със сестрите ѝ, че се надява Чарли да убеди Ани да се върне в Щатите. Уважаваше работата на дъщеря си, но Италия беше толкова далеч, а и Ани вече неохотно се прибираще у дома, явно се чувстваше по-щастлива в тази чужда страна. Ето защо с огромно облекчение прие вестта, че тя ще си дойде за Четвърти юли.

Майка ѝ се боеше, че някоя следваща година една от дъщерите ѝ ще наруши традицията и няма да се появи. А щом това се случеше, нещата вече никога нямаше да бъдат същите. Засега нито едно от момичетата не бе омъжено, нито имаше деца, но майка им знаеше, че щом това стане, всичко ще се промени. Междувременно се радваше на времето, прекарано с тях, и с всяка изминала година все повече и повече ценеше посещенията им. Осъзнаваше, че е истинско чудо всичките ѝ четири дъщери да си идват у дома по три пъти в годината, а дори успяваха да посетят родителите и между тези гостувания.

Ани се прибираще у дома не толкова често, колкото останалите, но не пропускаше трите големи празника, когато се събираше цялото семейство. Чарли не бе толкова близък със семейството си. Дори бе споменал, че от четири години не се е връщал у дома си, в щата Ню Мексико. За нея беше невъобразимо толкова дълго време да не види родителите или сестрите си. Единственото, което помрачаваше живота ѝ във Флоренция, бе фактът, че семейството ѝ бе толкова далеч.

На следващия ден Чарли я откара до летището. Очакваше я дълго пътуване. Щеше да отлети до Парижа, където имаше три часа престой на летището, след което да се качи на самолета до Ню Йорк в четири следобед. Пристигаше в Ню Йорк в шест часа местно време и очакваше да си бъде у дома около девет вечерта, тъкмо когато семейството ѝ щеше да е приключило с вечерята. Предишната седмица Ани се бе обадила на сестра си Тами. Оказа се, че двете ще се приберат с половин час разлика. Канди щеше да пристигне по-рано, а Сабрина беше най-близо и щеше да шофира от Ню Йорк, ако успееше да се измъкне от офиса и, разбира се, щеше да доведе и ужасното си куче. Ани бе единственият член на семейството, който мразеше кучетата. Останалите бяха направо неразделни от своите, с изключение на Канди, която почти постоянно бе в движение заради професията си. Нейният домашен любимец и любима играчка бе един непоносимо

разглезен женски йоркширски териер, който я придружаваше в свободното ѝ време, винаги издокаран в розови кашмирени пуловери и панделки. У Ани явно отсъстваха гените, определящи любовта към кучетата, но майка им беше щастлива, когато всички се събираха у дома, със или без кучета.

— Грижи се за себе си — сериозно ѝ заръча Чарли, после я целуна дълго и страстно. — Ще ми липсваш — имаше нещастен и изоставен вид.

— Ти също ще ми липсваш — меко рече Ани. Бяха се любили почти през цялата изминала нощ. — Ще ти се обадя — обеща младата жена.

Когато се разделяха, дори само за няколко часа, винаги поддържаха връзка по мобилните си телефони. Чарли не обичаше да е далеч от жената, която обичаше, и искаше винаги да знае какво става с нея. Веднъж ѝ бе казал, че за него тя е много по-важна от семейството му. Тя не можеше да му отвърне със същото и не би го направила, но бе сигурна в любовта си към него. За пръв път имаше чувството, че най-после е срещнала сродната си душа и може би истинския си партньор в живота, макар че нямаше никакво желание да се омъжва през следващите няколко години. Чарли също не бързаше да се задомява. Но през последните месеци бяха обсъждали възможността да живеят заедно. Миналата нощ също говориха за това. Ани сериозно обмисляше да му го предложи, когато се върне. Знаеше, че и той го иска, а и тя вече бе готова на тази стъпка. През последната половина година двамата много се бяха сблизили, а животът и работата им бяха неразривно свързани. Чарли неведнъж ѝ бе заявявал, че ще я обича каквото и да стане: ако напълнее, ако зъбите ѝ изпадат, ако изгуби таланта си или полудее. Тя се бе засмяла на думите му и го бе уверила, че ще се постарее да не изгуби зъбите си, нито пък разсъдъка си. Колкото до таланта, той означаваше най-много и за двамата.

Извикаха пътниците за нейния полет и двамата се целунаха за последен път. Ани му махна, преди да мине през изхода към самолета. Обгърна го с поглед — висок, хубав млад мъж, който я изпращаше с пълни с копнеж очи. Този път не го покани да я придружи, но смяташе да го стори за Коледа, пък и тогава той бездруго възнамеряваше да се върне в Щатите. Ани искаше да го запознае със семейството си, макар да се опасяваше, че понякога сестрите ѝ могат да бъдат твърде

досадни. Те винаги се придържаха към установените си схващания, особено Сабрина и Тами, и бяха доста различни от Ани и от живота, който тя водеше. В много отношения тя имаше много повече общи неща с Чарли, отколкото с тях, въпреки че ги обичаше повече от всичко. Сестринската връзка помежду им бе свята.

Ани се настани на мястото си за краткия полет до Париж. Съседната седалка бе заета от възрастна жена, която отиваше на гости на дъщеря си във френската столица. След като се приземиха, Ани се разходи из аерогарата.

Чарли ѝ се обади по мобилния телефон в мига, в който тя го включи след полета.

— Вече ми липсваш — тъжно заяви той. — Върни се. Какво ще правя цяла седмица без теб? — не беше обичайно за него да е толкова зависим от някого и думите му я трогнаха. През последните месеци бяха почти неразделни и нейното отпътуване беше тежко и за двамата. Това я накара да осъзнае колко привързани са един към друг и колко силни са станали чувствата им.

— Ще си прекараш чудесно в Помпей — увери го Ани, — а след няколко дни ще се върна. Ще ти донеса фъстъчено масло — обеща му.

Откакто бе пристигнал във Флоренция, той все се оплакваше, че тук не може да го намери. На Ани нищо не ѝ липсваше от Щатите, с изключение на семейството ѝ. Харесваше ѝ животът в Италия и през последните две години напълно се бе приспособила към нейната култура, език, нрави и храна. Всъщност завръщането ѝ в родината беше нещо като културен шок за младата жена. Усети, че връзката ѝ с Италия е по-силна, отколкото с Щатите, и това бе една от причините да иска да остане в тази страна. В Италия се чувстваше напълно у дома си, сякаш това бе мястото, предопределено от съдбата, където да прекара живота си. Не искаше и да мисли дори да се откаже от всичко това, въпреки че Чарли настояваше да се върне след шест месеца в Щатите. Разкъсваше се между мъжа, когото обичаше, и страната, в която се чувстваше толкова добре, сякаш там се бе родила и живяла през целия си живот досега. А и италианският ѝ вече бе безупречен.

Самолетът на „Ер Франс“ излетя навреме от летище „Шарл дьо Гол“. Ани знаеше, че само преди шест часа Канди е заминала от същото летище, но най-малката ѝ сестра не пожела да чака полета на Ани. Пък и Канди пътуваше в първа класа, докато Ани — в

туристическата. Наистина като топмодел печелеше добре и се издържаше сама. Ани не би и помислила да пътува в първа класа за сметка на родителите си, а сестра ѝ твърдеше, че по-скоро би умряла, отколкото да пътува в туристическата класа, притисната в тясната седалка, където нямаше място да си опънеш краката. Седалките в първа класа се спускаха назад и се превръщаха в удобно легло и прочутата ѝ сестра нямаше намерение да се лишава от подобни удобства. Беше казала на Ани, че ще се видят у дома. За миг се поколеба дали да не предложи да доплати разликата в билетите, но се отказа, тъй като знаеше, че по-голямата ѝ сестра нямаше да приеме.

Ани се чувстваше съвсем удобно в туристическата класа. Въпреки че Чарли ѝ липсваше, мисълта, че много скоро ще види семейството си, я изпълваше с нетърпение час по-скоро да стигне у дома. Настани се с усмивка на седалката, затвори очи и се замисли за близките си.

3.

Денят на Тами в Лос Анджелис беше истинска лудница. В осем часа сутринта вече беше зад бюрото си, за да се опита да свърши всичко, преди да тръгне. Шоуто, което продуцираше от три години, нямаше да се излъчва през лятото, но тя беше заета с организацията на следващия сезон. Преди седмица звездата им бе обявила, че е бременна с близнаци. Актьорът, изпълняващ главната мъжка роля, бе арестуван за притежание на наркотици, но успяха да го потулят. В края на последния сезон бяха уволнили двама от актьорите си и още не им бяха избрали заместници. Звукооператорите заплашваха със стачка, която можеше да забави началото на следващия сезон, а един от спонсорите им се колебаеше дали да не оттегли финансовата си подкрепа и да я пренасочи към друго шоу. Бюрото ѝ бе затрупано със съобщения от адвокатите относно договорите и от агентите в отговор на обажданията ѝ. Трябваше да се справи със стотици задачи, всяка от които бе част от сложната логистика на продуцирането на хитово телевизионно шоу в праймтайма.

Тами бе завършила специалност „Телевизия и комуникации“ в Калифорнийския университет и след дипломирането си бе останала в Лос Анджелис като помощник изпълнителен продуцент в едно успешно шоу, излъчвано от години. След това бе работила в още две шоупрограми; за кратко бе участвала в екипа на едно реалити шоу и мразеше всяка минута от работата си там; работи и в едно шоу за запознанства. През последните три години продуцираше „Лекари“ — шоу, в което се разказваше за живота на четири лекарки. За последните два сезона то беше номер 1 в класациите.

Целият живот на Тами бе изпълнен кажи-речи само с работа. Последната ѝ връзка бе приключила преди близо две години. Оттогава бе излизала с двама мъже, но бързо ги бе намразила. Имаше чувството, че никога няма да разполага с време, за да срещне някой друг, нито пък с енергия, за да излезе някъде, когато най-после късно вечерта напусне офиса си. Най-добрата ѝ приятелка беше Хуанита, тежачката по-малко

от килограм и половина жива играчка — чихуахуа, която спеше в кошчето си под бюрото на Тами, докато стопанката ѝ работеше.

През септември щеше да навърши тридесет и сестрите ѝ я дразнеха, че ще си остане стара мома. И навярно бяха прави. На двадесет и девет, тя нямаше време да излиза и да се запознава с мъже, да си прави косата, да чете списания или да отиде някъде през уикенда. Това бе цената, която доброволно плащаше за създаването и продуцирането на хитово телевизионно шоу. През последните два сезона бяха спечелили две награди „Еми“. Рейтингът им удряше покрива. Телевизионната мрежа и спонсорите ги обожаваха, но тя знаеше по-добре от всеки друг, че това ще продължава, докато рейтингът расте. И най-малкото понижение щеше да ги запрати в трета глуха. Едно хитово шоу можеше да се изкачи от дъното до върха, както и да се сгромоляса от върха на дъното, преди да си успял да мигнеш. Особено когато звездата ти е бременна и трябва да пази леглото. Това беше огромно предизвикателство, с което се налагаше да се справи, и Тами не бе сигурна, че ще успее. Поне засега. Все пак не губеше надежда, че ще реши проблема, както винаги досега. Тя беше истински гений в измъкването на зайци от шапката и спасяването дори и на най-безнадеждните ситуации.

До десет и половина сутринта Тами бе отговорила на всички телефонни обаждания, свърза се с четирима агенти, прегледа електронната си поща и даде на секретарката цяла купчина писма за писане. Трябваше да ги подпише, преди да тръгне в един часа за летището, за да успее за полета в три до Ню Йорк. Не беше възможно да обясни на семейството си какво представлява животът ѝ и под какво напрежение се намира постоянно в опитите си да задържи нивото на рейтингите.

След като си наля третата чаша кафе от автомата, Тами се върна в кабинета си и погледна към мъничкото и слабичко кученце, заспало дълбоко под бюрото ѝ. Хуанита вдигна глава, премигна, претърколи се на едната, после на другата страна и пак заспа. Тами имаше Хуанита от колежа и навсякъде я водеше със себе си. Животинката беше с цвят на канела и цялата трепереше, ако не носеше кашмирен пуловер. Когато Тами напускаше офиса, за да свърши някоя работа или да отиде на обяд, пъхаше Хуанита в чантата си. Носеше голяма ръчна чанта на „Ермес“, с дълга дръжка, подобна на торба, която бе идеална за целта.

— Здравей, Хуани. Как си, скъпа? — малкото кученце въздъхна тихо и пак потъна в сън.

Всички, които идваха в кабината на Тами, знаеха, че трябва да внимават къде стъпват. Ако нещо се случеше с Хуанита, Тами нямаше да го преживее. Тя беше неестествено привързана към кучето си, както майка ѝ често обичаше да изтъква. Животинката заместваше всичко, което липсваше в живота на Тами — мъж, деца, приятелки, с които да излиза, както и сестрите ѝ, след като всяка пое по своя път и напусна дома. Като че ли цялата любов на Тами бе съсредоточена върху Хуанита. Веднъж тя се бе изгубила в сградата и всички се заеха да я открият, а стопанката ѝ, обляна в сълзи, изтича да я търси на улицата. Накрая я намериха заспала върху един стол край радиатора. Сега Хуанита беше известна в цялата сграда.

Тами беше зашеметяващо красива, с дълга къдрава червена коса, която бе толкова гъста и блестяща, че понякога хората се питаха дали не е перука, но си беше изцяло нейна. Имаше същия цвят като този на майка ѝ — яркочервен — в комбинация със зелени очи. Малките лунички, ръснати по върха на носа и страните, ѝ придаваха дяволит и детински вид. Тя беше най-ниската от сестрите си, с фигура на младо момиче и неустоим чар, когато не търчеше едновременно във всички посоки, изнервена за шоуто. Да напусне офиса и да се качи на самолета, беше все едно да ѝ прережат пъпната връв, но тя винаги си отиваше у дома за Четвърти юли, за да бъде заедно със сестрите и родителите си. А и можеше да си го позволи, тъй като шоуто и актьорите бяха в почивка.

Беше ѝ по-трудно да си отива вкъщи за Деня на благодарността и Коледа, тъй като тогава беше средата на сезона и битките за рейтингите бяха в разгара си. Но въпреки всичко Тами винаги се прибираще за тези празници. Носеше със себе си два клетъчни телефона и компютър. Когато отсъстваше, получаваше имейли на своя „Блакбери“^[1] и държеше постоянна връзка с екипа си.

Тами беше съвършен професионалист, образец за телевизионен продуцент. Родителите ѝ се гордееха с нея, ала същевременно се тревожеха за здравето ѝ. Не беше възможно да е постоянно под напрежение, да носи такава огромна тежест върху раменете си, без един ден това да се отрази на здравето ѝ. Майка ѝ постоянно я умоляваше да забави темпото, докато баща ѝ открито се възхищаваше

на изключителния ѝ успех. Сестрите ѝ заявяваха безгрижно, че е луда, което не беше съвсем лъжа.

Самата Тами често си казваше, че трябва да не е с ума си, щом работи в телевизията и тази професия ѝ допада толкова. Беше убедена, че единствената причина да оцелее, е нормалният семеен живот, който бе водила като малка. Много хора мечтаеха за такова детство, но никога не бяха го имали. Любящи родители, изцяло посветени един на друг и на децата си, винаги като здрава скала за четирите си момичета. Понякога ужасно ѝ липсваше щастливият и спокоен живот у дома. Откакто го бе напуснала, никога не се бе чувствала цялостна докрай.

А сега всички се бяха разпръснали. Ани във Флоренция, Канди обикаляше света, за да се снима за кориците на списания или да участва в ревюта в Париж, а Сабрина беше в Ню Йорк. Имаше дни, когато ѝ липсваха страшно много, но щом най-после ѝ останеше малко свободно време, за да им се обади късно през нощта, часовата разлика правеше това невъзможно, така че им пишеше имейли. Когато те ѝ се обаждаха на клетъчния ѝ телефон, тя обикновено тичаше от една среща на друга или бе заета в студиото, така че успяваха да си разменят само по някоя и друга дума. Сега очакваше с нетърпение уикенда, за да бъдат всички заедно.

— Колата те чака долу, Тами — съобщи асистентката ѝ Хейли в един без двадесет, като подаде глава през вратата на кабинета ѝ.

— Има ли писма, които трябва да подпиша? — с разтревожен вид попита Тами.

— Разбира се — кимна Хейли, притиснала папката към гърдите си. После я остави върху бюрото и подаде писалка.

Тами хвърли по един кратък поглед на писмата и набързо надраска подписа на всяко от тях. Сега вече можеше да тръгне с чиста съвест. Най-важните неща бяха свършени. Не можеше да си представи, че ще замине за уикенда, без да е разчистила бюрото си. Обикновено идваше в офиса и в събота, а понякога и в неделя и затова не ѝ оставаше никакво време да замине на почивка през уикенда.

Имаше къща в Бевърли Хилс, която обичаше. Купи я преди три години и още не я бе обзавела напълно. Не искаше да наема декоратор, тъй като предпочиташе сама да се справи, но все не ѝ оставаше време. В къщата все още имаше кашони, пълни с различни украшения и китайски сервизи, които бе опаковала след продажбата на старото си

жилище. Един ден, казваше си Тами и постоянно обещавахе на родителите си, че ще забави темпото, но този момент още не бе настъпил. Сега се намираше на върха на кариерата си, шоуто имаше невероятен успех, и ако не влага усилия, може би всичко ще се срине. Всъщност Тами обичаше живота си такъв, какъвто беше — трескав и напрегнат, шантав и понякога неуправляем. Обичаше къщата си, работата си и приятелите си, когато имаше време да се види с тях, което се случваше много рядко, защото винаги бе заета с шоуто. Харесваше ѝ да живее в Лос Анджелис, също както на Ани ѝ допаднаше Флоренция, а на Сабрина — Ню Йорк. Единствената от тях, на която не ѝ пукаше къде живее, беше Канди, тя беше щастлива навсякъде по света, стига да е отседнала в петзвезден хотел. Чувстваше се еднакво добре в Париж, Милано или Токио, както и в апартамента си в Ню Йорк. Тами обичаше да казва, че Канди е номад по душа. Останалите бяха много по-привързани към градовете, в които живееха, и гнездата, които си бяха свили в собствените си светове.

Въпреки че Канди беше само осем години по-малка от Тами, тя ѝ се струваше още като бебе. А и животът им бе невероятно различен. Професионалният живот на Канди бе изграден върху собствената ѝ красота, независимо колко скромна бе тя по отношение на външността си. В работата на Тами другите бяха красиви, а тя — умната. И макар да бе изключително привлекателна млада жена, никога не се бе замисляла за това. Беше твърде заета да гаси пожари и изобщо нямаше време да мисли за външния си вид. Може би това бе и една от причините през последните две години в живота ѝ да няма никакъв мъж. Не можеше да отдели време за мъже, а и рядко харесваше онези, които пресичаха пътя ѝ. Мъжете в шоу бизнеса не бяха от типа, с които би искала да има връзка. Повечето бяха или откачалки, или егоцентрици, заети единствено със себе си. Напоследък често имаше чувството, че е прекалено стара за тях. Те предпочитаха да излизат с актриса и повечето от тези, които я канеха на среща, бяха женени и като че ли целяха да мамят съпругите си, а не да имат сериозна връзка със свободна жена. Тя нямаше търпение да слуша глупости, лъжи и да общува с нарцистични персони, а определено не желаше да бъде нечия любовница. А и всички актьори, с които се бе запознала, ѝ се струваха доста странни и ексцентрични. Когато пристигна в Ел Ей и започна да работи в бизнеса, излизаше с безброй мъже. Ала повечето

от тези връзки завършиха зле и я разочароваха. Беше ходила и на така наречените „срещи с непознат“.

Сега, когато най-после си тръгнаше от офиса, си мечтаеше само да си почине в къщата си в компанията на Хуанита и да се освободи от напрежението и лудницата на поредния работен ден. Нямаше нито време, нито енергия да се отегчава в компанията на някой неудачник в моден ресторант, докато той ѝ обяснява колко отвратителен е бил бракът му, колко смахната е бъдещата му бивша съпруга и как всеки момент ще подпише документите за развода. Нормалните свободни мъже се срещаха рядко, а на двадесет и девет тя не бързаше да се омъжи. Много повече се интересуваше от кариерата си. Майка ѝ всяка година ѝ напомняше, че времето лети бързо и докато се усети, вече ще е станало късно. Тами не бе сигурна дали да ѝ вярва, но засега това не я притесняваше. В момента бе сред най-успелите продуценти в Холивуд и се чувстваше напълно щастлива от живота си, въпреки че почти не излизаше, нито ходеше на срещи. Работата бе единствената ѝ страст.

В един и пет тя грабна Хуанита, нагласи я в чантата си, събра папките, взе компютъра и ги пхна в ръчното куфарче. Асистентката ѝ вече се бе погрижила да отнесат куфара ѝ в колата, която я очакваше долу. Тами нямаше нужда от много багаж за уикенда — няколко чифта сини дънки и тениски, бяла памучна пола за партито на родителите и два чифта сандали с високи токчета. По ръката ѝ подрънкваха множество сребърни гривни и въпреки че не полагаше особено старание, винаги изглеждаше стилна и облечена с вкус. Все още бе достатъчно млада, за да изглежда добре във всякакви дрехи.

Хуанита надигна глава от чантата и се огледа с любопитство. Потрепна леко, когато Тами изхвъркна от офиса, махна за довиждане на асистентката си и се запъти към асансьора. Две минути по-късно вече бе в колата на път за летището. Разполагаше с достатъчно време, за да проведе няколко разговора по мобилния си телефон, и се ядоса, когато установи, че повечето от екипа ѝ си бяха тръгнали по-рано за уикенда. Беше изминала половината път до летището, когато най-после отпусна глава назад, за да си почине. Беше си взела работа, която да свърши по време на полета. Надяваше се да няма бърбиви съседи.

Майка ѝ винаги ѝ напомняше, че може да срещне „мъжа на мечтите си“ по време на полет. Мисълта извика усмивка на устните ѝ.

Тами не търсеше Прекрасния принц. Щеше да се задоволи и с някой нормален мъж, но и такъв не търсеше. Изобщо в момента не ѝ трябваше мъж. Искаше просто още един успешен сезон за шоуто си, за да задържи високия му рейтинг. А това не беше лесна задача, особено след като звездата на шоуто беше бременна. Все още не знаеше как ще се справи с проблема, но рано или късно щеше да намери разрешение. Нямаше друг избор. На Тами винаги ѝ хрумваше по някоя спасителна идея. Беше известна с това.

Когато пристигна на летището, от VIP службата я чакаха, а служителят тутакси я разпозна. И преди се бяха грижили за нея, а помощничката ѝ бе уредила да я посрещнат. Те чекираха багажа ѝ, предадоха куфара и любезно отбелязаха какво сладко кученце има.

— Чу ли това, Хуани? — попита Тами и се наведе да целуне любимката си. — Казаха, че си много сладка. Наистина си такава.

Хуанита само потръпна в отговор. Тами бе пъхнала в чантата розовия кашмирен пуловер и смяташе да ѝ го сложи в самолета. Винаги се оплакваше, че салонът в първа класа прилича на фризер, сякаш щяха да държат месо в него — беше ужасно студено. Беше взела и един кашмирен пуловер за себе си. Постоянно мръзнеше и навярно това се дължеше на нередовното хранене, както и на недостатъчния сън. Очакваше с нетърпение да си отспи до насита в къщата на родителите си. Мястото винаги я караше да се чувства сякаш отново се е завърнала в майчината утроба. Само там се чувстваше обичана и закриляна и не бе нужно да мисли за нищо, освен за себе си. Майка ѝ винаги се суетеше около нея и сестрите ѝ и ги обсипваше с грижите си все едно бяха малки деца. Нямаше търпение да се види и със сестрите си и да обсъди с тях приближаващата тридесет и пет годишнина от сватбата на родителите им, която се падаше през декември. Момичетата искаха да им устроят пищно празненство. Две от сестрите ѝ настояваха да бъде в Кънектикът, но на Тами ѝ се искаше да ангажират някой голям и шикозен хотел в Ню Йорк. Все пак беше забележителна годишнина!

От VIP услугите я оставиха пред изхода за самолета. Тами държеше в ръце Хуанита, докато минаваха през детектора. Малкото кученце имаше доста нещастен вид, но когато процедурата свърши, тя отново го настави в чантата си. С облекчение установи, че мястото до нея в самолета е празно. Сложи ръчния си куфар на седалката и извади

папките. После облече пуловера на Хуанита, тъй като в салона беше доста студено. Нахлузи и своя пуловер и когато самолетът излиташе, вече се бе вгълбила в работата си. Отказа чашата шампанско, защото само щеше да я приспи, извади бутилка минерална вода, която носеше със себе си, и даде малко на кучето. Вече бяха прекосили половината страна, когато Тами най-после привърши с работата си, облегна глава назад и затвори очи. Не беше обядвала, а и на предварителните прожекции, които посещаваше, когато ѝ останеше малко свободно време, вече бе гледала всички филми, които даваха по видеото в самолета. Свали седалката и спа през останалата част от полета.

Изминалата седмица беше доста напрегната, но сега най-после можеше да се отпусне. Искаше ѝ се да е бодра и отпочинала за срещата със сестрите си. Винаги имаше да си говорят за много неща. А най-вече ѝ се искаше да прегърне майка си. Независимо колко обичаше работата си и успехите, които бе постигнала в телевизията, тя с трепет очакваше да се завърне у дома.

---

[1] Марка електронни бележници. — Б.пр. ↑

4.

Сабрина напусна офиса си в шест часа. Смяташе да тръгне порано, но се наложи да прегледа някои документи и да ги подпише. Беше си взела един ден отпуска след почивните дни за празниците и възложи на секретарката си да внесе документите в съда, преди да се върне на работа във вторник. Сабрина не обичаше да оставя недовършена работа. Тя беше адвокат по семейно право в една от големите правни фирми в Ню Йорк. Занимаваше се най-вече с изготвянето на предбрачни договори и взаимни споразумения при развод, както и с трудни семейни дела. Видяното за осемте години, откакто практикуваше адвокатската си професия, я бе убедило никога да не се омъжва, въпреки че беше луда по приятеля си — добър и свестен човек. Крис беше адвокат в конкурентна фирма. Специалността му беше антитръстово право и водеше сложни дела, които траеха с години. Беше добър, надежден и любящ и двамата бяха заедно от три години.

Сабрина беше на тридесет и четири. Двамата с Крис не живееха под един покрив, но три или четири пъти седмично прекарваха нощите заедно в неговия или нейния апартамент. Родителите ѝ най-после бяха престанали да я питат дали и кога ще се омъжи. Сегашното положение устройваше и двамата. Крис беше солиден като скала. Сабрина знаеше, че може да разчита на него, и двамата обичаха да прекарват времето си заедно. Ходеха на театър, симфонични концерти, балетни постановки, на туристически екскурзии, обичаха да се разхождат, да играят тенис и просто да бъдат заедно през уикендите. Повечето от приятелите им бяха семейни и дори имаха по две деца. Сабрина все още не бе готова да мисли за семейство и деца, а и не желаше. И двамата бяха съдружници във фирмите си. Той беше почти на тридесет и седем и от време на време подхвърляше, че е време да се замислят за деца, а Сабрина не му възразяваше. Един ден тя също смяташе да има деца, но не сега. Макар че на тридесет и четири тя бе кажи-речи последната от приятелките си без деца. Според нея връзката им с Крис бе почти

толкова хубава, колкото и ако бяха семейни, само че без неприятностите, заплахата от развод и болката, на които всеки ден ставаше свидетел в работата си. Не искаше да бъде като някоя от клиентките си — да мрази мъжа, за когото се е омъжила, изпълнена с горчиво разочарование от провала на мечтите и надеждите си. Обичаше Крис и живота им такъв, какъвто беше.

Той щеше да пристигне за тържеството на родителите ѝ на следващия ден и щеше да прекара нощта в къщата им в Кънектикът. Крис знаеше колко важни за нея са тези уикенди със семейството. Освен това харесваше сестрите и родителите ѝ. Изобщо всичко у Сабрина му харесваше, с изключение на ненавистта ѝ към брака. Не можеше да я разбере, след като родителите ѝ очевидно имаха щастлив семеен живот. Разбира се, знаеше, че до голяма степен адвокатската ѝ практика бе виновна за отрицателното ѝ отношение. Отначало смяташе, че ще се оженят след година-две. В момента, изглежда, бяха установили удобно съжителство. Апартаментите им се намираха през няколко пресечки и те бяха ту-у единия, ту-у другия. Той имаше ключ от апартамента ѝ, а тя от неговия. Когато Сабрина оставаше да работи до късно, винаги му се обаждаше, а той отиваше в жилището ѝ, за да вземе кучето. Бюла, ловджийската ѝ хрътка, беше за нея като дете. Крис ѝ бе подарил кучето за Коледа преди три години и Сабрина го обожаваше. Бюла беше басет на черни и бели петна, с тъжно, характерно за породата ѝ изражение и с меланхоличен характер. Когато не получаваше достатъчно внимание, животното изпадаше в силна депресия и бяха нужни дни, за да се успокои. Спеше заедно с тях, в долната част на леглото, въпреки че тежеше почти тридесет килограма. Но Крис не се оплакваше, още повече, че той ѝ бе подарил кучето. Подаръкът му бе пожънал огромен успех на времето и до ден-днешен Сабрина му беше безкрайно благодарна.

След като излезе от кантората, тя се прибра в апартамента си, за да вземе багажа, и завари Бюла, сгушена в любимото си кресло край камината в дневната с обидено изражение. Беше очевидно, че господарката ѝ бе закъсняла, за да я изведе на разходка и да я нахрани.

— Хайде, стига — заговори Сабрина, щом влезе, — престани да се цупиш. Трябваше да си свърша работата. Не мога да те нахраня, преди да тръгнем, защото ще закъснеем и ще попаднем в задръстване.

На Бюла ѝ ставаше лошо в кола и мразеше дългите пътувания. Щяха да са нужни два часа, за да стигнат до Кънектикът, а може би и повече заради натовареното движение в навечерието на празниците. Очакваше ги дълго и бавно пътуване, а Бюла мразеше да пропуска хранене. Тя беше с наднормено тегло заради липса на упражнения. Крис я извеждаше да потича през почивните дни, но напоследък и двамата бяха доста заети. Той работеше по едно голямо дело, а в момента Сабрина имаше на главата си шест развода и поне три от тях щяха да стигнат до съда. Беше затрупана с работа, тъй като бе един от най-търсените адвокати по разводи сред елита на Ню Йорк.

Сабрина подаде на Бюла една кучешка бисквита, която едрото куче отмина с презрение — извърна глава и отказа да я изяде. По този начин наказваше господарката си, което се случваше доста често. Поведението ѝ накара Сабрина да се усмихне. Крис умееше по-добре да се справя с мрачните настроения на кучето, тъй като проявяваше по-голямо търпение. А и тя бързаше да тръгне. Предишната вечер бе стегнала багажа си и сега ѝ оставаше само да свали работните си дрехи — тъмносив ленен костюм, който бе облякла за делото в съда тази сутрин, в комбинация със сива копринена блуза, наниз перли и обувки с високи токчета. За шофирането до Кънектикът се преоблече в дънки, памучна тениска и сандали. Искаше ѝ се по-скоро да стигне дотам, но знаеше, че няма да успее преди десет вечерта. Сестрите ѝ Канди и Ани вече щяха да са там.

Тами нямаше да успее да пристигне преди два след полунощ. Самолетът ѝ кацаше в единадесет и половина, а след това трябваше да шофира от летище „Кенеди“ до Кънектикът. Сабрина очакваше с нетърпение срещата им. Според нея не се виждаха достатъчно често. Преди две години двамата с Крис ходиха в Калифорния на гости на Тами, но оттогава не бяха успели да повторят пътуването, макар че постоянно обещаваха. Тогава си прекараха страхотно с Тами, въпреки че тя постоянно бе заета. Двете по-големи сестри в семейството определено се трудеха най-много, дори Крис ги обвини, че са работохолички. Той предпочиташе да не се задържа до късно в офиса и никога не работеше през уикендите. Сабрина пък не се разделяше от пълното с папки куфарче — документите, които трябваше да изчете или подготви по дадено дело. Крис също беше добър адвокат, но имаше по-спокойно отношение към живота и работата, което ги

правеше добра двойка, защото се допълваха и уравновесяваха. Той я караше да се поотпусне малко, а тя пък го стягаше и не му позволяваше да се помайва — нещо, към което той определено имаше склонност. Понякога дори му натякваше и се заяждаше за мудността му, но той бе свикнал и не се дразнеше.

Искаше ѝ се Тами да си намери приятел, който да прилича на Крис, но явно в нейното обкръжение нямаше такъв. Сабрина не харесваше нито един от мъжете, с които Тами излизаше през последните десет години. Тя беше като магнит за егоистичните и с труден характер мъже, докато Сабрина си бе избрала приятел, който приличаше на баща ѝ — отстъпчив и сговорчив, добър и любящ. Невъзможно бе да не харесваш Крис и всички го обичаха. Той дори на външен вид приличаше малко на баща ѝ, за което останалите не пропуснаха да се пошегуват при първата им среща с него. Сега всички от семейството го обожаваха не по-малко от нея. Просто не ѝ се искаше да се омъжва. Боеше се, че бракът ще съсипе хубавите им отношения, каквито случаи неведнъж бе ставала свидетел. Толкова много двойки бяха споделяли, че всичко вървяло чудесно, когато живеели заедно — понякога дълги години, а после, когато сключили брак, всичко се разпаднало. Единият или и двамата се превръщаха в чудовища. Не се боеше, че с Крис или с нея ще се случи точно това, но защо да рискува? Нещата си бяха идеални и така.

Бюла погледна нещастно господарката си, когато тя остави куфара до вратата. Явно беше помислила, че ще я изостави.

— Не ме гледай така, глупаче. Ще дойдеш с мен — след тези думи взе кайшката, а кучето скочи от креслото и замахна радостно с опашка. Най-после беше щастливо и забрави за сръдните си. — Виждаш ли, в крайна сметка нещата не са чак толкова лоши, нали? — тя закопча кайшката, угаси лампите, взе чантата си и двете с Бюла излязоха от апартамента.

Колата ѝ се намираше в един гараж наблизо. Никога не я използваше в града, а само когато пътуваше извън него. Стигнаха бързо до гаража и Сабрина сложи чантата си в багажника. Бюла се настани величествено на предната седалка и погледна с интерес през прозореца. Сабрина бе благодарна, че майка ѝ и баща ѝ не възразяваха срещу кучетата на дъщерите си. Когато бяха деца, имаха кокер шпаньол, но родителите им, след като момичетата им се разпръснаха,

от години нямаха домашен любимец. На шега наричаха трите гостуващи кучета на децата си „кучета внуци“, а майка ѝ споделяше с въздишка, че май никога няма да има внуци, и засега като че ли нещата вървяха натам.

Сабрина смяташе, че първа ще се омъжи някоя от по-малките ѝ сестри, най-вероятно Ани. Канди беше още твърде млада и не умееше да преценява мъжете. Все попадеше на най-неподходящите, привлечени от външността и известността ѝ. Тами пък сякаш изобщо се бе отказала да излиза с мъже през последните две години, а и досега нито веднъж не бе срещнала някой приличен и свестен мъж в налудничавия бизнес, в който работеше. Изглежда, Ани бе единствената, за която имаше надежда, макар и смътна, да се омъжи. Докато изкарваше колата от гаража, Сабрина се питаше доколко сериозни бяха отношенията между Ани и новото ѝ гадже. Като че ли сестра ѝ беше много влюбена в него, по думите ѝ бил страхотен. Но може би не чак толкова страхотен, че да се омъжи за него. Беше споменала пред Сабрина, че той възнамерява да се върне в Ню Йорк в края на годината. Сабрина смяташе, че може би това е единственото, което би накарало Ани да напусне Флоренция. Тя твърде много обичаше живота си там и това също беше повод за тревога у по-голямата ѝ сестра. Ами ако Ани пожелаеше завинаги да остане в Европа? Щеше да ѝ бъде по-трудно да пътува до Флоренция, отколкото до Лос Анджелис, където живееше Тами. Никак не ѝ харесваше, че сестрите ѝ се бяха разпилели из целия свят. Наистина ѝ липсваха. Виждаше се понякога с Канди, когато и двете имаха време. Сабрина се стараше да се срещат за обяд или вечеря, или дори само да пият кафе, но рядко се виждаше с останалите си две сестри и те много ѝ липсваха. Понякога си мислеше, че само тя се чувства така. Връзката със семейството ѝ бе силна, много по-силна от връзките ѝ с когото и да било друго, дори и с Крис, независимо колко много го обичаше.

Обади му се от мобилния телефон чак когато излезе на магистралата. Той тъкмо се бе прибрал в апартамента си, след като бе играл скуош с един приятел. Беше уморен, но щастлив, задето е спечелил.

— По кое време ще дойдеш утре? — попита Сабрина.

Вече ѝ липсваше. Винаги ѝ липсваше през нощите, които не прекарваха заедно, но това пък правеше останалите още по-сладки и

желани.

— Ще пристигна следобед, преди началото на тържеството. Мислех, че не е зле да прекараш малко време насаме със сестрите си. Знаем колко обичате вие, момичетата, тези неща. Да си побъбрите за обувки, модни прически, гаджета, дрехи, работа, мода — дразнеше я, но не беше далеч от истината. Когато се съберяха заедно, те наистина приличаха на групичка тийнейджърки — смееха се, разговаряха и си споделяха до късно през нощта. Единствената разлика бе, че сега си пийваха и пушеха и бяха много по-снизходителни към майка си и баща си, отколкото като деца. Вече осъзнаваха колко са щастливи да имат толкова чудесни родители.

Като тийнейджърки Сабрина и Тами доста често вгорчаваха живота на майка си. Канди и Ани бяха много по-послушни, но пък двете се радваха на свободата, толкова трудно извоювана преди това от по-големите им сестри. Сабрина признаваше, че са причинили доста тревоги на майка си. Знаеше, че никак не ѝ е било лесно да отгледа и възпита четири момичета. Майка им бе свършила страхотна работа, а също и баща им. При все това той често оставяше трудните решения на жена си и винаги бе съгласен с нея, което често вбесяваше Сабрина. Според нея той бе длъжен да ги подкрепи, но баща им винаги вземаше страната на майка им. Той просто не беше борец, умееше само да ги обича. А майка им бе доста по-пряма и не се боеше да се противопостави на дъщерите си, ако вярваше, че е права. Сабрина смяташе, че е много смела жена, и много я уважаваше. Надяваше се един ден и тя да стане добра майка, ако събереше достатъчно кураж, за да роди деца. Все още не се решаваше на подобна стъпка — още едно решение, което отлагаше засега, както и женитбата. На тридесет и четири бе рано да се тревожи за биологичния си часовник. Смяташе, че няма защо да бърза.

Тами пък се притесняваше, че може би никога няма да има деца, ако не срещне подходящия мъж. На Коледа бе споделила, че един ден може да се реши на изкуствено осеменяване, ако напълно се разочарова от надеждата да намери някой свестен мъж. Не искаше да пропусне шанса да има деца само защото никога нямаше да срещне мъжа на мечтите си. Но все още бе рано да се отчайва и сестрите ѝ я увериха, че не бива да се поддава на паниката, иначе отново може да се забърка в някаква история с неподходящ мъж. Често ѝ се случваше,

макар напоследък явно да се бе отказала от мъжете. Казваше, че всички мъже, с които излизала или бе имала връзка, са прекалено откачени. Сабрина беше напълно съгласна с нея, поне съдейки по тези, които бе видяла през годините. По нейна преценка всички приятели на Тами досега не бяха съвсем с всичкия си.

За щастие нямаше нищо ненормално у Крис. Семейството ѝ бе единодушно по въпроса. Всъщност Сабрина бе много по-неразумна от него, поне що се отнасяше до нежеланието ѝ да се омъжи. Засега не искаше съпруг и деца, а само всичко да си остане както досега, поне за момента, а може би и завинаги. Не желаше нищо помежду им да се променя.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита тя Крис, докато се вливаше в оживеното движение.

Сигурно щеше да ѝ отнеме цяла вечност, докато стигне до Кънектикът при този трафик, но винаги ѝ бе приятно да си бърби с приятеля си. Двамата рядко се караха, а и бързо им минаваше. И по това приличаше на баща ѝ. Баща ѝ мразеше всякакви спорове, особено разправи с със съпругата и децата си. С него беше изключително лесно да живее, както и с Крис.

— Смятам да си приготвя вечеря, да гледам някое спортно предаване по телевизията и да си легна — Сабрина знаеше колко усилено работи напоследък върху делото на една петролна компания. Ставаше въпрос за замърсяване на околната среда и делото щеше да се проточи с години. Той беше водещ адвокат по случая и бе получил голяма популярност. Тя много се гордееше с него. — Как е Бюла?

Сабрина погледна към съседната седалка и се усмихна.

— В момента спи. Беше ми сърдита, когато се прибрах. Закъснях. Ти си много по-търпелив с нея, когато се сърди.

— Ще ти прости, когато хукне на воля из поляните в преследване на зайци — Бюла си беше ловец по природа, макар да беше градско куче и да гонеше единствено гълъбите в парка, където Крис обичаше да я води. — Утре, като дойда, ще я изведа да потича.

— Определено има нужда от това. Доста е надебеляла — отвърна Сабрина. Още докато го казваше, колата се люшна, Бюла се събуди и я изгледа кръвнишки, сякаш бе чула обидния коментар. — Извинявай, красавице, не исках да те засегна — кучето се сви на седалката, изръмжа и отново заспа. Сабрина наистина много я обичаше и се

радваше на компанията ѝ. — Надявам се, че Хуанита няма пак да я нападне — каза тя на Крис. — Миналия път я изплаши до смърт.

— Голям срам! Как може Бюла да се страхува от някакво си кученце, което тежи малко повече от килограм?

— Хуанита е породиста. Винаги напада другите кучета.

— Ял съм царевични питки по-големи от нея. Направо е смешна, прилича на прилеп — той се усмихна, представяйки си останалите кучета в семейството, кое от кое по-глупави. Йоркширският териер на Канди се кипреше като принцеса, постоянно окичен с розови панделки, които миниатюрната чихуахуа се опитваше да докопа винаги щом ѝ паднеше удобен случай. Тя беше един малък борец.

— Не го казвай — предупреди го Сабрина. — Тами смята, че е украшение за породата си.

— Предполагам, че любовта е сляпа, дори когато се отнася до кучета. Поне сестра ти Ани е нормална в това отношение.

— Тя винаги е мразила кучета. Смята ги за голяма досада. Веднъж обръсна маминия кокер шпаньол. Мама ѝ забрани да излиза три седмици. Ани заяви, че на кучето му било твърде горещо в средата на лятото. Бедното животно имаше много нещастен вид — двамата се засмяха, представяйки си картинката, след което Сабрина затвори, за да се съсредоточи в шофирането по натоварената магистрала. Последните думи на Крис, че я обича и че ще се видят на следващия ден в къщата на родителите ѝ, още звучаха в ушите ѝ.

Докато караше, младата жена се замисли за него и си каза, че е истинска късметлийка. Не беше лесно да срещнеш добър мъж, а такива като Крис наистина бяха рядкост. Осъзнаваше го и бе дълбоко благодарна на съдбата за щастиято, което споделяха. С всяка изминала година се разбираха все по-добре и тъкмо затова майка ѝ не можеше да разбере нежеланието ѝ да се омъжи. Просто Сабрина си беше такава. Винаги казваше, че Крис няма вина за решението ѝ. Той искаше да се оженят, но приемаше с търпение и разбиране нейния отказ да го стори. Никога не я притискаше и я обичаше такава, каквато беше, заедно с всичките ѝ страхове и предразсъдъци.

Шофирането до Кънектикът бе дълго и бавно. Тя се обади вкъщи, за да се извини за закъснението, и майка ѝ съобщи, че Ани и Канди са пристигнали и седят край басейна. Осведоми я, че и двете изглеждали страхотно, въпреки че Канди не била напълняла, но поне

не била отслабнала още повече. А Ани им разказала за Чарли. Майка ѝ звучеше доста сериозно, докато говореше за приятеля на сестра ѝ, и Сабрина се усмихна.

— Скоро ще съм при вас, мамо. Съжалявам, че толкова закъснях.

— Досетих се, че ще стане така, скъпа. Не се тревожи. Знам колко ти е трудно да се измъкнеш по-рано от кантората. Как е Крис?

— Той е добре. Ще дойде утре следобед. Искаше да ни даде малко време да си побъбрим по женски. Много е мил.

— Да, такъв е — съгласи се майка ѝ. — Карай внимателно, Сабрина. Не бързай. И без това ще останем до късно. Тами няма да пристигне преди два. И днес е била на работа. Вие и двете работите твърде много, но трябва да призная, че усилията ви дават добри резултати. Не знам от кого сте наследили това трудолюбие. Не си спомням двамата с баща ти някога да сме работили толкова усилено като вас.

— Благодаря ти, мамо.

Майка им никога не скъпеше похвалите. Гордееше се с четирите си момичета, а и всяка от тях се справяше чудесно в избраната професия. Но най-важното беше, че всички бяха щастливи и бяха открили своето призвание.

Майка им никога не ги сравняваше една с друга, дори когато бяха деца, а гледаше на тях като на отделни личности с различни интереси и потребности. Сега, когато бяха вече пораснали, това правеше връзката между майка и дъщери още по-силна и пълноценна. Всяка от тях обожаваше майка си. За тях тя беше най-добрата приятелка, дори повече. Даряваше им безрезервната си обич и одобрение, но никога не забравяше, че е и тяхна майка, а не само приятелка. Сабрина я разбираше и одобряваше това отношение, а всичките ѝ приятели харесваха майка ѝ. Като деца, те обичаха да идват у тях и знаеха, че винаги ще бъдат радушно посрещнати, стига да се държат възпитано. Когато бяха млади момичета, майка им не понасяше употребата на алкохол, цигари или наркотици и приятелите им, с няколко изключения, спазваха правилата. А когато не ги уважаваха, тя ставаше строга и неотстъпчива.

Минаваше десет, когато Сабрина мина по алеята за коли пред къщата. Пусна Бюла навън и се запъти към басейна, където знаеше, че ще завари семейството си. Сестрите ѝ бяха във водата, а родителите ѝ

лежаха в шезлонгите и си бърбеха с тях. Пристигането на Сабрина бе посрещнато с радостни викове. Канди изскочи от басейна, прегърна я и тутакси я намокри, после дойде ред на Ани и трите момичета щастливо се засмяха. Ани възкликна, че си е струвало да измине целия път от Флоренция, за да я види, тъй като Сабрина изглежда страхотно. Бе подстригала черната си коса, която досега носеше по-дълга, и сега стигаше до раменете ѝ. Като дете Ани обичаше да казва, че с млечнобялата си кожа, катраненочерни коси и големите си сини очи — същите като на Канди — Сабрина прилича на Снежанка. Очите на баща им също бяха сини. Тами и Ани пък бяха наследили зелените очи на майка си. Косата на майка им беше медно кестенява, със същия цвят като на Тами, но права. Сега я носеше късо подстригана. Тами беше единствената в семейството, която имаше буйна къдрава коса. Къдриците я дразнеха и като малка ги изправяше. Сега обаче я бе оставила да расте на воля и гъстата ѝ грива се стелеше на меки вълни. Сабрина винаги бе завиждала на Тами за косата ѝ. И нейната беше гъста, но тъмна и права. Също като сестрите си, макар и по различен начин, тя беше красива млада жена. Имаше дълги крака и стройна фигура. Беше висока, макар и не толкова, колкото Канди. Тами беше дребничка като майка им, докато Ани бе средна на ръст.

— Е, какви са отношенията ти с този Чарли? — обърна се Сабрина към Ани, докато люлееше краката си в басейна, с чаша лимонада в ръка, която майка ѝ подаде. Тя сияеше от щастие, че трите ѝ момичета са у дома, и с нетърпение очакваше четвъртото. Това обичаше най-много — да види цялото си семейство събрано на едно място. Погледна с обич към съпруга си и той ѝ се усмихна. Знаеше колко много означава за нея присъствието на дъщерите им. Наведе се и я целуна. След близо тридесет и пет години брак те все още се обичаха и това си личеше.

През годините бяха имали своите спорове и спречквания, но никога нищо сериозно. Бракът им бе стабилен от първия ден. Понякога Сабрина се питаше дали тъкмо това не бе една от причините да се бои от брака. Не можеше да си представи, че ще има същия късмет с брак като техния, а не би се задоволила с по-малко. Не се съмняваше, че Крис щеше да бъде чудесен съпруг, ала не вярваше, че тя самата ще е толкова добра съпруга, каквато бе майка ѝ през всичките тези години. За нея Джейн Адамс беше идеалната съпруга и майка. Сабрина ѝ го бе

казала веднъж и майка ѝ остана смаяна. Отвърна, че си има недостатъци и понякога се чувства несигурна, както и всеки друг. Бе заявила още, че благодарение на Джим бракът име бил толкова успешен, тъй като той е бил прекрасен съпруг. Сега ѝ било по-лесно да говори за миналото, но бе споделила, че когато се омъжвала, била доста изплашена. Бракът е голяма стъпка, бе казала на Сабрина, но според нея си струва риска.

— Е, разкажи ми за Чарли — настоя Сабрина. — Колко сериозна е връзката ви? Смятате ли да се сгодите?

— По дяволите, не! — засмя се Ани. — Поне не още. Той е прекрасен човек, но ние сме заедно едва от шест месеца. Аз съм на двадесет и шест и все още не мисля за брак. Пък и ти трябва да се омъжиш първа. Как е Крис?

— Както винаги, направо е чудесен — отвърна Сабрина, но в този миг вниманието им бе отвлечено от йоркширския териер на Канди, който залая шумно към кучето на Сабрина, а ужасената Бюла се шмугна в един храст, докато териерът, накипрен с розова панделка, не спираше да лае. На път за родния дом Канди се бе отбила в апартамента си в Ню Йорк, за да вземе кучето със себе си. То ѝ бе липсвало по време на престоя ѝ в Париж и сега се радваше, че е с нея. — Кучето ми е пълна страхливка! — засмя се Сабрина. — Мисля, че има проблеми със самочувствието или нещо подобно. Много е нервна и често се разстройва.

— Почакай само Хуанита да я нападне! — намеси се със смях Канди. — Дори моята Зои се страхува от нея.

— Между другото, как беше в Париж? — попита я Сабрина.

— Великолепно! Всички отиват в Сен Тропе за уикенда, но аз предпочетох да дойда тук.

— Аз също! — със сияйна усмивка се обади Ани.

— Всички се радваме да сме тук — заключи Сабрина и погледна с любов родителите си. Всичко наоколо изглеждаше толкова идилично и спокойно. Напомняше им за детството, когато се чувстваха защитени и обичани. Винаги бе щастлива в родния си дом.

Останаха да си бърбят край басейна още около час, а след това баща им отиде да си легне. Майка им остана да дочака Тами. Искаше да я посрещне. Сабрина си облече банския костюм и се присъедини към сестрите си в басейна. Към един часа след полунощ всички се

отправиха към къщата, за да си облекат нощниците. Хапнаха сандвичи и още курабийки и лимонада.

— Ако живеех тук, щях да надебеля — отбеляза Канди, отхапа миниатюрно парче от курабийката и я остави.

— Не мисля, че те заплашва подобна опасност — възрази Ани.

Също като останалите и тя се тревожеше за теглото на най-малката си сестра. Но с удивително слабата си фигура тя печелеше много пари.

Всички бяха седнали край кухненската маса и разговаряха, когато лимузината на Тами спря на алеята за коли. Чуха затръшването на врата и миг по-късно тя нахлу в кухнята. Всички се смееха и прегръщаха, докато Хуанита лаеше сърдито. Остана на пода около две секунди, после откъсна панделката на Зои, а Бюла побърза да се скрие под един стол. Тами не се притесни от поведението ѝ, но любимката ѝ определено беше най-малкото и най-буйното куче от цялата животинска менажерия. Тя я взе и ѝ се скара, но в мига, в който я пусна на пода, Хуанита отново хукна да преследва другите две кучета.

— Безнадеждна е — опита се да я извини Тами, сетне огледа сестрите си. — Господи, изглеждате чудесно! Толкова ми липсвахте! — разтвори ръце към майка си, която я прегърна с любов.

След малко Джейн се изправи. Вече можеше да си легне. Беше посрещнала децата си и сега беше време да ги остави да си поприказват насаме. Знаеше, че ще останат още с часове, за да си споделят някои тайни и случки от всекидневието. Редно беше да се оттегли и да ги остави сами.

— Ще се видим утре сутринта — рече Джейн с прозявка и излезе от кухнята.

Беше чудесно да ги види отново събрани у дома. Тези моменти бяха най-щастливите в живота ѝ.

— Наспи се добре, мамо, ще се видим утре — пожелаха ѝ всички в хор и я целунаха за лека нощ, както когато бяха малки деца.

След като тя излезе, си отвориха бутилка вино и останаха седнали край масата, унесени в приказки до четири сутринта. Накрая се качиха в стаите си. Къщата им бе необичайна в това отношение и всяко от момичета си имаше собствена стая още от малка. Всички отбелязаха колко е странно да са отново под един покрив и да спят в някогашните си легла сега, когато вече бяха пораснали. Това ги караше

отново да се чувстват като деца и будеше толкова много позабравени спомени. Сестрите бяха единопдушни по въпроса, че майка им изглежда чудесно, и си обещаха на следващия ден да обсъдят плановете си за честването на годишнината от сватбата на родителите им. Имаха да си кажат и да споделят толкова много неща. Каквото и напрежение да бе съществувало помежду им като по-малки, с годините то бе напълно изчезнало. Единствената от тях, която все още приличаше на малко дете, беше Канди, но тя наистина беше още много млада. Въпреки че независимо от възрастта си Канди също водеше живот на зряла жена. Парите и успехът я бяха споходили много рано и в доста отношения това я караше да изглежда по-мъдра, отколкото беше.

Сабрина и Тами се тревожеха за нея и често си говореха за това. В кариерата си на супермодел Канди бе изложена на доста големи опасности. Двете сестри се надяваха, че тя ще съумее да се опази от тях. Проблемите ѝ с храненето доста ги притесняваха. Ани гледаше по-спокойно на това и твърдеше, че всичко с Канди ще е наред. Но тя не познаваше предизвикателствата, с които Канди се срещаше всеки ден, нито опасностите, които я дебнеха в света на модата. Животът на Ани бе съвсем прост, изцяло посветен на изкуството и доста откъснат от всекидневието на най-малката ѝ сестра. Тя сякаш не живееше на тази планета. По-големите ѝ сестри бяха по-наясно с опасностите и рисковете, както и с жертвите, които ѝ се налагаше да прави.

Сестрите се целунаха за лека нощ и се разотидоха по стаите си, но само след няколко минути Сабрина влезе в стаята на Тами, за да ѝ каже колко е щастлива, че са заедно. Тами седеше по нощница на леглото, с разпилени по раменете буйни червени къдрици.

— Искан ми се да не живееше толкова далеч — тъжно отбеляза Сабрина.

— На мен също — кимна Тами. — Всички вие страшно ми липсват. Осъзнавам го всеки път, щом ви видя. Но тук не мога да имам прилична работа. Всички големи шоута са в Ел Ей.

— Знам — съгласи се Сабрина. — Би трябвало да идвам да те виждам по-често. Прекалено съм се вкопчила в работата си — додаде със съжаление.

— С всички ни е така — отсъди Тами. — Непрекъснато бързаме за някъде. Никак не ми се ще да чакам шест месеца, за да се видим.

Понякога ми се иска всички ние да живеем тук, с мама и татко и никога да не порастваме.

— Да, и на мен — Сабрина отново я прегърна. — Радвам се, че пак се събрахме у дома. Все е нещо. Може би трябва да се организираме и да отидем на гости на Ани във Флоренция. Сигурна съм, че ще бъде забавно. Мама и татко също биха могли да дойдат.

— За татко не знам, но мама със сигурност ще ни придружи. Той все си мисли, че в офиса не могат без него — рече Тами и после се засмя. — Предполагам, че и аз си мисля същото, а и ти. Наистина трябва да се постареем да прекарваме повече време заедно. За момента всички сме свободни, нямаме семейства и деца. Добре е да се опитаме да го направим, докато все още можем.

— Съгласна съм — отвърна Сабрина.

В този момент Хуанита подаде глава изпод завивката и изръмжа. Сабрина се стресна и подскочи, изненадана от неочакваната атака на кучето, не по-голямо от хамстер. Бюла вече спеше дълбоко в нейната стая. — Защо не си организираме някакво пътуване, преди да тръгнем оттук? Мисля, че мога да си уредя една седмица отпуска.

— Аз също — каза Тами, макар да не беше сигурна дали ще е възможно да отсъства толкова дълго от студиото. По време на сезона животът ѝ ставаше истинска лудница.

— Утре ще го обсъдим — обеща Сабрина и си тръгна. Чувстваше се щастлива, че е със сестрите си. Всички бяха щастливи.

Вече в леглото в спалнята си майка им ги чуваше как си гостуват една на друга в стаите. Усмихна се и се сгуши до Джим. Това ѝ напомни старите дни, когато знаеше, че всичко е наред, защото и четирите ѝ момичета си бяха в безопасност у дома. Радваше се на успокояващите шумове и увереността, че цялото ѝ семейство най-после се е събрало под един покрив. Както винаги ги благослови наум, преди да заспи. Мислеше колко е щастлива, че ги има, както и че ще бъдат заедно още цели три дни. За нея те бяха най-големият подарък, който животът можеше да ѝ направи.

5.

Когато на следващата сутрин момичетата станаха едно по едно, майка им ги чакаше в кухнята, готова да им приготви специална закуска. Обичаше да им готви, макар вече рядко да се случваше. Баща им бе закусил преди часове и сега седеше край басейна със сутрешния вестник. Предпочиташе да ги остави по женски и по-късно да се присъедини към подготовката за празненството. Знаеше каква суматоха наставаше с пет жени наоколо, а той обичаше спокойните и тихи сутрини.

Сабрина винаги се събуждаше рано и този път стана първа. Слезе долу и завари майка си в кухнята. Предложи да ѝ помогне в приготвянето на закуската. Джейн обаче заяви, че обича да им готви и не се нуждае от помощ. Сабрина забеляза колко щастлива изглеждаше майка им тази сутрин, разбираше колко много означава за нея, че всички са се събрали у дома, макар и за кратко. Джейн беше сварила голяма кана кафе и Сабрина си наля една чаша от горещата течност. Настани се край масата, за да си побъбри с майка си, докато чакат останалите. Беше отпила само две глътки, когато се появи Тами, следвана от Ани. Канди не беше от ранобудните — някои неща не се променяха, дори след толкова години. Тя спеше дълбоко в спалнята си на горния етаж, макар че йоркширският ѝ териер вече си играеше из кухнята с Хуанита. Сабрина бе извела Бюла навън и я бе пуснала да потича на воля, надявайки се, че кучето ще си намери нещо за преследване.

— Добро утро, момичета! — весело ги поздрави Джейн. Беше облечена в бели шорти и розово горнище, а краката ѝ бяха обути в ниски сандали. Сабрина не можа да не забележи, че майка ѝ все още има страхотни крака. Трите по-големи сестри бяха благословени с дълги и стройни крака, които бяха наследили от нея. Краката на Канди сякаш нямаха край и приличаха на бащините ѝ. — Какво да ви приготвя?

Момичетата замърмориха в един глас, че не закусват и чаша кафе ще е достатъчна. Всички живееха в различни часови пояси. За Канди, която още спеше, вече бе вечер, както и за Ани, която не искаше да си признае, че е изгладняла. Тя грабна един портокал от купата върху кухненския плот и започна да го бели, като майка ѝ наливаше кафе на нея и на Тами. За Тами все още беше посред нощ, но тя бе напълно будна. Въпреки късния час, в който си бяха легнали, всички кипяха от енергия. Джейн предложи да им приготви пържени яйца и подреди върху масата чиния с пресни, хрупкави кифлички и бурканче сладко.

И трите момичета си взеха по една, продължавайки да бърбят оживено. Сабрина предложи да събудят Канди, за да не проспие целия ден. Ани се измъкна тихо от стаята и след десет минути двете с Канди влязоха в кухнята. Джейн вече бе изпържила яйца и бекон. Допреди малко момичетата твърдяха, че не са гладни, но щом димящите яйца и беконът бяха сервирани на масата, всички си сипаха щедри порции. Сабрина с радост забеляза, че Канди също си взе малко яйца, половин кифличка и дори ивичка бекон. Навярно това бе най-обилната закуска, която бе яла от години.

Джейн се настани при тях с чиния пържени яйца.

— Какви са плановете ви за тази сутрин? — попита. Нямахше кой знае какво да правят, тъй като беше празничен ден и всичко бе затворено. Затова реши, че сигурно ще се обадят на някои от приятелките си, които още живееха в града. Мнозина от тях се бяха преместили, бяха създали семейства и се бяха устроили в други градове, но момичетата все още поддържаха връзка помежду си.

— Аз просто искам да се помотая заедно с вас и мама — каза Ани, изразявайки на глас желанието и на останалите. — И с татко, който сигурно ще се почувства малцинство сред толкова много жени.

Знаеха, че баща им се радва, когато дъщерите му си дойдат вкъщи, но беше човек, който се нуждаеше от собствено пространство. Когато бяха малки, прекарваше доста време в игри на тенис и голф с приятелите си и от майка си знаеха, че още продължава да го прави.

На петдесет и девет, Джим Адамс все още изглеждаше и се движеше като млад мъж и годините почти не го бяха променили. Е, в косата му имаше повече сребристи нишки, но походката му бе бодра и младежка. А четирите момичета бяха единодушни, че и майка им изглежда великолепно. Лицето ѝ все още бе красиво и почти нямаше

бръчки. С лекота можеше да мине за десет години по-млада. За всички беше трудно да повярват, че е достатъчно възрастна, за да има толкова големи деца, въпреки че доста рано бе станала майка. Лицето ѝ бе гладко като на млада жена, а и тя се грижеше за себе си. Три пъти седмично посещаваше гимнастическия салон и им бе споменала, че се занимава малко и с балет, за да поддържа формата си. Явно усилията ѝ даваха резултат, защото тялото ѝ бе по-стройно и гъвкаво, отколкото на младини.

— Мамо, какво трябва да се свърши за утрешното празненство?
— попита Ани.

Майка ѝ отвърна, че от фирмата за кетъринг ще пристигнат към четири часа. Гостите били поканени за седем.

— Но по някое време трябва да отскоча до магазина — додаде Джейн. — Днес има един отворен супермаркет от другата страна на магистралата. Забравих да купя туршия за баща ви — менюто се състоеше от хотдог, пържени пилета и всички гарнитурни, които вървяха с тях. Фирмата по кетъринг щеше да осигури салатите, пържените картопки, лучените кръгчета, няколко плата със суши и богат асортимент сладоледи и пайове. — Знаете какъв става баща ви, когато няма туршия, а мисля, че и майонезата е свършила. Сетих се чак късно снощи — завърши тя, но си личеше, че никак не ѝ се иска да се отделя дори и за минута от децата си.

Ани се огледа и ѝ се усмихна.

— Аз мога да дойда с теб, мамо. Искаш ли след закуска да излезем и да купим всичко необходимо? — до супермаркета, за който бе споменала майка им, имаше не повече от десетина минути с кола. — А ако предпочиташ, мога и сама да отида.

— Ще дойда с теб — Джейн стана, събра чиниите, изхвърли остатъците, а за подреждането в миялната машина ѝ помогна Сабрина.

В случаи като този Джейн беше благодарна, че бяха запазили двете миялни машини, както и двете сушилни. Имаше времена, когато уредите се пълнеха докрай. Но сега, тъй като през повечето време Джим и Джейн бяха сами, бяха нужни цели дни, докато се напълнят. Обикновено ги пускаше наполовина празни, но с момичетата вкъщи пак щяха да ги използват на пълни обороти.

С толкова много помощнички само след няколко минути кухнята беше почистена и Джейн изтича на горния етаж, за да си вземе чантата

и ключовете за колата. Върна се след минута и двете с Ани се отпавиха към колата, а останалите три момичета се запътиха към басейна, за да видят как е баща им.

Джейн завъртя стартера на мерцедеса комби и потегли, докато разговаряше с Ани. Момичето разказа за уроците по рисуване, които посещаваше във Флоренция, и за новите техники, които бе усвоила. Бе овладяла маниера на живописване на старите майстори и дори се бе научила как сама да си смесва боите, в някои случаи с яйца.

— Смяташ ли да се върнеш в Щатите? — попита майка ѝ, опитвайки се прозвучи небрежно, и Ани се усмихна. Знаеше, че страда дори когато само едно от децата ѝ е толкова далеч.

— По някое време, но не в момента — честно отвърна Ани. — Научавам много неща там и съм доволна от живота си. Това е прекрасно място за един художник.

— Както и Ню Йорк — отбеляза майка ѝ, стараяйки се да не изглежда твърде настоятелна. — Просто се надявам, че няма да останеш завинаги там. Никак не искам да си толкова далеч.

— Не е чак толкова далеч, мамо. Мога да дойда със самолет за един ден, ако имаш нужда от мен.

— Не става въпрос за тона. Двамата с баща ти сме добре. Просто ми се ще да ви виждам по-често, а не само три пъти в годината за няколко дни по празниците. Никога не ми стига. Не искам да ти се сторя неблагоприятна и много се радвам, че си дойде у дома. Просто ми се ще да си съвсем наблизо или поне в Ню Йорк като Сабрина.

— Знам, мамо. Защо двамата с татко не ми дойдете гости? Флоренция е толкова красив град. Ще ми бъде много трудно да го напусна, когато най-после се реша да го сторя.

Не сподели, че Чарли смята да се прибере в Щатите и че обмисля дали да не го последва. Не желаше да придава на връзката си такава голяма важност, особено в очите на майка си, която все се надяваше, че Ани ще се прибере у дома. Не беше честно да ѝ вдъхва напразни надежди.

Лесно намериха място на паркинга пред супермаркета и влязоха вътре. Напълниха количката с необходимите продукти и застанаха пред една от касите за бързо обслужване. След по-малко от пет минути отново бяха при колата. Беше изключително гореща сутрин и двете бяха нетърпеливи да се приберат у дома и да скочат в басейна. Гостите

щяха да започнат да пристигат след часове. Джейн очакваше с нетърпение да прекара деня с дъщерите си, и то най-вече край басейна. Следобед според прогнозата температурите щяха да достигнат 40 градуса. Надяваше се вечерта да се поразхлади. В противен случай гостите щяха да започнат да се потят още при пристигането си към седем часа. Слънцето щеше да залезе чак след осем.

— Във Флоренция е още по-топло — отбеляза Ани, когато се настаниха в колата с климатик. Усети с благодарност хладната струя, която лъхна лицето ѝ, когато майка ѝ завъртя стартера на колата.

Трябваше да прекосят магистралата, за да стигнат до къщата. Ани тъкмо разказваше на майка си за Чарли, когато колата им се преустрои зад един камион, натоварен със стоманени тръби. Джейн я слушаше внимателно и двете се смееха високо, когато чуха някакъв рязък звук и видяха как тръбите започнаха да падат от каросерията. Някои се търкулнаха настрани и колите в насрещното платно трябваше да завият, за да ги избегнат, но останалите полетяха право към мерцедеса на Джейн. Тя се опита да намали, а Ани ахна уплашено, когато три тръби се насочиха право към тях. Инстинктивно се протегна към майка си и изкрещя: „Мамо!“, но вече беше прекалено късно.

Като в забавен кадър от филм Ани гледаше как тръбите пробиват предното стъкло на колата. Джейн изгуби контрол и автомобилът се понесе в насрещното платно. Ани чу собствените си писъци, докато се опитваше да сграбчи кормилото, а когато най-после успя, се чу трясък на смачкана ламарина, счупено стъкло и скърцане на спирачки от всички страни. Погледна към майка си, но не я видя. Вратата на шофьора бе отворена, а колата се движеше с пълна скорост. Ани зърна за миг лицето на шофьора, в чиято кола се блъснаха, после всичко потъна в мрак и тя изгуби съзнание.

Две от тръбите бяха пронизали мерцедеса им, той се бе наклонил под ужасяващ ъгъл и най-после бе спрял, след като се бе ударил челно в двете идващи насреща коли. Тези зад тях и пред тях заковаха със зловещо свистене на гуми и скърцане на спирачки. Движението спря, някой се обади в полицията.

Никой не помръдваше в ударените автомобили, а шофьорът на камиона стоеше отстрани на шосето и плачеше, взрян ужасено в отломките на колите. Когато дойдоха полицаите, той бе изпаднал в шок и не можеше да говори. Пристигнаха няколко пожарни коли,

линейки, патрулните коли от магистралата, няколко коли на местната полиция. Шофьорите на катастрофиралите коли бяха загинали на място, заедно с общо петима пътници. Имаше само една оцеляла жена и на пожарникарите бе нужен половин час, за да я измъкнат от колата. Беше затисната под стоманените тръби и в безсъзнание, когато линейката я откара. Извадиха останалите жертви, подредиха отстрани на платното и ги покриха с платнища, докато чакаха да пристигнат още коли.

Полицаяте стояха със сериозни и тъжни лица край дългите редици спрени автомобили в двете платна. Винаги ставаше така на Четвърти юли. Хората се качваха в колите си, ставаха трагедии, после хората умираха и се превръщаха в статистика. Когато тръбите ги удариха, Джейн излетя от колата и загина на място. Докато откарваха Ани в травматологичното отделение на болницата „Бриджпорт“, тя бе изпаднала в кома, а животът ѝ висеше на косъм.

А в къщата сестрите ѝ, увлечени в приятен разговор с баща си, се наслаждаваха на слънчевия летен ден. Очакваха майка си и сестра си да се върнат всеки момент и изобщо не подозираха, че никога повече няма да видят майка си, а сестра им се бори за живота си.

6.

Двама мъже от магистралния патрул позвъниха на вратата на семейство Адамс малко след дванадесет и половина. Бяха напуснали мястото на злополуката, след като Ани бе отведена с линейката. Служителите бяха открили шофьорската книжка на Джейн в ръчната ѝ чанта в колата, а от тази на Ани предположиха, че ѝ е дъщеря. Адресът на родителите ѝ в Кънектикът бе вписан в американската ѝ шофьорска книжка. В чантата ѝ намериха и италианско свидетелство за управление. В случай на инцидент пътният патрул имаше пълномощията да уведомява най-близкия роднина по телефона. Но Чък Петри, ръководител на пътния екип на мястото на катастрофата, смяташе, че е нечовешко, роднините да научават за сполетялата ги трагедия по този безчувствен начин. Ако нещо се случеше със съпругата и дъщеря му, той би искал да му го съобщи човешко същество, а не глас по телефона. Затова изпрати двама души от екипа си в къщата на Адамс и остана на магистралата, където заедно с останалите полицаи насочваше потока от коли покрай катастрофиралите автомобили и телата. Превозните средства се движеха с десетина километра в час. Движението на магистралата нямаше да се нормализира още часове.

Двамата патрулни позвъниха на входния звънец с неловки изражения. Единият беше новак и никога досега не се бе оказвал в подобна ситуация. Старшият полицай му бе обещал, че той ще го говори.

Изминаха няколко минути, докато някой им отвори вратата, тъй като всички бяха край басейна, а оттам входният звънец не се чуваше много ясно. Сабрина тъкмо се чудеше къде се бавят майка ѝ и Ани. Нямахте ги вече почти час — доста време, за да отидат до супермаркета и да се върнат. Останалите предположиха, че може би магазинът е бил затворен и се е наложило да потърсят друг, откъдето да купят туршия и майонеза.

Когато най-после чуха звънеца, Тами отиде да отвори. И без това смяташе да отскочи до кухнята, за да си вземе нещо за пиене. През стъклата на входната врата зърна посетителите. Още щом видя униформите, сърцето ѝ заби учестено, но тя се опита да се успокои — навярно нямаше нищо страшно. Сигурно идваха заради някаква дреболия: или пръскачката бе изпръскала прозорците на съседа, или някой се бе оплакал, че кучетата вдигат твърде много шум. Това трябваше да е. По-младият полицаи се усмихваше нервно, а по-възрастният я гледаше със загрижена физиономия.

— С какво мога да ви помогна, полицаи? — попита Тами, вперила поглед право в очите му, като вътрешно се опитваше да се увери, че всичко е наред.

— Тук ли живее господин Адамс? — в базата данни за водачите на превозни средства той фигурираше като следващия най-близък роднина. По-младият му партньор бе получил информацията, докато пътуваха с колата към дома на семейство Адамс.

— Разбира се — любезно отвърна Тами и отстъпи настрана, за да влязат в прохладното антре. В къщата беше доста хладно, тъй като майка ѝ обичаше да пуска климатика на най-висока степен. — Сега ще отида да го повикам. Мога ли да попитам защо го търсите?

Искаше да се освободи от мъчителното очакване, преди да уведоми баща си. Но изведнъж той изникна зад гърба ѝ, сякаш бе усетил, че това позвъняване е нещо важно. Доби озадачен вид, когато видя униформените от пътната полиция.

— Господин Адамс?

— Да. Случило ли се е нещо? — Тами видя как лицето на баща ѝ пребледня, също както и лицата на Сабрина и Канди, които се появиха в коридора.

— Може ли да говоря насаме с вас, сър? — попита старшият офицер, който бе свалил шапката си. Тами неволно отбеляза, че макар да беше плешив, беше привлекателен мъж на възрастта на баща ѝ. Другият полицаи изглеждаше поне петнадесетина години по-млад.

Без да каже нито дума, баща им ги поведе към библиотеката, която двамата с майка им използваша като кабинет през зимата. Вътре имаше камина, а покрай облицованите с дървена ламперия стени се издигаха лавици с книги, събирани цял живот. Виждаха се два удобни дивана и няколко големи кожени кресла. Джим се отпусна в едно от

тях и покани с жест полицаите да седнат на единия диван. Нямаше никаква представа защо са тук. Внезапно му щукна налудничавата идея, че са дошли да арестуват някого от семейството, но не можеше да си обясни защо. Надяваше се някое от момичетата да не е извършило нещо глупаво. Канди беше най-малката и единствената, която би могла да стори нещо необмислено. Може би беше внесла тайно наркотици през митницата на летището, пристигайки от Париж, или пък виновницата беше Ани, която заради артистичния си темперамент се е забъркала в нещо незаконно. Надяваше се да не е така, но това бе единственото, което му хрумна. Дъщерите му чакаха отвън в коридора с тревожни и уплашени лица, а в библиотеката старшият полицай си пое дълбоко дъх, докато мачкаше нервно шапката си. От доста време не бе вършил подобно нещо и му беше много трудно.

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, сър, но е станала злополука. Преди двадесет минути, на магистралата, на около осем километра оттук.

— Злополука? — Джим изглеждаше объркан, а в коридора Сабрина ахна и стисна ръцете на Тами и Канди. Баща им продължаваше да гледа с неразбиращо изражение.

— Да, сър. Съжалявам. Трябваше да ви го кажем лично. Станал е инцидент с един камион — сноп стоманени тръби се е развързал и е причинил челен сблъсък на няколко коли. Част от тръбите са се врязали в една от колите. Шофирала е Джейн Адамс, родена на 11 юни 1950. Вие фигурирате като най-близкия ѝ роднина в базата на пътната полиция. Предполагам, че е била съпругата ви — гласът му заглъхна, а Джим се втренчи ужасено в него.

— Какво искате да кажете с това, че е „била моята съпруга“? Тя тя все още е! — настоя той.

— Загинала е на място при злополуката. Тръбите са минали през предното стъкло, изхвърлили са я от колата, която се е ударила челно в други две, движещи се в насрещното платно. Починала е при сблъсъка — нямаше начин да се украси подобна новина. Обстоятелствата бяха ужасяващи.

Лицето на Джим внезапно се изкриви от болка, когато смисълът на думите достигна до съзнанието му.

— О, Боже... о, мили Боже...

Момичетата чуха риданията му и неспособни да издържат повече неизвестността, нахлуха в стаята. Чуха „загинала е на място“, но все още не знаеха кой — Ани, майка им или и двете? И трите бяха безкрайно изплашени, докато баща им хлипаше неудържимо.

— Кой е загинал? Какво се е случило? — Сабрина първа влезе в стаята, последвана от останалите две сестри. Канди вече плачеше, макар още да не знаеше за кого и защо.

— Майка ви... — задавено промълви баща им. — Станала е злополука на... челен удар... стоманени тръби паднали от камион... — Тами избухна в ридания, а Сабрина обърна плувналите си в сълзи очи към полицая, който им поднесе съболезнованията си.

— Какво е станало със сестра ми? Тя беше в колата с мама. Казва се Ани — Сабрина не можеше да си представи, че и двете са били убити. Затаи дъх и зачака със страх отговора му.

— Тя все още е жива. Тъкмо щях да съобщя на баща ви, но исках да му дам малко време да се съвземе — полицаят погледна извинително към нещастното семейство, а в очите на по-младия му колега заблестяха сълзи. Беше по-лошо, отколкото си представяше. Това бяха реални хора и ставаше дума за майка им. Не му личеше, но беше на възрастта на Канди. Имаше три сестри приблизително на тяхната възраст, а и майка му беше навярно връстница на тяхната. — Пострадала е много зле и я откараха в болницата „Бриджпорт“. Когато я извадиха от колата, беше в безсъзнание. Цяло чудо е, че е жива. Тя е единствената оцеляла при сблъсъка между колите — бяха загинали осем души, но полицаят не им го каза. Решиха да дойдат първо в дома на семейство Адамс, защото Ани все още беше жива. Налагаше се да ги уведомят по-бързо, за да отидат в болницата. При подобни трагични инциденти всяка минута можеше да се окаже съдбоносна.

— Как е тя? Ще се оправи ли? — припряно попита Тами.

Канди стоеше като вцепенена, а сълзите безмълвно се стичаха по лицето ѝ. Приличаше на невероятно високо петгодишно дете.

— Когато я качиха на линейката, беше в критично състояние. Ако искате, ще ви откарам до болницата. Или мога да карам пред вас с пуснати сирени, ако предпочитате да отидете с колата си.

Джим все още се взираше невярващо в него. Близо тридесет и пет години, прекарани с жената, която бе обикнал от първия в миг, в който я бе видял, а сега изведнъж за секунди, при някакъв нелеп

инцидент, нея вече я нямаше. Дори не бе разбрал напълно какво му казаха за Ани. В момента можеше да мисли единствено за съпругата си.

— Да — отвърна Сабрина, преди другите да успеят да проговорят, — ние ще караме след вас.

Полицаят кимна и двете с Тами хукнаха към горния етаж, за да вземат чантите си. Сабрина грабна бележника с телефоните и списъка с гостите от бюрото на майка си. Трябваше да се обадят, за да съобщят, че тази вечер няма да има празненство. Тами се увери, че кучетата са прибрани в къщата, взе няколко бутилки минерална вода от хладилника и ги пъкна в чантата си. Само след миг двете вече тичаха към колата на баща им. Беше голям мерцедес седан, последен модел.

Сабрина се настани зад волана и му каза да се качва. Той седна като сомнамбул на мястото до нея, а Канди и Тами се плъзнаха на задната седалка и затръшнаха вратите. Единствената мисъл, която туптеше в главата на Сабрина, беше, че докато стигнат до болницата, Ани вече може да е мъртва. Молеше се да я заварят жива.

Преди да потеглят от алеята, полицаите пуснаха сирените и поеха с пълна скорост. Сабрина ги последва. Когато излязоха на магистралата, караха със сто и петдесет километра в час. След минути бяха в болницата „Бриджпорт“. Откакто напуснаха къщата, баща им не бе спрял да плаче.

— Защо аз не отидох до магазина вместо нея? Можех да го направя. Дори не се сетих да ѝ предложа — обвиняваше се той.

Сабрина паркира пред болницата, погледна го за миг, преди да слязат, и го прегърна.

— Ако го беше направил, сега тя щеше да седи тук и да плаче за теб, татко. Такива неща се случват. По-късно ще мислим за това. Сега трябва да видим как е Ани и да ѝ помогнем да се справи.

Сабрина се надяваше да не е толкова тежко ранена, както всички се опасяваха. С малко повече късмет може би сестра им щеше да оживее. Достатъчно лошо бе, че бяха изгубили майка си, всъщност направо немислимо, но в момента Сабрина можеше да си позволи да мисли само за Ани. Изчака останалите да слязат, което ѝ се стори цяла вечност, включи алармата на колата и махна за благодарност на полицаите, помогнали им да стигнат толкова бързо до болницата. После всички се затичаха към залата за спешни случаи. Оттам ги

изпратиха в травматологичното отделение, където жената от рецепцията им каза, че са отвели Ани. Сабрина тичаше по коридора, следвана по петите от Тами и Канди. Баща им беше най-отзад. На Сабрина ѝ се искаше да го успокои, но в момента най-важната беше Ани. За майка си не можеха да направят нищо. Странно, но когато влизаше в отделението, Сабрина си представи как майка им ги очаква там, за да им каже, че с Ани всичко ще бъде наред. Ала реалността бе съвсем различна.

Завеждащият отделението излезе да се срещне с тях веднага щом Сабрина съобщи имената им. Уведоми ги, че животът на Ани виси на косъм и веднага щом я стабилизират, ще я вкарат в операционната. Налагало се да ѝ направят спешна операция, за да отстранят хематома в мозъка, притискащ очния нерв, с надеждата да спасят зрението ѝ. Но загриженото изражение на лицето му показваше, че не храни особени надежди за успешен изход. Обясни им, че раната в главата е засегнала частта от мозъка, където се намираха очните нерви.

— Не съм сигурен дали ще успеем да спасим зрението ѝ — без заобикалки заяви лекарят. — Но в момента съм загрижен единствено за живота ѝ.

— Ние също — промълви Тами, а Канди се втренчи ужасено в лекаря.

— Но тя е художничка! Трябва да спасите очите ѝ! — той кимна, но не каза нищо.

Показа им снимките от скенера и добави, че очакват всеки момент да пристигнат най-добрият мозъчен хирург и офталмологът. Тъй като беше Четвърти юли, двамата не бяха на работа, но от болницата бяха успели да се свържат с тях. Неврохирургът се бе обадил, за да ги уведоми, че е тръгнал. Успяха да открият офталмолога на семейното барбекю в дома му. Той обещал, че ще се постарее да дойде до половин час. В момента Ани била на изкуствено дишане. На два пъти спирала сърдечната дейност и дробовете ѝ не функционирали самостоятелно, но мозъчната дейност била нормална. Смятаха, че няма сериозни увреждания на мозъка. Наистина хематомът можеше много скоро да предизвика проблеми, но лекарят се безпокоеше повече за зрението ѝ. Съдейки по раните и пораженията от претърпяната катастрофа, не таеше големи надежди, че ще успеят да го спасят.

Опасяваше се най-вече, че очните нерви са непоправимо увредени. Все пак се случваха и чудеса и точно на това се надяваха.

Мозъчният хирург влезе, докато разглеждаха снимките на мозъка на Ани. След като ги изучи внимателно, хирургът обясни в какво се състои процедурата, какви са рисковете и колко време ще отнеме операцията. Не скри нищо от близките, предупреди ги, че не е изключено Ани да не издържи операцията. Но нямаха избор. Лекарят ясно им заяви, че без хирургическа намеса за отстраняване на хематома, Ани със сигурност ще остане завинаги с увреден мозък или ще умре.

— Тя никога не би искала да живее с увреден мозък — прошепна Тами на сестрите си.

Всички бяха единомислени, че трябва да се оперира, и подписаха нужния документ. Баща им не беше в състояние да направи каквото и да било. Седеше отпуснат на един стол в чакалнята и плачеше безутешно за съпругата си. Дъщерите му се страхуваха, да не би да получи инфаркт, а Канди се строполи на един стол, заявявайки, че всеки миг ще припадне. Двамата с баща ѝ се държаха за ръце, облени в сълзи. Сабрина и Тами бяха не по-малко потресени от тях, но се сдържаха — стояха прави, разговаряха и се опитваха да си вдъхнат кураж.

Малко след като мозъчният хирург прегледа Ани отново, се появи офталмологът, за да им обясни своето участие в процедурата. Операцията беше изключително сложна и рискована, а след като видя изследванията, честно им заяви, че има изключително малка вероятност да се спаси зрението на сестра им, но си струва да се опита. И двамата хирурзи бяха напълно откровени с близките: обясниха им, че цялата операция ще отнеме някъде между шест и осем часа и съществува голяма опасност Ани да не я преживее. В момента сестра им се намираще между живота и смъртта.

— Може ли да я видим преди операцията? — попита Тами завеждащия отделениято и той кимна.

— Тя е доста зле. Сигурни ли сте, че ще го понесете?

Сабрина и Тами кимнаха, сетне се извърнаха към мястото, където седяха Канди и баща им. Приблжиха към тях и ги попитаха дали искат да видят Ани преди операцията. Не го казаха, но от думите им пролича, че може би това ще е за последен път. Баща им само

поклати глава и се извърна настрани. Вече му се бе струпало повече, отколкото можеше да понесе — бяха му съобщили, че трябва да идентифицира тялото на съпругата си в моргата на долния етаж.

Канди се втренчи ужасено в двете си по-големи сестри и заплака неудържимо.

— О, Господи, не мога... о, мили Боже... Ани... и мама... — малката им сестричка окончателно бе рухнала, но това не ги изненада. Оставиха баща си и Канди в чакалнята и последваха завеждащия отделения в травматологията, където бе настанена Ани.

Тя лежеше в малка стая, заградена със завеси, пълна с разни машини, монитори и всевъзможни тръбички. Лицето ѝ бе скрито зад кислородната маска. Четири сестри и двама лекари наблюдаваха показанията на уредите. Кръвното ѝ налягане бе спаднало и медицинският персонал се опитваше да го нормализира. Тами и Сабрина застанаха отстрани, за да не пречат. Казаха им, че могат да приближат една по една и да я видят само за минута. Лицето ѝ бе жестоко изранено, едната скула бе строшена. Ръцете ѝ бяха набраздени от дълбоки прорези, върху едното ѝ рамо зееше голяма рана. Сабрина докосна нежно ръката ѝ и целуна пръстите ѝ, докато сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Стегни се, Ани, момичето ми... можеш да се справиш, дръж се, бебче, заради всички нас. Ние те обичаме. Ще се оправиш. Вече си голямо момиче. Ние сме тук и ще те подкрепяме — внезапно си спомни как веднъж бе завела Ани на детската площадка, когато бе на тринадесет, а сестра ѝ на пет. Сабрина я изпусна за миг от поглед, колкото Ани да се качи на една катерушка, да падне и да си счупи ръката. Сабрина изпадна в ужас, а майката на едно от приятелчетата им ги заведе в спешното отделение и оттам се обади на майка им. Джейн не беше сърдита, нито ѝ се скара, дори похвали Сабрина, задето се е държала като голяма и е помогнала да закарат сестра ѝ в болницата. Каза ѝ, че е можело да се случи същото и ако тя е била с Ани. Такива неща ставаха с децата. Добави, че това ще ѝ послужи за урок следващия път да бъде по-внимателна и да наглежда сестра си, но дори тогава пак е можело да се случи. Похвали и Ани, че се е държала смело. Не им се скара, че са били глупави или небрежни, нито упрекна Сабрина, че заради нея сестра ѝ е пострадала. Тази случка ѝ помогна да разбере що за човек беше майка ѝ, как умееше да се справя в трудни

ситуации, колко мил и любящ родител беше. Никога нямаше да забрави случилото се и сега го напомни на Ани. — Трябва да бъдеш смела, Ани, както онзи път, когато си счупи ръката.

Но този път беше много по-тежко. Беше немислимо, че Ани може да изгуби зрението си. Ала още по-страшно беше, че изобщо можеше да не оживее. Сабрина бе готова на всичко, само и само Ани да е жива, дори и с непоправимо увреден мозък, дори никога повече да не бъде някогашната Ани. Целуна отново пръстите ѝ и отстъпи мястото си на Тами, която застана край леглото. Не откъсваше поглед от Ани, а сълзите се стичаха като порой по страните ѝ. Не можеше да говори.

— Чу Брина, Ани... тя ще ни съдере задниците, ако не оживееш — така заплашваше по-малката си сестра, когато бяха деца. Двете с Ани бяха близки по години. Сабрина беше с осем години по-голяма от Ани и с пет — от Тами. Като деца им се струваше огромна разлика, но сега не си личеше толкова. — Дръж се като голямо момиче, Ани. Ние ще бъдем до теб, когато се събудиш. Обичам те... не го забравяй — не можа да продължи, тъй като избухна в ридания.

Сабрина приближи, прегърна я и я поведе към чакалнята. Баща им и Канди не бяха помръднали и изглеждаха още по-зле и отпреди, ако това изобщо бе възможно. На Тами ѝ хрумна една идея.

Тя потърси телефонния номер на семейния лекар в бележника на майка им. Набра го на клетъчния си телефон и дискретно се отдалечи. Успя да се свърже с него в дома му и му обясни какво се бе случило. Попита го дали би могъл да дойде в болницата, за да идентифицира тялото на майка им, та да не се налага баща им да го прави. Не искаше никой от тях да я запомни по този начин. Завеждащият отделението ги бе предупредил, че майка им е пострадала много тежко и гледката може да им причини допълнителни страдания. Семейният лекар обеща да тръгне веднага. Тами го помоли, ако сметне, че е разумно, да донесе някакви успокоителни, защото баща ѝ и най-малката ѝ сестра са доста зле.

— Разбира се. А ти как си? — загрижено попита лекарят.

— Не знам — честно отвърна Тами и погледна към Сабрина, която се бе приближила. — Мисля, че съм в шок. Всички сме така. Случилото се е ужасно, а Ани е много зле.

Съобщи какво им бяха обяснили хирурзите и той обеща до час да е при тях, за да им окаже поне морална подкрепа, ако не друго. Поне щеше да освободи баща ѝ от тежкото задължение да идентифицира тленните останки на любимата му Джейн. Каза на баща си, че семейният им лекар скоро ще дойде, за да потвърди самоличността на майка им. След това щяха да им дадат тялото за погребение, ала никой от тях още не бе помислил за това. Всички бяха като замаяни след случилото се и твърде разтревожени за Ани. Докато Тами разговаряше по телефона, завеждащият им съобщи, че Ани вече е в операционната и след няколко минути ще започнат. Обеща да ги уведоми веднага, щом има някакви новини, но ги предупреди, че операцията ще продължи няколко часа.

— Не трябва ли да се сбогувам с нея? — попита Джим, когато Тами му обясни, че семейният им лекар ще го отмени в идентифицирането на съпругата му.

Тя се поколеба, търсейки подходящ начин да отговори на въпроса му, за да не го заболи и същевременно да го освободи от чувството за вина.

— Не смятам, че трябва, татко. Не мисля, че мама би искала да я запомним такава. Знаеш как изглеждаше и колко красива беше. Със сигурност не би желала да се разстройваш и натъжаваш — нежно рече Тами, опитвайки се да преглътне напирещите сълзи.

— Искаш да кажеш, че никога вече няма я видя, нито да я подържа в прегръдките си? — въпросът му направо разби сърцата на дъщерите му, а огромната мъка в очите му едва не ги довърши. Той изглеждаше напълно съсипан. Тази сутрин беше жизнерадостният, хубав и младеещ баща, когото познаваха. А сега, само след няколко часа, се бе превърнал в изплашен, измъчен и треперещ старец. Гледката беше ужасяваща.

— Можеш, татко — намеси се Сабрина, — разбира се, че можеш, но мисля, че би било ужасно за теб, а и за мама. Понякога е по-добре да не се сбогуваме с хората, които най-много обичаме. Ако беше загинала в самолетна катастрофа, не би могъл да я видиш и подържиш в прегръдките си. Това, което е останало сега от нея, е само обвивка, това не е мама, не е Джейн. Тя си отиде, татко. Ако държиш да ѝ кажеш сбогом, можеш да го направиш. Никой няма да те спре. Просто не мисля, че мама би го искала — майка им бе посветила живота си да

направи неговия щастлив и удобен и не би желала точно в такъв момент да му причинява повече болка и страдание.

— Може би си права — тихо промълви той, но изглеждаше облекчен.

След малко семейният лекар влезе в чакалнята. Постара се да успокои Джим и момичетата. Беше много мил, състрадателен и дълбоко загрижен. Даде на Сабрина шишенце валиум и ѝ поръча да го разпредели между близките си. Най-вече да даде едно хапче на баща си и някоя от тях да го отведе у дома. Джим беше в добро здраве, но винаги бе имал лек шум на сърцето, а този ден бе преживял доста. Виждаше се, че и Канди е в окаяно състояние. На два пъти, откакто бяха пристигнали, имаше пристъпи на задух, виеше ѝ се свят и бе заявила, че ще повърне. Прилошаваше ѝ всеки път, щом се изправеше на крака.

Сабрина им даде по една таблетка с чаша студена вода и след като семейният им лекар се запъти към моргата, отиде да се посъветва с Тами какво да правят. Преди това лекарят ги бе попитал дали са се свързали с погребалното бюро. Всъщност не им бе останало време. Бяха дошли направо в болницата, за да видят Ани, и никъде не се бяха обаждали. Родителите им нямаха братя или сестри, а бабите и дядовците им отдавна бяха починали. Цялото семейство беше в болницата. Всички решения трябваше да се вземат там. Явно Сабрина и Тами бяха поели нещата в свои ръце, тъй като разсъждаваха най-трезво, въпреки че бяха дълбоко потресени от случилото се. Но баща им и Канди просто не бяха на себе си. Те двете поне не бяха изгубили разсъдъка си, независимо колко силно страдаха.

Лекарят ги насочи в коя погребална агенция да се обадят и Сабрина им позвъни. Обясни, че на другия ден ще се опита да отиде, за да уточнят пригответленията, но обстоятелствата са доста сложни заради състоянието на Ани. Надяваше се, че няма да се наложи да правят две погребения. Достатъчно лошо беше, че бяха изгубили майка си — това надхвърляше и най-зловещите им кошмари и страхове. Какво по-тежко от загубата на майка? Сабрина не искаше дори да мисли, че Ани също може да умре.

— Струва ми се, че една от нас трябва да ги отведе у дома — каза Тами на Сабрина.

Двете бяха застанали до автомата за минерална вода в другия край на коридора. Баща им и Канди изглеждаха замаяни от валиума, той дори имаше вид, сякаш всеки миг ще заспи. Твърде много му се бе струпало.

— Не ми се иска да те оставям сама тук — разтревожено отвърна Сабрина. — А и предпочитам да остана заради Ани. И двете би трябвало да сме тук.

— Не можем — практично отсъди Тами. Беше прагматична и проявяваше здрав разум, дори в подобни ужасни и стресиращи ситуации. Сабрина също бе уравновесена и здравомислеща личност. Изглеждаха съвсем различни, но всъщност си приличаха, бяха наследили доста от характера на майка си. Тя би действала по същия начин и Сабрина го осъзнаваше. — Нито татко, нито Канди са в състояние да останат повече тук. Трябва да ги отведем вкъщи и да ги сложим да си легнат. Мисля, че най-добре е да се редуваме тук, в болницата. Няма смисъл и двете да стоим в този коридор, а и не бива да оставяме татко и Канди сами у дома. Опасно е. В ужасно състояние са. А и операцията на Ани ще продължи часове. Не вярвам да я изведат от операционната преди девет или десет тази вечер.

— Искаш ли да се обадя на Крис? Той може да остане с тях у дома, а ти да се върнеш тук, когато приключи операцията на Ани. Двамата с татко се разбират. Крис бездруго ще идва за празненството.

— О, Господи, трябва да се обадим на всички! — сети се Тами.

Само след няколко часа най-малко стотина души щяха да звънят на вратата им. Празненството трябваше да се отмени.

— Ако ти заведеш татко и Канди у дома, аз ще проведя телефонните разговори — разумно предложи Сабрина. — И без това няма какво друго да правя. Просто искам да съм наоколо, ако нещо се обърка — Тами също предпочиташе да остане в болницата, но разбираше, че голямата ѝ сестра има право.

— Добре. Когато Крис пристигне, ще го оставя в къщата, а аз ще дойда при теб. Впрочем възможно е и да се прибереш, ако Ани е добре и извън опасност.

— Не мисля, че ще стане толкова скоро — тъжно отбеляза Сабрина. — Струва ми се, че още известно време животът ѝ ще бъде в опасност.

— Да, предполагам — нещастно се съгласи Тами.

И двете бяха съсипани. Опитваха се да вършат нещо полезно — полезно и нужно, за да не се поддадат на отчаянието и мъката. Майка им също правеше така. Ани и Канди приличаха повече на баща им — все витаеха в облаците и бяха прекалено чувствителни, макар че Тами никога не бе смятала баща си за мечтател. Винаги бе вярвала, че има силен характер, но сега осъзнаваше, че не е така, че без майка им бе рухнал като кула от карти за игра. Сполетялата го трагедия бе огромна, но тя очакваше баща ѝ да прояви повече самообладание и твърдост.

Двете сестри поговориха с Канди и баща си. Казаха им, че лекарят е препоръчал двамата да се приберат вкъщи и да си починат. Още доста часове нямаше да има вест какво става с Ани. Тами щеше да ги отведе у дома.

— Ами празненството? — разтревожено попита баща ѝ. Току-що се бе сетил.

— Аз ще се обадя на всички, татко — успокои го Сабрина. Щеше да бъде ужасно да съобщи трагичната новина на приятелите им по телефона, но нямаше друг начин. — Бележникът на мама е у мен — извади го от чантата, а очите на Джим отново се наляха със сълзи.

— Не знам къде е списъкът с гостите — рече той с прегракнал глас.

Канди се взираше в пространството с широко отворени безизразни очи, сякаш бе дрогирана. Тъй като бе много слаба, валиумът ѝ бе подействал още по-силно. Беше взела едно хапче като баща си — на височина бе колкото него, ала тежеше наполовина по-малко. Сабрина бе забравила да намали дозата, но знаеше, че Канди и друг път беше вземала валиум в кризисни ситуации — обикновено заради някой мъж или проблеми в работата.

— Списъкът е у мен, татко — внезапно осъзна, че му говори като на старец. — Не се тревожи за нищо. Просто се прибери вкъщи и си почини. Тами ще те заведе.

Обясни на Канди, че и тя трябва да си тръгне, и двамата се потътриха послушно зад Тами към колата. Приличаха на изгубени деца. Преди да се разделят, Тами и Сабрина се прегърнаха и този път не можаха да сдържат риданията си. Сабрина обеща да се обади, за да провери как са.

Когато остана сама, първо позвъни на Крис. Той тъкмо излизаше от апартамента си и я попита дали не е забравила нещо. Беше в

чудесно разположение на духа и дори не забеляза, че със Сабрина нещо не е наред. Тя бе проронила само едно „ало“ с треперещ глас. Но следващите ѝ думи го смутиха.

— Трябва веднага да дойдеш.

— Тъкмо тръгнах. Защо е това бързане? Нещо не е ли наред? — не можеше да си представи какво може да се е случило, освен кучетата да са изяли цялата храна за партито. Бюла бе напълно способна да го направи.

— Аз... въ... да — сълзите я задавиха и внезапно цялото ѝ самообладание рухна. Не можеше да спре да плаче.

Той слушаше на другия край силно разтревожен. Никога не бе чувал Сабрина да риде така. Тя винаги бе спокойна и овладяна, а сега само хлипаше безутешно.

— Бебче... какво става... кажи ми... всичко е наред... Ще дойда колкото е възможно по-скоро — не можеше да си представи какво се бе случило.

— Аз... въ... Крис... мама... и Ани... — докато я слушаше, сърцето му започна да бие ускорено и го обзе ужасно предчувствие. Той обичаше семейството ѝ не по-малко, може би дори повече от собственото си. През годините, откакто се познаваха, родителите ѝ и сестрите ѝ се бяха държали прекрасно с него и много го ценяха.

— Какво се е случило? — Крис изведнъж осъзна, че не иска да узнае.

— Преди два часа са катастрофирали — Сабрина пое дълбоко дъх, но гласът ѝ продължи да трепери, а сълзите не спираха. Трябваше да излее насъбралата се болка и мъка и сега не можеше да спре. — Челен удар, нещо с камион... Мама е загинала на място... а Ани... — нямаше сили да продължи, но се застави. — В момента е в операционната, състоянието ѝ е критично, на командно дишане е. Лекарите смятат, че ако оживее, може би ще остане сляпа.

— О, мамка му... о, Боже... Сабрина... бебче, толкова съжалявам... Ще дойда колкото се може по-бързо.

— Не! — едва не изкрещя Сабрина. — Не карай много бързо! Моля те! — отново избухна в сълзи.

— Къде си в момента? — искаше му се да има хеликоптер или да се пренесе при нея с магическа пръчка. Не можеше да понася и миг повече да е далеч от нея, но знаеше, че ще минат няколко часа, преди

да пристигне в Кънектикът. Движението по празниците бе натоварено и често по магистралата ставаха задръствания.

— В болницата „Бриджпорт“. В травматологичното отделение, в чакалнята.

— Кой е с теб? — самият Крис едва се сдържаше да не се разплаче. Въпреки че не бяха женени, чувстваше я като своя съпруга и безкрайно я обичаше. В момента искаше единствено да е до нея и да я вземе в прегръдките си.

— Преди малко изпратих Тами у дома. Баща ми и Канди не са на себе си. Дадохме им валиум. А Ани ще бъде в операционната до късно тази вечер. По-добре е двете с Тами да се редуваме в болницата.

— Аз мога да остана с теб или да наглеждам баща ти и Канди, ако искаш.

— Надявах се, че ще го направиш — с въздишка на облекчение промълви Сабрина. Знаеше, че винаги може да разчита на Крис. — Но, скъпи... ще дойдеш ли първо тук? Имам нужда от теб — отново избухна в сълзи и този път го чу как и той заплака на другия край на линията.

— Сабрина, обичам те и много ме боли за целия този ужас, който изживяваш. Ще бъда при теб колкото се може по-скоро. По всяко време можеш да ми се обаждаш на клетъчния, докато пътувам. Веднага тръгвам. Обещавам ти, че ще карам внимателно — после се сети за нещо. — А какво ще правите с празненството? — очевидно трябваше да го отменят, но как? Призляваше му само като си помислеше за това, а сигурно и тя се чувстваше не по-малко ужасно.

— Бележникът на мама е у мен. Сега ще позвъня на всички.

— Като дойда, ще ти помогна, ако вече не е твърде късно — обеща й Крис. Партито трябваше да започне след четири часа, а той щеше да пристигне там най-рано след три. — Ще дойда колкото е възможно по-скоро — отново каза той. — Обичам те, Сабрина.

Вече обмисляше да си вземе малко отпускат от фирмата. Това бе най-малкото, което можеше да стори за нея. Погребението навярно щеше да се състои в следващите няколко дни. За всички щеше да е ужасно. Горещо се надяваше Ани да се оправи. Иначе щеше да им дойде твърде много. Смъртта на майка им бе тежък удар за тях, а загубата на Ани щеше окончателно да ги съсипе. Дори не искаше да мисли за това. Нито за вероятността тя да остане сляпа. Нямахше по-

голяма трагедия за един художник от загубата на зрение. Все пак се надяваше тя да оживее, независимо от всичко.

След разговора с Крис Сабрина се обади на фирмата за кетъринг, за да отмени ангажимента им, а след това позвъни на всички от списъка. Отне ѝ два часа и ѝ струваше огромно усилие на волята. Трябваше на всеки да обяснява какво се бе случило. Приятелите им бяха потресени от новината. Мнозина от тях предложиха да отидат у тях и да поднесат съболезнованията си на баща ѝ, но тя им благодари и отклони предложението им. Смяташе, че е още твърде рано. Когато си тръгна от болницата, Джим беше толкова зле, че едва ли щеше да е в състояние да се види с когото и да било. Сабрина няколко пъти се обади на Тами, за да провери как са Канди и баща ѝ. Слава Богу, бяха заспали. Валиумът си бе свършил работата. Само Тами не бе взела успокоително. Искаше да е бодра и с ясен разсъдък, също като Сабрина.

Наближаваше шест, когато Крис пристигна. Изглеждаше потиснат и силно притеснен за нея. Откри я в чакалнята да се взира в пространството. Ани вече бе от четири часа в операционната. Лекарят, който я бе приел, съобщи, че са на средата на операцията и засега всичко върви добре. Жизнените ѝ показатели били стабилни, което все пак беше нещо. Офталмологът още не се бе включил, изчакваше неврохирурга да отстрани съсирека в мозъка ѝ. Сабрина се опитваше да не мисли какво се случва в момента в операционната. Когато видя Крис, прислони глава на гърдите му, разтърсвана от ридания. После двамата седнаха прегърнати и няколко часа говориха за майка ѝ, за Ани, за баща ѝ, за всички тях. Трябваше да мислят за много неща, а можеха да направят толкова малко в момента. Оставаше им единствено да чакат и да се молят за Ани.

Тами се бе обадила от къщи в погребалната агенция, за да уговори всички подробности около погребението. Каза на Сабрина, че утре сутринта трябва да се отбият в агенцията, за да изберат ковчег. След това се налагаше да отидат в църквата, за да определят деня и часа на опелото, да посочат кои псалми да се свирят, както и да подберат снимка на майка им. Беше кошмарно само да се мисли за това. Нима наистина им се случваше? Но не беше сън, а жестока реалност.

В осем часа Сабрина изпрати Крис у тях, за да помогне на Тами. Баща им се бе събудил и отново започнал да плаче. Тами се чудеше дали да му даде още едно хапче валиум. Канди все още спяла непробудно. Крис реши да им приготви вечеря и да изпрати Тами в болницата, за да поседи с голямата си сестра. Половин час по-късно тя пристигна. Двете сестри седнаха мълчаливо, хванати за ръце в безличната болнична чакалня. По някое време се прегърнаха и се сгушиха една в друга. Все им се струваше, че не са достатъчно близо; вярваха, че ако са плътно една до друга, нищо по-лошо не може да им се случи.

— Как беше татко, когато тръгна? — разтревожено попита Сабрина.

— Зарадва се да види Крис. Разплака се на рамото му. Бедният татко е напълно съсипан. Не знам какво ще стане с него, когато си тръгнем и остане сам.

— Може би известно време ще се наложи да го наглеждам. Ще си идвам всеки ден — неуверено рече Сабрина.

Щеше да ѝ бъде доста трудно, като имаше предвид дългия си работен ден, но много хора го правеха. Баща им също, макар че не оставаше толкова дълго време в офиса като нея. През последните години не се натоварваше много, за да прекарва повече време със съпругата си. А сега какво? Щеше да се връща всяка вечер в празната къща. Сабрина не можеше да го понесе.

— Това е лудост. Не можеш да пътуваш всекидневно — възрази Тами.

— Може би той ще се съгласи да се премести при мен — предпазливо предложи Сабрина.

— Това е още по-лошо. Ти си имаш свой живот. За Бога, та той не е на деветдесет години, а само на петдесет и девет! Сигурна съм, че ще предпочете да живее тук, в собствената си къща.

— Без мама? Не бъди толкова сигурна. Започвам да се питам дали татко изобщо ще се оправи без нея. След всичките тези години е станал напълно зависим от нея. Просто до днес не го бях осъзнавала.

— Не можеш да съдиш само по днешния ден — отвърна Тами с надежда в гласа. — Никой от нас не е на себе си. Той също. Тепърва ще трябва да свиква да се оправя сам. Останалите мъже на неговата

възраст, че дори и по-възрастни, успяват, след като загубят съпругите си. Може би дори отново ще се ожени — додаде.

Изглеждаше разстроена, а по-голямата ѝ сестра я изгледа ужасено.

— Не ставай смешна. Татко? Шегуваш ли се? Мама беше любовта на живота му. Той никога няма да се ожени отново. Но не съм убедена, че ще може да се грижи за себе си.

— Той не е инвалид, а възрастен мъж. Ще трябва да се справи, както всички останали. Ако иска, нека те посещава. Но не му предлагай да се премести при теб. И за двама ви няма да е добре. Той беше изцяло зависим от мама. Не бива сега да се вкопчава теб, опитвайки се да я замени, освен ако не желаеш да се превърнеш в безнадеждна стара мома без собствен живот.

— Аз вече съм — промълви Сабрина и се засмя за пръв път през този ден.

— Недей да свикваш с тази мисъл, защото ще съжаляваш — предупреди я Тами. — А и не е честно спрямо Крис. Животът все още е пред теб. Татко изживя своя с мама. Сега му предстои да навлезе в различен етап. Може би няма да е зле да започне да посещава психиатър — двете сестри вече подреждаха бъдещето на баща си, без да са го попитали, но това отвличаше мислите им от мъката по майка им и от тревогата по Ани, която в момента се бореше за живота си.

— Смяташ ли, че трябва да се обадим на Чарли? — попита след малко Сабрина.

Беше задрямала за кратко. Времето се точеше толкова бавно.

— На приятеля на Ани? Във Флоренция? — Тами изглеждаше изненадана от предложението.

— Да. Сега ми хрумна, че е добре да го уведомим. Струва ми се, че през последните месеци връзката им е била доста сериозна. Ани каза, че бил прекрасен човек, стабилен като скала. Може би дори е възнамерявала да се премести да живее в Ню Йорк с него. Мама поне се надяваше на подобно развитие.

— Ти виждала ли си се с него? Може би си разговаряла с него по телефона? — попита Тами. Сабрина поклати отрицателно глава. — Тогаваш смятам, че е по-добре да изчакаме. Още не знаем нищо. Състоянието ѝ може да се подобри, но може и да се влоши. Нека не му причиняваме излишни тревоги. Ще го понесе доста тежко, помисли си,

с нея е от шест месеца, а и двамата са още толкова млади — Сабрина кимна. И на нея ѝ се струваше разумно да изчакаат.

Наближаваше десет, когато най-последно изведоха Ани от операционната. Операцията бе продължила осем часа и според лекарите всичко бе минало добре. Беше жива. Все още беше на командно дишане, но всички се надяваха, че след няколко дни ще могат да изключат апаратурата. Беше млада и силна, а жизнените ѝ показатели бяха добри, дори по време на операцията. Бяха успели да отстранят съсирека от мозъка и се надяваха, че няма сериозни увреждания. Щеше да бъде много добър знак, ако скоро дойдеше в съзнание, но все пак предупредиха двете сестри, че всичко ще зависи от състоянието ѝ през следващите четиридесет и осем до седемдесет и два часа. Ала като цяло лекарският екип бе на мнение, че Ани ще живее и няма да има сериозни мозъчни увреждания.

След това съобщиха лошите новини. Бяха ги оставили за края. Наистина бе преживяла операцията и отстраняването на хематома в мозъка бе минало добре. За съжаление не можеше да се каже същото за очната хирургия. И двата ѝ очни нерва бяха тежко пострадали и бе невъзможно да се възстановят. Уврежданията бяха толкова големи, че дори трансплантация не можеше да ѝ помогне. Нямахме никаква надежда. Ако Ани оживее, щеше да бъде сляпа.

Когато го чуха, Тами и Сабрина останаха като вцепенени, неспособни да издадат нито звук. Бяха твърде зашеметени, дори да помръднат.

Първа се съвзе Сабрина.

— Тя е много талантива художничка — едва чуто промълви, сякаш това можеше да промени присъдата, но чудо не стана.

Офталмологът само поклати глава и изрази съжалението си. Добави, че пациентката ще има голям късмет, ако оживее, и двете сестри се съгласиха. Но що за живот щеше да води, ако остане сляпа? Тъй като я познаваха, подозираха, че тя би предпочела да е мъртва, отколкото да загуби зрението си — багрите бяха смисълът на живота ѝ. Какво щеше да прави Ани без всичко това? Цялото ѝ образование, целият ѝ живот бяха свързани с живописиста. Беше ужасно да мислят за очаквания я недъг, ала да я изгубят беше още по-страшно.

— Сигурен ли сте за зрението ѝ? — тихо попита Тами.

— Напълно — потвърди специалистът и малко след това си тръгна.

Двете сестри останаха да чакат отвън, хванати за ръце. После безмълвно се заплакаха — за сестра си и за себе си, за майка си, която обичаха толкова много и която никога повече нямаше да видят. Притискаха се една в друга, като две малки деца, изгубени в буря. Медицинските сестри не им досаждаха, изпълнени със съчувствие към мъката им. Знаеха какво бяха преживели през този ден и можеха само да си представят колко им бе тежко.

7.

Лекарите им казаха, че Ани няма да се събуди същата нощ — беше под силна упойка и се налагаше да я държат в това състояние, за да се избегне и най-малкото напрежение в мозъка ѝ. Нямахме смисъл близките ѝ да стоят до сутринта в чакалнята. Ани не се намираще в непосредствена опасност, а сестрите от интензивното отделение обещаха да им се обадят, ако възникне някакъв проблем. Посъветвахме Сабрина и Тами да се приберат у дома и да дойдат на другия ден.

Когато прекрачиха прага на бащиния си дом, двете сестри бяха напълно изтощени. Сабрина изобщо не се бе връщала, откакто получи страшните новини, а и Тами беше прекарала доста часове в болницата. Беше им трудно да повярват, че само преди няколко часа бяха излезли от къщата след кошмарната новина за смъртта на майка им, за да тръгнат за болницата, където Ани се бореше за живота си. Сякаш бяха изминали хиляда години, коя от коя по-лоши.

— Как е Ани? — посрещна ги с въпрос Канди, щом влязоха в кухнята.

Тя седеше отпусната на един стол до масата заедно с Крис. Току-що се бе събудила. Все още беше замаяна, макар да бе изпила само едно хапче. Баща им си бе легнал, след като бе глътнал второ, което Крис му бе дал съгласно заръката на Тами. Преди това си бяха поговорили, поплакаха за Джейн, а Крис му каза колко много съжалява и страда заедно с тях за огромната им загуба.

— Държи се — отвърна Сабрина. — Понесе добре операцията и лекарите ни убедиха да се приберем.

Двете с Тами се бяха разбрали тази вечер да не им казват нищо за зрението на Ани. И без това им се бе струпало прекалено много, а и вече бе доста късно. Решиха да изчакат до сутринта и тогава да съобщят новината, че Ани ще остане сляпа. За всички щеше да бъде много тежко, но най-вече за бедната им сестра. Тя щеше да има нужда от цялата им подкрепа.

— Как са очите ѝ? — настоя Канди.

— Още не е ясно — припряно отвърна Тами. — Утре ще научим повече.

Крис я наблюдаваше изпитателно, сетне извърна поглед към Сабрина. Не му хареса начинът, по който Тами отклони въпроса, нито изражението в очите на Сабрина, но не ги разпитва повече. Канди само кимна и отпи от бутилката с минерална вода. Гледаше унило към кучетата, които се щураха из кухнята. Крис ги бе нахранил и няколко пъти ги бе извеждал навън. Нямаше какво друго да прави, тъй като Джим и Канди спаха през по-голямата част от времето. Просто си седеше тихо в дневната и играеше с кучетата. Не посмя да се обади на Сабрина, за да не я безпокои излишно, и просто изчака търпеливо тя да се прибере, за да узнае нещо повече за Ани. Външно уж всичко изглеждаше наред, ала нещо все пак го загложди, макар че запази съмненията за себе си. Беше тук, за да помогне, а не да додява с въпроси.

Не попита нищо повече чак докато двамата останаха сами в стаята на Сабрина и вратата зад тях се затвори. Канди отиде да спи при Тами. И двете се нуждаеха от взаимна утеха.

— Наистина ли сестра ти е добре? — зададе Крис измъчващия го въпрос.

Доби разтревожен вид, когато тя не му отговори, а само се втренчи безмълвно в него.

— С мозъка всичко е наред. Доколкото е възможно след операция.

— А останалото? — тихо попита той и погледите им се преплетоха.

Сабрина се отпусна на ръба на леглото и въздъхна. Дори сълзите ѝ бяха пресъхнали. Чувстваше се напълно изцедена. Беше благодарна, че Ани е жива, и се надяваше да не се случи нещо лошо. Главата я болеше от пролетите през деня сълзи.

— Ще остане сляпа. Не могат да направят нищо за зрението ѝ. Ако оживее, ще бъде сляпа.

Нямаше какво повече да каже. Погледна го. В тъжните ѝ и бездънни очи се четеше безкрайна болка за Ани. Не можеше да си представи какъв ще бъде животът на сестра ѝ, лишена от зрението си, нито какво изобщо щеше да стане с нея. Една сляпа художничка? Какво по-жестоко от това?

— Мили Боже... как ще понесе всичко това? Предполагам, че за всеки най-важното е оцеляването, но тя може да не го приеме така — той изглеждаше не по-малко съсипан от Сабрина.

— Зная. Тъкмо това ме плаши. Ани ще се нуждае от цялата ни подкрепа.

Крис кимна.

— Кога смяташ да кажеш на баща си и Канди?

— Утре. Тази вечер просто нямах сили. Струпа ни се прекалено много — тъжно додаде Сабрина. Дори нямаха време истински да скърбят за майка си, защото бяха твърде разтревожени за Ани. Но може би в известна степен това бе някаква благословия.

— Но ти го знаеш, бедното ми бебче.

Крис прегърна любимата си и я притисна силно към гърдите си. Сложи я да си легне, сякаш беше малко дете, но тя имаше нужда точно от това. Само за един ден двете с Тами бяха поели ролята на родители. Майка им си бе отишла, баща им бе рухнал напълно, а сестра им бе ослепяла. Двете с Тами трябваше да поемат целия товар върху плещите си. Само за един миг съдбата бе преобърнала целия им живот, семейството им бе сполетяно от жестока трагедия и нищо повече нямаше да бъде същото. Най-вече за Ани, ако оживее, което още не бе сигурно. Нищо вече не беше сигурно.

Сабрина заспа в обятията на Крис. Никога досега не бе изпитвала такава благодарност за нечие човешко присъствие, като се изключи майчиното ѝ. Но Крис в момента бе най-голямата ѝ опора и утеха. Никога нямаше да забрави подкрепата му и винаги щеше да му бъде благодарна.

На следващата сутрин Сабрина, Тами и Крис станаха рано. Той им приготви закуска, докато сестрите си вземат душ и се облекат, за да отидат в погребалната агенция. Баща им и Канди още спяха. Крис се бе погрижил за кучетата и ги чакаше край кухненската маса, върху която бе подредил чинии с пържени яйца, бекон и кифлички. Настоя да се нахранят, за да бъдат силни. Сабрина се обади в болницата и оттам я уведомиха, че Ани е прекарала спокойно нощта и се чувства добре. Все още била под упойка, за да се предотвратят всякакви движения след операцията. На следващия ден щяха да започнат да намаляват

успокоителните. Двете с Тами възнамеряваха да я посетят по-късно, сега трябваше да се заемат с приготовленията за погребението. Тами заяви, че винаги е мразила думата „приготовления“, която се използваше в подобни случаи, а сега я ненавижда още повече.

След два часа приключиха в погребалната агенция. Свършиха всички потискащи неща — избраха ковчег, ритуала, музиката, стаята, където приятелите им щяха да се съберат преди погребението. Нямаше да има бдение, тъй като ковчегът бе затворен, нито молитви, защото майка им, макар и католичка, не беше ревностна вярваща. Момичетата решиха да се ограничат с по-скромна церемония, а за баща им беше огромно облекчение да остави всичко в техни ръце. Не можеше да си представи как сам ще урежда погребението на любимата си съпруга. Когато се върнаха вкъщи, двете по-големи сестри бяха бледи и съсипани. Завариха Канди и баща си да седят край масата в кухнята, докато Крис им приготвяше солидна закуска. Дори беше успял да убеди Канди да хапне малко. За тяхна изненада баща им си изяде всичко и за пръв път от двадесет и четири часа не плачеше.

Сабрина и Тами решиха, че е настъпил моментът да им кажат за Ани. Повече не можеха да отлагат. След закуската Сабрина понечи да заговори, но гласът ѝ пресекна. Тами ѝ се притече на помощ и им предаде всичко, което им бе казал офталмологът предишната вечер. Ани щеше да остане сляпа. След като го съобщи, в кухнята се възцари пълна тишина, а баща ѝ я гледаше в недоумение сякаш не бе чул правилно.

— Но това е нелепо! — избухна накрая той със сърдито изражение. — Онзи човек не знае какво приказва. Нима не е разбрал, че тя е художничка?

И Сабрина, и Тами бяха реагирали по същия начин и го разбираха, но това не променяше нещата. За всички бе трудно да го приемат, но за Ани щеше да бъде най-тежко. За нея новината щеше да бъде истинска катастрофа, непоносима трагедия. Да ѝ я съобщят, щеше да бъде невероятно трудно, също както когато узнаха за смъртта на майка си. Ала най-ужасното беше, че нямаше надежда. Това беше най-болезнената и трудна част. Две страшни истини, които бе невъзможно да се приемат. Сляпа. Завинаги. Мозъците им се вцепеняваха, а сърцата им се свиваха от болка само като си го помислеха. Единственото по-лошо нещо бе, че майка им си бе отишла завинаги.

— Искаш да кажеш, че ще ходи с бяла пръчка? — объркано промълви Канди.

Отново бе заприличала на петгодишно дете. Сякаш след смъртта на майка им годините се бяха заличили и тя се бе върнала в детството си. За разлика от нея Сабрина и Тами се чувстваха като на четири хиляди години.

— Да. Може би. Нещо такова — рече Сабрина. Беше безкрайно уморена. Лошите новини ѝ бяха достатъчни до края на живота ѝ. Крис се протегна и я потупа по ръката. — Може би ще се наложи да ѝ осигурим куче водач или придружител. Все още не знам какво точно се прави — но беше сигурна, че много скоро на всички щеше да им се наложи да проучат нещата, ако изобщо имаха късмет да стигнат дотам. Това все още не бе сигурно. Но шокът от слепотата на Ани поне им пречеше да мислят какво ще стане, ако тя умре.

Погребението на майка им бе насрочено за вторник следобед. Тами се бе обадила във фирмата по кетъринг, тъй като след церемонията мнозина щяха да дойдат в къщата. Погребението щеше да е в тесен семеен кръг и двете по-големи сестри решиха майка им да бъде кремирана. Баща им заяви, че за него е все едно, а и Джейн не бе оставила никакви инструкции за предпочитанията си.

— Ани мрази кучетата — напомни им Канди.

Сабрина не се бе сетила за това.

— Вярно е, но може би сега ще промени отношението си. А може би не. Зависи от нея.

Баща им не каза почти нищо, настоя само, че трябва да я видят и други специалисти. Беше убеден, че лекарят, който я е оперирал, не е с всичкия си и диагнозата му е напълно погрешна. Сабрина и Тами се съмняваха, че е така, тъй като болницата „Бриджпорт“ разполагаше с първокласен травматологичен център, но се съгласиха да помолят за консултация с друг специалист. Обаче хирургът, оперирал сестра им, беше съвсем недвусмислен в заключението си и затова им бе трудно да повярват, че е сгрешил в диагнозата. Би било чудесно, да е така, ала Сабрина смяташе, че баща ѝ просто иска да вярва в добрия изход. Не го обвиняваше. Това, което преживяваха, бе мъчително за всички. А на Ани тепърва ѝ предстоеше да се сблъска с реалността — че е загубила майка си и че ще бъде сляпа до края на живота си.

Канди се качи в стаята си, за да си вземе душ, а баща им си легна. Не изглеждаше никак добре, лицето му бе придобило сивкаво зеленикав отънък. Когато се качиха горе, Сабрина отново спомена Чарли, приятеля на Ани от Флоренция. Този път Тами се съгласи с нея, че трябва да му се обадят. Възможно бе младежът да я потърси на клетъчния ѝ телефон и след като не получи отговор, сигурно щеше да се обезпокои. Телефонът ѝ бе изчезнал някъде под камиона. За техен късмет откриха тефтерчето с телефонните номера на Ани в куфара в стаята ѝ, а вътре бе и Чарли. Сабрина реши тя да се обади, а Тами и Крис седнаха край кухненската маса, докато тя набираше номера.

Чарли отговори при второто позвъняване. Във Флоренция беше обяд. Сабрина обясни коя е, а той веднага се сети и се засмя.

— Да не би голямата сестра да ме проверява? — не беше нито изненадан, нито уплашен да я чуе. Дори не бе разтревожен.

— Не, всъщност не се обаждам точно за това — предпазливо започна Сабрина, търсейки подходящите думи, за да му съобщи новината. Щеше да бъде по-лесно, ако обаждането го бе разтревожило или бе предположил, че нещо не е наред. Изглежда, приятелят на Ани никак не се притесняваше, че тя се обажда, и това се стори странно на Сабрина.

— Как мина партито по случай Четвърти юли? Ани така и не ми звънна — безгрижно заяви той.

— Нямаше... точно за това се обаждам. Вчера стана злополука. Партито не се състоя — обясни тя. От другата страна на линията настъпи тишина. Явно най-после приятелят на Ани започваше да разбира, че нещо не е наред. — Колата, в която са пътували майка ми и Ани — продължи Сабрина, — се е блъснала челно с още две коли и камион. Майка ни е загинала на място, а Ани е пострадала много тежко, но е жива — искаше първо да му съобщи хубавата новина.

Когато заговори, младежът изглеждаше объркан.

— Колко тежко? Съжалявам за загубата ви.

Сабрина започваше да мрази тази фраза. Беше я чула поне стотина пъти в погребалната агенция, в болницата, в цветарския магазин. Сега всички, с които се срещаше, я повтаряха, макар да бе сигурна, че приятелят на Ани е искрен. Беше трудно да кажеш нещо уместно, когато чуеш подобна страшна новина. Тя самата щеше да се затрудни да намери правилните думи, а и в крайна сметка двамата с

този мъж не се познаваха. Свързваше ги единствено сестра ѝ, макар че и това не беше никак малко. Особено сега. Той не ѝ се стори толкова разстроен, колкото очакваше, беше по-скоро изненадан.

— Много тежко — честно отвърна Сабрина. — Все още е в критично състояние, а снощи претърпя мозъчна операция. Лекарите казаха, че всичко е минало добре, но риск все още има. Реших, че трябва да знаеш, тъй като останах с впечатлението, че двамата сте почти неразделни и много влюбени. Не ми се щеше да си помислиш, че сме те пренебрегнали, като не сме ти се обадили, особено ако искаш да дойдеш. Тя все още е под пълна упойка и така ще бъде през следващите няколко дни, ако всичко се развива добре. Засега е на командно дишане, но се надяваме, че утре ще изключат апаратурата.

— Исусе, да не би да остане жив труп, в мозъчна смърт или нещо такова? — начинът, по който го изрече, разстрои Сабрина. Прозвуча ѝ жестоко, особено като имаше предвид действителното състояние на Ани. Но той наистина бе в неведение.

— Няма основание за подобни заключения, хирургическата намеса беше много успешна и съсирекът в мозъка ѝ е отстранен. Изкарала е много добре нощта.

— За един миг се разтревожих. Не мога да си представя Ани да се превърне в нещо като растение или да стане бавноразвиваща се. В такъв случай тя би предпочела да е мъртва.

Стори ѝ се невероятно безчувствен, възможно ли бе така да реагира мъж, на когото току-що са съобщили, че любимата му жена едва не е загинала. Сабрина не го познаваше, но вече не харесваше този човек. Все пак се въздържа от по-остър коментар. Сестра ѝ го обичаше и заради това поне му дължеше уважение. Може би се бе заблудила, не биваше да го съди твърде прибързано.

— Не съм съгласна с теб — тихо рече тя. — Ние не бихме искали да я изгубим, в каквото и състояние да се намира. Тя е наша сестра и ние я обичаме — предполагаше се, че и той също.

— Това означава ли, че няма да изключите животоподдържащите системи, ако се окаже, че мозъкът ѝ е мъртъв?

Сабрина вече не само не го харесваше, но започваше да го мрази за грозното нещо, което бе казал. Явно имаше чувствителност на пън.

— Засега този въпрос не стои — хладно заговори Сабрина и пое дъх, за да му съобщи останалото. Беше любопитна да чуе реакцията

му, нали и той беше художник. — Ударът при катастрофата е причинил други увреждания. Много важни увреждания. Тази нощ на Ани ѝ бе направена операция на очите, която не е минала толкова добре, колкото мозъчната — замълча за миг, а Тами и Крис не сваляха очи от нея. Виждаха неудоволствието, изписано на лицето ѝ. Тя мразеше този тип, а дори не го познаваше. — Чарли, ако оживее, Ани ще бъде сляпа. Вече е. Нищо не може да се направи, за да се възстанови зрението ѝ. За нея ще бъде голям удар и аз си помислих, че трябва да го знаеш, за да можеш да я подкрепиш.

— Да я подкрепя? И как? — в гласа му ясно прозвуча обзелата го паника.

Наистина знаеше, че родителите ѝ имат пари. Но може би, каза си той, не искаха да издържат сляпата си дъщеря и се опитваха да я тропосат на него. Ако това бяха намеренията им, сбъркали с адреса.

Сабрина вече бе стигнала до същото заключение. Изпитваше дълбоко съжаление за сестра си. Не всички имаха късмета да попаднат на мъж като Крис. Той беше истинско съкровище.

— Ани ще се нуждае от любовта и подкрепата ти. Това ще бъде огромна промяна в живота ѝ, такава, с каквата никога досега не се е сблъсквала. Не е честно и наистина е ужасно, но всички ние ще бъдем до нея, за да ѝ помогнем да се справи. Ако я обичаш, твоята помощ и разбиране ще бъдат особено важни за нея.

От другата страна на линията настъпи продължително мълчание.

— Я чакай малко. Хайде да не преувеличаваме. Та ние излизаме едва от шест месеца. Аз почти не я познавам. Прекарвахме си добре и споделяхме обща страст към изкуството, тя е фантастично момиче и аз я обичам, но ти говориш за нещо съвсем различно. Изкуството за нея вече е минало. С кариерата ѝ на художник е свършено. Мамка му, дори още не се знае дали и с живота ѝ не е свършено. А ако оживее, ще бъде сляпа до края на живота си. И какво се предполага, че трябва да направя аз? — явно страхът му растеше и тя го усети.

— Ти ми кажи — студено рече Сабрина. — Как виждаш своето място в живота ѝ?

Крис трепна, щом чу въпроса ѝ. Двамата с Тами вече бяха наясно, че разговорът не вървеше добре. От последните думи на сестра си Тами заключи, че този Чарли е негодник. Крис беше по-склонен да не го съди прибързано, както и Сабрина преди малко, но вече се бе

досетил накъде вървят нещата. Не бе чул Сабрина да му казва нещо утешително, което беше достатъчно красноречиво.

— И какво място очаквате от мен да заема в живота й? — удиви се Чарли от другата страна на линията. — За Бога, та аз да не съм куче водач! Никога досега не съм имал сляпа приятелка. Не знам нищо за слепите, нито за слепотата. Какво искате от мен? — страхът му доста бързо отстъпваше място на гнева.

— Всъщност нищо — процеди Сабрина, опитвайки се да не избухне. Щеше й се да му каже какво мисли за него, но заради Ани се въздържа. Не желаше да влошава нещата, нито да отблъсне Чарли завинаги. Според нея той едва ли би се обадил повече, но не искаше тя да бъде причината за изчезването му от хоризонта на Ани. Сестра й трябваше сама да реши какво да прави. Точно в този момент се нуждаеше най-много от него. От друга страна, не беше работа на Сабрина да му казва какво да чувства, нито как да се държи. — Обаждам се, защото сестра ми смята, че я обичаш. Тя също те обича. Вчера преживя ужасна злополука и едва не умря. Нашата майка ни напусна завинаги. А снощи разбрахме, че вследствие инцидента Ани ще остане сляпа за остатъка от живота си. Сметнах, че ако я обичаш, би искал да знаеш. Нямам представа какво смяташ да правиш. Зависи от теб. Можеш да й изпратиш картичка с пожелания за бързо възстановяване или да дойдеш и да бъдеш до нея в този тежък за нея момент. Или пък да изчезнеш завинаги от живота й, ако решиш, че бремето е прекалено голямо за теб и не можеш да го понесеш. Изборът е твой и разбирам, че не ти е никак лесно. Просто реших, че трябва да знаеш какво става. Очакват я много, много трудни изпитания. Доколкото знам, ти си много важен за нея.

Докато я слушаше, Чарли въздъхна. Искаше му се никога да не бе чувал нищо от казаното. Но благодарение на тази Сабрина вече знаеше. Както знаеше какво решение ще вземе. Не му беше лесно. Нямахше пари и бе напуснал за една година работата си в Ню Йорк, за да се посвети на изкуството. С Ани се разбираха чудесно и бяха щастливи заедно, мислеше, че я обича. Но едно сляпо момиче, чиито талант и кариера на художник бяха завинаги погубени? Струваше му се прекалено тежко и непоносимо бreme. Твърде тежко, за да се справи с него, пък и не бе подготвен за подобна саможертва. Реши да бъде честен със Сабрина, след като тя бе достатъчно откровена с него.

— Не знам какво да ти кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. Обадох се само за да те информирам. Струваше ми се, че би искал да знаеш. А и допуснах, че ще се разтревожиш, ако нямаш новини от нея.

— Честно казано, наистина се разтревожих, но не чак толкова. Нямах представа, че ѝ се е случило нещо толкова ужасно. Ще бъде откровен, Сабрина, не знам как да се справя с подобна ситуация, нито дали изобщо го искам. Ани е чудесна жена и прекрасен художник. Но занапред ще са ѝ нужни много грижи и солидна подкрепа. Навярно ще е много депресирана през следващите няколко години, а нищо чудно и завинаги. Това е твърде голям товар за мен. Просто не мога да се нагърбя с него. Не искам да се превърна в медицинска сестра на една страдаща жена, нито пък в куче водач на сляпа. Едва смогвам да се грижа за себе си и не ми е по силите да поема отговорност и за нея. Не мога да се справя. Не искам да я заблуждавам, че може да разчита на мен. Ани се нуждае от хора, на които да се опре, а аз не съм един от тях. Съжалявам. Но просто не съм способен на това — гласът му звучеше тъжно, докато го изричаше. Беше изненадващо искрен с тази непозната жена. — Мисля, че тя се нуждае от някой много по-силен и всеотдаен мъж, а аз съм прекалено голям егоист — Сабрина бе склонна да се съгласи с него. Чарли добре се познаваше и бе достатъчно смел, за да го признае. Бе длъжна да му признае това, но само толкова. Очакваше много повече от този мъж. От разказите на Ани Сабрина съдеше, че той обича сестра ѝ. Оказа се, че не е така, или поне любовта му не бе достатъчна, за да бъде с нея в най-тежкия момент от живота ѝ. — Какво ще ѝ кажеш? — притеснено попита Чарли.

— Засега не мога да ѝ кажа нищо. Тя е в безсъзнание. Но когато дойде на себе си, ти какво искаш да ѝ кажа? И дали изобщо да ѝ казвам каквото и да е? Не е нужно да я осведомявам за нашия разговор. Когато започне да се възстановява, ти можеш да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш каквото решиш. Очакват я трудни дни — Сабрина не смееше да си помисли как ще се отрази върху Ани измяната на мъжа, когото обичаше.

— Да, така е — той помълча известно време. Явно обмисляше как да постъпи. — Може би ще ѝ напиша писмо или ще ѝ кажа, че съм се влюбил в друга жена. Така ще изглеждам като истински негодник, какъвто съм си, но поне причината за раздялата ни няма да е слепотата,

което ще ѝ спести допълнителни страдания — вече изглеждаше обнадежден, явно бе намерил решението, което го устройваше, ала едва ли би допаднало на Ани.

Докато го слушаше, сърцето на Сабрина се сви от болка за сестра ѝ. Този мъж наистина беше егоистично и страхливо нищожество.

— При всички случаи за нея ще бъде удар. Мисля, че тя възнамеряваше да се премести в Ню Йорк, за да бъде с теб. Явно връзката ви е означавала много за нея — тъжно завърши Сабрина.

— За мен също беше... досега. Имала е дяволски лош късмет — този тип наистина проявяваше голямо разбиране! — Не знам. Предполагам, че ще ѝ пиша. Ще изпратя писмото до теб, за да ѝ го дадеш, когато сметнеш, че ще може да го понесе.

Дали някога щеше да настъпи такъв момент, питаше се Сабрина.

— Тя и сама ще се досети, след като не ѝ се обаждаш и не идваш да я видиш.

— Да, предполагам. Може би това е най-добрият начин. Просто да изчезна от живота ѝ.

Сабрина не можеше да повярва на ушите си. Направо ѝ се стори облекчен.

— На мен не ми се струва много благородно — без заобикалки заяви тя.

Всъщност го смяташе за проява на най-долна страхливост, но вече не се изненадваше. Прекрасният принц на Ани от Флоренция се оказа пълен боклук.

— Никога не съм твърдял, че съм благороден. Така или иначе следващата седмица заминавам за Гърция. Може би след това ще ѝ пиша, че там съм срещнал друга жена или съм осъзнал, че чувствата ми към нея са охладнели.

— Сигурна съм, че ще измислиш нещо. Извини ме за безпокойството.

Искаше по-скоро да сложи край на разговора. Гадеше ѝ се от този тип. Изпитваше желание да пронже с остър кол предателското му сърце. Може би по-добре с два, за по-сигурно. Заслужаваше и нещо много по-лошо, заради мъката, която щеше да причини на сестра ѝ, каквито и да бяха извиненията му.

— Благодаря за обаждането. Съжалявам, че не мога да направя нищо.

— Аз също съжалявам — рече Сабрина, — заради Ани. Ти ще загубиш една от най-страхотните жени на света, независимо дали е сляпа или не.

— Сигурен съм, че ще си намери някой друг.

— Благодаря — Сабрина затвори, преди той да успее да каже още нещо. Кипеше от възмущение.

Крис и Тами вече се бяха досетили за същността на разговора.

— Какъв кучи син — промърмори Крис, лицето на Тами помръкна. Ужасно ѝ бе жал за сестра ѝ. Това не биваше да се случва.

Същия следобед отидоха в болницата. Ани все още беше в безсъзнание, а и щяха да я държат упоена още ден или два. Оказа се, че ще спи по време на погребението на майка им във вторник. Близките ѝ решиха, че това е един вид благословия за нея.

Вечеряха в къщата с храната, приготвена от Сабрина и Крис. Всички бяха уморени и потиснати, а баща им мълча почти през цялата вечер и си легна рано. Канди остана и четиримата говориха до късно, припомниха си детството, надеждите и мечтите, лудориите и веселите преживявания, за които човек се сеца в подобни тежки моменти.

В понеделник лекарите изключиха апарата за изкуствено дишане. Сабрина и Тами бяха в стаята, а Крис и Канди чакаха отвън, в случай че нещо се обърка. Беше тежък и напрегнат момент, но го преживяха. Двете по-големи сестри плачеха, уловени за ръце, когато Ани пое първия си самостоятелен дъх. След това Сабрина сподели с Тами странното усещане, че имала чувството, сякаш сестра им отново се е родила. Намалиха дозата успокоителни и през следващите няколко дни Ани трябваше да дойде на себе си.

Посещението в залата за сбогувания в погребалния дом беше същата вечер. Беше ужасно. Дойдоха стотици приятели на родителите им — приятели от детинство, хора, с които Джейн бе работила в различни благотворителни комитети, както и други, които дъщерите ѝ дори не познаваха. Прекараха три часа в стискане на ръце и приемане на съболезнования. Момичетата бяха подредили в помещението няколко красиви снимки на Джейн.

Когато най-последно се прибраха у дома, всички се чувстваха изцедени и веднага си легнаха. Бяха прекалено уморени да говорят,

дори да се движат. Трудно им беше да повярват, че само допреди два дни майка им все още беше жива. Всички посетители питаха за Ани и се налагаше многократно да обясняват какво се бе случило с нея. Все пак запазиха тайната за слепотата ѝ. Решиха, че тя първа трябва да узнае.

Погребението беше на следващия ден, в три следобед. Сутринта Тами и Сабрина отидоха да посетят Ани. Тя продължаваше да спи. В известен смисъл сестрите се почувстваха облекчени. Би било ужасно, ако в същия ден Ани разбере, че е сляпа. Имаха поне още един ден отсрочка.

Самото погребение беше като изтънчена агония. Беше семпло, красиво, елегантно и стилно. Навсякъде имаше момини сълзи и бели орхидеи. Донякъде приличаше на сватба, а църквата бе пълна с хора, както и къщата след това. Стотици хора дойдоха, за да си спомнят за Джейн и да почетат паметта ѝ. Когато най-сетне всичко свърши, Сабрина сподели с Крис, че никога през живота си не се е чувствала толкова изморена. Тъкмо смятаха да поседнат в дневната, когато се обадиха от болницата. Сърцето на Тами спря за миг, докато отговаряше. Ако се обаждаха, за да им съобщят, че Ани е починала, не знаеше дали ще го понесат. Вече им се бе струпало твърде много.

— Искях лично да ви съобщя добрата новина — каза завеждащият на Тами. Младата жена затаи дъх. Възможно ли беше? Нима все още имаше такова нещо като добра новина? Трудно ѝ бе да повярва. Бяха изключили дихателния апарат, което бе голям напредък, но през нощта възникнаха известни проблеми със сърдечната дейност. — Мисля, че бихте искали да дойдете — тихо додаде лекарят. Тами отвори уста, за да му каже, че точно в този момент никой от тях няма сили след преживените емоции от последните няколко дни, както и след погребението на майка им същия следобед, но не успя. — Тя е будна — триумфално завърши той, а по страните на Тами потекоха сълзи на огромна благодарност и мъка.

— След половин час ще сме в болницата — обеща младата жена и му благодари за обаждането.

За Ани трудното едва сега започва, помисли си Тами, докато затваряше телефона.

8.

Когато влязоха в стаята, очите на Ани бяха закрити с превръзка и завеждащият на отделението обясни, че още една седмица ще остане така. Това им даваше време да се подготвят за трагичната новина, която трябваше да ѝ съобщят. Ани се оплака, че не вижда нищо от бинтовете, и с отпаднал глас помоли да ги свалят. Сабрина търпеливо ѝ разказа, че очите ѝ са пострадали при злополуката, направили са ѝ операция и ще я боли много, ако свалят превръзките. Всички я целунаха, поддържаха ръцете ѝ и я увериха колко много я обичат. Бяха дошли да я посетят трите сестри и Крис. Баща им бе твърде изтощен, за да понесе още едно емоционално натоварване. Обеща да отиде да я види на следващия ден. Утре следобед им предстоеше да преживеят още един ритуал от погребението на майка им. Щеше да има кратка церемония на гроба и щяха да положат праха с урната на Джейн в земята. Момичетата искаха да приключат по-скоро с всички формалности. Предстоеше още един мъчителен ден за баща им и за всички тях, а и през изминалите четири дни преживяха твърде много болка и страдания. Погребението на урната бе последната част от традиционния ритуал, който в момента им се струваше твърде варварски.

Да видят Ани да говори и да се движи отново, беше за тях като победа на живота. Тя попита къде са родителите ѝ, а Тами отвърна, че не са дошли. Всички се бяха съгласили засега да не ѝ съобщават за смъртта на майка ѝ. Тя току-що се бе събудила и щеше да е жестоко да стоварят отгоре ѝ тази мъка, особено след като още нямаше достатъчно сили, а и предстоеше да се справи с най-тежкото — новината, че е сляпа.

— Изплаши ни до смърт — каза Тами и отново я целуна.

Всички бяха безкрайно благодарни, че се бе завърнала при тях. Канди се изпъна на леглото до сестра си, а дългите ѝ крака се повесиха до пода. Гледката ги накара да се разсмеят. Най-малката им сестра се сгуши до Ани и за пръв път от четири дни се усмихна.

— Липсваше ми — тихо промълви тя, притисната до сестра си като малко дете към майка си.

— И ти на мен — уморено пророни Ани, но всички изтръпнаха от радост да чуят гласа ѝ. Крис влезе за няколко минути в стаята, но заяви, че не иска да я изморява. — И ти ли си тук? — попита Ани, като чу гласа му и се усмихна. Той беше като по-голям брат за всички тях.

— Тук съм. Дойдох на Четвърти юли и не съм си тръгвал — премълча, че готви на близките ѝ, защото тя щеше да попита къде е майка ѝ.

— Не смятах така да прекарам ваканцията си — рече Ани с тъжна усмивка и докосна превръзките.

— Само след няколко дни ще си на крака и ще тичаш — успокои я Тами.

— В момента май нямам желание да тичам — призна Ани. — Имам ужасно главоболие.

Тами и Сабрина обещаха да кажат на сестрата. Малко по-късно тя дойде да провери как е пациентката и им напомни да не я изморяват. Даде ѝ лекарство за главоболието и след като я прегърнаха и целунаха, близките ѝ си тръгнаха. Всички бяха изтощени. Денят бе дълъг и невероятно тежък. Погребението на майка им, гостите, които трябваше да посрещат, а сега и Ани се бе събудила.

— Кога ще ѝ свалят превръзките? — попита Крис, докато ги откарваше към дома.

— Навярно след седмица — отвърна Сабрина.

Изглеждаше угрижена. Вече се бе обадила в кантората и си бе взела две седмици отпуска. Крис бе успял да измоли да му разрешат да отсъства четири дни, за да може да остане в Кънектикът с нея. Тами също щеше да удължи престоя си до края на седмицата, но другия понеделник трябваше да се върне в Лос Анджелис. Канди се обади в агенцията с молба да анулират снимките ѝ в Токио. Оттам реагираха много остро, но тя изтъкна, че е твърде разстроена, за да работи, и им обясни причината. Така че поне до края на седмицата всички щяха да бъдат заедно. Сабрина знаеше, че още дълго време, ако невинаги, Ани ще има нужда от всичките си близки. Още не бяха обсъдили какво ще правят в бъдеще. Първо чакаха Ани да се събуди, но сега вече се налагаше да помислят. Сабрина изпита облекчение, че сестра ѝ не спомена Чарли. Допускаше, че още е твърде замаяна, но рано или

късно щеше да попита. Това беше още един удар, който я очакваше, заедно със смъртта на майка ѝ и загубата на зрението ѝ. Просто не беше честно човек наведнъж да е принуден да се изправи пред толкова нещастия. Сабрина би сторила всичко, за да ѝ спести мъката, ала бе невъзможно.

Същата вечер, след като баща им си легна, седяха около масата в кухнята, когато Сабрина ги изгледа намръщено.

— Охо — подразни я Тами и си наля още една чаша вино. Започваше да се радва на късните нощни сбирки, независимо от печалния повод. Никога досега присъствието на сестрите ѝ не ѝ бе действало толкова успокояващо. Дори кучетата им започнаха да се разбират. — Познавам тази физиономия — продължи тя и отпи от виното си. Всяка нощ нападаха винените запаси на баща си, както правеха, когато бяха тийнейджъри. Когато ги разкри тогава, той едва не припадна. Споменът извика усмивка на устните на Тами, докато се наслаждаваше на прекрасното вино. Напомни си, като се прибере, да му изпрати каса отлежало „Бордо“, защото бяха пресушили най-хубавите му вина. — Имаш идея — завърши мисълта си Тами и погледна по-голямата си сестра. На Сабрина явно ѝ бе хрумнал план. В старите дни, когато бяха деца, той щеше да се отнася до нещо забранено, като например да вдигнат купон, докато родителите им отсъстват за уикенда. Обикновено тогава даваше на Тами пет долара, за да си мълчи. — На времето в такива случаи печелех пари — обясни тя на Крис. — Какво си намислила сега?

— Става дума за Ани — кратко отвърна Сабрина, макар всички да се бяха досетили.

— Предположих. И какво по-точно? — всички се страхуваха от мига, в който трябваше да ѝ кажат за смъртта на майка им. Но трябваше да го направят. Не беше честно още дълго да я държат в неведение, пък и тя неизбежно щеше да се поинтересува къде е. Дори тази вечер им бе трудно да ѝ обяснят. Майка ѝ щеше да пристигне на секундата, щом ѝ съобщят, че нещо се е случило с някое от децата ѝ, и нямаше да се съгласи да напусне стаята нито за миг. Всички усещаха остро отсъствието ѝ и много скоро и Ани щеше да го забележи.

— Тя не може да се върне във Флоренция, а и Чарли е негодник.

— Да, мисля, че всички сме съгласни по този въпрос — всички бяха силно разочаровани от него, но лошото бе, че щеше да нарани

Ани. Но първо ѝ предстоеше да се справи с много по-голям проблем. Чарли просто щеше да е допълнителен източник на мъка. — Права си, не може да се върне във Флоренция. Не виждам как ще успее да стигне до апартамента си на петия етаж, колкото и независима да иска да бъде. Вероятно е най-разумно да живее у дома с татко. И за него ще е по-добре да са заедно.

— Но ще е твърде депресиращо за нея. Ще се почувства като малко дете. А без мама в къщата ще ѝ е още по-тъжно.

Всички чувстваха остро отсъствието на Джейн. Макар че бяха минали само три дни от смъртта ѝ, всичко им изглеждаше променено. Знаеха, че и баща им изпитва същото. Икономката дойде същия ден и през цялото време плака. А на двадесет и шест Ани едва ли би искала да се прибере в родителския дом, след като две години бе живяла самостоятелно в Италия.

— Ако иска, може да живее при мен. Но не познава никого в Ел Ей, а след като няма да може да шофира, ще се чувства като затворник. Аз съм заета по цял ден — всички знаеха, че Тами работи много, както и Сабрина, но тя поне живееше в Ню Йорк — град, който Ани познаваше. Беше живяла там за кратко, преди да замине преди четири години за Париж. Франция ѝ бе харесала, а Италия още повече, но сега не можеше да става и дума да се върне там. Трябва да бъде близо до дома си, поне за известно време, докато привикне с новото си положение. Всички бяха съгласни по този въпрос.

— Може да остане при мен, ако иска — обади се Канди, сетне ги погледна извинително, — но аз почти не се задържам в апартамента.

— Тъкмо там е въпросът. Някоя от нас няма нищо против да живее с Ани, но всички си имаме свой живот и различни проблеми, което усложнява нещата. Поне важи за вас двете. Аз работя до късно, вярно, но ми се струва, че тя би могла да свикне с живота в Ню Йорк.

— И така? Какво всъщност не ни казваш? — настоя Тами, докато отпиваше от виното на баща си. Познаваше Сабрина — беше намислила нещо, което все още не бе споделила с тях.

— Какво ще кажете, ако тя живее с всички нас? — усмихна се по-голямата ѝ сестра. Планът вече се очертаваше.

— Искаш да кажеш да се редуваме и известно време тя да живее с всяка от нас? Не смяташ ли, че това ще бъде неудобно за нея? Нямам нищо против, но не си представям Ани да живее като някоя скитница,

вечно на път, само защото е сляпа. Предполагам, че ще иска да си има свой дом, макар да не се сещам къде. А и мисля, че първо трябва да попитаме нея — замислено отбеляза Тами.

— Имам наум нещо по-добро — Сабрина огледа сестрите си. — Убедена съм, че накрая Ани сама ще реши къде и как иска да живее. Но точно сега всичко ще бъде различно за нея и в началото ще се нуждае от много помощ. Какво ще кажете, ако всички се преместим и заживеем заедно за една година? Да наемем голям апартамент и четирите да живеем под един покрив, докато тя си стъпи на краката? След като изтече годината, ще видим как ще се чувстваме. Ако не се получи, ще се върнем отново в жилищата си, а ако ни хареса, ще продължим да живеем заедно още една година. Дотогава Ани ще е свикнала много повече с положението си. Ала първата година може да се окаже решаваща за нея. Какво мислите?

Канди и Тами я зяпаха смаяно, а Крис изглеждаше доста изненадан. Не беше сигурен как се вписва в картината, но Сабрина го целуна и му се усмихна успокоително.

— Аз част ли съм от този план? — деликатно попита все пак.

— Разбира се. Както в момента си част от семейството. Можеш да се нанесеш да живееш с нас.

— Комай ще се обзаведа с харем — сухо се усмихна той.

Идеята му се струваше малко шантава, но досега не бе срещал толкова задружно семейство и знаеше, че са изключително привързани един към друг. А без майка им начело подозираше, че Сабрина ще поеме ролята ѝ и ще се превърне в майка за всички тях. Знаеше, че ако се вживее прекалено в новото си амплоа, то ще бъде голямо предизвикателство за нея, а навярно и за него. Но искаше да я изслуша докрай и да разбере докъде възнамеряваше да стигне. Виждаше преимуществата, особено за Ани, в този толкова тежък за нея етап от живота ѝ. В по-далечно бъдеще, колкото и да беше трудно, Ани трябваше да се справи сама. Сабрина също бе наясно с това. Но поне в началото можеха да ѝ помогнат. Сабрина беше убедена, че майка ѝ би одобрила нейния план.

— Всичко това може да е страхотно за вас — заговори Тами. Изглеждаше малко притеснена от идеята. — И двете живеете в Ню Йорк. Аз съм се установила в Ел Ей. И какво се предполага, че трябва да направя? Да напусна работата си? И после какво? В Ню Йорк едва

ли ще успея да си намеря нещо подходящо. А тази година шоуто има по-голям успех отвсякога — обичаше сестра си, но не би се отказала от всичко заради нея. Беше работила много и упорито, за да стигне до тук.

— Не можеш ли да работиш в някоя телевизия в Ню Йорк? — попита Сабрина.

За неин срам, не знаеше почти нищо за работата на сестра си въпреки успехите, които бе Тами постигнала.

— Там няма стойностни шоута — тихо рече Тами. Понякога мразеше, когато на Сабрина ѝ хрумваха подобни вятърничави идеи. — Правят се само сапунени опери и реалити шоута. За мен това ще бъде голяма крачка назад. И значителна загуба във финансово отношение — можеше да си го позволи, тъй като бе спестила доста пари, но не искаше да си играе с кариерата си, нито пък имаше желание да напуска шоуто си. Чувстваше го като свое дете.

— А ти какво ще кажеш? — обърна се Сабрина към Канди, която изглеждаше доста замислена.

— Не бих искала да се отказвам от апартаментата си — тъжно отвърна тя, сетне се усмихна. — Но мисля, че бих могла да го дам под наем за една година. Ще бъде забавно да живеем заедно — всъщност идеята ѝ хареса. Понякога се чувстваше самотна, а ако се съберат всички заедно, ще бъде обичана и защитена. Сестрите ѝ бяха страхотна компания, а и Ани се нуждаеше от тях.

— Искате ли първо да видя дали ще намеря някое достатъчно голямо жилище, подходящо за всички ни? А когато Ани е готова, можем да споделим с нея идеята си. Аз нямам нищо против да прекратя наема на апартаментата си. И без това не ми харесва особено. Крис, ти какво ще кажеш? — обърна се тя към него, а младият мъж поклати глава.

— След като ще мога да идвам при теб и сестрите ти, нямам нищо против. Понякога сигурно ще бъде истинска лудница. Не е лесно да се живее с три жени под един покрив, но за една година може да е забавно. А и ти винаги ще имаш възможност да се измъкваш от време на време и да оставаш при мен — изтъкна той и Сабрина кимна. При положение, че с Ани има някой, който да ѝ помага. В това бе същината на предложението ѝ. Канди все пак прекарваше известно време в града. Целта на Сабрина беше да помогнат на Ани да си стъпи на

краката и да привикне със слепотата си. А след като знаеше колко находчива и решителна е по-малката ѝ сестра, беше сигурна, че една година ще е достатъчна, стига да не изпадне в депресия. Сабрина искрено се надяваше да не се случи нищо подобно.

— На мен идеята наистина ми харесва — обяви гласно, а Канди се изкиска.

— И на мен. Все едно отиваме в интернат — нещо, което винаги бе искала, ала майка им така и не ѝ позволи, защото искаше да се радва по-дълго на присъствието на най-малкото си дете у дома, пък и никога не бе имала доверие в интернатите. Вярваше в семейството. И те бяха наследили тази вяра, залегнала в основата на плана на Сабрина. Главната ѝ цел беше да помогнат на Ани. Тя щеше да се нуждае от тях, а това бе единственият начин да ѝ дадат подкрепата си. Крис беше доста впечатлен от идеята. Тами не беше очарована, което бе съвсем разбираемо — имаше страхотна кариера в Ел Ей.

— Същевременно ще бъдем наблизко, ако татко се нуждае от нас. За него промяната ще бъде не по-малко тежка.

— А какво ще стане, ако не се получи? — предпазливо попита Тами.

— Ами ще се откажем и ще се върнем към предишния си начин на живот. Една година не е чак толкова много. Мисля, че за една година ще можем да се изтърпим, нали?

— Може би — промърмори Тами. — На практика не сме живели заедно от сума ти време преди да отидем в колеж. Ти излезе от къщи преди шестнадесет години. Ани преди осем, а тогава Канди беше още дете. Би било интересно — ухили се Тами. — Може би се разбираме толкова добре, защото не живеем заедно. Не ти ли е хрумвало?

— Смятам, че заради Ани си струва да опитаме — упорито настоя Сабрина. Опитваше да измисли начин да помогне на Ани, но без сестра ѝ да се чувства унижена и зависима. С радост би пожертвала една година от живота си. В това отношение Канди я подкрепяше. А и си заслужаваше. При все това Сабрина разбираше защо Тами е против и не ѝ се сърдеше. Имаше чудесна работа на Западното крайбрежие и не можеше да се откаже от нея. Беше работила здраво, за да успее, и Сабрина я уважаваше и ценеше за това. Ето защо не настоя. — Утре ще се обадя на една позната агентка по недвижими имоти и ще видя дали ще успее да изнамери нещо подходящо за нас трите. Аз не печеля

колкото Канди, а мама и татко издържаха Ани. Може би татко ще се съгласи да плаща нейната част от наема тук, вместо във Флоренция, макар вероятно там да е било доста по-евтино. Но сега Ани наистина се нуждае от помощта му — всички знаеха, че баща им може да си го позволи. Изведнъж Сабрина се намръщи. — Сега се сетих, че някой трябва да отиде там и да освободи апартамента. Ани не е в състояние да го направи.

— Ами ако тя иска да остане в Италия? — попита Тами.

— Предполагам, че след година може да се опита да се върне, ако свикне да се грижи сама за себе си, ала в момента е немислимо. Отначало трябва да научи доста неща — как да оцелява като сляпа и как да живее сама. По-добре е да го научи заедно с нас. По-нататък може да се върне там.

— Не пречи да прибера вещите ѝ следващия път, когато отида в Европа — предложи Канди.

Беше много мил жест от нейна страна. Тами и Сабрина смятаха, че е най-зле организираната от четирите момичета, а и беше доста млада. По-големите ѝ сестри винаги ѝ помагаша, но може би случилото се нещастие щеше да ускори помъдряването ѝ. Тя печелеше невероятни суми като супермодел, но все още беше доста незряла. А и в крайна сметка беше едва на двадесет и една. За всички тях Канди беше малката им сестричка. Но може би щеше да успее да уреди делата на Ани във Флоренция. Струваше си да се опита. Нито Тами, нито Сабрина разполагаха с време, а също и баща им.

— Е, длъжна съм да призная, че идеята си я бива — усмихна се Тами, макар да изпитваше донякъде вина, че не участва, но просто не можеше и останалите я разбираха. — Може наистина да ѝ помогне и да ѝ подейства ободряващо — предстоеше нелеката задача да съобщят на Ани за смъртта на майка им, за слепотата, за Чарли, който се бе отказал от нея само защото беше изгубила зрението си. Случилото се беше прекалено жестоко и несправедливо. Първата година щеше да бъде най-тежка и всички се съгласиха, че си струва да опитат да живеят заедно, ако това ще помогне на Ани да се приспособи по-бързо и леко към слепотата. Трите сестри вдигнаха наздравица с прекрасното бордо на баща си. Крис се присъедини към тоста. Сабрина пое изпълнението на проекта и обеща да им съобщи, когато намери подходящ апартамент или къща, ако наемът ги устройва.

— Ти май наистина не се помайваш, а действаш, нали? — Тами изгледа с възхищение по-голямата си сестра. — Аз се опитвах да измисля какво бих могла да направя за нея, но не вярвам, че тя ще чувства щастлива в Ел Ей.

— Нито пък аз — кимна Сабрина. — Сега остава само да ѝ го съобщим — нямаха представа как ще реагира Ани. В следващите дни ѝ предстоеше да понесе толкова много удари, че изтръпваха само като си помислят.

— За сестрите! — вдигна отново чашата си Сабрина.

— За най-интересните жени, които някога съм познавал — додаде Крис.

— За мама — тихо промълви Канди.

Всички останаха смълчани няколко минути, сетне отпиха голяма глътка от чашите.

9.

Погребението на урната в сряда беше последната част от болезнения ритуал, който трябваше да преживее семейство Адамс. Сабрина бе помолила свещеника службата да е по-кратка и семпла. Прахът на майка ѝ бе положен в голяма красива махагонова урна. Никой от тях не искаше да мисли как внезапно бе изчезнала от живота им, превръщайки се в малка купчинка пепел. Но духът ѝ щеше да остане завинаги с тях, никога нямаше да я забравят.

Не искаха да гледат как ще положат урната в земята. Сабрина и Тами бяха на мнение, че церемонията ще бъде много мъчителна за семейството, а и баща им нямаше сили.

По време на кратката церемония свещеникът изтъкна, че всички те все пак имат повод да се радват и да се надяват за скорошното възстановяване на Ани, оцеляла от трагичния инцидент на Четвърти юли. Духовникът, както и останалите им близки и приятели, нямаха представа, че Ани е сляпа. Рано или късно това щеше да се разбере, но засега семейството предпочиташе да не разгласява този тъжен факт. Смятаха, че е нещо твърде лично и прекалено болезнено, особено за самата Ани. Не знаеха как да ѝ кажат, затова решиха първо да го обсъдят с лекарите. Сабрина се страхуваше да ѝ съобщи трагичната вест толкова скоро. Щеше да ѝ дойде твърде много, особено след като узнае за смъртта на майка си, но не можеха и да отлагат прекалено дълго. В края на седмицата щяха да ѝ свалят превръзките и нямаше как повече да крият от нея. Баща им продължаваше да настоява, че диагнозата на лекарите е погрешна. Не можеше да повярва, че една от красивите му дъщери ще остане завинаги сляпа. През последните пет дни всичко вървеше на зле. Дотогава семейството им не бе сполетявано от трагедия, а сега съдбата им бе нанесла два тежки удара, от които още не можеха да се съвземат.

Преди да си тръгнат, всяка една от дъщерите постави по една красива бяла роза с дълга дръжка до махагоновата урна с праха на майка им. Баща им имаше чувството, че дългите стъбла на цветята го

пронизват в сърцето. Момичетата се отдръпнаха дискретно, за да го оставят сам край гроба, но накрая Сабрина приближи тихо и нежно го улови под ръка.

— Хайде, татко, да си вървим у дома.

— Просто не мога да я оставя тук, Сабрина — сълзите се стичаха по лицето му. — Как можа това да се случи? Всички я обичахме толкова много.

— Да, така е — Сабрина не издържа и също избухна в сълзи.

Всички бяха облечени в черно и този цвят им придаваше благороден и елегантен вид. Дори в скръбта изглеждаха красиви и стилни. Другите хора винаги се удивляваха колко са изискани и прекрасни. Джейн беше сияйната и пътеводна звезда на Джим. Той не можеше да повярва, че винаги си е отишла.

— Може би така е по-добре — тихо продума Сабрина, докато той продължаваше да се взира с безкрайна болка в махагоновата урна. — Така тя никога няма да остарее и винаги ще я помним красива и в разцвета на силите си. Не е страдала. Доживя да види децата си пораснали. Винаги ще я помним млада и прекрасна.

Годините почти не бяха оставили своя отпечатък върху Джейн. Красотата ѝ сякаш беше вечна, а тя излъчваше безкрайна топлина, енергия и жизнерадостност. Винаги щяха да мислят за нея по този начин. Майка им бе необикновена жена. Той кимна, но не каза нищо. Взе една от белите рози и я остави върху махагоновата урна. После вдигна още една, стисна я в ръка и си тръгна с наведена глава. Последните няколко дни бяха най-тежките в живота му. Децата му напълно разбираха огромната му скръб. За последните пет дни сякаш се бе състарил с десет години.

Баща ѝ се качи в лимузината, без да каже нищо, и седна до най-голямата си дъщеря. През целия път до къщи се взира през прозореца. Тами също беше в колата с тях, а Крис и Канди ги следваха в друга лимузина. Полагането на урната на Джейн бе извършено в тесен семеен кръг. Трите момичета изпитваха облекчение, че с това приключват болезнените ритуали, свързани със смъртта на майка им. Последните три дни бяха особено тежки с посещенията в болницата, погребението, стотиците гости в къщата след службата в църквата, а сега и това последно мъчително изпитание — да оставят майка си да почива в мир в последното ѝ убежище. Обсъдиха идеята да държат

пепелта ѝ у дома, но решиха, че ще бъде твърде трудно за всички, особено за баща им. По-добре да оставят сеплата махагонова урна в гробището. Сабрина имаше чувството, че майка ѝ би предпочела да постъпят по този начин. Тъй като не бе оставила разпореждания относно погребението си, трябваше сами да решават, макар че се допитваха до баща си за всяка болезнена подробност. Той просто искаше кошмарът да свърши и любимата му жена да се върне отново при тях. На Сабрина ѝ се струваше, че никой от тях все още не бе осъзнал напълно горчивата реалност. Джейн я нямаше само от няколко дни, сякаш бе заминала някъде на дълга почивка, но щеше да се върне.

Сабрина смяташе, че сега трябва да съсредоточат вниманието си върху Ани и нейното пълно възстановяване след мозъчната операция, както и върху приспособяването ѝ към предизвикателствата на новия живот, който я очакваше. За нея това мъчително пътуване още не бе започнало, а Сабрина бе сигурна, че превръщането ѝ от художник в сляпа жена ще отнеме доста време. Очакваше я тежък кръст.

Когато се прибраха у дома, баща им заяви, че следобед трябва да отиде до банката. Сабрина предложи да го придружи, но той отвърна, че предпочита да го направи сам. Също както останалите, и тя се опитваше да го подкрепя, когато имаше нужда, и да се отдръпва, когато пожелаеше да остане сам. Понякога се чувстваше напълно смазан под тежестта на трагедията, а друг път — за няколко часа поне — се чувстваше по-добре, ала сетне отново се сриваше пред жестоката истина, че завинаги е изгубил любимата си съпруга. Като че ли целият му свят се е преобърнал и в някои отношения наистина беше така.

Беше казал в офиса да не го очакват през тази седмица, а може би и следващата. Искаше да си даде малко време, за да опита да се съвземе. През цялата си кариера беше финансов съветник и дългогодишните клиенти искрено му съчувстваха за смъртта на съпругата му. Най-важните бяха осведомени и повечето от тях изпратиха цветя.

Семейството щеше да бъде заедно до края на седмицата, а след това Тами се връщаше в Калифорния, Крис — на работа, а след седмица-две същото щеше да направи и баща им. Сабрина смяташе, че така ще е по-добре за него, но сестрите ѝ не бяха съгласни. Той изглеждаше уморен, съсипан, без никакви жизнени сили, бе и отслабнал с няколко килограма. Момичетата се бояха, че смъртта на

майка им ще подкопае здравето му и ще го превърне в старец. И това донякъде се бе случило. Беше плашещо да гледат колко нещастен и отчаян е баща им, като изгубен без нея.

След церемонията на гробищата Сабрина се уедини в библиотеката и се обади на агентката по недвижими имоти в Ню Йорк, за да ѝ каже какво търси. Жилище с три спални, тъй като Тами нямаше да се присъедини към тях, а щеше да остане в Калифорния, за да продуцира шоуто си. Сабрина обясни на агентката, че иска светъл, слънчев апартамент, с три просторни спални, с три отделни бани, голяма дневна, трапезария, ако е възможно, както и малък кабинет, макар че в краен случай можеше и без него. Настоя в сградата да има портиер и някаква охрана, защото Канди щеше да се прибира по всяко време, а Ани щеше да се нуждае от помощ, когато влизаше и излизаше — двете ѝ сестри работеха и невинаги щяха да са си у дома, за да ѝ помагат. Предпочитаха Ъпър Ист Сайд пред Сохо, Трибека или Челси. Сабрина предпочиташе жилище в нетърговската част на града, а Канди бе заявила, че ѝ е все едно къде ще живее, стига да са заедно. Възнамеряваше да даде под наем великолепия си апартамент. Разкошното обзавеждане и прекрасната гледка не бяха от значение за нея. Тя дори не си бе дала труда да го обзаведе докрай. Доста рядко се задържаше в него, за да я е грижа за мебелировката. Също като Сабрина и тя държеше на безопасността и искаше да се чувства спокойна и защитена, когато се прибира късно през нощта. Останалите не пътуваха толкова много, водеха по-заседнал живот.

— Доста трудни за изпълнение изисквания — честно заяви агентката, — дано имам късмет да изникне нещо неочаквано, например клиент, който дава под наем за една година мезонет.

Сабрина я увери, че не държат на гледките и терасите. Уютен апартамент в някоя стара сграда чудесно ги устройваше. Главното беше да могат да живеят заедно и да осигурят на Ани обстановка, в която да се чувства удобно и най-вече в безопасност, докато се научи да се справя с предизвикателствата в новия си живот. Силно се надяваше да намерят жилище с прилична и добре оборудвана кухня. Заради Сабрина Крис щеше да идва често и да им приготвя по нещо вкусно за ядене. Той беше отличен готвач, с почти професионални умения. Сабрина все се заричаше да се научи от него, но времето все не ѝ достигаше, често дори пропускаше храненията през деня. От

външния вид на Канди, а и от това, на което бяха свидетели през последните дни, можеше да се направи извод, че най-малката им сестра почти не слага зальк в уста. Тами беше някъде по средата, следеше теглото си наистина, но не беше маниачка на тема диети. А самата Сабрина минаваше само на салати, за да компенсира пообилните яденета, каквито обаче не ѝ се случваше да похапва особено често.

Агентката обеща да ѝ се обади веднага щом попадне на нещо подходящо. Сабрина разбираше, че търсенето ще отнеме време. Беше склонна да наеме и някоя къща, ала предпочиташе да остави тази възможност за в краен случай, тъй като къщите обикновено бяха много по-скъпи. Докато се връщаха от гробището, тя обясни плана на баща си, който се усмихна, докато я слушаше.

— Ще бъде добре за вас. Както в старите времена, когато всички вие, момичета, живеехте у дома. Представям си какви лудории ще натворите. Но как ще се чувства Крис в тази ситуация, Сабрина? Да живее с три жени, би било огромно предизвикателство за всеки мъж. Дори кучетата ви са женски, пък и имате цял куп приятелки.

Сабрина го успокои с думите, че Крис вече е свикнал. Където и да живееше тя, особено в компанията на сестрите си, постоянно беше многолюдно. Хората обичаха веселата и безгрижна атмосфера, която витаеше около тях, а явно Крис нямаше нищо против.

Все пак агентката бе приела задачата да потърси подходящо жилище и Сабрина не смяташе, че е чак толкова невъзможно. Вярно, нещата се усложняваха от желанието ѝ да стане по-бързо. След няколко седмици Ани щеше да излезе от болницата, а Сабрина искаше дотогава да са се преместили. Вече бе предупредила домоуправителя, че смята да напусне апартамента си, а Канди възнамеряваше да даде своя под наем веднага щом открият нещо подходящо. Ако се наложеше, тя можеше да плаща своя дял от наема на общото жилище, както и за поддръжката на собствения си. Като модел печелеше невероятни суми и си позволяваше лукс и удобства, немислими за останалите, въпреки че беше най-младата. Дори Тами с добре платената си работа като продуцент на холивудско шоу не печелеше толкова пари. Канди не криеше, че хонорарите на супермоделите са невъобразимо високи, а в момента я търсеха повече отвсякога.

На път към къщи баща им каза, че ще поеме частта на Ани за наема плюс издръжката ѝ. Дори предложи да плаща половината, защото смяташе, че идеята им да помогнат на пострадалата си сестра е изключително благородна, макар все още да отказваше да повярва, че тя завинаги ще остане сляпа. Бе убеден, че един ден зрението ѝ отново ще се възвърне. Нещастieto, сполетяло една от дъщерите му, беше твърде силен удар, за да може да го понесе. Сабрина не се съмняваше, че с времето ще приеме действителното положение на нещата. Все пак смъртта на съпругата му, както и вероятността да изгуби дъщеря си, бяха прекалено голям шок. Мозъкът му отказваше да възприеме и да повярва на случилото се през последните пет дни. За дъщерите му беше не по-малко трудно да приемат положението и да се примирят. А Ани още не знаеше нищо.

Когато се прибраха, Тами и Крис направиха сандвичи. Съседите бяха оставили кошници с храна и в кухнята имаше богат асортимент от деликатеси, студени закуски и сготвени ястия. Приличаше на Коледа, когато клиентите на баща им изпращаха големи кошници с вино и изискани мезета. Но сега не беше Коледа. Всъщност Сабрина не смееше да си помисли как ще прекарват празниците сега, когато майка ѝ я няма. Тази година за всички щеше да е истинско мъчение. Знаеше, че тогава майчиното ѝ отсъствие ще се почувства от всички по-остро и осезаемо отвсякога.

Същия следобед сестрите отидоха в болницата, за да видят Ани, а баща им се запъти към банката. Крис предложи да го закара. В момента Джим не беше на себе си и дъщерите му не искаха да шофира. Не можеха да допуснат да се случи нова злополука, като тази в съдбоносния уикенд. Когато Джим излезе от къщата и се запъти към колата, Крис с изненада забеляза, че носеше голяма пазарска чанта и малко куфарче. Младият мъж нямаше представа какво бе намислил, но Джим изглеждаше напрегнат и докато пътуваха към банката, почти не проговори, което бе необичайно за него.

Когато Тами, Канди и Сабрина пристигнаха в болницата, Ани спеше. Те седнаха в стаята ѝ и тихо зачакаха да се събуди. Сестрата ги уведоми, че пациентката скоро е заспала, но през целия ден била в сравнително добро настроение. Младите жени си даваха сметка, че

няма да е задълго. В края на седмицата жестоката реалност щеше да се стовари върху нищо неподозиращата Ани. По-разрушителна от цунами.

Тя най-после се събуди, докато сестрите ѝ си шепнеха край леглото. Разпозна, че Тами е най-близо. Беше придобила някакво шесто чувство за движенията на хората и усещаше присъствието им въпреки превръзките на очите. Слухът ѝ се бе изострил и тя съвсем точно се досети коя от сестрите е по-близо до нея.

— Здравей, Тами — рече тя, а по-голямата ѝ сестра се усмихна и я целуна по бузата.

Другите две си размениха многозначителни усмивки — Ани я беше познала, макар че не можеше да я види.

— Откъде разбра, че съм аз? — изненада се Тами.

— Усетих парфюма ти. А Сабрина е там — тя посочи в посоката на най-голямата си сестра.

— Е, това вече е странно — отбеляза Сабрина. — Аз не съм си сложила парфюм. Забравих го в града.

— Не знам — прозя се Ани. — Предполагам, че просто ви съм ви усетила, момичета. А Канди е легнала в долната част на леглото ми — всички се засмяха — наистина бе познала съвсем точно. — Къде е мама? — попита тя, също като вчера. Не изглеждаше особено загрижена, но в гласа ѝ се долавяше нотка на безпокойство.

— Татко трябваше да отиде до банката — опита се да я разсее Тами.

Каза го така, сякаш майка им бе отишла с него, без да се налага да я лъже.

— Какво ще прави в банката? Не е ли на работа? Между другото, какъв ден сме днес? — от катастрофата до вчера тя беше в безсъзнание.

— Сряда — отвърна Сабрина. — Татко си взе една седмица отпуска.

— Наистина ли? Никога не го е правил — Ани се намръщи и се замисли над чутото. Трите момичета се спогледаха тревожно. — Вие, сестрички, ме лъжете, нали? — тъжно подхвърли тя. — Мама сигурно е ранена, иначе досега щеше да дойде. Никога не би отишла с татко, ако знае, че съм болна. Какво се е случило? — настоя. — Колко зле е ранена?

В стаята настъпи продължителна тишина. Не възнамерявах да им позволи да шикалкавят. Беше от хората, които държаха да получат отговори на въпросите си и никога не оставяха нещата неизяснени. Въпреки артистичната си нагласа беше методична, точна и пряма.

— Какво се е случило с мама, момичета? Къде е тя? — никой от тях не знаеше какво да каже, защото се бояха от реакцията ѝ. — Хайде, започват да ме плашите — изведнъж лицето ѝ се сгърчи от тревога.

Те също се измъчваха — не искаха да ѝ съобщават точно сега, когато едва бе започнала да се възстановява.

— Катастрофата е била много тежка, Ани — тихо заговори Тами и пристъпи още по-близо до леглото. Инстинктивно останалите я последваха, а Канди се протегна и улови ръката ѝ. — Сблъскали са се три коли и камион.

— Спомням си само как мама изгуби контрол над кормилото. Опитваше се да го овладее, преди да навлезе в насрещното движение, но когато погледнах, нея я нямаше в колата. Не знам къде беше отишла — беше прелетяла през шосето към насрещното платно, но според пътния полицаи тогава вече е била мъртва. Починала на място от удара, когато стоманените тръби са пронизали предното стъкло. Едва не са отрязали главата ѝ, а Ани ги е избегнала като по чудо. — След това не помня нищо... — тихо завърши тя.

— Останала си затисната в колата и си получила силен удар по главата. Половин час са те вадели. Слава Богу, че са дошли навреме — допълни Сабрина казаното от Тами.

Сестрите се разбираха от половин дума и често говореха като една. Когато бяха малки, майка им на шега ги наричаше „моето четириглаво чудовище“. Ако някой разговаряше с едната или пък се скараше с някоя от останалите, трябваше да се разправя с всички. И Господ да ти е на помощ, ако сметнеха, че си постъпил несправедливо към една или повече от тях. Оттогава нещата не се бяха променили особено. Само бяха станали по-големи и се владееха по-добре, а и рядко им се налагаше да се съюзяват срещу останалите. Но все още се поддържаха една друга, винаги се защитаваха и имаха еднакви възгледи за много неща.

— Още не сте ми казали къде е мама — знаеха, че няма да могат дълго да избягват въпроса ѝ. Ани беше прекалено настойтелна и решена да узнае. Щеше да бъде трудно да я заблудят.

— В друга стая в болницата ли е настанена?

Тами погледна към Сабрина и поклати глава. Сега всички бяха скупчени край леглото и я докосваха — по ръцете, лицето, пръстите. Ани ги усещаше край себе си и присъствието им едновременно я успокояваше и плашеше. Предчувстваше, че нещо ужасно се е случило. Сетивата ѝ бяха изострени до крайност, а мисълта ѝ бе бърза, както винаги, за огромно облекчение на всички, макар че сега им бе много по-трудно да я заблудят.

— Тя не е оживяла, Ани — тихо рече Тами, която бе най-близко до нея. — Всичко се е случило твърде бързо. Стоманените тръби са я ударили. Загинала е на място.

Ани ахна. Отвори уста, ала сковалият я ужас бе прекалено силен и от устата ѝ не се отрони нито звук. После размаха диво ръце в опит да ги докосне, да се вкопчи в тях. Те виждаха собствената си болка и страдание, изписани върху лицето ѝ. Но сестрите имаха четири дни, за да привикнат поне малко. За Ани всичко беше съвсем прясно, като зейнала внезапно дълбока рана.

— Мама е умряла? — ужасено прошепна младата жена. Искаше да ги погледне, но проклетите превръзки не ѝ позволяваха. Лекарят ѝ бе казал, че трябва да останат още няколко дни. Дори щели да ги свалят цяла седмица по-рано. Ала беше ужасно да не може да вижда лицата или очите на сестрите си, за да почерпи сили от тях. Искаше да махне превръзките и яростно ги задърпа, но без успех. Вече се бе опитала и не бе постигнала нищо.

— Да, умря — отвърна Сабрина на страшния въпрос. — Съжалявам, бебче. Съжалявам, че трябва да преживееш всичко това.

— О, Господи, толкова е ужасно! — сълзите се затъркаляха по страните ѝ изпод превръзките. Усещаше ги как парят. Плака дълго, а сестрите ѝ я прегръщаха като три ангела пазители. Но най-нежният и мил ангел си бе отишъл. Ани просто не можеше да го проумее. Това бе най-ужасната новина в живота ѝ. Не по-малко злокобна бе и за сестрите ѝ, въпреки изминалите четири дни. Нито една от тях не можеше да възприеме философски сполетялото ги нещастие, макар да

се опитваха да убедят баща си в обратното. — Как е татко? — накрая събра сили да попита Ани, разтревожена за него.

— Не е много добре — обади се Канди, — но и ние сме така. Аз още не мога да се съвзема. Сабрина и Тами се грижат за всичко. Направо са страхотни.

— Пропуснах ли погребението на мама? — с треперещ глас попита Ани.

В действителност не искаше да бъде там, ала същевременно се чувстваше донякъде пренебрегната. Но нищо не можеше да се направи. Сестрите ѝ не са знаели кога ще дойде в съзнание, за да я да чакат. Сигурно е било много тежко за баща им, и не по-малко и за тях. Трябвало е да преминат през всички мъчителни подробности.

— Погребяхме я вчера — каза Сабрина.

Ани не можеше да повярва. Майка им беше мъртва. Как да го проумее, как да приеме. Сестрите ѝ също не можеха да го повярват. Майка им заемаше важно място в живота им със силното си и любящо присъствие и все още не можеха да осъзнаят внезапната ѝ смърт. Сигурно им е било трудно да се справят с тъжните и мъчителни приготовления, но Ани не се съмняваше, че са успели.

— Клетият татко... клетите ние... клетата мама — изплака Ани. — Как се случи това нещастие?!

За съжаление се бе случило, дори бе още по-голямо. Ани не знаеше, но в момента тя беше най-клетата, дори повече от майка си. Джейн все пак бе изживяла живота си, бе умряла наистина твърде млада, но бе живяла пълноценно и до самия край се бе наслаждавала на живота. А на Ани ѝ предстоеше да се сблъска с огромни предизвикателства, животът ѝ внезапно щеше да стане ограничен и труден, никога вече нямаше да види картина, нито да създаде своя, а целият смисъл на съществуването ѝ бе в изкуството. Бе лишена от зрението си, а беше още толкова млада. Сърцата им страдаха за нея, не по-малко, отколкото за загубата на майка им.

Този следобед останаха по-дълго при Ани. Не искаха да я оставят сама, след като ѝ съобщиха страшната новина за смъртта на майка им. Разговаряха тихо или просто седяха мълчаливо, хванати за ръце. Имаше моменти, когато плачеха неутешимо или се смееха през сълзи, докато си припомнях отдавна отминали и позабравени случки. И преди бяха много близки, но загубата на майка им сякаш заздравя

връзката помежду им и ги сплоти още повече. Те бяха четири много различни млади жени, изпитващи силна обич и дълбоко уважение една към друга — дар най-вече от майка им, но също и от баща им. Сега се държаха за него, както и една за друга, за да привикнат към завинаги осакатения им свят.

Беше седем часът, когато най-последно си тръгнаха от болницата. Ани беше изтощена, а и останалите бяха на границата на силите си. По обратния път разговаряха за нея, а вкъщи завариха Крис да си приказва тихо с баща им. В тяхно отсъствие поне десетина души били идвали, за да изкажат съболезнованията си. Всичко им изглеждаше толкова странно. Майка им си бе отишла, оставяйки огромна празнота в живота им, както и в малката общност в града, където от години беше обичана и уважавана като съпруга, майка, приятелка, ревностна участничка в безброй благотворителни каузи. Беше означавала много и за други хора, не беше само тяхна майка и съпруга на Джим.

Тами предложи да поръчат китайска храна или суши, за да не се налага Крис отново да им готви, но баща им заяви, че първо иска да свърши нещо с тях. Изглеждаше тъжен и съсипан, но и някак решителен. Помоли да го последват в трапезарията. Крис знаеше какво предстои и се забави в кухнята, за да ги остави насаме. Беше нещо между тях, споделен момент само за членове на семейството. Беше останал смаян, след като Джим му обясни какво възнамерява да направи, когато същия следобед отидоха в банката. Струваше му се твърде скоро, но по-възрастният мъж изтъкна, че сигурно ще минат месеци, преди дъщерите му отново да се съберат под един покрив. Пък и беше убеден, че тъкмо това би желала съпругата му. Беше рано, но часът бе настъпил. Покойната му съпруга винаги беше щедра към съпруга си, дъщерите и приятелите си.

Когато младите жени влязоха в трапезарията след баща си, останаха изумени от гледката, разкрила се пред очите им. Не бяха подготвени за нея, а и той не ги бе предупредил, нито дори намекнал нещо.

Тами нададе кратък вик на болка и отстъпи назад. Сабрина закри за миг очите си с ръце. А Канди просто стоеше като закована и плачеше.

— О, татко... — едва успя да изрече Тами.

Още не беше готова за това. Безкрайно я болеше, като гледаше познатите предмети, но сега те бяха едни от многобройните подаръци на майка им за тях, поднесени с фин жест от баща им.

Той беше подредил в спретнати редици върху масата в трапезарията всичките бижута на съпругата си — познатите пръстени, гривни и обеци, които тя носеше, наниза перли, наследен от майка ѝ, подаръците, които ѝ бе правил през годините за рождени дни, за Коледа, по случай важни събития като ражданията на децата. Накитите не бяха много скъпи, не като онези, които Тами беше виждала в Холивуд или Канди носеше върху корицата на „Вог“, или върху рекламите на „Тифани“ и „Картие“. Но бяха хубави, майка им ги бе носила и ги обичаше. Всяко украшение върху голямата маса в трапезарията щеше да им напомня за майка им всеки път, когато си го сложат, макар да имаха чувството, че са ги откраднали от нея, че са изпразнили кутията ѝ за бижута, докато е отсъствала, и ще се наложи да ѝ обясняват, като се върне. Все още им се искаше да вярват, че тя всеки миг ще влезе през вратата. Изваждането на скъпоценностите, което баща им бе направил, бе начин да се признае, че тя си е отишла завинаги. Сега момичетата трябваше да пристъпят в света на възрастните, където никой нямаше да ги закриля от лошите изненади, които животът им бе подготвил, нито да се радва заедно с тях на добрите. Изведнъж престана да има значение на колко години са — всички бяха възрастни. Вече нямаша майка и внезапно се почувстваха остарели.

— Татко, сигурен ли си? — попита Сабрина с насълзени очи.

Тами също плачеше тихо. Толкова им бе трудно.

— Да, сигурен съм. Не исках да чакам до Деня на благодарността, когато отново ще бъдем заедно. Ани не е тук, но тя може винаги да си избере нещо, а и вие знаете какво ѝ харесва. Можете да отделите нещата за нея или по-късно да си ги размените. Нека всяка, като започнете от най-голямата, вземе по едно украшение, докато си разпределите всичките. Майка ви бездруго смяташе да ви ги даде един ден. Тук има някои доста красиви бижута. Сега са ваши — тихо каза той, после излезе от стаята, като бършеше сълзите си.

Остави ги сами, знаеше, че ще постъпят честно. Освен бижутата беше извадил и четирите ѝ кожени палта — две визонени, едно от

лисица и едно много красиво от рис, което ѝ бе подарил за миналата Коледа. Всички бяха разпрострени върху голямото кресло отсреща.

— Господи! — промълви Сабрина, отпусна се в другото кресло и се взря в блестящите скъпоценности върху масата. — Откъде да започнем?

— Чу татко — тържествено ѝ напомни Тами. — От най-голямата. Това означава, че първо си ти, после аз, Ани и Канди. Кой ще избира вместо Ани?

— Всички можем да го направим. Познаваме вкуса ѝ — сестра им почти не носеше бижута и стилът ѝ по-скоро бе артистичен и ексцентричен, но предпочиташе сребърни гривни и тюркоази. Накитите на майка ѝ бяха по-изискани и скъпи, но имаше няколко, които щяха да отиват и на нея, ако ѝ се искаше да изглежда по-възрастна. Но дори и никога да не си ги сложеше, щяха да бъдат спомен от майка ѝ, при това красив. Знаеха кое бижу бе получила при раждането на всяка от тях. Тясна гривна със сапфири за Сабрина, пръстен с рубин за Тами, перлена огърлица за Ани и красива диамантена гривна за Канди, която се бе появила на бял свят тринадесет години след първородната дъщеря, когато родителите им бяха доста по-заможни. Затова всяка избра първо това бижу за себе си. После постепенно започнаха да се отпускат. Сложиха си избраните бижута. Рубиненият пръстен беше точно по мярка на Тами и тя се закле, че никога няма да го сваля.

Една по една си разпределяха скъпоценностите, които толкова добре помнеха. Имаше няколко накита, останали от баба им, които бяха старомодни, но красиви. Бяха изработени приблизително през четиридесетте години на миналия век — няколко огърлици с големи топази, гривна и пръстен с аквамарин и красива камей, която решиха, че ще отива най-много на Ани. Майка им и баща им не биха се изненадали от деликатността, която дъщерите им проявяваха при подбора. Щом някоя от тях си харесаше нещо, останалите мигом се отказваха и настояваха тя да го вземе. Имаше два-три накита, които не отиваха на нито една от тях, но си ги разпределиха от сантиментални чувства. Изящната сапфирена брошка, подарена от баща им за петдесетгодишния юбилей на Джейн, по общо настояване трябваше да принадлежи на Сабрина, която не възрази. Диамантените обеци стояха чудесно на Тами, а диамантеният пръстен и обеците с перли във вид на

капки, които майка им носеше като млада, щяха да подхождат идеално на Канди. Отделиха за Ани великолепна гривна с диамантени висулки.

Всички бижута бяха много красиви, с фина изработка и докато ги оглеждаха, постепенно тъгата им изчезна. Момичетата заставаха пред огледалото и се смееха, докато ги пробваха, и коментираха как им стоят. Изпитваха горчиво-сладка смесица от щастие и печал.

Накрая се оказа, че всички имат по еднакъв брой накити. Всяка разполагаше с едно или две по-ценни бижута и още няколко не толкова скъпи, но със сантиментална стойност. Отделиха украшенията за Ани, но всички бяха готови да ги разменят с някои от своите, ако тя пожелае. Повечето бижута подхождаха на по-възрастна и зряла жена, но всички знаеха, че и те ще остарееят. Можеха да ги носят и сега, за да им напомнят за майка им. Имаше нещо много трогателно и мило да ги притежават. След това пробваха палтата и си ги поделиха по най-добрия начин.

Решиха, че лисицата ще стои чудесно на Ани. Беше почти същия цвят като кестенявата ѝ коса, а и по размер щеше да ѝ е по мярка. Можеше да носи палтото с дънки. Сабрина изглеждаше великолепно в тъмното палто от визон, което отговаряше на стила ѝ — беше дълго и падаше свободно. Майка им предпочиташе дългите кожени палта. А Сабрина бе много елегантна в него. Тъмнокъфявото визонено палто пък отиваше идеално на Тами, която заяви, че догодина ще го облече при връчването на наградите „Еми“. Беше много шик. Три четвърти палтото от рис беше сякаш създадено за Канди. Когато го облече, изглеждаше направо невероятно в него. Тъй като беше прекалено слаба, ѝ бе малко широко, но подчертаваше дългите ѝ крака. Ръкавите ѝ бяха малко къси наистина, но тя заяви, че ги харесва и така. Майка ѝ го бе обличала само веднъж, но и останалите палта бяха много запазени, почти не личеше, че са носени. Всъщност Джейн ги обличаше рядко, само когато излизаше на вечеря в града или за някое официално тържество. Майка им открай време имаше слабост към кожите, но едва през последните години се бе сдобила с тези скъпи палта. Като млада бе носила едно от астраган, шито през тридесетте и принадлежало някога на баба ѝ, но то отдавна бе остаряло. Сегашните ѝ палта бяха почти нови, много стилни и момичетата изглеждаха изключително изискани в тях. Накрая подредиха грижливо избраните палта и отидоха в кабинета, за да благодарят на баща си.

Той ги видя да влизат усмихнати и всяка една го целуна и го увери колко много означава жестът му. За себе си той бе запазил венчалната халка и годежния пръстен. Сложи ги в малка кутия върху нощната масичка, за да може да ги поглежда винаги, когато пожелае. Не би могъл да се раздели с тях.

— Благодаря ти, татко — промълви Канди, седна до него и стисна ръката му.

Предполагаха колко му е било тежко да извади вещите ѝ и да им ги даде толкова скоро. Оценяваха жеста му, израз на обичта му към тях.

— Можете по-късно да прегледате останалите ѝ вещи и да видите дали сред тях няма нещо, което бихте искали да вземете.

Джейн имаше няколко красиви ръчни чанти и някои изискани дрехи, които единствено Тами би могла да носи, тъй като само тя имаше майчиния си ръст. Но те можеха да почакаат. Скъпоценностите му се струваха най-важните от притежанията на съпругата му, чието разпределяне изискваше присъствието на всичките му дъщери, а не искаше да чака пет месеца до Деня на благодарността, за да им ги даде. Отначало дъщерите му се бяха разстроили при вида на бижутата и им беше неловко да ги делят, но всичко бе извършено точно и справедливо, с много обич. Проявиха уважение една към друга, както и към майка си. Това беше типично за тях, а и майка им винаги ги бе възпитавала да бъдат мили, щедри и състрадателни. Четирите дъщери на Джейн бяха научили добре урока си.

Докато сестрите си разпределяха бижутата, баща им и Крис поръчаха вечеря. Избраха къри от индийския ресторант наблизко, славещ се с отличната си кухня. Докато се хранеха, разговаряха непринудено и за миг сякаш отново всичко беше постарому — шегуваха се и се смееха, както до неотдавна. Трудно беше да се повярва, че току-що си бяха поделили майчините бижута, погребали са праха ѝ същия следобед, а предишния ден са присъствали в църквата на опелото. Всичко това изглеждаше нереално, като сън.

Докато разтребваха кухнята, Тами си помисли колко много ще ѝ липсват сестрите ѝ, когато се върне в Ел Ей. Въпреки наскоро преживяното нещастие и все още витаещата тъжна атмосфера, обичаше да са заедно. С тях се чувстваше най-щастлива и някак цялостна. Винаги когато беше със семейството си, животът в

Калифорния ѝ се струваше чужд и незначителен. Близките ѝ бяха най-важните за нея. Трудно беше да сравнява тези два толкова различни свята, макар в единия да живееше и работеше, там беше всичко, което ѝ се струваше толкова важно — шоуто, в чието създаване бе участвала и което ѝ бе толкова скъпо. Но то не можеше да се сравни с родния дом. Обходи с поглед сестрите си, докато излизаха от кухнята, а Сабрина обви ръка около раменете ѝ и я прегърна.

— Ще ни липсваш, когато си заминеш. С мен винаги е така.

— С мен също — тъжно рече Тами.

Животът ѝ изглеждаше толкова пуст без сестрите ѝ. Тук споделяха семейните обеди и вечери, можеха да си говорят по всяко време на деня и нощта, под благосклонния и доброжелателен поглед на баща им. Напомняше ѝ за детството, което за нея беше приказно във всяко едно отношение, рядък и скъпоценен дар от съдбата. Нищо не се бе променило, с изключение на това, че се бяха пръснали по света. Или поне до скоро беше така — сега всички щяха да живеят заедно, когато Ани излезе от болницата, само тя щеше да се намира на хиляди километри разстояние. Но нямаше избор. Не можеше да се откаже от живота си там. Това щеше да унищожи кариерата ѝ, за която се бе трудила толкова неуморно и упорито.

Когато сестрите се запътиха към горния етаж, трите кучета ги последваха. Може би бяха склучили временно примирие, но през последните дни Бюла и Хуанита сякаш бяха станали близки приятелки. Зои, йоркширският териер на Канди, почти не се отделяше от господарката си и все гледаше да се намърда в скута ѝ. Хуанита и Бюла свикнаха да спят заедно, а малката чихуахуа си играеше с дългите копринено меки уши на другарката си. Дори заедно преследваха заек в задния двор. Гледката разсмя всички. С розовите си панделки и каишката, украсена с изкуствени диаманти, Зои бе най-елегантната от кучешкото трио. Хуанита беше най-буйната, а Крис отбеляза, че откакто са тук, Бюла не изглежда толкова депресирана. Предположи, че тя навярно се нуждае от братя и сестри и не ѝ се нрави да бъде единствено дете. Канди обеща да купи диамантени каишки и на останалите кучета, а Крис въздъхна и завъртя очи.

— Тя е ловджийско куче, Канди, а не супермодел.

— Да, но не е зле да ѝ се придаде малко стил — дяволито го стрелна с поглед Канди. — Сигурно заради това е била депресирана —

старата ѝ каишка вече бе овехтяла и изтъркана и докато говореха, басетът вдигна глава и размаха опашка. — Виждаш ли, съгласна е с мен. Имам една невероятна жена в Париж, която шие дрехите на Зои. Преди да тръгнем, ще взема мерките на Бюла и ще ѝ поръчам няколко тоалета.

— Е, сега аз ще изпадна в депресия. Ти ще развалиш кучето ни — твърдо отсече Крис.

Бюла бе единственото им общо притежание със Сабрина. Всеки си имаше собствен апартамент, отделни финанси и много внимаваха собствеността им да е разграничена. Като адвокати и двамата знаеха до какви усложнения можеше да се стигне, ако се разделят. Но Бюла бе нещо като тяхно дете, което споделяха. Сабрина често се шегуваше, че ще трябва да се споразумеят за родителските права, ако някога скъсат. Крис имаше по-добра идея и предпочиташе да се оженият, ако не за друго, то поне заради кучето, както обичаше да я дразни. Но бракът засега не влизаше в плановете ѝ, нито в близко бъдеще.

— Защо не? — попита я Тами на следващия ден, докато седяха край масата в кухнята и отпиваха от кафето си.

Останалите бяха излезли. Баща им и Крис бяха отишли на пазар, а Канди се бе запътила към новия гимнастически салон наблизо. Заяви, че съвсем е излязла от форма, тъй като цяла седмица не е правила комплекса упражнения на Пилатес^[1] и била напълняла — новина, която изненада всички. Оплака се, че тялото ѝ се отпуснало, поне тя го чувствала така. Трудно бе да се повярва при нейните двадесет и една години.

— Не знам — отвърна с въздишка Сабрина. — Просто не се виждам омъжена. По цял ден слушам ужасни истории как доскоро влюбени двойки, след като се оженият, превръщат живота си в ад, изневеряват си и се нараняват по всевъзможни начини. В резултат бракът никак не ме блазни, независимо колко добър човек е Крис. В началото всички са мили и любящи, а после всичко се скапва.

— Виж мама и татко — изтъкна Тами.

Те бяха еталонът ѝ за идеален брак и тя мечтаеше за такъв, ако някой ден открие мъж като баща си. Онези, които срещаше в Ел Ей, особено в шоу бизнеса, бяха или откачалки, свалячи, самовлюбени, или просто „лоши момчета“. Изглежда, само на такива попадеше. Май беше като магнит за всякакви ненормалници и негодници.

— Да, мама и татко — печално повтори Сабрина. — Те бяха идеалната двойка. Възможно ли е някога да открием свършената си половинка? Случва се толкова рядко. Мама често го казваше. Все повтаряше какъв страхотен късмет са имали те двамата с татко. Не съм сигурна, че и аз ще имам същия, а ако го нямам, ще се почувствам измамена. Не бих се задоволила с по-малко. Те вдигнаха летвата твърде високо.

— Мисля, че Крис е доста близо до идеалната половинка. Попаднала си на добър човек, а това не се случва често. А не забравяй, че мама и татко заедно са изградили хармоничния си брак, не се е получило от само себе си. Спомням си, че докато бяхме деца, се случваше да се скарат и да имат разногласия.

— Рядко. И в повечето случаи заради нещо, което ние бяхме направили. Като онзи път, когато цяла седмица се измъквах от къщи тайно през нощта. Татко смяташе, че трябва да ми се скара и с това да приключи. Но мама ми забрани да излизам три седмици. Тя беше много по-строга от него.

— Може би тъкмо заради това бракът им бе толкова щастлив. Не мога да си спомня някога да са имали сериозни разпри. Може би веднъж, когато той се напи в навечерието на Нова година. Мисля, че тогава тя не му проговори цяла седмица.

Двете се засмяха при спомена. Дори и когато пийнеше малко повече, баща им си оставаше истински сладур. Тогава майка им бе заявила възмутено, че я бил изложил пред приятелите им. Нито един от двамата не прекаляваше с алкохола, не го правеха и дъщерите им. Канди бе най-голямата купонджийка от всички, но тя още беше много млада, а и заради работата си се движеше в по-шумни и буйни компании. Но нито някоя от останалите сестри, нито Канди прекаляваха. Знаеха, че понякога Ани пуши марихуана с приятелите си художници, но тъй като се отнасяше изключително сериозно към работата си, не обичаше често да се дрогира. Беше се случвало да попрекали, докато беше в колежа, но никоя от тях не се оказа зависима от алкохол или дрога. Като цяло семейството водеше здравословен и разумен начин на живот. Крис пиеше повече от Сабрина и обичаше да се отпусне с няколко чапки водка, но никога не се напиваше. На Тами той й изглеждаше като идеалния мъж, особено в сравнение с ненормалниците, с които тя общуваше.

— Мисля, че наистина ще бъде тъжно, ако вие двамата с Крис не се ожените някой ден — отбеляза тя, докато слагаше чашите в миялната машина. — През септември ще навършиш тридесет и пет. Ако искаш да имаш деца, не бива повече да се помайваш. Пък и той може да се измори да чака. Вие дори не живеете заедно. Изненадана съм, че досега не ти е поставил ребром въпроса. Той също няма да става по-млад.

— Само на тридесет и шест е. И понякога наистина поставя въпроса. Аз просто отвърщам, че още не съм готова. И действително не съм. Не знам дали някога ще бъда. Харесват ми нещата, както са сега, а и ние прекарваме нощта заедно три или четири пъти седмично. Аз обичам да разполагам с времето си, а работя доста вечер.

— Ти си просто разглезена — заключи Тами.

— Да, предполагам, че е така — съгласи се Сабрина.

— Позволи ми да ти кажа нещо — ако намеря мъж като него, ще го окова с вериги. Ами ако го изгубиш само защото не искаш да се омъжваш? — Тами и преди се бе чудила. Смяташе, че Крис е невероятно търпелив със сестра ѝ, знаеше, че той иска да имат деца. Сабрина не бе сигурна и в това. В случай на развод не желаше децата ѝ да прекарват половината си време с бившия ѝ партньор. Беше дълбоко повлияна от работата си и наплашена от грозните проблеми, с които всеки ден се сблъскваше.

— Не зная. Предполагам, че ще му мисля, когато се случи, ако изобщо някога се стигне дотам. Засега връзката ни е чудесна.

Тами поклати възмутено глава.

— Я ме виж мен — казвам си, че когато стана на твоята възраст, ще прибягна до банка със сперма и изкуствено оплождане, ако не срещна подходящия човек. А ти имаш най-страхотния мъж на планетата, на всичкото отгоре той иска да се ожените и да имате деца, ала ти предпочиташ да живееш сама и да си останеш завинаги необвързана. Мамка му! Животът никак не е справедлив!

— Не, не е. И да не си посмяла да си търсиш банка за сперма, глупаче. Рано или късно ще срещнеш подходящия мъж.

— Не и в моите среди. Със сигурност не и в Ел Ей. Не знаеш какви сбърканияци са всички мъже там. Дори вече съм се отказала да ходя по срещи. Ако още веднъж бъда принудена да изслушам историята на някой тип, който за пръв път от двадесет години —

откакто е разведен — най-после срещнал подходящата жена (докато в същото време ме мами с двадесетгодишни начинаещи звезди), при това е заклет вегетарианец, който два пъти седмично си прави промивка на червата, за да се чувства добре, чиито политически възгледи са по-леви и от тези на Ленин и, между другото, дали няма да мога да му осигуря главна роля в шоуто... ще повърна и вече съм го правила. По-добре да си записвам на цифровото видео любимите си шоута и да си стоя у дома с Хуанита, да чета сценарии, след като съм си тръгнала от офиса си в десет и половина вечерта, което най-редовно се случва. Просто не си заслужава да се гримирам и да се качвам на високи токчета заради онези типове. Наистина си мисля, че ще си остана сама. По-добре така, отколкото с някоя откачалка — на двадесет и девет Тами почти се бе отказала от мъжете. — Миналата година на два пъти опитах срещи чрез интернет. Оказа се още по-лошо. Един тип ме заведе на вечеря, ала нямаше достатъчно за бакшиш, след което ме помоли да му заема пари, за да се прибере. Друг пък ми призна, че бил гей, но излязъл с мен, защото се хванал на бас с приятеля си, че поне веднъж ще си определи среща с жена. И аз се оказах късметлийката. Може да се каже, че съм срещала всички от Световния клуб за откачалки. Самата аз съм сред най-старите им и почетни членове и водя класацията за срещи с безнадеждни малоумници.

Сабрина се засмя на чуто, но знаеше, че е истина, поне от гледна точка на Тами. Никак не й вървеше с мъжете. Беше направила успешна кариера в развлекателната индустрия — един свят на самовлюбени егоисти и хитреци, които постоянно искаха нещо, без да дават нищо в замяна. Тами беше красива, умна, преуспяла и млада. Трудно беше да се повярва, че не може да срещне приличен мъж, но досега наистина не се бе случвало. Работеше прекалено много, почти нямаше свободно време и вече не вярваше, че ще открие сродна душа. Прекарваше почивните дни в офиса или у дома, в компанията на кучето си.

— Освен това — додаде тя — ще бъде травмиращо за Хуани, ако имам сериозна връзка с мъж. Тя мрази мъжете.

— Но обича Крис — напомни й Сабрина с усмивка.

— Всички обичат Крис. Освен теб — смъмри я Тами, но по-голямата й сестра яростно отрече.

— Не е вярно! Обичам го достатъчно, и точно затова не искам да проваля прекрасните ни отношения.

— Не бъди такава страхливка — посъветва я Тами. — Той си заслужава риска. Никога няма да намериш по-добър мъж. Повярвай ми, видяла съм какви ли не. Излизала съм с всички тях. Крис е страхотен в пълния смисъл на думата. Улучила си джакпота и не го захвърляй с лека ръка. Или ще те набия.

В отговор Сабрина се засмя.

— Защо не се преместиш в Ню Йорк, щом всички мъже в Калифорния са толкова ужасни? — и преди си го бе мислила. Знаеше колко самотна е сестра ѝ в Ел Ей и се тревожеше за нея. Майка им също се безпокоеше поради същите причини. Често казваше, че ако остане в Ел Ей, Тами няма никога да се омъжи. Майка им смяташе, че бракът и семейството са най-хубавите неща след нарязания на филийки хляб. Но пък и виж за кого се бе омъжила. За баща им!

— Не мога да се преместя само за да се запозная с някой мъж! — възмути се Тами. — Това е налудничаво. Пък и в Ню Йорк ще умра от глад. Не мога да се откажа от кариерата си. Вложила съм прекалено много време и усилия, за да се откажа просто така. Обичам работата си и не мога да я зарежа. А и няма гаранция, че в Ню Йорк ще срещна някой свестен мъж. Може би причината е в мен.

— Не е в теб — увери я Сабрина. — Твоето обкръжение гъмжи от шантави типове.

— Изглежда обаче, че тъкмо аз ги откривам навсякъде. Случвало се е да се запозная с разни идиоти и когато съм била на почивка. Просто ги привличам както светлината нощните пеперуди или хлябът — хлебарките. Ако наблизко има някой смахнат, аз непременно ще попадна на него, повярвай ми. Или той на мен.

— За какво си говорите? — попита Крис, като надникна през кухненската врата. Дватамата с Джим току-що се бяха върнали след дълга обиколка из железарията. Крис му бе обещал да поправи някои неща в къщата. Искаха да си намерят някаква занимавка, която да ги отвлече от мрачните мисли, а и Крис така и така щеше да остане три дни в къщата, поне можеше да бъде полезен с нещо. Обичаше да майстори разни неща.

— Говорехме за моя несъществуващ любовен живот. Да се представя — аз съм председател на клуб „Смахнати срещи“.

Седалището му е в Ел Ей, но съм открила клонове и в други градове. Бизнесът се оказа много успешен — многобройни членове, нисък членски внос, невероятни възможности. Ще останеш смяян — тримата избухнаха в смях, но двете млади жени знаеха, че казаното е самата истина.

На Крис му беше трудно да повярва, че Тами не може да си намери свястно гадже. Тя беше чаровна, умна и печелеше добре. Би трябвало да бъде мечтата на всеки мъж. Заключение, че всички мъже в Калифорния са глупаци.

— Съвсем скоро ще срещнеш точния човек — окуражи я той.

— Не съм сигурна, че още ме интересува — сви рамене младата жена. — Кога ще отидем да видим Ани? — попита, за да смени темата.

— След като обядваме, а нека и Канди се върне от гимнастическия салон. Ако изобщо благоволи. Тя се натоварва прекалено много.

— Знам — кимна Тами с тревожно изражение.

Всички постоянно обсъждаха теглото на най-малката си сестра. Когато си беше у дома, ядеше по нещичко, макар и съвсем недостатъчно. Непрекъснато следеше теглото си и твърдеше, че препитанието ѝ зависи от него. Сестрите ѝ не пропускаха да напомнят, че здравето ѝ също зависи от него. Тами дори я бе предупредила, че ще стане стерилна след толкова много и продължително гладуване. Но децата засега не бяха сред приоритетите на Канди. Много повече я интересуваше как да се задържи на върха в модния бизнес и със сигурност поддържаше идеалната за манекенка фигура. Да бъде суперслаба, бе най-важното нещо за нея.

Тримата се отправиха към басейна, за да поплуват. След това баща им се присъедини към групичката. Бъбреше си с Крис, докато двете сестри разговаряха за Ани и за трудностите, които ѝ предстоеше да преодолее. Сабрина все още се вълнуваше от идеята за общия апартамент и с нетърпение чакаше да се чуе с агентката по недвижимите имоти. За Ани щеше да е от голямо значение, ако може да живее поне една година с тях.

— Иска ми се и аз да се включа — отново каза Тами. — Чувствам се толкова виновна, че не идвам да живея с вас. Но просто не мога да го направя.

— Знам — успокой я Сабрина, докато лежеше и се припичаше на слънце. Хвърли поглед към баща си и Крис. Двамата се разбираха чудесно, явно баща ѝ се радваше да има мъж наоколо. Дълги години беше заобиколен само от жени. Крис беше като сина, който никога не бе имал. — Когато ти остане време, можеш да прекарваш уикендите с нас — Тами се опита да си припомни кога за последен път не бе работила през уикенда и всичко в шоуто е минало добре. Преди шест месеца, а може би и повече. Нищо чудно да беше и година.

— Ще опитам — обеща тя и двете се умълчаха, стоплени от слънцето. Мислеха за едно и също — че ако затворят очи, само след миг майка им ще се появи на кухненския праг и ще ги извика за обяд. Може би просто беше изчезнала някъде за няколко дни, просто бе отскочила за кратко до града и скоро щеше да се върне. Не беше възможно да си е отишла. Такива неща просто не се случваха. Беше излязла. Или си почиваше в спалнята, или бе на гости при приятелка. Не си беше отишла. Не и завинаги. И Ани не беше сляпа. Това просто не можеше да е истина.

---

[1] Комплекс упражнения за поддържане на отлична физическа форма, разработени от един от основателите на фитнеса Джоузеф Х. Пилатес (1880–1967) — Б.пр. ↑

10.

Момичетата прекараха четвъртък следобед и петък сутринта в болницата с Ани. Тя беше неспокойна, главата още я болеше, но това не бе изненадващо. По време на посещението на психиатъра не бе издържала и бе избухнала в сълзи за майка си. Още не можеше да повярва на случилото се, също като сестрите си. Но сега близките ѝ се тревожеха най-вече за нея. След няколко дни щеше да узнае, че е сляпа. В събота планираха да свалят превръзките ѝ. На трите сестри им прилошаваше само при мисълта как Ани ще посрещне новината. Страшната истина се приближаваше към нея със скоростта на светлината.

Баща ѝ намина да я види в четвъртък вечерта, отби се отново и в петък сутринта, докато момичетата бяха при нея. Ани му благодари за бижутата на майка си, още не ги бе виждала, но си спомняше накитите, които сестрите ѝ описаха, и одобри избора им. Винаги бе харесвала палтото от лисици на майка си. Подхвърли, че с удоволствие ще го носи във Флоренция, тъй като там през зимата ставало доста студено, а и италианките имали слабост към кожените палта. Изглежда, там никой не бил против тях. Много повече би се притеснявала да облече кожено палто тук, в Щатите.

Питаше се кога ще може да се върне в Италия и ѝ беше мъчно, че още не се е чула с Чарли. Няколко пъти помоли сестрите си да му се обадят. Самата тя беше звъняла на клетъчния му телефон, но все бе попадала на гласова поща. Предполагаше, че е в Помпей с приятели. Може би телефонът му нямаше обхват там. Не искаше да му оставя съобщение, че майка ѝ е загинала при катастрофа, а тя е пострадала тежко, за да не го тревожи, но страдеше, че толкова дълго бяха разделени. Всъщност беше минала само една седмица, но през тези седем дни се бяха случили твърде много неща.

Много повече всъщност, отколкото си представяше Ани, тъй като още не подозираше, че завинаги е изгубила зрението си. Сабрина премълча, че вече е говорила с приятеля ѝ, така че изслушаха

безмълвно възторжените слова, с които Ани го описваше. Сабрина скърцаше със зъби от гняв, но успя да се сдържи да не избухне и да не ѝ каже що за страхлив негодник е любимият ѝ мъж.

Ани прекара цялата сутрин в компанията на момичетата. От агенцията на Канди се обади за фотосесия в Париж, но тя отказа. Засега смяташе да си остане у дома. Нямаше настроение за работа, също като останалите. Сабрина си бе взела още една седмица отпуска, а Тами се връщаше в понеделник в Ел Ей. Не ѝ се искаше да тръгва, но нямаше избор. В офиса ѝ вече бушуваше пожар, тепърва трябваше да търсят заместница на звездата на шоуто и да променят сценария. Всички тези проблеми бяха доста трудни и сложни за разрешаване, ала в момента не се тревожеше за тях. Можеше да мисли единствено за майка си и за Ани. Съвестно ѝ бе, че ще е толкова далеч и цялата тежест ще се стовари върху раменете на Канди и Сабрина. Искеше ѝ се да бъде с Ани и баща си. По-малката ѝ сестра вече знаеше, че докато се възстановява, ще се наложи да прекара две седмици в дома на баща си. Лекарите ѝ бяха казали, че до края на месеца трябва да е под наблюдение. Смятаха, че след седмица е възможно да я изпишат. Но младата жена не подозираше, че когато излезе от болницата, ще бъде сляпа. Постоянно повтаряше, че няма търпение да ѝ свалят превръзките, и всеки път щом го кажеше, сестрите ѝ тихичко се разплакваха. Когато най-после ѝ свалят превръзките, светът за Ани пак щеше да е потънал в мрак, и то завинаги. Трудно бе да се опише с думи подобна трагедия.

И трите сестри изглеждаха уморени, когато в петък следобед излязоха от болницата. Щяха да дойдат пак на следващия ден, когато щеше да я посети и офталмологът. След свалянето на превръзките Ани сигурно щеше да се почувства така, сякаш животът ѝ е свършил. Останалите се страхуваха от реакцията ѝ. Същата вечер говориха с баща си за това. Преди бяха решили, че е по-добре той да не присъства. Щеше да бъде прекалено болезнено за него. И бездруго още не можеше да се съвземе от загубата на съпругата си.

Когато Сабрина влезе в кухнята, видя, че има две съобщения от агентката по недвижими имоти, и го сметна за добър знак. Обади ѝ се и я хвана тъкмо когато тя излизаше от офиса си, за да прекара уикенда в Хамптън.

— През целия ден се опитвах да се свържа с теб — оплака се жената.

— Знам, съжалявам. Напоследък тук е истинска лудница. Клетъчният ми беше изключен. Бях при сестра си в болницата, а там не позволяват клетъчните телефони да са включени. Намери ли нещо? — струваше ѝ се твърде скоро за резултат, но поне бяха сложили началото.

— Имам две интересни предложения. Мисля, че и двете са отлични, зависи какво предпочиташ. Не бях съвсем сигурна. Не обсъдихме подробно съседите, а понякога хората имат различни претенции. Каза ми само, че държиш да е в Ист Сайд. Какво ще кажеш за центъра?

— Къде по-точно? — офиса на Сабрина се намираше на номер петдесет на Парк Авеню, а двамата с Крис живееха на няколко пресечки един от друг в жилищната част на града, между центъра и предградията. Ако се преместеше в центъра, на него щеше да му е трудно да се отбива, което той често правеше, дори и през вечерите, които не прекарваха заедно. А когато тя оставаше да работи до късно в офиса, той отиваше в апартамента ѝ, за да разходи кучето.

— Открих великолепно жилище в района, където някога е била фабриката за пакетиране на месо. Намира се в жилищен комплекс, но собствениците му още не са се нанесли. Искат първо да продадат къщата си, затова са готови да го дадат под наем за шест месеца или една година. Апартаментът е в отлично състояние, тъй като е съвсем нов. Отлично оборудван. На последния етаж е, под покрива, а в сградата има фитнес клуб и басейн.

— Вероятно е скъп — практично отбеляза Сабрина и агентката не възрази.

— Така е, но си струва парите — съобщи цената и Сабрина подсвирна.

— Леле, това не е за нас! — наемът беше твърде висок. Дори с помощта на баща им тя не можеше да си позволи да плаща своя дял, макар че навярно Канди нямаше да се затрудни. — Надявах се да намерим нещо на значително по-приемлива цена.

— Мястото е много стилно — с леко засегнат тон изтъкна агентката. Не се обезкуражаваше лесно. — Между другото, не желаят кучета. Всички подове били застлани със съвсем нови бели килими.

Сабрина се усмихна.

— Е, сега вече се чувствам по-добре. Ние имаме кучета. Разбира се, малки — побърза да добави, за да не изплаши агентката. Трябваше да скрият някъде Бюла. Тя имаше къси лапи, но определено не беше малка. — Предполагам, че това ни изключва като евентуални наематели на апартамента в района на някогашната фабрика за пакетиране на месо, каквато и да е цената.

— Абсолютно. По въпроса за кучетата са категорични. Жилището е съвсем ново. Но разполагам и с още една възможност. Става дума за нещо съвсем различно. Жилището в центъра е цялото в бяло, много просторно, а всичко вътре е луксозно и съвсем ново. А фактът, че не е в търговската част, му придава още по-голямо очарование.

„Аха — каза си наум Сабрина, — сигурно другото не е толкова луксозно, а очарователно порутено.“ Но може би пък цената му беше по-разумна. Не можеха да си позволят да плащат прекалено висок наем. Сабрина печелеше добре, макар и не чак толкова, колкото Канди, но все пак бюджетът ѝ бе ограничен.

— За какво става дума? — попита предпазливо. Щом не е светло и просторно, сигурно ще е мрачно и унило? Но пък може би нямаше да имат нищо против кучета.

— Всъщност е къща от кафяв пясъчник на Източна осемдесет и четвърта улица, близо до Грейси Маншън^[1]. Намира се в приятен стар квартал. Разбира се, не е толкова модерна като онзи апартамент в центъра. Но е хубава. Собственост е на лекар, наскоро овдовял. Искане да се махне за една година. Мисля, че е психиатър. Смята да прекара известно време в Лондон и Виена. Пише книга за Зигмунд Фройд и има куче, така че няма да е против вашите. Къщата е малка и не е произведение на изкуството, но притежава доста очарование. Покойната му съпруга е била декоратор и по-голямата част от обзавеждането е нейно. Искане да я даде под наем за една година и ако наемателите нямат нищо против, предпочита да остави някои от мебелите. Ако не, съгласен е да ги даде на склад.

— На колко етаж е къщата? — Сабрина мислеше за Ани. Един апартамент на първия етаж щеше да бъде много по-удобен за нея, докато ако живеят в къща, нямаше да е толкова безопасно. Ако се нуждаеше от помощ, нямаше да има на кого да се обади.

— Четири. Горният етаж е нещо като семейна стая. Къщата има градина, нищо особено, но е хубава. Спалните са малки, знаеш как е в тези стари къщи. Но са четири. Ти каза, че ще се нуждаеш само от три, но четвъртата може да се използва за кабинет. Кухнята и трапезарията се намират в сутерена, така че спалните са доста далеч от хладилника, но в семейната стая на последния етаж има микровълнова и хладилник. Човек трябва творчески да приема къщите от кафяв пясъчник в Ню Йорк. На първия етаж има дневна и кабинет, по две спални на всеки следващ, което прави общо четири, и всяка спалня си има баня, което е рядкост. Баните са малки, но са много удобни и изглеждат добре. Съпругата му е притежавала отличен вкус и стил. Последна е семейната стая на четвъртия етаж. Струва ми се, че броят на стаите ви устройва, особено ако нямате нищо против кухнята и трапезарията да са в сутерена, но пък е доста уютно. Оттам се излиза в градината, която е слънчева и гледа на юг. Самата къща има стаи с южно и със северно изложение. Оборудвана е с миялна машина и сушилня, във всички стаи има климатици, а цената е приемлива, но се дава под наем само за една година. След това собственикът смята да се върне. Преглежда пациенти в дома си. Доста е известен сред колегите си. Написал е няколко книги.

Нищо от казаното не означаваше, че ще харесат къщата. Сабрина си мислеше, че могат да настанят Ани на втория етаж, заедно с Канди, а тя да вземе двете спални на третия, така че двамата с Крис да си осигурят известно уединение. С малко късмет и подготовка можеше да се получи, ако Ани успее да се приспособи.

— Какъв е наемът? — цената бе много важна за нея. Агентката я съобщи и Сабрина едва се въздържа да не подсвирне отново, но този път, защото ѝ се стори прекалено ниска. Плащаше повече за сегашния апартамент, затова нямаше да се затрудни с наема, освен това щеше да дава само една трета, тъй като баща им бе предложил да поеме дела на Ани, за да им помогне финансово. — Защо е толкова евтино?

— Собственикът не се интересува от парите. Държи в къщата да се настанят свестни хора. Не му се ще да я оставя необитаема за цяла година, а никое от децата му не желае да живее там. Едното е в Санта Фе, другото — в Сан Франциско. Това е една кокетна малка къща и той иска, като се върне, да я завари в добро състояние. Когато ми съобщи цената, казах му, че може да получи двойно повече, но на него не му

пука. Ако проявяваш интерес, най-добре ще е да побързаш. Не мисля, че задълго ще се задържи на пазара. Хора и сега не са в града заради празниците, но щом брокерите я надушат, тутакси ще я лапнат. Миналата седмица е обявена за даване под наем. Доколкото разбрах, съпругата му е починала преди два месеца.

Бедният човек. Сабрина изпита съжаление към него. Смъртта на майка ѝ я бе накарала да осъзнае колко тежко се отразява загубата на любим човек върху останалите членове на семейството.

— Не съм сигурна дали сестра ми ще успее да се справи със стълбите. Но ще се наложи. Няма да ѝ е толкова лесно както в апартамент, особено след като кухнята и трапезарията са в сутерена. Но все пак бих искала да разгледам къщата. Както я описа, много ми хареса — в добавка не беше далеч от апартамента на Крис. Не толкова близо, колкото сегашният ѝ апартамент, но все пак достатъчно близо.

— Сестра ти инвалид ли е? — попита агентката и Сабрина затаи дъх. За пръв път ѝ задаваха този въпрос.

— Да — отвърна неохотно. — Тя е сляпа — толкова ѝ бе трудно да го произнесе.

— Не мисля, че ще ѝ създаде проблем — спокойно заяви агентката. — Имам братовчед, който е сляп. Той живее на четвъртия етаж в Бруклин и се справя чудесно. Тя има ли куче водач?

— Тъ... в момента не, но вероятно ще вземем — не искаше да казва, че всичко се бе случило само преди няколко дни. Още ѝ бе трудно да говори за това.

— Сигурна съм, че собственикът няма да има нищо против кучетата. Той притежава шотландска овчарка, а съпругата му — дакел. Не е споменал нищо за кучета. Иска само добри наематели, които да си плащат редовно наема и да се грижат за къщата — жената знаеше, че Сабрина е адвокат, напълно платежоспособна и има добри препоръки, а това бе напълно достатъчно. — Кога ще ти е удобно да я видиш?

— Преди понеделник няма да мога — на следващия ден щяха да свалят превръзките на Ани и тя щеше да е разстроена през целия уикенд. Сабрина трябваше да е с нея. — Бих могла да дойда в града за няколко часа.

— Надявам се все още да е свободна дотогава.

Сабрина мразеше, когато агентите по имоти се държаха по този начин. Винаги те караха да си мислиш, че ще изпуснеш сделката на

живота си, ако до час не подпишеш договор за покупка или наем.

— Може би ще успее да отскоча в събота следобед, но не и преди това — трябваше да е до Ани в този тежък момент от живота ѝ. Нямахме начин да отсъства точно сега. Бяха помолили сестрите в отделението да не споменават за слепотата ѝ в нейно присъствие.

— Предполагам, че в понеделник е добре. Собственикът май спомена, че ще отсъства през уикенда, така че и друг кандидат няма да може да я види. Да кажем в десет?

— Звучи добре — агентката даде адреса на Сабрина, като обеща да провери дали няма да се появи и нещо друго преди срещата им в понеделник, но добави, че ако Сабрина не мрази по принцип къщи от кафяв пясъчник, то тази е напълно подходяща. А и цената беше повече от добра. Нямахме охрана или портиер, но човек не можеше да има всичко, изтъкна агентката. После добави, че с къщите и апартаментите било като с любовта — или я има, или не. Надяваше се Сабрина да се влюби в тази.

След като приключи разговора, Сабрина съобщи на Тами и Канди. Проектът им бе на път да се осъществи, ако се окаже, че къщата наистина ги устройва. По описанието на агентката бе идеална. Стори им се прекалено хубаво, за да е истина.

— Не бързай да се въодушевяваш — предупреди я Тами. — Аз сигурно съм разгледала поне четиридесет къщи, преди да купя своята. Няма да повярваш колко ужасни са някои къщи и при какви условия живеят хората. Мрачна дупка в Калкута може да се сметне за палат в сравнение с някои бордеи, които съм виждала. Имах късмет да попадна на моята.

Обичаше къщата си и я бе обзавела с радост. Поддържаше я безукорно чиста, заради себе си и Хуанита. Разполагаше с много повече площ, отколкото имаше нужда, с прекрасен изглед и камини във всяка стая. Беше си купила някои много красиви антики и произведения на изкуството и въпреки че обзавеждането още не бе напълно завършено, беше ѝ приятно да се прибира вечер, независимо че живееше сама. Също както на Канди, и нейните доходи ѝ позволяваха да живее на хубаво място, заобиколена от красиви предмети, докато Сабрина разполагаше с по-оскъден бюджет от сестрите си. А Ани живееше съвсем скромно, от уважение към родителите си, тъй като нямаше собствен доход, освен ако не се

случеше да продаде някоя картина. Бе свикнала да се ограничава. Сега обаче, след като бе ослепяла, едва ли бе възможно да се издържа сама. Тя не умееше да прави нищо, освен да рисува. Живописата не беше хоби за нея, а професия. Би могла да преподава история на изкуството, но Сабрина се съмняваше, че някой би назначил сляп учител. Не знаеше с какво да помогне. Светът на слепите беше съвсем нов за нея, както и за Ани. Най-големият страх на Сабрина, при това съвсем оправдан, беше сестра ѝ да не изпадне в депресия. Трудно можеше да си представи как би могла да го избегне.

И трите момичетата смятаха, че къщата от кафяв пясъчник изглежда добра възможност, дори Крис беше ентузиазизиран. Никога не бе харесвал апартамента на Сабрина — тя го бе наела само защото се намираше близо до неговия. Вярно, сградата беше чиста, а наемът — нисък. Но в него нямаше и грам атмосфера. Къщата от кафяв пясъчник им се струваше много по-интересна, дори и да не беше съвсем практична и малко старомодна.

— Ани би трябвало да се научи да се качва по стълбите, след като придобие малко опит. Струва ми се, че могат да се монтират различни приспособления, за да се улеснят слепите хора. Вероятно ще се наложи да научим и някои трикове, за да ѝ помагаме.

Ситуацията бе нова за всички и Сабрина си помисли, че беше много мило от негова страна да го каже.

Същата вечер тя спомена за къщата на баща им. Той от все сърце одобри начинанието им. Щеше да се безпокои много по-малко за Ани, щом ще живее с две от сестрите си, особено със Сабрина, която бе много по-отговорна от Канди и почти четиринадесет години по-голяма. В много отношение Канди все още си оставаше дете. Сабрина беше човек, на когото можеха да разчитат, както и Тами. За съжаление тя нямаше да се присъедини, но беше обещала да ги посещава по-често. С четири спални в къщата щеше да има място и за нея.

В десет часа на следващата сутрин трите сестри излязоха от дома си, за да отидат в болницата. Всички бяха със свити сърца. Офталмологът щеше да дойде в десет и половина. Някоя от трите нямаше смелостта да подготви Ани за предстоящото. Лекуващият лекар ги посъветва да оставят всичко на хирурга. Той бе свикнал да се справя в подобни случаи и знаеше какво и как да ѝ каже. Ани можеше да постъпи за няколко месеца в рехабилитационен център за слепи

хора или да мине на амбулаторно лечение и да посещава процедурите като приходящ болен. На първо време трябваше да се приспособи към слепотата си, а впоследствие, ако има желание — да си вземе куче водач. Като знаеха, че Ани не понася кучета, сестрите ѝ не можеха да си представят, че тя ще се съгласи. Винаги бе твърдяла, че кучетата са шумни, невротични в мръсни. Кучето водач беше нещо съвсем различно, разбира се, но още беше много рано да се мисли за него. Първо трябваше да научи някои основни неща.

Поне на Ани не ѝ предстояха дълги месеци или години на хирургически интервенции, отбеляза Сабрина на път към болницата, опитвайки се да открие положителната страна на нещата. Но с изключение на това не намери нищо друго положително. Едва ли имаше нещо по-трагично и депресиращо от сляп художник и всички бяха сигурни, че Ани ще го приеме много тежко. С кариерата ѝ бе свършено, което бе научила досега, ставаше ненужно, бе загубила и майка си. През цялата седмица се бе измъчвала и упреждала, че не е направила нищо по време на катастрофата, че нещата са можели да бъдат различни, ако бе успяла да грабне кормилото от майка си. Изпитваше класическата вина на оцелелия, въпреки че сестрите ѝ отново и отново ѝ повтаряха, че не е могла да стори нищо. Всичко се бе случило прекалено бързо. Увериха я, че никой не я обвинява, ала всичко беше напразно, тъй като тя не спираше да се упреква и измъчва.

Когато влязоха в стаята, Ани лежеше притихнала в леглото. Канди носеше къси шорти и тънка полупрозрачна памучна тениска, със сребристи сандали на краката. Докато вървеше по коридора, хората обръщаха глави след нея. Изглеждаше невероятно, въпреки че Сабрина изрази недоволството си от облеклото ѝ. Не смяташе за нужно всички работници, лекари и посетители в болницата да придобият ясна представа за зърната на гърдите на сестра ѝ.

— О, не бъди толкова задръстена. Всички в Европа ходят по монокини — измърмори Канди.

— Тук не е Европа — най-малката ѝ сестра се печеше без горнище край басейна, което притесняваше Крис и баща им, но на нея не ѝ пукаше. Бе направила завидна кариера, като непрекъснато показваше тялото си.

— Какво е облякла Канди? — попита с усмивка Ани.

Беше ги чула да се сопват една на друга, докато влизаха. Тами пък се обзаложи на последния си петак, че ако тя бе дала толкова пари за гърдите си, колкото Канди, щяла да събира такса за гледането, за да си възвърне капиталовложението.

— Облеклото ѝ е доста оскъдно — оплака се Сабрина, — а и това, което е на нея, не оставя нищо скрито от погледа.

— Тя може да си го позволи — рече Ани.

— Как си? — смени темата Тами, когато и трите се събраха край леглото в очакване на лекаря.

— Ами, предполагам добре. Нямам търпение да ми свалят тези превръзки. Очите ме сърбят и ми писна да съм на тъмно. Искам да ви видя, момичета — заяви с усмивка тя, но сестрите ѝ не казаха нищо. Сабрина ѝ подаде чаша със сок и сламка и ѝ помогна да я нагласи до устните си. — Как е татко?

— Горедолу добре. Слава Богу, че Крис му прави компания. Струва ми се, че двамата ремонтираха всички врати в къщата, погрижиха се чекмеджетата да се отварят гладко, смениха крушките. Нямам представа какво толкова правят, но винаги изглеждат много заети.

Ани се засмя, представяйки си ги. След няколко минути лекарят влезе в стаята. Усмихна се бодро и уверено на сестрите. През седмицата се бе срещал няколко пъти с тях. Според него Ани беше много щастлива да има толкова сплотено семейство, което я обича и подкрепя. Отбеляза, че невинаги е така между сестри. Сега осъзнаваше, че в този болезнен момент ще се изправи не само пред една от тях, а и пред четирите.

Хирургът каза на Ани, че няма да вижда нищо по-различно, отколкото досега. Докато го изричаше, Сабрина затаи дъх, а Тами се протегна и стисна ръката ѝ. Всичко беше толкова ужасно. Канди стоеше неподвижно до тях.

— Защо няма да виждам нищо по-различно? — намръщи се Ани. — Да не би да е нужно време, за да се възвърне зрението ми?

— Сега ще видим — спокойно отвърна лекарят, докато сваляше превръзките, които тя бе носила през последната седмица. Ани го попита дали се налага да се свалят някакви конци, но той отвърна, че няма. Шевовете били вътрешни, а конците — саморазтварящи се. Повечето от раните по лицето ѝ ще са заздравели, когато конците се

разтворят напълно. Само от дълбокия прорез на челото ѝ можеше да остане белег, но един бретон би го закрил. Разбира се, по-късно можеше да си направи пластична операция. Канди през цялата седмица бе мазала челото на сестра си с масажно масло, съдържащо витамин Е.

След като свалиха бинтовете, остана да се махнат двете кръгли тъмни превръзки върху всяко око.

Лекарят погледна младите жени, сетне се извърна отново към Ани.

— Сега ще сваля превръзките от очите ти, Ани — внимателно рече той. — Искам да затвориш клепачи. Ще го направиш ли?

— Да — прошепна младата жена. Имаше чувството, че нещо се случва, при това не хубаво. Не знаеше какво е, но напрежението в стаята бе осезаемо и никак не ѝ харесваше.

Той махна превръзките, а Ани послушно затвори очи. Хирургът ги закри с длани и помоли Сабрина да спусне щорите. Въпреки че бе сляпа, очите ѝ не биваше да се излагат рязко на ярката дневна светлина. Сабрина пусна щорите и всички зачакаха кога лекарят ще помоли Ани да отвори очи. В стаята настъпи ужасяваща тишина. Сабрина очакваше сестра ѝ да изкрещи, но тя остана безмълвна. Изглеждаше озадачена и малко изплашена.

— Какво виждаш, Ани? — попита хирургът. — Виждаш ли светлина?

— Малко, нещо светлосиво — отвърна тя. — Бледосиво с черно по краищата. Не виждам нищо друго — той кимна, а по страните на Тами бавно потекоха сълзи. Сабрина също се разплака. Канди излезе на пръсти от стаята. Не можеше да го понесе. Беше прекалено болезнено да гледа. Ани чу шума от затварянето на вратата, но не попита кой е излязъл. Беше се концентрирала върху това, което виждаше, или по-точно не виждаше. — Не виждам нищо, само светлосива светлина в средата на полезрението ми.

Лекарят разпери ръка пред лицето ѝ.

— Какво виждаш сега?

— Нищо. Какво правите?

— Държа ръката си пред очите ти — той даде знак на Сабрина да вдигне щорите и тя го направи. — А сега? Светлината стана ли по-светла?

— Малко. Сивото просветля, но все още не виждам ръката ви — говореше задъхано и по лицето ѝ се изписа страх. — След колко време ще мога отново да виждам нормално? Искам да кажа всичко — форми, лица и цветове? — въпросът беше болезнено пряк и лекарят му отговори честно.

— Ани, понякога... с някои пациенти... се случва нещата да не могат да се поправят. Ние полагаме всички усилия да ги възстановим, но след като веднъж са увредени или прекъснати, не можем да съединим отново връзките, без значение колко усърдно се опитваме. Една от стоманените тръби, която те е ударила при злополуката, е увредила очните ти нерви, както и кръвоносните съдове, които ги хранят. В подобни случаи не е възможно да се възстанови нормалното им функциониране. Предполагам, че след време ще можеш да виждаш светлини и сенки. Възможно е дори да различаваш форми и контури, както и неясни оттенъци на цветове, както в момента. Светлината в стаята в момента е много ярка и ти виждаш перленосив цвят. Без светлина сивото ще е по-тъмно. С времето този вид сетивност може да се подобри, но много малко. Ани, знам, че в момента ти е трудно да го осъзнаеш, но ти имаш голям късмет, че си жива. Последствията от катастрофата можеше да са много по-значителни — мозъкът ти няма трайни увреждания. И, Ани, не забравяй, че можеше да изгубиш живота си...

Беше му много трудно да ѝ каже всичко това, въпреки опита си, тъй като знаеше, че пациентката е художник. Членовете на семейството ѝ го бяха осведомили за този факт. Колкото и да искаше да ѝ помогне, беше безсилен да направи каквото и да било, за да възстанови зрението ѝ.

Ани бе като попарена.

— Какво искате да кажете? — паникьосано попита. Извърна лице в посоката, където предполагаше, че са сестрите ѝ, но не можа да ги различи. Дори сивата светлина, която виждаше в началото, изчезна, след като лицето ѝ остана в сянка. — Какво означават думите ви? Сляпа ли съм?

Настъпи кратка пауза, преди хирургът да отговори. Тами и Сабрина имаха чувството, че сърцата им ще се пръснат от мъка за нея.

— Да, Ани, сляпа си — тихо отвърна лекарят и хвана ръката ѝ.

Тя я издърпа рязко и избухна в сълзи.

— Сериозно ли говорите? Наистина ли съм сляпа? И няма да мога да виждам нищо? Но аз съм художник! Аз трябва да виждам! Как ще рисувам, ако не мога да виждам? — как щеше да пресича улицата, да се види с приятел, да си приготви ядене, да си намери пастата за зъби? Или да спре на червен светофар? Сестрите ѝ бяха загрижени за тези основни неща много повече, отколкото за изкуството ѝ. — Аз трябва да виждам! — повтори младата жена. — Не можете ли да ме излекувате? — говореше като малко дете и Сабрина и Тами протегнаха ръце, за да я докоснат и да я уверят, че са в стаята.

— Опитавме какво ли не — нещастно въздъхна хирургът. — Операцията на очите ти продължи пет часа. Очните нерви са напълно унищожени. Уврежданията са прекалено тежки. Истинско чудо е, че изобщо си жива. Но понякога чудесата се заплащат скъпо. Мисля, че в случая е така. Наистина много съжалявам. Ще можеш да правиш доста неща и да водиш сравнително пълноценен живот. Ще можеш да работиш, да пътуваш, да бъдеш независима. Хората, лишени от зрение, постигат забележителни неща. Някои стават известни хора, важни личности, други са обикновени хора като теб и мен. Просто ще трябва подхождаш от друг ъгъл.

Знаеше, че няма смисъл да говори повече, защото думите му не стигаха до съзнанието ѝ. Беше прекалено скоро, но му се искаше някак да ѝ вдъхне надежда. Може би по-късно щеше да си спомни думите му. Но първо трябваше да осмисли и приеме истината, че е сляпа.

— Не искам да съм сляпа! — изкрещя Ани. — Искам си очите! Защо не ми направите трансплантация? Не мога ли да получа очите на някой друг? — беше отчаяна и готова да продаде и душата си, само и само отново да прогледне.

— Уврежданията са твърде големи — честно отвърна лекарят.

Не искаше да ѝ дава напразни надежди. Един ден можеше да вижда светлина и сенки, но никога нямаше да прогледне. Беше сляпа. По молба на баща ѝ през седмицата друг специалист офталмолог бе прегледал данните от медицинския ѝ картон и бе стигнал до същите заключения.

— О, Господи! — простена тя, отпусна безсилно глава върху възглавниците и безутешно се разрида.

Сестрите ѝ приближиха и застанаха от двете страни на леглото, а лекарят я потупа по ръката и излезе от стаята. В момента не можеше да

направи нищо повече за нея. В момента се нуждаеше най-вече от близките си. А него го възприемаше като злодея, унищожил цялата ѝ надежда да продължи досегашния си живот. След време щеше да се види отново с пациентката си, да ѝ предложи програма за по-нататъшното ѝ възстановяване, да я посъветва какво трябва да научи, за да може да живее. Но още беше рано. Обикновено беше безстрастен и резервиран, но тези четири жени и особено младата му пациентка го бяха трогнали дълбоко. Докато напускаше стаята, се чувстваше като безмилостен убиец. Искаше му се да направи много повече за нея, но беше безсилен. Никой не би могъл да го стори. Поне бе успял да запази очните ѝ ябълки, за да не бъде лицето ѝ съвсем обезобразено. Тя беше толкова красива млада жена.

Канди го видя да излиза с изкривено от мъка лице и безшумно се върна в стаята. Видя Сабрина и Тами надвесени над Ани, която неутешимо плачеше.

— О, Господи... Аз съм сляпа... Аз съм сляпа... — сълзите на Канди бликнаха в мига, в който я видя. — Искам да умра... искам да умра... Вече никога няма да мога да виждам... животът ми е свършен...

— Не, не е, мъничката ми — нежно промълви Сабрина, докато я прегръщаше. — Не е. Сега си мислиш така, но грешиш. Съжалявам. Знам, че е трудно. Ужасно е. Но си жива. Не си с увреден мозък, нито си саката или парализирана от кръста надолу. Има много неща, за които трябва да сме благодарни.

— Не, няма! — изкрещя ѝ Ани. — Ти не знаеш какво е да си сляп. Аз не мога да те видя! Не мога да виждам нищо... Не знам къде съм... всичко е сиво и черно... Искам да умра...

Часове наред плачеше в прегръдките на сестрите си. Те се редуваха да я утешават, накрая влезе медицинската сестра и предложи да ѝ даде слабо успокоително. Сабрина кимна — идеята ѝ се стори отлична. На Ани ѝ се беше струпало твърде много. Само за една седмица бе изгубила майка си и зрението си. След като три часа и половина бе гледала как Ани плаче, без да спре, вече самата тя имаше нужда от успокоително.

Ани се отпусна разплакана в прегръдките на Тами, докато сестрата ѝ слагаше инжекцията. Двадесет минути по-късно започна да се унася. Щеше да спи няколко часа. Сестрата ги посъветва да си

тръгнат и по-късно пак да дойдат. Младите жени излязоха безшумно. Не си казаха нищо, докато стигнаха до паркинга. Изглеждаха като пребити.

Тами запали цигара с треперещи пръсти и се отпусна на един голям камък до колата на баща им.

— Господи, нуждая се от питие, някакъв наркотик, от едно мартини поне... Бедното дете... — чувстваше се ужасно.

— Мисля, че ще повърна — заяви Канди, седна до нея, извади цигара от кутията на Тами и я запали, докато Сабрина ровеше в чантата си за ключовете от колата. Трепереше не по-малко от останалите.

— Само не повръщай отгоре ми — предупреди я Тами. — Не бих могла и това да го понеса.

В началото на седмицата лекуващият лекар на Ани препоръча на Сабрина една психиатърка, която работеше със слепи хора. След случилото се днес смяташе да ѝ се обади.

Най-сетне намери ключовете от колата и отвори вратите. Останалите две момичета влязоха вътре. Имаха вид, все едно се завръщат от бойно поле. Часът бе два и те бяха прекарвали със зловещата си сестра четири часа, от които три и половина след съобщаването на новината. От този момент Ани не бе спряла да плаче. Трите сестри нямаха сили дори да разговарят, докато пътуваха към къщи. Тами подхвърли само, че ще се върне към четири, в случай че Ани се е събудила от успокоителните. Сабрина предложи да я придружи, а Канди заяви, че няма да дойде.

— Не мога да го понеса. Всичко е толкова ужасно. Защо не могат да ѝ присадят очите на някой друг?

— Невъзможно е, уврежданията са твърде големи. Ние трябва да ѝ помогнем да се справи с това огромно изпитание — отвърна Сабрина.

Когато пристигнаха и влязоха в кухнята, всички имаха сломен и отчаян вид. Баща им и Крис току-що привършваха с обяда. Не беше трудно да се разбере как е минала сутринта. Двамата мъже се разстроиха мигом, щом видяха лицата на момичетата.

— Какво стана? — тихо попита Крис.

— Как го прие тя? — додаде Джим.

Чувстваше се като страхливец, задето не бе отишъл с тях. Знаеше, че Джейн щеше да е неотлъчно до детето си, но тя беше майка и се справяше много по-добре от него в подобни ситуации. Той щеше да се чувства до болничното легло на дъщеря си като слон в стъklarски магазин. А Тами и Сабрина го увериха, че присъствието му няма да промени нищо. Ани искаше очите си, а не баща си.

— Вижда ли нещо все пак? — попита Крис и сложи чиния със сандвичи върху масата, но никой от тях не можеше да преглътне и хапка. Не бяха гладни. Канди изчезна и когато се върна, каза, че е повърнала и се чувства по-добре. Сутринта беше тежка за всички, но несъмнено най-мъчителна за Ани.

— Само някаква сивота и съвсем бледа светлина — отвърна Сабрина. — Лекарят каза, че след време може би ще вижда сенки и дори размазани цветове, но не е сигурно. Вероятно завинаги ще остане в този свят на сиво и черно и няма да различава нищо.

Крис поклати глава, после докосна нежно лицето на Сабрина.

— Съжалявам, скъпа.

— Аз също — прошепна младата жена, сгуши се в него, а очите ѝ плунаха в сълзи.

— Как беше, когато я оставихте?

— Упоена. Плака с часове и накрая сестрата предложи да ѝ даде нещо. Аз също имах нужда. Ще бъде истински кошмар, докато свикне. Смятам да се обадя на психиатърката, която офталмологът ми препоръча. Безпокоя се, че Ани може да изпадне в силна депресия или да се случи нещо още по-лошо — хората се самоубиваха и за по-малко и сега това беше най-големият ѝ страх. Никой в семейството нямаше склонност към самоубийство, но досега на никого не се бе случвало да губи майка си и зрението си едновременно. Трябваше да направи всичко необходимо, за да помогне и защити Ани. Нали за това бяха сестрите.

Тами се качи горе, за да си полегне, и взе Хуанита със себе си. Канди излезе навън и се отпусна на един шезлонг край басейна, а Крис и Сабрина я последваха в компанията на Бюла и Зои. Йоркширският териер скочи в басейна, а когато излезе, приличаше на мокра мишка. Бюла слезе по стъпалата в плиткия край, за да се охлади, но се въздържа от плуване. Гледката накара Сабрина да се усмихне и настроението ѝ се подобри.

Седяха и си приказваха тихо известно време. След около час Джим се присъедини към тях. Потопи се в басейна и заплува със силни движения към другия край. Измина няколко дължини. Когато излезе, изглеждаше уморен. Доскоро беше в отлична физическа форма, но сега тялото му бе отпуснато и повехнало. Не можеше да проумее защо неговата любима Джейн я няма вече цяла седмица.

— Ще дойда с вас, когато решите да се върнете в болницата при Ани — рече той на Сабрина и тя кимна. Сестра ѝ се нуждаеше от цялата им любов и подкрепа и щеше да ги получи. А баща им заемаше важно място в живота ѝ. Той беше по-сдържан и не участваше толкова активно в живота им, както майка им, но винаги беше там, за да ги защитава и обича, готов да ги изслуша или подкрепи. В момента Ани се нуждаеше от цялата му любов и внимание. — Какво мога да направя?

— Нищо — честно отвърна Сабрина. — Тя току-що разбра. Беше много голям удар за нея.

— Ами приятелят ѝ във Флоренция? Мислиш ли, ще дойде да я види? Присъствието му може да я ободри.

Сабрина се поколеба известно време, сетне поклати глава.

— Не мисля, татко. Аз му се обадох преди няколко дни и той не изяви желание да помогне — не ѝ даваше сърце да каже на баща си какъв страхлив негодник се бе оказал, а и той вече бе изчезнал от живота ѝ. — Случилото се с Ани е доста тежко бреме, а и той е много млад.

— Не е чак толкова млад — остро възрази баща ѝ. — На неговата възраст вече бях женен и ти бе родена.

— Сега нещата са различни.

Той кимна и отиде да се облече. Сабрина беше готова за излизане, също и Тами. Канди помоли да я извинят. Имаше силно главоболие и още ѝ се гадеше. Седмицата беше тежка за всички и Сабрина не настоя. Най-малката ѝ сестра можеше да остане с Крис.

Второто посещение при Ани мина дори по-лошо и от първото. Тя все още бе замаяна от успокоителното, но вече изпаднаше в депресия. Седеше в леглото, почти не говореше и не спираше да плаче. Баща ѝ се просълзи, когато я видя, и се опита да ѝ каже с пресекващ

глас, че всичко ще се оправи. Предложи ѝ да живее при него и я увери, че сестрите ѝ ще се грижат за нея, но това я накара да се разплаче още по-неутешимо.

— Какъв живот ме очаква занапред? Никога вече няма да имам приятел. Никога няма да се омъжа. Не мога да живея сама. Не мога да рисувам. Никога вече няма да видя залез или да гледам филм. Дори няма да знам как изглеждате. Няма да мога сама да среща косата си.

Докато изреждаше списъка с нещата, които никога вече нямаше да може да прави, сърцата на близките ѝ се топяха от мъка.

— Има обаче много неща, които ще можеш да правиш — опита се да ѝ вдъхне кураж Сабрина. — Дори да не рисуваш, можеш да преподаваш.

— И как ще преподавам? Как ще виждам това, за което говоря. Невъзможно е да преподаваш история на изобразителното изкуство, ако не виждаш нищо.

— Обзалагам се, че ще се справиш. От друга страна, не забравяй, че много слепи хора се женят. Животът ти не е свършил, Ани. Просто ще бъде по-различен. Това не е краят на всичко. Просто е една голяма промяна.

— Лесно ти е да го кажеш. Животът ми свърши и ти го знаеш. Как ще се върна в Италия, без да виждам? Ще трябва да живея в къщата на татко, сякаш съм малко дете.

— Това не е истина — тихо се обади Тами. — Можеш известно време да живееш с нас, докато свикнеш. А накрая ще можеш да живееш сама. Повечето слепи хора го правят. Не си изгубила разсъдъка си, а зрението. Ще се справиш. Има училища за слепи хора, там се учат на нови умения, как да преодоляват трудностите във всекидневието. Отново ще станеш самостоятелна.

— Не, няма да се случи нищо подобно. Не искам да ходя в училище за слепи. Искам да рисувам.

— Защо не се заемеш със скулптура? — предложи Тами, а Сабрина вдигна одобрително палец от другата страна на леглото. Не се бе сетила за това.

— Аз не съм скулптор. Аз съм художник.

— Навярно можеш да се научиш. Дай си малко време.

— Животът ми е свършен — нещастно повтори Ани, сетне избухна в сълзи като малко дете, докато баща им бършеше очите си.

Сабрина си помисли, че може би се налага да бъдат по-твърди с нея, да я накарат да се стегне и да не се предава. Тами си мислеше същото. Ако Ани изпадне в самосъжаление и откаже да се бори, трябваше да я накарат. Но ѝ се струваше твърде рано. Сестра им току-що бе разбрала, че е ослепяла, и ужасът беше прекалено голям.

Останаха с нея, докато наближи време за вечеря, но колкото и да не им се искаше, трябваше да си тръгнат. Всички бяха изтощени, а и тя се нуждаеше от почивка. Бяха прекарвали тук почти целия ден. Обещаха ѝ да дойдат на другата сутрин.

Неделята не беше по-различна, а и едва ли можеше да се случи нещо по-лошо от предишния ден, когато Ани разбра истината. Налагаше се да я преживее и да приеме съдбата си. Оставиха я към шест часа. Това беше последната вечер на Тами. Трябваше да опакова багажа си, а и искаше да прекара малко време с баща си. Крис беше обещал да им сготви лазаня, той пътуваше същата вечер до Ню Йорк.

Тами целуна бедната си ослепяла сестра, чиито сълзи се стичаха безмълвно по страните ѝ. Очите ѝ бяха отворени, ала тя не можеше да ги види. Все още бяха яркозелени, но вече безполезни.

— Тръгвам утре сутринта — напомни ѝ Тами, — но искам да се стегнеш, докато ме няма. Сигурно ще си дойда за уикенда за Деня на труда^[2] и дотогава искам да си се научила да правиш доста неща сама. Става ли?

— Не — Ани се смръщи заплашително, за пръв път изглеждаше бясна, а не тъжна. — Вече никога няма да мога да си сресвам косата — държеше се като петгодишна и всички се усмигнаха. Изглеждаше толкова красива и уязвима, отпусната в болничното легло. Сабрина бе разресала медната ѝ коса и тя блестеше.

— Е, в такъв случай — практично заключи Тами, — предполагам, че си напълно права. Ако спреш да се вчесваш, едва ли ще си намериш съпруг или приятел. Надявам се, че поне ще се къпеш.

— Не, няма — тросна се Ани, седна в леглото и скръсти ръце пред гърдите си. Всички се засмяха. Въпреки желанието си тя също се засмя. Е, поне за миг, после отново се разплака. — Не е смешно... — изхленчи през сълзи.

— Знам, че не е, бибчо — Тами се наведе и я целуна. — Нито пък е забавно. Но може би всички заедно ще успеем да го направим по-поносимо. Толкова много те обичаме.

— Зная — Ани се отпусна върху възглавницата. — Но нямам представа какво ще правя. Всичко ми се струва толкова страшно — сълзите непрестанно се стичаха по лицето ѝ.

— След време няма да е — увери я Тами. — Щом се налага, ще трябва да свикнеш. Цялото ти семейство е до теб и те подкрепя — и в нейните очи заблестяха сълзи.

— Но мама... я няма — тъжно прошепна Ани, а баща ѝ се извърна.

— Няма я — съгласи се Тами, — но имаш нас, а ние безкрайно те обичаме. Ще ти се обадя от Ел Ей и очаквам да ми съобщиш добри новини. Ако Сабрина се оплаче, че миришеш, ще дойда и лично ще те изкъпя и ще те изтъркам с гъбата си от люфа, която толкова мразиш — Ани отново се засмя. — Затова бъди послушно момиче — двете имаха само три години разлика и като тийнейджърка Тами я смяташе за истинска напаст. Ани милион пъти я бе издавала на родителите им, най-вече за гаджетата ѝ. Тами неведнъж я бе заплашвала, че здравата ще я натупа, ала така и не бе изпълнила закана си.

— Обичам те, Тами — тъжно промълви Ани. — Обади ми се.

— Знаеш, че ще го направя — целуна я още веднъж и излезе от стаята.

Останалите също я целунаха и си тръгнаха. Сабрина каза, че двете с Канди ще дойдат утре следобед. Премълча пред Ани, но смяташе утре сутринта да отиде да разгледа къщата в Ню Йорк. Щеше да тръгне за града по същото време, по което Тами щеше да поеме към летището — към осем. Сабрина възнамеряваше да вземе и Канди, така че ако харесат къщата, да решат веднага.

По време на вечерята си поговориха за Ани. Беше безспорно, че тя трябва да се запише в специализирано училище за слепи. Сестра им беше права — в момента не можеше да прави нищо сама. Трябваше постепенно да се научи как да се обслужва — да си пълни ваната, да си препече филийка, да си сресва косата.

— Трябва да посещава и психиатър — настоя Сабрина. Бе се обадила на психиатърката и ѝ бе оставила съобщение на гласовата поща. — Мисля, че идеята ти да се заеме със скулптура е страхотна — обърна се към Тами.

— Ако тя има желание. Точно в това е ключът. В момента тя смята, че животът ѝ е свършил. И това е истина, поне що се отнася до

сегашния ѝ живот. Трябва да се подготви за нещо съвсем ново. Никак няма да ѝ е лесно, въпреки че е млада.

— Не е лесно и за мен — тъжно вметна баща им, докато си сипваше от вкусната лазаня, която Крис бе приготвил. — Между другото, би трябвало да зарежеш правото и да се отдадеш на кулинарията — през последните дни Крис се оказва истинско съкровище и бе утеха за всички тях. — Можеш да постъпиш на работа при мен винаги, когато пожелаеш.

— Ще го имам предвид, ако ми писне от засуканите съдебни дела.

Забележката на баща им ги накара да осъзнаят, че за него щеше също да бъде трудно да се приспособи към новия живот, който го очакваше. Беше женен от почти тридесет години, а сега бе останал сам. Не беше свикнал да се грижи сам за себе си. През по-голямата част от живота си бе разчитал на жена си и сега щеше да се чувства като изгубен без нея. Не можеше дори да готви. Сабрина си отбеляза наум да помоли икономката да му оставя ядене за притопляне в микровълновата фурна.

— Всяка вдовица и разведена в околността ще започне да чука на вратата ти — предупреди го Тами. — Ще бъдеш сред най-желаните мъже и нищо чудно да започнат да се бият за теб.

— Жените не ме интересуват — мрачно измърмори Джим. — Аз обичам майка ви. Не искам никоя друга — идеята му се стори отвратителна.

— Да, но те ще се интересуват от теб.

— Имам по-важни неща за вършене — сърдито изръмжа баща им.

За беда обаче нямаше. Без съпругата си не знаеше какво да прави. Тя се грижеше за всичко — организираше социалния им живот, планираше всичко. Разнообразяваше всекидневието му с пътувания до града, за да посетят някой симфоничен концерт, театрална или балетна постановка. Нито едно от децата му не можеше да си представи как ще върши всичко това сам. Той бе напълно разглезен и в резултат бе станал зависим от Джейн.

— Някой път трябва да дойдеш в Ню Йорк, за да вечеряме заедно, татко — предложи Сабрина и му напомни за къщата, която двете с Канди щяха да огледат на другия ден.

— Както я описваш, звучи много примамливо.

— Може да се окаже идеална за нас, но е възможно и да се разочароваме. Знаеш какви са агентите по недвижими имоти. Лъжат, без да им мигне окото, и имат ужасен вкус.

Той кимна и внезапно си помисли колко самотен ще се чувства в къщата, когато децата си заминат.

— Може би трябва да се пенсионирам — рече той с потиснат вид, но трите му дъщери реагираха едновременно.

— Не, татко! — в следващия миг се засмяха. Последното от което се нуждаеше сега, бе да се затвори вкъщи. По-добре да е зает, и да работи повече. Бяха убедени в това. — Трябва да ходиш на работа, да се виждаш с приятели и да излизаш както с мама.

— Сам? — изглеждаше ужасен, а Сабрина въздъхна и двете с Тами се спогледаха през масата. Освен за Ани май трябваше да се грижат и за баща си.

— Не, с приятели — обади се Тами. — Точно това би искала и мама. Тя не би желала да стоиш затворен вкъщи, самотен и изпълнен със самосъжаление.

Джим не каза нищо и малко по-късно се качи да си легне.

След вечеря Крис се приготви да тръгва за града, за да може утре да бъде навреме на работа. На Сабрина не ѝ се искаше да се разделят, но нямаше как. Беше му безкрайно благодарна за любовта и подкрепата му. Той я целуна нежно, преди да тръгне, а тя излезе да го изпрати до колата.

— Преживяхме една ужасна седмица — въздъхна младата жена.

— Да, така е. Но вярвам, че постепенно всички ще се съвземете. Щастливи сте, че сте толкова сплотено семейство — целуна я отново. — А ти имаш и мен.

— Слава Богу! — тя обви ръце около врата му и се притисна за миг към него. Трудно ѝ беше да повярва, че катастрофата бе станала само преди осем дни. — Карай внимателно. Утре сутринта ще дойда в града, за да огледам къщата. Но няма да се бавя. Налага се да се върна тук възможно най-бързо. Може би някоя вечер през седмицата ще оставя Канди с татко и ще се видим.

— Би било чудесно. Ако искаш, ще пристигна тук в петък — внезапно на Сабрина ѝ се стори, че се държат като женени — съпругът работеше в града и си идваше за уикендите, а жена му живееше в

провинцията с децата. Само че в случая „децата“ бяха баща ѝ и двете ѝ сестри. Сабрина имаше чувството, че се бе превърнала в майка за всички тях. — Опитай се да бъдеш по-спокойна, Сабрина. Запомни, че не можеш да се нагърбиш с всичко — сякаш бе прочел мислите ѝ. — Ще ти се обадя веднага щом се прибера в апартамента.

Тя знаеше, че ще го направи. Крис беше сериозен и солиден, мъж, на когото винаги можеше да разчита. През изминалата седмица неведнъж ѝ го бе доказал. С изключение на баща ѝ Крис беше най-добрият мъж, когото познаваше.

— Ако ти не се омъжиш за него, аз ще го направя — подкачи я Тами, когато тя се върна в къщата. Бюла се сви в единия ъгъл и им хвърли укорителен поглед. Изглеждаше нещастна и потисната. Винаги се натъжаваше, когато Крис си тръгваше. — Искам да имам мъж като него. Нормален, здрав, добър, винаги готов да се притече на помощ, внимателен със семейството ми, а и може да готви. При това е страхотен на външен вид. Как може ти да си такава късметлийка, а аз все да налитам на разни скапаняци?

— Аз не живея в Ел Ей. Може би това ми е помогнало. Или съм се отзовала на точната обява — пошегува се голямата ѝ сестра.

— Ако вярвах, че ще намеря подходящия мъж чрез обява, повярвай ми, досега да съм се обадила.

— Не, нямаше да го направиш, а и аз не бих ти позволила. Като знам какъв ти е късметът, сигурно ще попаднеш на обявата на някой сериен убиец. Но все някога, Тами, мъжът за теб ще се появи.

— Повярвай ми, не го очаквам със затаен дъх. Дори не съм сигурна, че ме интересува. Вярно, казах, че искам да намеря идеалния мъж, но май просто си мрънкам по навик. Всички го правят. Всъщност съм щастлива, когато вечерно време остана сама в дома си, в компанията на любимата ми Хуанита и дистанционното. В добавка не се налага да делия гардеробите си с друг човек.

— Е, сега вече наистина ме разтревожи. В живота има много повече от домашните любимци и дистанционното.

— Вече съм забравила какво би могло да бъде. Господи, не ми се иска да си тръгвам — въздъхна тя, докато се качваха горе. Внезапно се почувства както в отминалите дни, когато бяха деца. Канди бе пуснала музиката прекалено силно. Тами почти очакваше майка им да подаде глава от спалнята си и да ѝ каже да намали. — Тук е толкова странно

без мама — каза го шепнешком, за да не ги чуе баща им, защото минаваха покрай стаята му.

— Да, така е — кимна Сабрина. — За татко ще бъде още по-странно.

— Мислиш ли, че ще се ожени повторно? — попита Тами.

Не можеше да си го представи, но човек никога не знаеше.

— Никога! Не и след милион години! — увери я Сабрина. — Той твърде много обича мама, за да погледне друга жена.

— Да, но е още млад. Излизала съм с мъже на неговата възраст.

— Трудно ще намери жена, която да се сравни с нея. Тя беше всичко за него.

— Не мисля, че ще мога да се разбера с някоя злобна мащеха — призна Тами и потръпна, а Сабрина се засмя.

— Аз пък не вярвам, че някога ще ни се наложи. Може би няма да е зле някой път да ти дойде на гости в Ел Ей. През уикендите ще се чувства особено самотен.

— Чудесна идея.

Тами извади куфара си, за да го нареди, и тъкмо тогава Канди влезе в стаята ѝ. Трите сестри си бърбеха, докато тя си прибираше багажа. Минаваше полунощ, когато Сабрина и Канди се разотидоха по стаята си. Крис вече се бе обадил на Сабрина. Кучетата бяха заспали, баща им си бе легнал още в десет. Всичко в къщата бе толкова тихо и спокойно. Сабрина се мушна в леглото и си помисли, че ако затвори очи, ще може да си представи, че майка ѝ все още е тук. В своите стаи всяка една от трите си мислеше едно и също. И за миг, докато се унасяха, беше толкова хубаво да си представят, че нищо не се е променило. Но всъщност всичко се бе променило и никога вече нямаше да бъде същото.

---

[1] Официалната резиденция на кмета на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Първият понеделник на септември — Б.пр. ↑

11.

Микробусът за летището спря пред дома им точно в осем часа на следващата сутрин. Тами беше облечена и готова за тръгване. Канди и баща им слязоха, за да си вземат довиждане. Канди носеше памучна тениска и рязани дънки. Гърдите ѝ, както винаги, прозираха през тънката материя и докато стоеше на прага с развятата си дълга коса и махаше за сбогуване, всички мъже в микробуса я зяпаха с широко отворени очи.

Канди, Сабрина и Джим прегърнаха Тами и тя се качи в микробуса с Хуанита в голямата ръчна чанта. На всички им бе тъжно, че заминава. Две минути по-късно Канди и Сабрина потеглиха с колата към града, за да разгледат къщата. В девет и половина пристигнаха и се отбиха в апартамента на Сабрина, за да приберат пощата и тя да си вземе някои дрехи.

Канди заяви, че самата тя няма нужда от допълнителни дрехи. Явно разполагаше с безкраен запас от прозрачни тениски. Сабрина имаше чувството, че е отсъствала от дома си с години. Струваше ѝ се някак си нереално, че последния път, когато бе в апартамента си, майка ѝ беше жива, а Ани виждаше. Толкова много неща се бяха променили за толкова кратко време. А оттук нататък предстояха още много промени. Особено ако се преместеше. Не беше привързана към апартамента си и нямаше да ѝ бъде мъчно, че го напуска. Но да живее с Ани и Канди, щеше да бъде голямо предизвикателство за нея. От тринадесет години, откакто бе заминала за колежа, тя беше самостоятелна. Да живее със сестрите си, щеше да бъде стъпка назад във времето. Щеше да ѝ липсва независимостта, но го правеше в името на благородна кауза. Пък и се надяваше, че след година Ани ще се приспособи към новото положение и ще може да живее сама. Канди щеше да се върне в елегантния си подпокривен апартамент, а Сабрина щеше да си наеме нещо подходящо. През следващата една година обаче те бяха длъжни с всички сили да помогнат на Ани да се справи с огромните предизвикателства, които я очакваха.

Напуснаха апартамента на Сабрина в десет без пет и докато тя паркираше колата на Източна осемдесет и четвърта улица, Тами се обади на клетъчния ѝ телефон. Съобщи, че се качва в самолета.

— Обаждам се само за да ви кажа довиждане още веднъж — през последните дни бяха по-сплотени отвсякога, сякаш се опитвах да запълнят празнотата, оставена от майка им. Загубата на Джейн дълбоко ги бе разтърсила.

— Пожелавам ти приятен полет. Ние току-що паркирахме пред къщата — уведоми я Сабрина, докато изключваше захранването на колата.

— Ще ми разкажеш как е минало — Тами изведнъж се почувства изолирана и изпита желание да бъде с тях.

— Ще ти разкажа. Дано да свалиш някой готин тип по време на полета — пожела ѝ Сабрина.

— Винаги се случва да седя до свещеници, възрастни жени или деца с болни уши. Това се е превърнало в закон.

— Ти си непоправима! — засмя се Сабрина.

— Не. Просто съм решена да остана стара мома. Мисля, че това е призванието ми.

— През някой от следващите дни ще се отправиш към залеза с някоя голяма филмова звезда или холивудски красавец и ще смаеш всички ни.

— От твоите уста в Божиите уши, както казват в Ел Ей.

Сабрина и Канди вече стояха пред къщата, където ги очакваше агентката по недвижими имоти, а Тами тъкмо заемеше мястото си в самолета.

— Трябва да прекъсна. Ще ти се обадя по-късно. Пожелавам ти безопасен полет. Обичам те. Чао — изрече Сабрина на един дъх и подаде телефона на Канди, за да се сбогуват.

Агентката вече ги приближаваше с усмивка. Беше висока и едра жена, с разрошени изрусени коси, попрекалила с парфюма. А по дрезгавия ѝ глас Сабрина заключи, че пуши. В ръката си държеше връзка ключове. Сабрина я представи на Канди, когато сестра ѝ затвори телефона, след което агентката отключи къщата, изключи алармата и ги поведе вътре.

— Да видим дали ще ви хареса. Имам и още някои предложения, все в центъра, но мисля, че тази къща ще ви устройва най-добре.

Сабрина се надяваше да е права. Щеше да бъде чудесно, ако харесат още първата къща. Намирането на подходящо жилище си бе истинско мъчение, което много ѝ се искаше да избегне. Канди изглеждаше доста по-ентузиизирана, явно мислеше, че е забавно. Обикаляше из къщата, проверяваше всяка стая, отваряше всяка врата.

Антретото бе тъмно, боядисано в наситенозелено, което се стори малко мрачно на Сабрина, но подът бе покрит с мрамор на бели и зелени квадрати, а на стената имаше хубаво старинно огледало и няколко английски ловни пейзажи, които му придаваха британска атмосфера. Дневната бе просторна и слънчева стая, гледаща на юг, а библиотеката — малка, сумрачна и уютна, с неголяма кокетна камина, която, изглежда, работеше. Стените бяха закрити от шкафови с книги, повечето от които Сабрина бе чела. Канди се огледа, усмихна се и кимна одобрително на най-голямата си сестра. Макар да бяха разгледали само първия етаж, атмосферата в къщата им харесваше. Излъчваше топлина и гостоприемство. Таваните бяха високи, а по стените бяха прикрепени изящни старинни свещници. Изобщо светлината нахлуваше отвсякъде и дори толкова високата Канди се чувстваше на простор.

След това слязоха в сутерена, за да разгледат кухнята и трапезарията. Кухнята бе сравнително модерна и удобна, с приятна кръгла маса, достатъчно голяма, за да седнат осем, десет или дори дванадесет души около нея. Оттам се излизаше в малка градина, малко позанемарена, но много приветлива. Имаше два шезлонга, патио и барбекю, което изглеждаше доста употребявано. Сабрина бе сигурна, че на Крис много ще му хареса.

Трапезарията имаше по-официален вид, стените бяха покрити с тъмночервен японски лак. Навсякъде се усещаше, че е пипала професионална ръка, макар и не наскоро. Но на Сабрина тъкмо това ѝ хареса. Къщата не приличаше на излязла от списание, а беше истински дом, уютен и без излишни мебели. Някои от нейните щяха да паснат чудесно, а и тя хареса повечето от вещите. Дори нямаше нищо против да даде своите мебели на склад, ако решат да се нанесат тук. От къщата се излъчваше неуловимо очарование и Сабрина можеше напълно да разбере защо собственикът ѝ я обичаше и искаше да се върне в нея. Беше прекрасно място за живеене.

Канди изглеждаше не по-малко развълнувана и едва дочака агентката да излезе от стаята, за да прошепне възторжено на сестра си:

— Влюбих се в тази къща!

— Аз също — усмихна се Сабрина.

Къщата бе спечелила сърцето ѝ.

Спалните бяха малки, както ги бяха предупредили, но удобни, с хубави прозорци, с красиви копринени завеси в пастелни тонове, украсени с елегантни пискюли. Във всяка стая имаше по едно голямо легло, което особено допадна на Канди, а без съмнение и на останалите щеше да им хареса, особено ако го споделят с любим мъж. Крис също щеше да бъде доволен, защото беше доста висок. Главната спалня беше малко по-голяма. Съседната бе по-малка, но те и бездруго нямаше да се нуждаят от нея, можеше да стане идеална за стая за гости. Стаите, в които смятаха да се настанят Ани и Канди, бяха приятно обзаведени и уютни. Във всяка баня имаше вана и душ. Цветовете в спалните бяха светли и весели, а всички бани имаха мраморни подове.

Сабрина погледна изумено агентката. В къщата нямаше абсолютно нищо, което да не ѝ хареса. Виждаше, че и Канди бе пленена от нея. Домът притежаваше атмосфера и „положителна енергия“, както обичаше да казва най-малката ѝ сестра. И най-вече излъчваше очарование, точно както им беше обещала агентката. При това много. Щеше да бъде идеално за тях, а и за Ани щеше да е удобна. Стълбите бяха прави и полегати и дори и сляп човек нямаше да се затрудни да се движи из помещението.

— Страхотна е — усмихна се Сабрина, а Канди закима ентузиазирано със светнало от вълнение лице. Дори заяви, че харесва къщата повече от собствения си апартамент. Тук беше много по-уютно и приятно. Жилището ѝ беше изискано и впечатляващо, но в много отношения студено и някак безлично. Приличаше на снимка от лъскавата корица на списание, а не на истински дом. Канди се чувстваше много по-добре тук. Беше място, където можеш да се сгушиш с интересно романче в някое голямо и удобно кресло. Сякаш навсякъде се усещаха приятни вибрации. Надяваха се, че на Ани също ще ѝ допадне, след като се ориентира в къщата, което сигурно нямаше да отнеме много време. Къщата бе малка, с по две стаи на всеки етаж.

— Какво ще кажеш? — допита се Сабрина до сестра си. За себе си вече бе взела решение и смяташе, че и Канди ще го подкрепи.

— Казвам „да“! Да я наемем! Мога да взема и Зои, нали? — никъде не ходеше без кучето си, макар че тази сутрин беше оставила капризната си любимка с баща им. Страхуваше се, че в колата ще е прекалено топло. Бюла щеше да ѝ прави компания. Сабрина не искаше да уплаши агентката, като се появи с по-голямо куче. Пък и на Бюла ѝ ставаше лошо в кола, така че не беше особено забавно да се пътува с нея.

Сабрина попита отново агентката дали собственикът не възразява срещу кучета.

— Говорих тази сутрин с него и той изтъкна, че кучетата не са проблем. Дори не уточни, че има предвид малки кучета, каза само кучета — очевидно не бе уточнил и колко кучета, след като той самият имаше две.

Къщата бе идеална за тях във всяко отношение — топла, уютна, удобна, приятна и гостоприемна, а цената напълно ги устройваше. Мебелите бяха по-хубави от техните, а можеха да доведат и кучетата си. Канди вече бе решила да даде под наем апартамента си с обзавеждането, което щеше да го направи по-привлекателен за евентуалните наематели. Възнамеряваше следващата седмица да го обяви на пазара. Мезонетите в нейната сграда постоянно се даваха под наем, при това на астрономически цени, така че дори щеше да спечели от сделката. Наемът за къщата на Източна осемдесет и четвърта улица беше много по-нисък.

— Взимаме я — потвърди Сабрина. — Кога ще бъде свободна?

— От първи август — двете момичета се спогледаха. Беше скоро, но вероятно така бе по-добре. Сабрина още не бе прекратила договора за наем на апартамента си, но се надяваше, че ще го уреди срещу малко допълнително заплащане. Ани щеше да излезе след седмица от болницата. Щеше да прекара седмица или две при баща им. През това време Сабрина и Канди щяха да приготвят къщата, за да се нанесат.

— Това ни устройва — каза Сабрина на агентката. Щяха да бъдат доста заети да помагат на Ани, да наглеждат баща си и да организират преместването. Сабрина изведнъж осъзна, че има голям късмет, задето Канди бе предупредила в модната агенция, че си взима отпуск през август, както и през остатъка от юли. Самата Сабрина трябваше

следващата седмица да се върне в кантората и както винаги щеше да бъде затрупана с работа.

— Мога да се опитам да издействам да я освободят по-рано — предложи агентката. — Мисля, че собственикът в момента е отседнал в къщата си на плажа, а след две седмици заминава за Европа.

— Идеята ви не е лоша — съгласи се Сабрина. — Ние трябва да се преместим съвсем скоро. След седмица сестра ми излиза от болницата.

— Тя болна ли е? — изненада се агентката.

— Претърпя катастрофа на Четвърти юли — със сериозно изражение отвърна Сабрина. Не ѝ се искаше да навлиза в подробности. — В резултат изгуби зрението си.

— О, съжалявам. Когато ми каза, че е сляпа, не разбрах, че е отскоро, и си помислих, че... И вие трите сте решили да живеете заедно?

— Докато свикне да се справя сама. Ще ѝ бъде доста трудно.

— Напълно ви разбирам — със съчувствие отбеляза жената, още повече изпълнена с желание да помогне. — Ще говоря със собственика и ще видя какво ще каже. Много благородно, че вие, момичета, се местите, за да сте с нея — изглеждаше трогната и по-раншното ѝ донякъде остро поведение мигом се смекчи.

— Разбира се, нали сме сестри — обади се Канди.

— Не всички сестри са толкова близки — поклати глава агентката. — Аз не съм виждала моята от двадесет години.

— Колко тъжно — съчувствено я изгледа Канди.

— Къде трябва да подпишем? — попита Сабрина.

— Това е стандартен формуляр, отбелязани са срокът и месечният наем, както и капарото, което не е много високо. Ще оформя договора и ще ти го изпратя в кантората.

— Тази седмица не съм на работа. Ще бъда в Кънектикът с баща си. Мога да дойда и да го взема.

— Ще го подготвя за утре.

— Чудесно — кимна Сабрина. Искаше да прекара една нощ с Крис, а Канди щеше да остане с баща им. — Трябва ли всички да се подпишем?

— Засега твоят подпис е достатъчен. Ще добавим останалите, когато пак дойдете в града, ако така е по-лесно за теб.

— Да, напълно ме устройва. Следващата седмица ще го уредим.

Двете жени си стиснаха ръцете, а Сабрина и Канди още веднъж обиколиха къщата, която им хареса още повече. Качиха се в колата в приповдигнато настроение. Нямаха търпение да кажат на Ани. Сабрина се обади на Крис от колата и той също се зарадва. Изгаряше от желание да види новия им дом. Смятаха да съобщят на Тами веднага щом слезе от самолета.

Когато се прибраха, баща им бе излязъл, макар че си бе взел няколко седмици отпуск. Сабрина приготви обяд, но Канди не хапна нищо и най-голямата ѝ сестра ѝ се скара.

— В момента не работиш. Не е нужно да гладуваш.

— Не гладувам. Просто нямам апетит. Заради горещината е.

— Дори не си закусила.

Канди я стрелна раздражено с поглед и се качи в стаята си, за да проведе няколко телефонни разговора. Не понасяше някой да я следи какво яде и дали яде. Темата бе чувствителна за нея и така беше от години. Ядосваше се и на майка им, щом Джейн го споменеше. Гладуваше от седемнадесетгодишна, когато започна кариерата ѝ на модел.

В два часа отидоха в болницата, за да видят Ани. Когато влязоха в стаята, тя спеше, но се размърда, щом чу шум.

— Ние сме — усмихна ѝ се Сабрина.

Ани не можеше да я види, но долови вълнението в гласа ѝ.

— Знам, че сте вие. Усещам уханието на парфюма ти и чувам подрънкването на гривните на Канди.

Сабрина не каза нищо, но без самата да забелязва, Ани вече инстинктивно бе започнала да се приспособява към недъга си. Това ѝ се струваше добър знак, ако изобщо нещо можеше да бъде добро в нейното положение. Изглежда, слухът и останалите ѝ сетива се бяха изострили.

— Имаме изненада за теб! — весело обяви Канди.

— Много мило — с мрачен вид отвърна Ани. — Напоследък изненадите не бяха особено добри — не можеха да я винят за песимизма ѝ, но се надяваха, че новината за къщата ще я ободри. — Какво сте намислили?

— Току-що се връщаме от града — обясни Сабрина. — Тръгнахме веднага, след като Тами пое за летището. Тя каза да те

целунем от нея. Затова първо целувката — Ани се усмихна и зачака да продължи. — Отидохме да разгледаме една къща.

— Къща? — Ани внезапно придоби паникьосано изражение. — Да не би татко да се мести в града? — не искаше всичко да се променя толкова скоро. Обичаше къщата на родителите си, където винаги отсядаше, когато си идваше от Италия. Не желаше той да я продава и се надяваше, че няма да го стори.

— Разбира се, че не — успокои я Сабрина. — Ходихме да огледаме една къща за нас.

— Да не би двамата с Крис да се жените? Или сте решили да живеете заедно? — изглеждаше объркана и Сабрина се засмя. Да намерят подходяща къща от първия път, беше огромна победа.

— Не. Поне засега. Тази къща е за теб, мен и Канди. За една година, докато се организиращ и... ами, докато свикнеш с нещата — опитваше се да не я засегне. — Смятам, че за една година ще решиш какво да правиш. Можеш по всяко време да се отървеш от нас. Или да наемем друго жилище. И без това тази е свободна само за една година. Наистина е много приятна. Намира се на Източна осемдесет и четвърта улица.

— И какво ще правя там? — Ани имаше тъжен и безнадежден вид.

— Като начало ще се запишеш в специализирано училище. През тази година ще правиш всичко, което е нужно, за да бъдеш независима — Сабрина се опитваше да я окуражи за промените, които се налагаше да направи. Самите те не знаеха още какви са те. Чакаха да я изпишат, за да съставят програма за възстановяването ѝ.

— Само допреди седмица бях независима. А сега съм като някое двегодишно дете, ако не е и по-малко.

— Не, не е така. Ние искаме да бъдем твои съквартирантки, Ани, а не надзирателки. Ще бъдеш свободна да влизаш и излизаш, когато пожелаеш.

— И как ще стане това? С бял бастун ли? — попита тя и очите ѝ се наляха със сълзи. — Аз дори не знам как да го използвам — докато го изричаше, и трите си представиха хората, които бяха виждали да се опитват да пресекат някоя оживена улица и се нуждаеха от помощ. — Предпочитам да съм мъртва. Може би ще е най-добре да остана с татко — думите ѝ ги изпълниха с ужас. Баща им след няколко седмици щеше

да се върне на работа, а Ани щеше да бъде по цял ден сама в къщата, като в затвор.

— Там ще умреш от скука. Ще ти бъде по-добре с нас — в града поне можеше да вземе такси, ако искаше да отиде някъде.

— Не, няма. Ще ви бъда в тежест. Навярно завинаги. Защо просто не ме настаните в някоя клиника и не забравите за мен?

— Идеята щеше много да ми допадне, ако бях на петнадесет, а ти на седем. Но мисля, че вече е малко късно. Стига, Ани. Хайде да се опитаме да извлечем най-доброто от ситуацията. Ще бъде забавно да живеем заедно. Канди ще даде апартамента си под наем за една година, а аз ще се откажа от моя. А Тами може да идва и да ни гостува. Погледни го от хубавата страна. Все повтаряме колко ни липсва времето, когато живеехме заедно. Това навярно е единствената възможност да го осъществим. За една година. Само една. След това всички вече ще сме пораснали завинаги.

Ани поклати глава и продължи да лежи с мрачно изражение.

— Искам да се върна в Италия. Опитвах се да се свържа с Чарли. Той може да се премести при мен. Не искам да живея тук.

— Не можеш да живееш сама във Флоренция — опита се да я вразуми Сабрина.

Планът им можеше да проработи само ако Ани се съгласи. Чарли вече бе минало за нея. Тя просто още не го знаеше, а Сабрина не искаше да бъде тази, която ще и го каже. Ани се бе опитвала цялата сутрин да се свърже с него на мобилния му телефон. Спомена го пред Сабрина и сестра ѝ се зачуди дали той не го бе изключил, в случай че тя му позвъни. Не би се изненадала, особено след разговора, който водиха миналата седмица.

— Не искам да живея с вас, все едно съм някоя саката! — избухна Ани. — Не искам да изглеждам неблагодарна. Обаче нямам намерение да бъда сляпата сестра, която всички съжаляват и за която вие двете сте принудени да се грижите.

— Всъщност аз и не мога — практически вметна Канди. — Доста пътувам. А Сабрина работи. Ще трябва да се научиш как да се грижиш за себе си. Ние просто ще ти помогнем.

— Не желая да ми помагате. Предпочитам да отида някъде, където ще съм сама. Имам си апартамент във Флоренция. Не се нуждаю от къща в Ню Йорк.

— Ани — заговори Сабрина, опитвайки се да бъде търпелива, — ще можеш да живееш, в която част на света пожелаеш, след като се приспособиш. Но това ще отнеме известно време. Не мислиш ли, че е по-добре първо да поживееш малко с нас?

— Не. Ще се върна във Флоренция и ще живея с Чарли. Той ме обича — сприхаво заяви Ани, а сърцето на Сабрина се сви. Той не я обичаше. И сестра ѝ не можеше да живее сама в Италия. Поне засега.

— А ако Чарли не иска? Ако реши, че не може да поеме такава голяма отговорност? Защо първо не видиш как ще потръгнат нещата с нас?

— Не. Предпочитам да бъда с него.

— Разбирам те. Но ти ще утежниш живота му. Ние сме твоето семейство. Не той, а ние! А и в Ню Йорк има страхотни рехабилитационни програми за слепи хора.

— Не искам да ходя в училище за слепи! — изкрещя Ани. — Сама ще се науча на всичко необходимо — отново избухна в сълзи, а почувствала се безсилна, Сабрина едва се сдържа да не я последва.

— Не се измъчвай ненужно, Ани. Стегни се. И без това ще бъде достатъчно трудно. Позволи ни да ти помогнем.

— Не! — повтори Ани и се обърна с гръб към тях. Сабрина и Канди си размениха погледи, но не казаха нищо. — И не се споглеждайте така! — изкрещя тя, а Сабрина подскочи от изненада.

— Значи сега имаш очи на гърба си, така ли? В момента си с гръб към нас. Извини ме, че ще го спомена, но ти си сляпа, откъде разбра какво правим?

— Познавам ви! — тросна се тя, а Сабрина се засмя.

— Знаеш ли, останала си същото досадно хлапе, каквото беше на седем. Имаше навика да ме шпионираш и да ме издаваш на мама, малка негоднице!

— Същото правеше и Тами.

— Знам, но ти беше по-опасната. Мама винаги ти вярваше, дори когато я лъжеше.

Ани продължаваше да е с гръб към тях, но Сабрина я чу как се киска тихичко.

— И така, ще продължаваш ли да се държиш като капризно дете, или ще проявиш здрав разум? Двете с Канди намерихме страхотна

къща и мисля, че ще ти хареса. Ние вече сме влюбени в нея. Ще бъде забавно да живеем заедно.

— За мен вече нищо няма да бъде забавно.

— Съмнявам се — твърдо заяви Сабрина. Трябваше по-скоро да се свърже с психиатърката. Ани отчаяно се нуждаеше от помощта ѝ. Всъщност всички се нуждаеха. Може би тя щеше да ги посъветва как да се справят с Ани. — Утре трябва да подпиша договора за наем. И ако изгубим къщата заради твоите капризи, много ще ме ядосаш.

Нещастната ѝ сестра имаше основание и за по-големи капризи, но Сабрина смяташе, че е по-добре да се държи твърдо с нея. Искаше ѝ се да я прегърне и да я притисне към гърдите си, но може би Ани се нуждаеше от по-сурово отношение. Колкото и да им бе трудно, не биваше да ѝ позволяват да се вкисва и да изпада в самосъжаление.

— Ще си помисля — беше всичко, което им каза Ани, без да се извърща към тях. — А сега си вървете и ме оставете сама.

— Наистина ли го искаш? — смая се Сабрина, а Канди остана безмълвна.

Винаги бе мразила избухванията на Ани и киселите ѝ настроения. За нея Ани беше по-голямата сестра, която понякога я бе тормозила, когато бяха деца. Имаха пет години разлика.

— Да — унило промълви Ани.

В момента мразеше целия свят.

Все пак Сабрина и Канди останаха още половин час и се опитаха да разсеят мрачното ѝ настроение, но не постигнаха успех. Накрая решиха да изпълнят желанието ѝ и си тръгнаха, но обещаха да се върнат по-късно или утре, ако им се обади и пожелае да ги види.

Двете сестри разговаряха из целия път до вкъщи. Сабрина смяташе, че гневът е може би добър знак. Всъщност нямаше на кого друг да си го излее, освен на тях. Даваше си сметка, че гневът на Ани е насочен към съдбата, която само в един миг ѝ бе отнела и майката, и зрението. Понякога наистина беше прекалено жестока.

— Какво ще правим с къщата? — загрижено попита Канди. — Ами ако тя не пожелае да се премести да живее заедно с нас?

— Ще го направи — спокойно отвърна Сабрина. — Няма голям избор.

— Наистина е тъжно — въздъхна Канди, отново изпълнена със съжаление към по-голямата си сестра.

— Да, така е. Всичко е много тъжно. За нея, за татко, за нас. Но не бива да се отчайваме — все още бе развълнувана, че бяха открили къщата. Беше идеална за тях. — Накрая ще склони — заключи Сабрина, надявайки се да не греши.

Когато се прибраха, намериха съобщение от психиатърката. Сабрина ѝ позвъни, разказа ѝ какво са преживели и жената обеща да посети Ани. Каза, че практиката ѝ е в Ню Йорк, но при специални обстоятелства правела изключения и посещавала пациентите си на място. А случаят на Ани ѝ се струваше достатъчно специален. Обеща да дойде в сряда и одобри идеята им след няколко седмици да се преместят да живеят в града. Имаше възможност да вземе Ани като пациент и се заинтересува от случая ѝ. Сабрина изпита голямо облекчение, а и жената ѝ се стори много мила по телефона. Хирургът на Ани горещо я бе препоръчал.

Сабрина остави съобщение на клетъчния телефон на Тами, че са решили да наемат къщата. Прекара следобеда в телефонни разговори и съставяне на списък със задачи. Обади се в кантората, за да провери как вървят нещата, а след това на хазяина си, за да оформи документите по прекратяване на наема. Обясни обстоятелствата и той я разбра, изказа съчувствието си и обеща да улесни процедурата.

Отидоха при Ани чак на следващия ден. Завариха медицинската сестра да я разхожда из коридора. Не изглеждаше никак добре. Тя усети присъствието им още преди да я поздравят. Хвана Сабрина за ръката и се запътиха към стаята. Ани изглеждаше нервна, движеше се припряно и се блъскаше в предметите. Докато я наблюдаваха, сестрите ѝ осъзнаха колко уязвима и безпомощна е. Приличаше на костенурка без черупката си. Щом се озоваха в стаята, тя остана мълчалива известно време, после им заговори. Беше се свързала с Чарли. Изглеждаше безкрайно тъжна, когато го изричаше, но те знаеха защо.

— Бил в Гърция и там телефонът му нямал обхват — поколеба се, сетне продължи. — Каза, че срещнал друга жена. Не е ли мило? Напуснах Флоренция преди по-малко от две седмици и той беше лудо влюбен в мен. А само след няколко дни среща друга. Държа се отворително по телефона. Бързаше да затвори. Предполагам, че е заминал за Гърция с нея — две сълзи се търкулнаха по страните ѝ, а Сабрина нежно ги изтри.

— Понякога мъжете са големи мръсници. Предполагам, че и жените. Такива са хората. Наистина е постъпил зле с теб — всъщност истината беше още по-ужасна.

— Да, така е. Не му казах, че съм сляпа, така че не е заради това. Но му съобщих за катастрофата и за смъртта на мама. Уверих го обаче, че всичко е наред. Не исках да ме съжалява. Ако всичко помежду ни беше както преди, щях да му кажа. За да реши дали иска да остане с мен. Но не се стигна дотам. Той ми съобщи за новата си приятелка почти веднага щом се обади.

Докато я слушаше, Сабрина реши, че навярно така е по-добре. Сега бе доволна, че се обади предварително. Ако Ани му бе казала за слепотата си и той я бе отхвърлил, щеше да бъде много по-лошо. А така смяташе, че просто я е изоставил заради друга жена. Лош късмет. И безобразно поведение от негова страна. Но поне не бе понесла болезнения удар да узнае, че се отказва от нея, защото е сляпа. Раздялата с Чарли бе за нейно добро. Той определено не беше свестен човек.

— Съжалявам, Ани — каза Сабрина.

Канди я увери, че ще срещне и други мъже, а този явно е негодник.

— За мен повече няма да има други мъже. Кой би пожелал сляпа жена — поклати глава Ани.

Сабрина реши да не ѝ споменава за предстоящото посещение на психиатърката, но се радваше, че тя ще дойде да види сестра ѝ.

— Разбира се, че ще има — увери я нежно. — Ти си оставаш красива и умна, както досега. Нищо от това не се е променило.

— Знаеш ли, мен постоянно ме зарязват — додаде Канди и всички се засмяха. Трудно беше да се повярва с нейния външен вид. — Много от мъжете, с които излизам, са гадняри. Някои от връстниците ми са си просто такива по рождение. Не знаят какво искат. Днес те обичат, а утре вече тичат след някоя друга. Или просто искат да преспят с теб, или целта им е да получат покана за някое светско парти. Има много използвачи — Сабрина си помисли, че това сигурно е нещо обичайно в света на Канди. Много хора искаха да я използват. А и с Тами не беше по-различно, независимо дали мъжете бяха нейни връстници или по-възрастни. Имаше мръсници на всякаква възраст.

— Като ви гледам, се радвам, че вече не съм толкова млада. Май съм позабравила колко гадни могат да бъдат двадесетинагодишните мъже. Преди да се запозная с Крис, и аз съм излизала с някои кошмарни типове.

Поговориха известно време за ужасиите, съпътстващи срещите с мъже, но зад шегите и иронията Сабрина усети тъгата на Ани. Да бъде изоставена от Чарли точно в този момент, беше още един тежък емоционален удар за нея. Беше толкова сигурна, че той е мъжът на живота ѝ. Дори обмисляше да се премести с него в Ню Йорк. Сабрина реши да не ѝ го напомня.

— Няма да ти е толкова зле, ако поживееш с нас известно време. Може да бъде забавно.

— Няма да е забавно — упорито възрази Ани. — Нищо вече няма да бъде забавно.

— Ще ми го кажеш пак след шест месеца, когато започнеш да излизаш с някой друг мъж.

— За мен никога повече няма да има друг мъж — помръкна Ани и сестрите ѝ видяха, че наистина е убедена в думите си.

— Добре — вдигна ръка Сабрина, — приемам предизвикателството. — Днес е четиринадесети юли, денят, в който са разрушили Бастилията. Обзалагам се на сто долара, че след шест месеца, смятано от днес, което се пада на четиринадесети февруари, ти или вече от известно време ще си излизала с някой мъж, или току-що ще започваш. Залагам сто долара, че отново ще ходиш на срещи. Канди е свидетел. Дължиш ми сто долара, Ани, така че не е зле да започнеш да спестяваш.

— Приемам — отвърна сестра ѝ. — Аз пък се обзалагам с теб, че не до шест месеца, ами и до шест години няма да съм излизала с мъж.

— Облогът е за шест месеца — твърдо настоя Сабрина. — Ако искаш да продължим срока до шест години, залогът ще е много по-голям. А ти не можеш да си го позволиш. Така че се басираме за шест месеца. И запомни, че вече ми дължиш сто долара. Ясно е като бял ден.

Легналата в леглото Ани се усмихна. Беше потисната заради Чарли, но се радваше, че е със сестрите си. Самото им присъствие я караше да се чувства по-добре. Предишната вечер Тами ѝ се бе

обадила от Ел Ей и дори бе успяла да я разсмее с историята за Хуанита и някакъв шантав тип, който седял до нея в самолета.

Малко след това Сабрина и Канди се приготвиха. Преди да излязат, Сабрина подхвърли, че отива в града, за да подпише договора за наем на къщата.

— Не съм казала, че съм съгласна — капризно заяви Ани.

Все още беше потисната, но изглеждаше по-добре, отколкото при пристигането им в болницата. Беше съвсем разбираемо, че е разстроена заради Чарли. Но поне вече не твърдеше, че иска да се върне във Флоренция. Беше невъзможно да живее там сама и сляпа и тя го знаеше. Но не желаше да се откаже от апартамента си в италианския град. Сабрина я посъветва да го обсъди с баща им. Задържането му зависеше изцяло от него. Знаеше, че апартаментът на Ани е невероятно евтин, така че може би той щеше да ѝ позволи да го запази.

— Е, ако не се преместиш да живееш с нас, двете с Канди ще се нанесем в къщата, а ти ще изпуснеш голям купон — заплаши я Сабрина, на което Ани само се усмихна унило.

— Добре, добре... ще видим. Ще си помисля.

— Мога да ти обещавам само едно, Ани Адамс — заяви Сабрина, когато се накаха да си тръгват, — ако не дойдеш да живееш с нас, ще съжаляваш до края на живота си. Ние сме страхотни съквартирантки!

— Не, не сте! — засмя се Ани и я погледна право в лицето, сякаш можеше да я види. — Живях с теб до десетгодишната си възраст и мога да твърдя, че си отвратителна! А и Канди не е по-добра. Тя е най-разхвърляният човек на планетата!

Всички го знаеха, но напоследък забелязваха, че се е променила.

— Вече не съм толкова разхвърляна! — възмути се най-малката сестра и в гласа ѝ прозвуча обида. — Все пак, ако ще живеем заедно, ще ни трябва чистачка. Нямам намерение да чистя къщата.

— Виж ти, чистачка! Сега вече наистина си струва да помисля! — ухили се Ани. — Ще ви съобщя решението си — величествено заяви и отново заприлича на тази Ани, която познаваха.

— Направи го — Сабрина я целуна и излезе, последвана от Канди. Обърна се и ѝ смигна, а тя вдигна палец.

Ани щеше да приеме. Нямахте друг избор.

12.

Както бе обещала, психиатърката посети Ани в сряда следобед в болницата, а след това се обади на Сабрина. Не можеше да ѝ разкрие какво бе споделила сестра ѝ, тъй като лекарската етика ѝ го забраняваше, но я увери, че е доволна от срещата и възнамерява да се срещне с нея отново, преди да я изпишат. Добави, че се надява да се вижда с пациентката и след като се премести в Ню Йорк. Ани все още не бе казала на Сабрина дали ще се нанесе в къщата, но по всичко личеше, че ще го направи. Предишната вечер Сабрина бе подписала договора за наем.

Психиатърката я увери, че сестра ѝ няма склонност към самоубийство, а депресията ѝ не е нещо необичайно, просто преминаваше през обичайните емоции, свързани с изживяването на травма като едновременно загуба на майка си и зрението. Това бе двоен удар. Тя също както и хирургът преди това, смяташе, че Ани се нуждае от рехабилитационна програма за слепи хора, но добави, че лекуващият лекар ще ѝ препоръча какво да прави, преди да я изпише. Междувременно, сподели, че е доволна от видяното. За Сабрина това бе достатъчно.

Срещата с психиатърката определено се оказа интересна за Ани, която първоначално се вбеси, когато жената влезе в стаята ѝ. При думите ѝ, че Сабрина ѝ се е обадила, Ани отказа да говори с нея. Заяви, че не се нуждае от ничия помощ и ще се справи сама.

— Сигурна съм в това — увери я психиатърката Елън Стайнберг. — Но един разговор няма да ти навреди — Ани избухна, заявявайки, че лекарката няма представа какво преживява, нито пък знае какво е да си сляп.

— Всъщност, знам — спокойно отвърна д-р Стайнберг. — Аз самата съм сляпа. Загубих зрението си при автомобилна катастрофа, също като теб, наскоро, след като завърших медицинското училище. Това беше преди двадесет и четири години. Последва доста труден период. Реших да се откажа от медицината. Бях специализирала

хирургия и беше ясно, че с кариерата ми е свършено. Едва ли някои щеше да пожелае да го оперира сляп хирург — Ани я слушаше като хипнотизирана. — Бях напълно сигурна, че никаква друга специалност не представлява интерес за мен. Намирах психиатрията за безинтересна. Кой би искал да си има работа с откачени и нервноболни? Искях да стана сърдечен хирург, което бе много престижна професия. И така, останах си у дома и две години бях сърдита на целия свят. Подлудих семейството си. Започнах да пия, което още повече усложни ситуацията. Накрая брат ми не издържа и ми каза да престана да тормозя близките си, на всички им дошло до гуша от самосъжалението ми и най-добре е да си намеря работа и да спра да наказвам всички заради постигналото ме нещастие.

Не умеех да правя нищо. Бях учила за лекар. Намерих си работа в „Бърза помощ“ като телефонистка. След това съвсем случайно ме преместиха да отговарям на гореща линия за самоубийци. Това ми хареса и ме насочи към психиатрията. Върнах се в колежа, за да уча психиатрия. Останалото е история, както често се казва. Запознах се със съпруга си в колежа, той беше млад преподавател. Оженихме се и имаме четири деца. Обикновено не говоря толкова много за себе си. Всъщност съм дошла тук, за да поговорим за теб, Ани, а не за мен. Но реших, че ще ти бъде полезно да чуеш историята ми. Бях блъсната от пиян шофьор. Осъдиха го на четири години затвор, а аз останах сляпа до края на живота си. Но в крайна сметка, може би всяко зло за добро. Имам работа, която обичам, омъжена съм за прекрасен човек и имам четири чудесни деца.

— И как сте постигнали всичко това, след като сте сляпа? — Ани бе очарована от тази жена, но не можеше да си представи, че подобно нещо ще се случи и на нея. Не и всички тези хубави неща. Чувстваше се прокълната.

— Човек се учи. Развива уменията си. И слепият, като всеки друг, допуска грешки и преживява провали. Просто му се налага да полага повече усилия. И ние преживяваме разочарования и болка, както и всички останали, които виждат. В крайна сметка нещата не са чак толкова различни. Просто се налага да се приспособиш. Защо не поговорим малко за теб? Как се чувстваш в момента?

— Изплашена — отвърна Ани с тънък глас и сълзите потекоха от очите ѝ. — Липсва ми мама. Не спирам да се обвинявам, че не съм

направила нищо, за да я спася. Аз съм виновна за смъртта ѝ. Не успях да сграбча кормилото. Нямах време — личеше, че се измъчва, докато говореше.

— Явно не си могла да направиш нищо. Преди да дойда, прочетох за злополуката.

— Как така сте прочели? — учуди се Ани.

— С помощта брайловата азбука. Лесно е. Пиша докладите си на брайловата азбука, а секретарката ми ги препечатва за зрящите ми пациенти.

Двете поговориха около час и след това д-р Стайнберг си тръгна. Каза, че ако Ани иска, ще дойде отново.

— Наистина бих искала — тихо рече младата жена.

Отново се чувстваше като дете, зависещо от милостта на възрастните. Разказа ѝ за предложението на Сабрина и Канди една година да живеят заедно.

— А ти какво смяташ да правиш? — попита я д-р Стайнберг и Ани отвърна, че не желае да им бъде в тежест.

— Тогава не бъди. Посещавай училище. Научи каквото е нужно, за да бъдеш независима.

— Предполагам, че и вие това сте направили.

— Да, но преди това пропилях доста време да се самосъжалявам. Не бива да допускаш същата грешка, Ани. Изглежда, имаш чудесно семейство. Аз също, но дълго време наказвах близките си. Надявам се, че ти няма да го сториш. Загуба на време е. Ако направиш необходимото, отново ще можеш да се радваш на живота. Ще можеш да правиш всичко, което правят и зрящите хора, може би, с изключение на гледането на филми. Но има толкова много други неща.

— Повече няма да мога да рисувам — тъжно рече Ани. — А винаги съм искала да правя това.

— Аз също не мога да бъда хирург. Но психиатрията ми харесва много повече. Вероятно има много неща, свързани с изкуството, които би могла да вършиш. Таланти, за които сама не подозираш. Важното е да ги откриеш. Да приемеш предизвикателството. Дава ти се шанс да бъдеш нещо повече отпреди. Целият ти живот е пред теб, отворени са нови врати, ако пожелаеш да опиташ.

Ани дълго време не каза нищо, мислеше над чутото. Няколко минути по-късно д-р Стайнберг стана, за да си върви. Ани чуваше

бастуна ѝ да потраква по пода.

— Нямате ли куче?

— Алергична съм към тях.

— Аз пък ги мразя.

— Тогава не си вземай. Ани, пред теб съществуват възможностите, които си имала и досега, но изникват и повече. Ще се видим другата седмица — Ани кимна и чу затварянето на вратата. Остана да лежи в леглото, замислена над всичко, което ѝ бе казала д-р Стайнберг.

13.

Следващите няколко седмици бяха доста напрегнати за Сабрина. Грижеше се за баща си и се опитваше да повдигне духа му. Канди не ѝ беше толкова полезна, както се бе надявала. Тя често бе разсеяна и дезориентирана, все още твърде разстроена от смъртта на майка им, за да помага пълноценно на най-голямата си сестра. В много отношения Канди се държеше като дете и сега очакваше Сабрина да заеме мястото на майка ѝ. Най-голямата сестра правеше всичко по силите си, но понякога ѝ бе много трудно.

След като подписаха договора за наем, отидоха в къщата, за да решат кои от мебелите да задържат. Имаше доста хубави вещи, които и двете харесаха. Сабрина помогна на Канди да обяви апартамента си за даване под наем. Само след три дни го наеха, с добра печалба за Канди. С получената сума тя покриваше дела си от наема за къщата. А Сабрина прекрати договора си за наем на апартамента си с минимална глоба. Продаде част от мебелите си, други даде на склад и пренесе тези, от които се нуждаеше, в къщата на Източна осемдесет и четвърта улица. Канди бе дала под наем жилището си с обзавеждането и не се наложи да местят мебелите ѝ. Сабрина ѝ заръча да ангажира фирма за преместване за първи август. Смяташе, че е по силите ѝ да се справи с тази задача. Самата тя провеждаше поне по четиристотин телефонни разговора на ден и намираще време редовно да посещава Ани. Сестра им най-после се бе съгласила да живее с тях. След втората си среща с д-р Стайнберг Ани заяви на сестрите си, че ако се отнасят с нея като с бебе или я накарат да се чувства безпомощна, незабавно ще се изнесе. И Канди, и Сабрина я увериха, че ще уважат желанието ѝ и ще чакат тя да ги помоли за помощ, освен ако не се налага да предотвратят някое падане по стълбите.

През третата седмица от юли, когато Ани бе изписана от болницата, трите момичета развълнувано и нетърпеливо очакваха да заживеят в къщата, независимо от причината, довела до това решение.

Първите дни на Ани в бащината къща бяха доста трудни. Да бъде там без майка си, беше ново за нея, останалите бяха имали повече време да свикнат с болезнената реалност. Вече три седмици живееха там без Джейн. А на Ани това тепърва предстоеше. Тя познаваше идеално къщата и затова се движеше сравнително лесно, но постоянно се ослушваше, за да чуе гласа на майка си. Отиде в тоалетната ѝ стая и зарови лице в дрехите ѝ. Вдъхна парфюма ѝ и почти усети присъствието ѝ в стаята. Понякога беше истинско мъчение да бъде в къщата и отново и отново да си спомня последния образ, запечатан в съзнанието ѝ — как кормилото се изплъзва от ръцете на майка ѝ и тя излита от колата.

Споменът преследваше Ани и тя го сподели с д-р Стайнберг по време на сеансите. Не можеше да го забрави, нито да пропъди чувството на вина, че е можела да направи нещо, но не е имала време. Често сънуваше катастрофата, а раздялата с Чарли веднага след тази трагедия още повече бе влошила нещата. В някои отношения се радваше, че се мести да живее в Ню Йорк, а няма да се върне във Флоренция. Нуждаеше се от ново начало. Но баща ѝ се съгласи засега тя да запази апартамента в Италия.

Рехабилитационната ѝ програма беше проста и ясна, а и офталмологът бе обяснил всичко съвсем точно на Сабрина. Сабрина започваше да се чувства все повече като майка на Ани, а не като нейна по-голяма сестра. Сега беше отговорна за всичко — за Ани, за Канди, която беше твърде млада и понякога безотговорна, както и за баща им, който сякаш с всеки изминал час ставаше все по-безпомощен. Губеше вещи, чупеше предмети, два пъти се поряза, не можеше да си спомни къде стои нищо в къщата, но може би изобщо не бе знаел. Една вечер, в разговор с Тами по телефона, Сабрина отбеляза, че явно тяхната майка е правила всичко за него, само дето не му е съдъквала храната. Баща им беше напълно разглезен, закрилян, а Джейн му бе угаждала за всичко. Вероятно е имала за цел да е свършената съпруга, но това не беше в стила на Сабрина. Тя се опита да накара баща си сам да върши някои неща, но без особен успех. Той не спираше да се оплаква, постоянно хленчеше и често плачеше на глас. Поведението му беше разбираемо, но младата жена бе на края на силите си, опитвайки се да се справи с всичко и всички.

Лекарят на Ани настоя след мозъчната операция да ѝ направят томографско изследване на скенер и горещо препоръча шест месеца да посещава училище за слепи в Ню Йорк. Обясни на сестрите, че това ще ѝ помогне да стане независима и да може да живее сама, което бе и главната им цел. След разговора Ани няколко дни беше в кисело настроение и бродеше из къщата нацупена, с потиснат и нещастен вид. Имаше бял бастун, но не го използваше. Оправяше се сравнително добре в помещенията, особено ако наоколо никой друг не се движеше. Веднъж Канди бе преместила по невнимание един стол и Ани се спъна в него и се просна по лице. Канди побърза да ѝ се извини и ѝ помогна да стане.

— Това беше много гадно! — избухна Ани, вбесена не толкова на по-малката си сестра, колкото на съдбата, превърнала я в безпомощно същество. — Защо го направи?

— Забравих... съжалявам... не съм го направила нарочно! — Канди се оправдаваше като малко дете, явно така и се чувстваше в доста отношения. За нея беше най-важното дали е било нарочно, а не последиците.

Ани реши да се изкъпе сама и забрани на сестрите си да влизат в банята с нея, въпреки че никога дотогава не бе проявявала прекалена срамежливост. Това бе вярно и за сестрите ѝ. Баща им беше донякъде старомоден и никога не слизаше на закуска без халата си, както и майка им, но момичетата постоянно влизаха полуголи в спалните на другите, за да търсят сешоар, маша за къдрене, лакочистител, нов чорапогащник или липсващ сутиен. Сега Ани влезе в банята напълно облечена и заключи вратата. Беше вторият ѝ ден след изписването от болницата. Водата преля ваната и когато започна да капе от полилея в трапезарията, Сабрина разбра какво се е случило и хукна на горния етаж. Заудря по вратата и Ани най-накрая ѝ отвори. Сабрина завъртя крана, нагазила в пет сантиметра вода.

— Така няма да стане — рече спокойно. — Знам, че не искаш, но се нуждаеш от помощ. Трябва да се научиш на някои хватки, иначе ще подлудиш и себе си, и всички останали. Как да ти помогна? — попита, докато почистваше банята.

— Само ме остави сама! — изкрещя Ани и се заключи в стаята си.

— Много добре — Сабрина кипеше вътрешно, но не каза нищо повече.

В крайна сметка се наложи да извика електротехник, фирма за почистване на килими и бояджия, за да се поправят щетите. Ани беше сърдита на сестрите си и на себе си. Трябваше да се случат още доста инциденти, докато тя най-после се съгласи през септември да се запише в училище за слепи, за да усвои нужните умения. Междувременно се преструваше, че състоянието ѝ е временно и ще може да се справи сама. Но не успяваше. Това беше ясно за всички, а гневът ѝ, насочен към тях, ги изморяваше. Дори не позволи на Сабрина или Канди да ѝ помогнат да си разресва косата и на втората седмица, след като се върна от болницата, я отрязва сама. Резултатът бе катастрофален. Сабрина я завари седнала на пода в стаята си, да плаче безутешно, а прекрасната ѝ дълга кестенява коса бе разпиляна наоколо. Изглеждаше сякаш някой я бе нападнал с трион. Когато Сабрина я видя, обви ръце около нея и двете дълго плакаха.

— Добре — промърмори накрая Ани, заровила глава на рамото на сестра си, — добре... не мога да се справя... мразя да съм сляпа... ще отида на училище... но не искам куче.

— Не е задължително да имаш куче — успокои я Сабрина.

Само като я гледаше в какво душевно състояние се намира, баща ѝ също се депресираше. Чувстваше се безпомощен, когато тя се препъваше и падаше, изливаше горещо кафе върху ръката си, докато се опитваше да напълни чашата си, или разсипваше храната си като двегодишно дете.

— Не може ли да направиш нещо за нея? — нещастно попита той един ден Сабрина.

— Опитвам се — отвърна тя, едва сдържайки се да не му се сопне.

Обаждаше се на Тами по пет или шест пъти на ден. Сестра ѝ се чувстваше виновна, задето си бе тръгнала. А и имаше проблеми с шоуто, тъй като още не бе намерила заместница на бременната си звезда. Животът ѝ беше пълен бъркотия и имаше чувството, че е предала семейството си, заминавайки за Ел Ей. Всяка една от тях бе нещастна по свой начин, но Ани най-много от всички.

Накрая позволи на по-малката си сестра да ѝ оформи косата. Срамуваше се да отиде при фризьорката на майка си. Не искаше никой

да я вижда сляпа, а косата ѝ сякаш бе подстригана с мачете. Беше използвала ножиците за хартия и резултатът наистина бе плачевен. Косата ѝ бе толкова красива, дълга и копринено мека, също като на Канди, само че по-дълга и с червеникавокафяв оттенък, вместо руса.

— Ето, стилистът ще се заеме с работа — обяви на следващия ден Канди, седнала до сестра си на пода. Ани приличаше на затворничка, току-що пусната на свобода. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, някои кичури бяха по-дълги, други по-къси, но като цяло представляваше ужасна гледка. — Всъщност доста ме бива в това — увери я Канди. — Винаги след фотосесиите оправям прическите на моделите, ако някой психясал фризьор е оплескал работата, въпреки че на снимките са изглеждали добре. Но хубавото в случая е — безгрижно продължи Канди, — че не можеш да виждаш какво правя. Така че, ако ти съсия косата, няма как да ми се ядосаш.

Казаното беше толкова ужасно, че Ани избухна в смях и остана мирна и тиха по време на цялата процедура, докато Канди щракаше смело с ножиците, подравняваше, подръпваше и разресваше малкото останала коса. Когато свърши, новата прическа изглеждаше стилна и модерна, а самата Ани приличаше на някой закачлив елф, с коса леко заострена на върха и малко по-дълга отстрани. Но като цяло блестящите медни кичури обрамчваха в изящна линия лицето ѝ и очертаваха зелените ѝ очи. Канди тъкмо се възхищаваше на работата си, когато Сабрина влезе в стаята и видя разпиляната по пода коса. Стаята изглеждаше така, сякаш бе вилнял ураган, но Ани бе по-хубава от всякога, а прическата ѝ приличаше на творение, излязло изпод вещите ръце на някой моден английски или френски стилист.

— Леле! — възкликна тя, застанала на прага, впечатлена от уменията на Канди. В крайна сметка това беше работата ѝ — да бъде стилна, секси и модерна. Това бе най-хубавата прическа, която Сабрина бе виждала от години. — Ани, направо си фантастична! Изглеждаш съвсем различно. Сега вече знаем какво ще прави Канди, ако някога кариерата ѝ на модел залезе. Определено може да отвори фризьорски салон. Когато поискаш, можеш да се заемеш и с моята прическа.

— Наистина ли изглеждам добре? — разтревожено и неуверено попита Ани.

Да позволи на Канди да оформи косата ѝ, бе голям жест на доверие от нейна страна. Тя и не подозираше каква картинка

представляваше след вандалската си работа с ножиците — ужасна и плашеща. А Канди бе превърнала опустошението в нещо елегантно и красиво. Беше секси и младежко и всъщност ѝ стоеше много по-добре от предишната дълга и права коса. Канди често мърмореше, че с тази грива приличала на хипи, а и Ани през по-голямата част от времето я носеше сплетена на плитка. Само за половин час в ръцете на Канди се бе превърнала от скромна девойка във филмова звезда.

— Не е добре, а направо страхотно! — увери я Сабрина. — Все едно си слязла от корицата на „Вог“. Нашата малка сестричка явно има вродена дарба за това. Ще се окаже, че всички ние сме пълни със скрити таланти. Аз например не съм осъзнавала досега каква отлична прислужничка и чистачка съм. Което ми напомня, дами, че ако в бъдеще смятаме да си играем на „Салон за красота“ — това бе една игра, която обичаха като деца, да си правят косата и ноктите и да разхвърлят всичко наоколо, — не мислите ли, че банята е по-подходяща за целта? Бих искала да ви напомня, че тази седмица Хана няма да идва и цялото чистене се пада на мен. Така че, моля ви...

— О... — смути се Канди. Дори не бе забелязала. Никога не обръщаше внимание на бъркотията. Беше свикнала по време на снимки другите хора, да почистват след нея. Същото нехайство проявяваше и когато беше в апартамента си — изобщо не я бе грижа каква каша оставяше след себе си. — Извинявай, Сабрина, аз ще почистя.

— Извинявай — присъедини се и Ани. Искаше да помогне, но не можеше да види разпилените кичури.

— Не се измъчвай за това — успокои я Сабрина. — Ти можеш да бъдеш полезна с друго. Защо не помогнеш на татко да зареди миялната машина. Явно и той има проблем със зрението — продължава да пъха вътре чиниите с остатъците от храна. Май изобщо не знае как работи миялната. Храната полепва по съдовете и оставя мазни петна по тях и приборите. Предполагам, че мама не му е давала да ѝ помага.

— Ще сляза долу — съгласи се Ани, изправи се и се запъти към вратата. Изглеждаше невероятно красива с новата си прическа и Сабрина не се сдържа и отново ѝ го каза.

Двадесет минути по-късно завари Ани и баща си в кухнята. Ани проверяваше опипом чиниите и ги изплакваше. Беше свършила много по-добра работа от баща им, който не беше сляп, а просто безпомощен

и разглезен. Действаше им депресиращо да го гледат как след смъртта на майка им бе заприличал на изгубено дете. Силният и мъдър баща, когото познаваха, бе изчезнал пред очите им. Сега беше слаб, изплашен, объркан, потиснат и плачеше често. Сабрина му предложи също да отиде на психиатър, но той отказа, макар че се нуждаеше от помощ не по-малко от Ани.

Сабрина остави Ани да прави компания на баща им и двете с Канди заминаха за града, за да подготвят преместването. Ани вече бе ходила в къщата и бе казала, че харесва стаята си, макар че не можеше да я види. Беше доволна, че ще бъде самостоятелна, но същевременно стаята на Канди бе отсреща и можеше да я извика винаги, когато се нуждаеше от помощ. Нали не искаше да ѝ помагат, освен когато ги помоли. Заяви го съвсем ясно. Продължаваше постоянно да се блъска в мебелите, но храбро се опитваше сама да се справя и понякога постигаше удивително добри резултати. Ала неуспехите ѝ винаги свършваха с гневни избухвания и сълзи. Напоследък никак не беше лесно да се живее с нея. Сабрина се надяваше, че когато започне да посещава училището за слепи, ще стане по-спокойна и сдържана. Ако не, дълго време съвместното им съжителство щеше да бъде доста трудно. Отчаянието и депресия, налегнали баща им след загубата на съпругата му, както и гневът на Ани, породен от загубата на зрението ѝ, нажежаваха атмосферата и понякога я правеха невъзможна за живеене.

Освен това Сабрина забеляза, че Канди яде все по-малко. Явно след смъртта на майка ѝ проблемите с храненето се бяха изострили. Единственият разумен човек, с когото Сабрина можеше да споделя, беше Крис, който притежаваше търпението на светец, но напоследък беше много зает с поредното голямо дело. Сабрина имаше чувството, че се разкъсва на десетки посоки, докато се опитва да се грижи за всички, да организира преместването, особено сега, когато отново се бе върнала на работа.

— Добре ли си? — попита я разтревожено Крис една вечер.

Бяха в стария ѝ апартамент и тя се бе оплакала, че се чувства толкова уморена, та дори няма сили да яде. Вместо вечеря изпи само чаша бира, а обикновено рядко пиеше.

— Изтощена съм — призна тя, отпуснала глава в скута му.

Малко по-рано той бе гледал бейзболен мач по телевизията, докато тя опаковаше книгите си. След три дни се местеха, горещината в града бе непоносима и дори климатикът се задъхваше. След като няколко часа бе подреждала книгите си в кашони, Сабрина се чувстваше изпотена, уморена и мръсна. — Имам чувството, че съм се превърнала в надзирател на половината свят. Дори не знам кога да спра. Баща ми едва успява да си завърже връзките на обувките и с всеки изминал ден изпада във все по-голяма апатия. Не иска да се върне на работа. Канди прилича на току-що излязла от Освиенцим, а Ани за малко да се самоубие — сръза вените си, докато се опитваше да нареже хляба на филийки, защото не позволи на никого да ѝ помогне. Изглежда, никой няма да си мръдне и пръста за това преместване, освен мен — Крис виждаше, че тя едва се сдържа да не избухне в сълзи и е на границата на силите си.

— Нещата ще се подобрят, когато Ани тръгне на училище — опитваше се да я ободри, но и той бе забелязал колко претоварена е Сабрина. Напоследък беше невероятно потискащо да е сред семейството ѝ и това го притесняваше, но най-много се тревожеше за нея. Тя бе поела всичко върху себе си, което не бе лек товар нито за нея, нито за когото и да било друго. Чувстваше се безпомощен, макар че я подкрепяше и облекчаваше, доколкото му бе възможно.

— Може би, ако не се откаже обаче — въздъхна Сабрина. — Опитва се сама да върши всичко, но с някои неща просто не се получава. И когато не успее, изпада в ярост и започва да хвърля каквото ѝ попадне, особено по мен. Имам чувството, че всички се нуждаем от добър психиатър.

— Може би идеята не е лоша. Какво смяташ да правиш с Канди?

Изглежда, Сабрина винаги мислеше за другите, сякаш те бяха нейни деца, и се чувстваше длъжна постоянно да се грижи за тях. Напоследък уважението към майка ѝ бе нараснало. Тя бе отгледала четири деца и се бе грижила за съпруга си, все едно е петото дете в семейството. Чудеше се как изобщо се е справяла. Но докато растяха, тя не се занимаваше с нищо друго. А Сабрина работеше в адвокатската фирма, опитваше се да се нанесе в нова къща, тичаше напред и назад от Кънектикът до града, като същевременно се стараше да поддържа бодр духа на всички.

— Не смятам да правя нищо за Канди. Когато беше по-млада, посещаваше някакъв специалист във връзка с хранителните си проблеми. За известно време имаше подобрение, не че ядеше кой знае колко, но все пак. А сега нещата отново са извън контрол. Готова съм да се обзаложа, че откакто мама е починала, е отслабнала с два килограма, ако не и с четири. Но тя вече е голяма. На двадесет и една. Не мога да я накарам насила да отиде на лекар, ако не иска. А като го споменах, тя направо полудя. Има опасност да стане стерилна, да ѝ опадат зъбите или косата, или още по-лошо: да се появят сърдечни проблеми, дори да умре. Анорексията не е нещо, с което човек може да се шегува. Но тя не желае да ме слуша. Заяви, че не иска деца, че ще си удължи косата при фризьор и пак ще изглежда добре, а здравето ѝ си било съвсем наред. Но рано или късно бомбата ще избухне и тя ще се озове в болницата на системи. Мама се справяше с нея много по-добре от мен, но тя имаше много по-голямо влияние и авторитет. Мен никой не ме слуша, те просто чакат да им реша проблемите и да не им досаждам повече. Не знам как се натресох на всичко това, но ми е адски трудно.

И двамата знаеха как се бе натресла. Майка ѝ бе умряла. А Сабрина бе най-голямата дъщеря. Пък и по характер бе такава, че се нагърбваше с чужди проблеми и се опитваше да ги разреши, независимо как се отразяваше това на живота ѝ. Правеше го и в службата. И без значение какво казваше Крис или колко често се опитваше да я накара да гледа по-леко на нещата и да не се товари толкова, тя все правеше още нещо или поемаше работата на някой друг. И оцетеният винаги се оказваше тя, а следователно и Крис. През последните три седмици и половина, след злополуката, двамата едва ли бяха прекарвали и пет спокойни минути насаме. Той правеше компания на баща ѝ или всеки уикенд готвеше за цялото семейство, а тя вършеше всичко останало. Внезапно се оказаха като родители на голямо семейство, които се грижат за многобройните си деца, с тази разлика, че в случая всички те, малко или много, бяха зрели възрастни с нарушени функции. Сабрина имаше чувството, че семейството и животът ѝ се разпадат. Но поне Крис беше с нея. Тами я бе предупредила, че той няма да издържи още дълго, ако не забави темпото и не престане да се притеснява за всичко и всички. Лесно ѝ беше на нея да го каже, след като живееше в Калифорния, на почти пет

хиляди километра, докато тук Сабрина ръководеше шоуто, опитвайки се да запуши всички дупки. Имаше, чувството, че някога отлично подреденият им живот сега се бе разпилял на хиляди парченца около нея.

Легна на дивана и се разплака.

— Хайде, стига — залюля я в прегръдките си Крис. — Ще те сложа да си легнеш. Повече нямаш никакви сили. Утре ще довършиш опаковането.

— Не мога. Превозвачите ще дойдат, за да отнесат вещите на склад, а утре вечер трябва да бъда при татко.

— Тогава аз ще довърша. Това е. Ти ще си легнеш. Не подлежи на обсъждане — твърдо заяви той, улови ръката ѝ, издърпа я от дивана и я поведе към спалнята. Съблече я, докато тя уморено му се усмихне. Той наистина беше най-прекрасният мъж на света. Чувстваше се леко замаяна от изпитата бира на празен стомах.

— Обичам те — промърмори Сабрина и се намести в леглото, облечена само по прашки. Канди ѝ ги бе подарила. Самата тя никога не си бе купувала подобни неща, но Крис ги бе харесал.

— Аз също те обичам. Както и това — той докосна миниатюрното парче плат от черна дантела. — Веднага след като се преместиш, ще те заведа някъде за уикенда. Превърнали сме се в двойка стари досадници. Сестрите ти просто ще трябва да се оправят два дни без теб.

Тя си даваше сметка, че трябва да отдели време и за него, и това бе напълно справедливо. След смъртта на майка ѝ двамата не бяха оставали и минута насаме, а когато вечер се строполяваше в леглото, бе прекалено уморена и тъжна, за да се любят. Все още тъгуваше за майка си. Крис го разбираше, но му липсваше животът им преди катастрофата. Знаеше, че накрая нещата ще оправят, но беше трудно да се каже кога, особено с трагичния проблем на Ани.

А и не беше сигурен дали ще може да остава при Сабрина, след като трите сестри заживеят заедно. Имаше вероятност да се окаже сред водовъртеж от врява и хаос, все едно е попаднал в женската спалня на някои пансион. Имаше нужда да бъде само с нея, но сериозно се опасяваше, че през следващата една година едва ли ще има подобна възможност. Мисълта го плашеше, но Крис не искаше да разстройва любимата си жена допълнително със собствените си страхове и

оплаквания. И без това ѝ се бе насъбрало прекалено много, не желаше да я натоварва повече. Но също като Сабрина и той беше потърпевш.

Легна в леглото до нея, погали я по косата, разтри гърба ѝ и след пет минути тя бе дълбоко заспала. Крис остана още малко, питайки се дали някога ще се оженят. Поемането на цялата отговорност за семейството ѝ едва ли щеше да помогне на каузата му. Смяташе да ѝ даде няколко месеца да се успокои, а след това да поговорят сериозно. Искаше да се оженят и да създадат собствено семейство. Рано или късно тя трябваше да се реши и да скочи в дълбокото. Беше глупаво тя да пропусне шанса да стане майка само защото се страхува да не се повтори схемата от многото разводи, при които бившите партньори са водили грозни битки за попечителство над децата си. Не беше честно спрямо двамата. Не и след три години и половина. Дори и преди катастрофата, когато имаха прекрасна връзка, Крис искаше повече. Най-големият му страх беше, че отношенията им никога вече няма да бъдат нормални, а сестрите ѝ ще я обсебят изцяло и тя ще се посвети единствено на тях.

Когато на следващата сутрин Сабрина се събуди, той бе излязъл. Имаше ранна среща на закуска със специалиста консултант по делото, което водеше. Беше ѝ оставил бележка, в която я съветваше да не се притеснява толкова и да се пази. Тя се усмихна, когато я прочете. Крис пишеше, че ще се видят в петък вечерта в Кънектикът. А в събота щеше да се върне с нея в града, за да ѝ помогне при преместването.

Уикендът се очертаваше истинска лудница. Канди също щеше да дойде в града, за да помогне, а баща им щеше да се грижи за Ани, или по-скоро обратното. Сабрина само се надяваше всички да се справят със задачите си и нищо лошо да не се случи. Вече не притежаваше същата увереност в съдбата — че всичко ще е наред — както допреди месец. Смъртта на майка ѝ бе доказателство, че само за миг всичко може да се промени. Животът можеше да свърши. Или да се случи нещастие като с Ани.

14.

Канди, Крис и Сабрина потеглиха от Кънектикът в събота в шест сутринта. Крис шофираше, Сабрина пробваше безкрайния списък, а Канди си лакираше ноктите. Заяви, че следобед си е записала час при масажиста във фитнес салона, който посещаваше.

— Как можеш да си запишеш час за масаж? — паникьосано възкликна Сабрина. — Ние се местим!

— Всичко това е много стресиращо за мен — спокойно я уведоми Канди. — Аз не свиквам лесно с нови места. Един мой предишен терапевт ми каза, че донякъде се дължало на обстоятелството, че мама не е била вече млада, когато ме е родила. Преместването винаги ме травмира. Никога не мога да спя добре в хотелите например.

— И значи имаш нужда от масаж? — безизразно я изгледа Сабрина.

Мразеше всички тези дрънканици за вуду, карма, ароматерапия, тамян, спомени от майчината утроба. Беше прекалено практична личност, за да слуша подобни измишльотини, но не искаше да бъде груба. Крис се усмихна леко, като видя изражението на лицето ѝ. Познаваше я добре.

— Знам, че го смяташ за глупости, но ми помага — заяви Канди. — Трябва да бъда в хармония със себе си. След това имам час за маникюр и педикюр.

— Нима педикюрът ти помага да си в хармония със себе си?

Сабрина трудно се сдържаше да не избухне, а още бе едва шест и половина сутринта. Сигурно ранният час също се отразяваше на нервите ѝ. Остана будна до два часа след полунощ, за да помага на Ани да си стегне багажа, както и да довърши работата, която си бе донесла от кантората. Работата на Сабрина никога не свършваше. Сега се чувстваше безкрайно уморена, а дори още не бяха започнали. Превозвачите щяха да дойдат в осем, за да докарат багажа, опакован предишния ден. Всичко, което Канди взимаше със себе си, бе напъхано

в два куфара марка „Луи Вюитон“ и в два сандъка, взети от апартамента ѝ. Бяха само дрехи. За обзавеждането разчиташе на мебелите на собственика и на Сабрина.

— Докато ми правят педикюр, ми масажират стъпалата — превзето обясни Канди. — Не знаеш ли, че всичките ти жизнени центрове се намират върху ходилата? Можеш да си излекуваш почти всяка болест само с масаж на ходилата. Четох страхотна статия за това във „Вог“.

— Канди, обичам те, но ако не млъкнеш, ще те убия. Миналата седмица поех четири нови дела, секретарката ми напусна, Ани избухна най-малко петнадесет пъти, а татко не е спрял да плаче вече месец. Опаковах багажа си, Бюла и Зои имаха разстройство и оплескаха цялата къща, и трябваше да чистя — но ти не си мръдна пръста, ако смея да добавя — главата ми ще се пръсне от болка, а днес се местим. Моля те не ми говори за педикюри и спри да ми лазиш по нервите.

— Държиш се грубо и наистина си зловна — в очите на Канди заблестяха сълзи. — В такива моменти мама ми липсва още повече.

Тъй като бе седнала на задната седалка на рейндж роувъра, Сабрина се обърна, за да я погледне, и въздъхна.

— Съжалявам. Просто съм уморена. На мен мама също ми липсва. А и се тревожа за всички вас. Ти слабееш непрекъснато, татко е потиснат, мама я няма, а Ани е сляпа. Като капак се местим в ново жилище. Вече не издържам.

— Искаш ли и на теб да запиша час за масаж? — предложи Канди, опитвайки се да помогне на сестра си. Но тринадесетте години, както и разликата в характерите усложняваха нещата, още повече в този ранен час, когато на всички още им се спеше.

Сабрина имаше чувството, че се е качила на въртележка, движеща се с бясна скорост, и всеки миг ще излети към забвението, разпиляна на милиони парчета. Беше поела повече товар, отколкото можеше да носи, но въпреки всичко трябваше да намери сили да се справи. Нямахше кой друг да го стори. Канди беше още дете, а изглежда, и баща ѝ се бе вдетинил. Ани също, макар и принудена от жестоките обстоятелства. Всички се бяха превърнали в бебета, а тя в тяхната майка. А никога не бе желала тази роля, нито ѝ бе по вкуса.

— Предпочитам да се заема с организацията по преместването — честно отвърна тя. Не бе свикнала да я гледат, нито пък самата тя да

си угажда. За Канди салоните за красота бяха част от работата ѝ и начин на живот през последните четири години. — Ще подреда къщата, за да можем утре да се нанесем.

— Мислиш ли, че татко ще бъде добре без нас? — с тревога попита Канди.

— Трябва да бъде. Няма друг избор. Много хора в неговото положение са оцелявали, а и той не може да живее с нас. До края на месеца вие с Ани можете да го посещавате и да се връщате в града. Ти няма да се върнеш на работа преди началото на септември, а и Ани ще тръгне тогава на училище. Имате възможност да пътувате и да го наглеждате, но аз съм на работа. През септември обаче ще остане сам и ще се наложи да свикне.

Канди кимна. И двете знаеха, че няма друг начин.

В осем без пет паркираха пред къщата на Източна осемдесет и четвърта улица, след като се отбиха да пийнат по чаша кафе в „Старбъкс“. След топлото и ароматно кафе и Сабрина, и Крис се почувстваха по-добре. Канди изпи двойно айскафе, което бе достатъчно да изостри нервите ѝ за цяла седмица, но тя заяви, че го обожавала. Докато работеше в града, изпиваше по четири на ден. Нищо чудно, че въобще не се хранеше. След толкова много кофеин и цигари естествено бе да няма никакъв апетит.

Когато пристигнаха, превозвачите вече бяха дошли и бързо се заеха с работа. До един часа камионът бе разтоварен и сестрите прекараха следобеда в разопаковане на кашони и сандъци. В шест часа навсякъде бяха пръснати чинии, книги, картини, дрехи. Наоколо бе пълен хаос, Сабрина се опитваше да подреди вещите си, а Крис ѝ помагаше. Канди бе излязла преди два часа за масажа, маникюра и педикюра си и каза, че ще се върне към седем. Сабрина се обади на баща им, за да му съобщи, че ще прекарат нощта в новата къща и ще се опитат да сложат мястото в ред. Той я успокои, че двамата с Ани са добре. Каза, че е приготвил вечеря, което означаваше, че е стоплил замразени яйчени рулца и консерва готова супа. Сабрина се усмихна. Звучеше по-бодро, отколкото през цялата седмица. Добави, че Ани му помогнала и подредила масата. Сякаш всички отново бяха деца. Засега това бе най-доброто, на което бяха способни.

Крис бе понесъл огромен кашон с игри към стаята най-горния етаж, когато двамата се срещнаха на стълбите. Тя слизаше надолу. Той

й изпрати въздушна целувка и отбеляза, че къщата е страхотна. Младата жена знаеше, че скоро наистина ще изглежда добре, но трябваше още доста да се потрудят. Предполагаше се, че официалното преместване ще е на следващата вечер. Тя смяташе да помоли Канди и Ани да изчакат още една седмица, преди да се нанесат, за да успеят двамата с Крис да подредят всичко. Ани нямаше се справи с всички кутии и кашони, разхвърляни наоколо и с разместените мебели. Едва ли щеше да съумее да се придвижва между тях. Когато дойде, всичко трябваше да е почистено и подредено по местата си, за да може да ходи необезпокоявана.

Канди се обади в седем и половина, за да я осведоми, че срещнала един приятел в гимнастическия салон. Искаше да знае дали Сабрина би имала нещо против, ако отиде да вечеря с него. Допълни, че не го била виждала от половин година. Дали Сабрина и Крис не биха искали да им донесе нещо за вечеря?

Сабрина й каза да не се безпокои за тях, добави, че ще поръча пица. Не възнамеряваше да се връща в Кънектикът тази вечер и предложи на Канди, ако има желание, да спи в къщата в града, в случай че успее да намери чаршафите си. Сабрина знаеше, че са „Пратези“^[1]. Нейните бяха от разпродажба в „Мейси“, но тя си ги харесваше. Канди заяви, че сигурно ще се прибере късно. Отивали в „Киприани“ в центъра, а след това навярно щели да продължат в някой нощен клуб. Напоследък Канди не бе излизала с приятели, а изминалите няколко седмици бяха доста тежки за нея. Не й се сърдеше, че иска малко да се поразсее, пък и без това нямаше голяма полза от нея. Дори предпочиташе да не се мотае из къщата и само да й пречи.

— Защо не я накара да се върне и да ни помогне? — изненадано попита Крис.

Смяташе, че Сабрина е прекалено мека и отстъпчива със сестрите си, които често се възползваха от добротата и готовността ѝ да прощава и да върши всичко сама.

— Наистина ли вярваш, че ще ни бъде от помощ? Най-много да си счупи някой нокът, след което ще прекара два часа на телефона. Предпочитам да оправя всичко сама.

— Тъкмо заради това тя не се е научила на нищо — скара ѝ се Крис. — Прекалено много си я отпуснала.

— Ето защо още не съм станала майка — отвърна Сабрина. — Нито искам да бъда. Сигурно ще съм лоша майка.

— Не, няма. Ще си страхотна дори. Както си страхотна и с нея. Просто трябва да си малко по-строга и по-взискателна. Те са големи жени. Защо трябва да се нагърбваш с цялата черна работа? Да не би тя да е принцесата от приказките, а ти — Пепеляшка, която търка пода на замъка? Ти също имаш правото да си принцеса. Остави я да потърка малко пода за разнообразие.

— Обичам те — усмихна му се Сабрина и го целуна. — Както и да е, предпочитам да сме само двамата.

Превозвачите си бяха отишли и те бяха сами. Чувстваха се спокойни. Половин час по-късно прекратиха работата, качиха се горе, застлаха леглото с чаршафи и се любиха. После дълго лежаха доволни и щастливи в прегръдките си. Беше свършено, както винаги.

Сабрина подремна малко, след това станаха и отново се заеха с разопаковането. За пръв път от месец Крис имаше чувството, че тя отново е изцяло негова, макар и само за час. А това му вдъхваше надеждата, че един ден животът им ще се върне в нормалния ритъм. Противно на волята си, не спираше да се пита кога най-после.

В Кънектикът баща ѝ бе приготвил вечеря на Ани. Тя не искаше да се оплаква, но замразените пролетни рулца бяха ужасни, само супата горе-долу ставаше за ядене. Той ѝ се извини за жалките си готварски умения, а Ани се засмя.

— Сигурно се предава по наследство, татко. Мен също не ме бива особено в кухнята.

След вечеря той ѝ подаде блокче „Дъв“, като първо я попита дали предпочита шоколад с ванилия, млечен или натурален. Тя си избра натурален шоколад с пълнеж от ванилов крем и тъкмо се наслаждаваше на прекрасния му кадифен вкус, когато на вратата се позвъни. Баща ѝ отиде да отвори, а Ани остана в кухнята. Чу женски глас да говори на баща ѝ, който отвърна: „Каква изненада“, но не им обърна внимание. Довърши десерта си и чак след това тръгна по посока на гласовете, за да разбере кой е дошъл. Баща ѝ стоеше отвън на моравата и разговаряше с жена, чийто глас Ани не познаваше. Доколкото можа да определи, принадлежеше на млада жена.

— Спомняш си Ани, нали? — попита баща ѝ непознатата, когато Ани приближи. — Сега вече е голяма жена.

— И сляпа — додаде Ани за драматизъм.

От седмици се държеше по този начин. Така изливаше гнева си. Сабрина няколко пъти ѝ бе изтъкнала внимателно, като на малко дете, че като се държи грубо с хората, никога няма да прогледне. Дотогава Ани никога не се бе държала така, нито пък бе проявявала злоба или ненавист.

— Да — гласът на баща ѝ стана сериозен. — Претърпя злополука заедно с майка си.

Ани все още нямаше представа на кого говореше.

— Кой е дошъл, татко? — попита тя и направи крачка към тях. Усети уханието на непознат парфюм. Миришеше на момини сълзи.

— Спомняш ли си Лесли Томпсън? Брат ѝ беше съученик на Тами.

— Не, не си я спомням — честно отвърна Ани.

— Здравей — обърна се младата жена към нея. — Брат ми Джак е връстник на Тами. Аз съм по-голямата му сестра. Двете със Сабрина бяхме приятелки — да бе, за около пет минути, помисли си Ани. Сега се сети коя е. Беше по-голяма от Тами и по-малка от Сабрина. В семейството ѝ всички бяха карьеристи и натегачи и майка ѝ не ги харесваше. Спомни си, че момичето бе хубавичка блондинка. Според Сабрина беше гадна кучка, тъй като се бе опитала да свали гаджето ѝ. Тогава Сабрина беше на седемнадесет, в последния клас на гимназията. Лесли беше на петнадесет и, както майка ѝ обичаше да се изразява, „напориста“. Сестра ѝ никога повече не я покани. — Току-що се преместих тук от Калифорния и чух за майка ти. Дойдох да изкажа съболезнованията си.

Ани усети някаква специфична нотка в гласа ѝ, но не успя да определи точно значението ѝ. Когато говореше на Ани, тонът ѝ се бе променил. Преди това, докато разговаряше с баща ѝ, беше топъл и игрив, а сега се вмъкваше раздражение, сякаш не ѝ бе приятно, че Ани е там. Понякога беше истинско проклятие, че бе станала толкова чувствителна. Внезапно долавяше нюанси, които никога досега не бе забелязвала. Все едно четеше мислите на хората, а това я караше да се чувства много странно.

— Лесли ни е донесла ябълков пай — топло рече баща ѝ. — Домашен. Ние тъкмо се канехме да хапнем десерт. Искаш ли да влезеш и да ни правиш компания? — Ани се намръщи, докато ги слушаше. Защо баща ѝ лъжеше? Нали си бяха изяли шоколадовите десерти. Предположи, че просто се опитва да бъде любезен.

— Не, благодаря. Трябва да се връщам. Само исках да ви поздравя и да ви изкажа съболезнованията си. Джак помоли да ви предам и неговите.

— Кога се връщаш в Калифорния? — попита Ани без някаква умисъл, но прозвуча така, сякаш ѝ се искаше да е по-скоро.

— Всъщност няма да се връщам. Ще остана при родителите си, докато си намеря апартамент в града. Живеех в Палм Спрингс и наскоро се разведох. Прекарах там десет години, но ми омръзна и реших да се върна — отвърна тя отново със закачлив тон.

— Аз също ще се местя в града — осведоми я Ани, макар че Лесли не я бе попитала. — Всъщност утре се местим — Канди, Сабрина и аз.

— Жалко — рече Лесли. Ани отново долови уханието на парфюма и заключи, че е прекалено сладниково. — Сигурно баща ви ще се чувства много самотен, когато си тръгнете.

— Да, вярно е — побърза да отговори той, а малко след това Лесли се сбогува и си тръгна. — Не се притеснявай да идваш винаги, когато пожелаеш, Лесли — извика след нея баща ѝ, след което Ани чу затръшването на врата на кола и ръмженето на двигателя.

— Защо я покани? — намръщено попита тя и извърна лице към него, въпреки че не можеше да го види. Улови ръката му, за да се върне в къщата. Испитваше леко раздразнение. — Да не се притеснява и да идва винаги, когато пожелае?

— А какво трябваше да кажа? Тя ни донесе ябълков пай. Не исках да бъда груб.

— И как така се е сетила да дойде? Не съм я виждала от последната година на Сабрина в гимназията — замисли се за кратко за това, когато влязоха в къщата и Ани го пусна. Вътре можеше да се оправя без чужда помощ. — Надушвам нещо гнило — всъщност надушваше единствено уханието на момини сълзи, при това доста натрапчиво.

— Не ставай глупава, Ани. Тя е едно мило момиче, с което се познавате от деца, чула е за майка ти.

— Именно. Не бъди наивен, татко.

— А ти не ставай параноична и не си въобразявай разни небивалици. Едно момиче на нейната възраст няма да се прехласне по мен. А и вече ти казах, че не смятам да излизам с жени. Обичам майка ти и винаги ще я обичам.

Ала въпреки уверенията му Ани се разтревожи. Искаше ѝ се да може да види тази Лесли и да прецени ситуацията. Отбеляза си наум да каже на Сабрина, когато се прибере. Никак не ѝ харесваше идеята разни жени да обсаждат баща ѝ. Най-малко пък такива като Лесли Томпсън, която едва ли се бе променила особено. Спомняше си буйната ѝ руса коса и определението на Сабрина, че е кучка. Тогава Ани беше на девет години. Но отлично знаеше, че най-голямата ѝ сестра беше бясна. Странно как подобни случки се запечатват в съзнанието. От тогава до днес тази Лесли си бе останала „кучка“ в представите на Ани, въпреки че обидната дума се отнасяше за държанието ѝ, когато е била на петнадесет години.

Ани подреди чиниите в миялната машина. Баща ѝ си отрязва парче от ябълковия пай и заяви, че бил великолепен, а в отговор Ани само изсумтя. След това и двамата се качиха горе. Ани бе развълнувана за новата къща и преместването на следващия ден. Тук беше прекалено тихо и се чувстваше изолирана. Щеше да бъде хубаво отново да живее в града, въпреки че движенията ѝ ще бъдат ограничени и нямаше да може да излиза сама. Все пак промяната щеше да я освежи.

Дълго остана да лежи в леглото. Слушаше музика и си мислеше за живота си във Флоренция. Рисуването, пътуванията до Сиена, посещенията ѝ в галерия „Уфици“, месеците ѝ с Чарли. Той все още ѝ липсваше и ѝ се искаше да му се обади само за едно „здрости“. Все още не можеше да се съвземе от шока, че толкова скоро се бе влюбил в друга жена и я бе изоставил. Но поне не му бе казала, че е сляпа, и не бе усетила съжалението му. Звънна на Сабрина, която ѝ каза, че подреждането върви добре, както и на Тами в Ел Ей, която си беше сама у дома в събота вечер. Тъкмо изкъпала Хуанита и сега се занимавала с прането. Мисълта, че никога повече няма да види лицата им или да надникне в очите им, изпълни Ани с безкрайна на тъга. Можеше да ги усети, да ги чуе, да ги докосне, но до края на живота си

щеше да ги помни такива, каквито бяха сега. В съзнанието ѝ те никога нямаше да остаряят, нито да се променят. Заспа, докато си мислеше за това и сънува как двамата с Чарли гледаха залеза във Флоренция, но когато се обърна, за да му каже, че го обича, той изчезна.

---

[1] Италианска фамилна фирма, производител на фина памучна конфекция от пет поколения в Ню Йорк — Б.пр. ↑

15.

В неделя Сабрина дойде сама, за да вземе Ани. Канди остана да си отспи, след като се прибра в четири сутринта. Както бе предположила Сабрина, след ресторанта сестра ѝ бе завела приятеля си в нощен клуб.

Крис отиде на бейзболен мач с приятели. Бяха прекарвали и първата нощ в новата къща заедно. Двамата споделиха една чудесна вечер, а огромното легло много им хареса. То беше истинска мечта — много по-удобно бе старото легло на Сабрина, което бе твърдо и доста по-тясно. Сабрина харесваше всичко в новия си дом, Крис също бе доволен. Двамата разполагаха със самостоятелен етаж и дори не чуха, когато Канди се прибра призори. Тя още спеше, когато Сабрина потегли сутринта към Кънектикът.

Завари Ани и баща им седнали край басейна в компанията на кучетата. Зои и Бюла се бяха сприятелили и предишния ден Канди бе оставила любимката си в къщата на баща си. Не искаше тя да се нарани или изгуби при преместването. Сабрина бе попитала баща си дали ще има нещо против кучетата да останат при него за известно време. Животните можеха да потичат на чист въздух, а и щяха да му правят компания. Сабрина, Ани и Канди щяха да бъдат заети с поддръждането и нямаше да могат да се грижат за тях. В момента Сабрина си имаше достатъчно главоболия, за да се тревожи и за кучетата. Баща ѝ я увери, че за него ще е удоволствие да се занимава с животните, и към обяд двете сестри потеглиха обратно за града.

Ани беше сериозна и мълчалива и Сабрина реши да не я закача. Напоследък често ѝ се случваше да се затваря в себе си. Налагаше се да се приспособи към много нови неща, а и тя поначало бе мечтателка и склонна към самовглъбяване. Винаги бе прекарвала дълги часове, унесена в мисли за изкуството си.

Бяха изминали половината разстояние до града, когато Ани най-после заговори.

— Спомняш ли си Лесли Томпсън? — изтърси, сякаш името току-що бе изскочило в съзнанието ѝ.

— Не. Защо? Коя е тя?

— Ти я мразеше. Брат ѝ беше съученик на Тами, а тя се опита да ти отмъкне някакво гадже.

— Така ли? Кога? — слисано попита Сабрина и Ани се засмя.

— Мисля, че когато беше в последния клас в гимназията. Аз бях на девет, но още си спомням, че я нарече кучка.

— Наистина ли? — засмя се Сабрина. — О, Господи! — стрелна косо сестра си, сетне извърна поглед отново към пътя. След фаталния Четвърти юли се притесняваше да шофира, особено на магистралата. Тами ѝ бе споделила, че и с нея е същото. — Спомних си я! Беше абсолютна кучка, но хубава, по един сладникав и долнопробен начин. А и доста хитра. А мама каза, че била „горещо парче“. Горещо парче, как ли пък не! Какво те накара да си спомниш за нея?

— Отби се вчера.

— Защо? Не съм я виждала от толкова години.

— Каза, че току-що се развела и напуснала Калифорния. Дойде да изкаже съболезнованията си за мама. Донесе пай на татко.

— Шегуваш ли се? — Сабрина сбърчи отвратено нос, после погледна отново сестра си. Искаше ѝ се Ани да не бе сляпа. Щяха да се разберат само с поглед. — По дяволите! Ето че се почва. Атаката. Но тя не е ли прекалено млада? Трябва да е около тридесет и две, най-много тридесет и три. Тогава беше на тринадесет. Сега напълно си спомних колко много я мразех на времето. Кучка. Жалко, че не можеш да ми опишеш как изглежда сега и как е гледала татко.

— Съдейки по гласа ѝ, ми се стори фалшива, беше се напръскала с евтин парфюм, при това обилно.

— Брр!

— Именно. Но е умна. Донесе пая в чиния, която той трябва да ѝ върне. Сигурно е разбрала, че има пари.

— Не може да сваля толкова по-възрастен от нея мъж. По дяволите, та той е почти два пъти по-голям от нея.

— Да, но има пари и сега е свободен.

— Явно не си губи времето — раздразнено промърмори Сабрина. Майка им бе мъртва само от месец. — Но може да е искрена и просто ни съчувства.

— Да съчувства на задните ми части! — безцеремонно отсече Ани и Сабрина се засмя.

— На моите също, но явно татко не мисли така. Бедничкият, сигурно няма представа какво ще го връхлети. Всяка самотна жена в радиус от сто и петдесет километра ще цъфне на прага му. Той не е толкова стар и изглежда добре, има пари и е сам. Идеаалнатааа мишена! — момичетата се тревожеха за него и искаха да го предпазят. Той беше толкова наивен и напълно неподготвен за това, което го очакваше.

— Опитах се да му го кажа, но той заяви, че съм параноична и си въобразявам.

— Вярвам на инстинктите ти. Как се държеше тя?

— Лигаво. Какво очакваш от една кучка? — двете отново избухнаха в смях.

Помълчаха известно време, сетне заговориха за други неща. Сабрина ѝ разказа какво е открила в къщата и я увери, че е много удобна. Двете съжаляваха, че Тами няма да живее с тях, но разбираха, че тя не може да напусне работата си. Щеше да е прекалено голяма жертва за нея.

Когато пристигнаха, Канди още спеше. Най-после се появи на горната площадка по копринени розови прашки и прозрачна тениска. Още не се бе разсънила и се прозяваше, но изглеждаше щастлива да ги види.

— Добре дошла у дома — поздрави тя Ани, която започна да опипва наоколо. За нея беше важно да се опита да открие как са разположени мебелите, за да може да ги избягва и да не се спъва в тях. След като обиколи внимателно дневната и кабинета, се качи на горния етаж. Озова се в стаята на Канди, вместо в своята, тутакси се препъна в куфара ѝ и едва не се плъосна на пода.

— По дяволите! — възкликна, докато се опитваше да си поеме дъх и разтриваше пиццала си. — Толкова си разхвърляна!

— Извинявай — Канди се втурна, за да премести куфара и да ѝ разчисти пътя. — Искаш ли да те заведа в стаята ти? — попита тя, опитвайки се да бъде полезна, но Ани мигом я сръза. Трудно ѝ беше да свикне отведнъж с новата къща, но след време щеше да ѝ бъде лесно да се ориентира в обстановката.

— Не, сама ще я намеря — сопна се тя и минута по-късно вече беше в стаята си, където Сабрина бе оставила куфара ѝ върху леглото. Знаеше, че Ани ще иска сама да си подреди багажа.

Надникна след пет минути, за да провери дали всичко е наред.

— Благодаря ти, че не си ми разопаковала багажа — тихо рече Ани.

За нея означаваше много да не се отнасят към нея като към безпомощно дете.

— Реших, че ще поискаш сама да си подредиш вещите, за да знаеш кое къде се намира. Викай, ако ти е нужна помощ.

— Няма — твърдо заяви Ани и запристъпва из стаята, като отваряше чекмеджета, шкафчетата и гардероба. Намери банята и подреди козметиката и тоалетните си принадлежности. С новата си къса прическа щеше да ѝ е много по-лесно да поддържа косата си.

Наближаваше обяд, когато Сабрина дойде отново да види как е. Канди също надникна. Сабрина реши, че това е сгоден случай да разкаже на Канди, че едно момиче, което бе познавала от гимназията, се е отбило у тях, за да свали баща им.

— Майтапиш ли се? — слиса се Канди, а Ани се изкиска и седна върху леглото. Чувстваше се уморена, но бе разопаковала всичко. Не беше донесла много багаж от Флоренция и това бяха всичките ѝ вещи в момента. — Колко е годишна?

— Тридесет и две, тридесет и три — отвърна Сабрина.

— Това е отвратително. Коя е тя?

— Една кучка — с наслада произнесе Ани и всички прихнаха.

— Какво каза татко? — заинтригувано попита Канди.

Беше забавно да си споделят по сестрински, особено след като бяха убедени, че нищо няма да излезе от цялата работа. Познаваха баща си.

— Настоя, че било невинно — отвърна Ани. — Той е такова дете. От нея вонеше на евтин парфюм.

— Каква гадост. Бих дала всичко, за да знам как изглежда.

— Аз също — тъжно рече Ани, а Сабрина хвърли предупредителен поглед към Канди. — Обзалагам се, че е руса и има силиконови цици — додаде, забравила, че същото описание пасваше идеално и на най-малката ѝ сестра. — О... извинявай... Нямах

предвид, че изглежда като теб... Исках да кажа, че сигурно е с вулгарна и долнопробна хубост.

Канди добродушно се засмя.

— Прощавам ти. Обзалагам се, че си права.

Когато вечерта Тами се обади, разказаха и на нея за евентуалната ухажорка на баща им, не пропуснаха да информират и Крис, който след мача намина да ги види с един приятел. Беше негов колега, адвокат от фирмата — привлекателен млад мъж, който едва не припадна, като видя Канди по шорти и оскъдно горнище. Изглеждаше смайващо красива, докато се разхождаше наоколо. Според Крис в посещението на Лесли нямало задни помисли и било съвсем невинно.

— О, изобщо не е! — пламенно възрази Сабрина. — Как можа да го кажеш? Защо една млада жена на нейната възраст ще носи пай на татко?

— Вероятно просто е добър човек. Само защото се е опитала в гимназията да ти отмъкне гаджето, не означава, че и сега е някаква хищница.

— Аз бях в последния клас, а тя на петнадесет и си беше кучка! И както ми изглежда, все същата си е.

— Ама и вие, момичета, сте опасна работа! — засмя се Крис.

Всички изглеждаха в чудесно настроение и се радваха на новата къща. На него също му харесваше.

— И ти май си същият наивник като татко — завъртя очи Сабрина.

Решиха да вечерят навън и избраха малък италиански ресторант наблизо. Отначало Ани не искаше, но те настояха. Това щеше да бъде първото ѝ отиване на ресторант след катастрофата. Сложи си тъмни очила и се вкопчи здраво в ръката на Канди. Чувстваше се доста притеснена, но след това призна, че е прекарала чудесно, а приятелят на Крис ѝ се сторил много приятен млад мъж.

— Как изглежда?

— Висок, хубав — отвърна Канди. — Афроамериканец. Има синьо-зелени очи, които излъчват доброта.

— Завършил е в Харвард — допълни Сабрина. — Но Мисля, че има приятелка, която в момента не е в града. Ако искаш, ще попитам Крис — той бе решил тази вечер да спи в своя апартамент, за да не ги притеснява. Искаше му се да остане, но не желаше да се натрапва на

Ани и Канди. Това бе единственото, което не харесваше в новото жилище на Сабрина. Боеше се да не досажда на сестрите ѝ, макар те да настояха, че това не е вярно и че много го обичат. При все това Крис се прибра в своя апартамент. Каза на Сабрина, че ще прекара нощта с нея във вторник, когато Канди и Ани шаха да се върнат в Кънектикът, за да бъдат с баща си. Сабрина възнамеряваше да остане през цялата седмица в града. — Ще разбере дали Филип си има приятелка — обеща тя.

— Не си прави труда — побърза да я разубеди Ани. В момента не се интересуваше от мъже и не беше сигурна, че изобщо някога отново ще се заинтересува. — Просто ми се стори мил. Питях се как изглежда. Мразя, когато не мога да свържа глас с лице — думите ѝ отново им напомниха за проблема ѝ. Нещастиято, което я бе сполетяло, бе огромно, но засега тя се справяше удивително добре. — Не смятам да излизам с мъже — твърдо заключи Ани.

— Не ставай глупава — скастри я Сабрина. — Разбира се, че ще излизаш. Ти си прекрасно момиче.

— Не, не съм. А и това няма значение. Кой ще пожелае да излезе със сляпа жена? Толкова е идиотско!

— Не е — тихо възрази Сабрина. — Ще е много по-идиотско, ако на твоята възраст се откажеш от живота. Та ти си само на двадесет и шест! Умна си, красива, талантива, добре образована, пътувала си доста, много си забавна и интересна. Всеки мъж ще бъде щастлив да е с теб, без значение дали си сляпа или не. Притежаваш достатъчно други качества, с които да компенсираш липсата на зрение. На един свестен мъж няма да му пука дали виждаш или не. А останалите да вървят по дяволите!

— Може и да си права — не особено убедено рече Ани.

Двете с д-р Стайнберг бяха говорили по този въпрос. Ани не можеше да си представи, че отново ще се среща с мъже, нито пък че някой би искал да бъде с нея в това ѝ състояние.

— Дай си малко време, Ани — нежно каза Сабрина. — Ти съвсем наскоро скъса с досегашния си приятел, изгубихме мама, пострада тежко при злополуката. Струпа ти се твърде много.

А кариерата ѝ, за която се бе готвила през целия си живот, бе излетяла през прозореца. И те го знаеха. Всичко това бе огромна промяна. Много по-голяма, отколкото се случваше на повечето хора

през целия им живот. А при нея всичко бе станало само за няколко мига.

Накрая момичетата се прибраха по стайте си. Докато Ани лежеше в леглото, клетъчният телефон върху нощното шкафче започна да звъни. За един безумен миг тя си помисли, че е Чарли, осъзнал, че обича само нея, и ѝ се обажда да съобщи, че е изоставил другото момиче и иска да се върне. Но ако наистина бе така, какво щеше да му каже? Почти бе решила да не отговаря, но накрая все пак се обади.

Телефонът ѝ показваше обаждания се, но тя не можеше да го види.

— Ало? — попита неуверено и се сепна, когато позна гласа на Сабрина, която ѝ се обаждаше от спалнята на горния етаж.

— Обаждам се да ти пожелаая лека нощ и да ти кажа, че те обичам — с прозявка рече тя. Мислеше за нея и реши да ѝ звънне, преди да заспи.

— Ти си луда, но аз също те обичам. За миг си помислих, че е Чарли. Доволна съм, че не е — едва ли беше истина, но Сабрина беше трогната, че Ани ѝ се доверява. Безкрайно ѝ беше мъчно, че се налага сестра ѝ да понесе и този удар. Просто не беше честно. — Новата къща ми харесва — щастливо продължи Ани, радостна, че има с кого да си поговори, тъй като се бе почувствала сама.

— На мен също — на Сабрина ѝ се искаше Крис да бе останал да прекара нощта с нея, но ѝ беше забавно отново да живее със сестрите си.

— С кого говориш? — Канди тъкмо бе надникнала в стаята.

— Със Сабрина — изкиска се Ани.

— Лека нощ! — извика Канди към коридора. — Защо не ми се обади? — пошегува се тя, сетне се наведе, за да целуне Ани. — Обичам те — промълви и грижливо я зави.

— Аз също те обичам. Обичам и двете ви — добави и в клетъчния телефон, за да може и Сабрина да я чуе. — Благодаря ви, че правите всичко това за мен.

— За нас е удоволствие — увери я Канди, Сабрина също потвърди.

— Лека нощ и сладки сънища — пожела ѝ тя и затвори, а Канди се върна в стаята си.

Ани дълго остана будна. Мислеше си, че въпреки случилото се тя е много щастлива. Без значение каква трагедия ги бе връхлетяла, всички те бяха много щастливи, че се имаха една друга. Бяха сестри и най-добри приятелки. Само това имаше значение и засега то й стигаше.

16.

Времето сякаш летеше със скоростта на светлината. Тами най-после намери нова звезда за шоуто си и в петък, в навечерието на уикенда за Деня на труда, отлетя за Ню Йорк. Сабрина я посрещна на летището. Канди и Ани прекараха цялата седмица в Кънектикът и съобщиха, че баща им вече е по-добре. Трудно беше да повярват, че майка им я нямаше от два месеца. Толкова много неща се случиха оттогава.

Както винаги, Тами носеше любимата си Хуанита, заспала в голямата ѝ ръчна чанта. Тя попита как са се устроили в новата къща и Сабрина заяви, че всички са очаровани от нея. Беше идеална. Единствената ѝ тревога беше, че не се виждаше толкова често с Крис. Той като че ли проявяваше прекалена деликатност и не искаше да се натрапва на сестрите.

— Ще свикне — успокои я Тами. — Нали е част от семейството. Предполагам, че ще дойде през този уикенд.

— Утре. Иска да ни остави една вечер насаме. Виждаш ли какво имам предвид? Той сякаш се отдръпва, когато всички сме заедно.

— Мисля, че просто се държи почтително. Двете сестри си бърбяха оживено през целия път до Кънектикът и пристигнаха там в десет и половина. Останалите седяха край басейна, а кучетата изпаднаха във възторг, щом видяха Хуанита. Сестрите ѝ и баща им бяха щастливи да видят Тами. Останаха до късно през нощта — както винаги, когато се събираха след дълга раздяла. Не се бяха виждали с Тами от близо шест седмици. Времето бе отлетяло незабележимо за всички.

Крис дойде на другата сутрин и прекараха приятен и забавен уикенд. Играха на скрабъл, на зарове, четеха неделните вестници. Но Ани не можеше да участва. По някое време Сабрина забеляза изражението на лицето ѝ и осъзна, че е време да приберат игрите. Ани настоя да продължат, но беше очевидно, че се измъчва. Разведриха

неловката атмосфера, като започнаха да подкачат баща си за Лесли Томпсън и появата ѝ с ябълковия пай.

— Вие, скъпи мои, сте много коравосърдечни — усмихна се баща им. — Бедното момиче наскоро е преживяло ужасен развод. Тъкмо се захванала със собствен бизнес, и копелето ѝ откъгнало парите.

— Ти откъде знаеш? — подозрително попита Ани. — Докато бях тук, тя не каза нищо подобно — освен ако не го бе споменала, преди тя да излезе. Но не ѝ се вярваше.

— Тя дойде да си вземе чинията, когато двете с Канди бяхте в града, за да се местите в къщата — поясни баща ѝ.

— Доста бързо действа — отбеляза Тами и стрелна с поглед Сабрина, но баща им не го забеляза. — И какво друго ти каза?

— Разказа ми, че животът ѝ никак не е бил лек. Била омъжена за този тип седем години. Загубила бизнеса си заради него. Имала дете, което починало от синдрома на внезапната детска смърт, единственото ѝ дете. След това си тръгнала и се върнала тук. Мисля, че нещастieto е станало миналата година. Съвсем наскоро излязло окончателното решение за развода. Навярно затова толкова ми съчувства заради майка ви. Знае какво е да загубиш любим човек. Бебето било само на пет месеца — тъкмо си започнал да го обичаш с цялото си сърце и то изведнъж си отива.

От думите му разбраха, че разговорът на баща им с тази Лесли Томпсън бе стигнал до доста дълбоки лични откровения.

— И колко дълго продължи прибирането на чинията? — попита Сабрина.

— Всъщност изпитах голяма жал към нея, докато ми разказваше тъжния си живот, и я поканих на обяд. Тя е много сладко дете. Ще остане при родителите си, докато си намери собствено жилище. Вие, момичета, трябва да ѝ дадете шанс.

— Да, ами... може би... — Сабрина ѝ съчувстваше заради загубата на детето, но спомените ѝ за тази жена не бяха никак приятни. Разбира се, трябваше да признае, че оттогава бяха изменили осемнадесет години, а с времето хората се променяха. — Наистина е жалко за бебето ѝ.

— Разплаква се всеки път, щом го спомене. Мисля, че го е преживяла твърде скоро — баща им придоби засрамен вид. — Трябва

да призная, че и аз плаках, когато говорих за майка ви.

— Изглежда е бил много весел обяд — измърмори под нос Тами, а Сабрина зърна тревога в очите ѝ. Малко след това баща им влезе в къщата и тя отбеляза, че той е прекалено наивен и ще бъде лесна плячка за всяка жена, която си е наумила да го спечели. Надяваше се случаят с Лесли да не е такъв.

— Съмнявам се. Тя е твърде млада. Пък и не е в неговия стил — успокои ги Сабрина, убедена в думите си.

— Човек никога не знае — цинично възрази Тами. — В Ел Ей гъмжи от подобни двойки — момичета на нейната възраст с мъже на неговата. Доста е разпространено, особено ако мъжът е богат.

— Той вероятно я възприема като дете. Аз не съм вече дете, но татко все още ме смята за такова. А тя е две години по-малка от мен — отбеляза Сабрина.

— Тъкмо това казвам и аз — предупреди я Тами.

— Не можем да го заключим — намеси се Ани. — Макар че може би би трябвало, докато помъдрее и се научи да се оправя в този хищнически свят. Навярно не е зле и той да тръгне на училище, където да го научат как да справя с лукави и хитри жени.

Всички се засмяха на идеята.

Останалата част от уикенда измина бързо. В понеделник сутринта тръгнаха по-рано, за да покажат къщата на Тами в града. Баща им изглеждаше тъжен, когато се сбогуваше с тях, а Канди и Ани му обещаха, че скоро ще дойдат да го навестят. Този път взеха и кучетата със себе си, тъй като вече се бяха устроили напълно. Джим унило рече, че и те ще му липсват.

— Може би не е зле да му купим куче — замислено промърмори Тами. — Ще се чувства много самотен в тази къща.

— Зная — кимна Сабрина. — Чувствам се виновна, че вземам Бюла, но на Крис също му липсва.

Толкова ми е мъчно за него — натъжи се Тами. — Наистина не е зле да му подарим едно куче. Ако татко има желание да се грижи за него. В това е проблемът, макар че кучето ще му прави компания.

Хуанита и Бюла спяха кротко на задната седалка. Тами пътуваше с Канди и Зои беше с тях, а Крис щеше да ги чака в къщата.

Тами хареса къщата от пръв поглед и ги похвали колко приятно са я подредили. Излъчваше щастлива и уютна атмосфера. Вещите на

Сабрина се вписваха чудесно в обстановката, а двете с Ани я бяха напълнили със зелени растения. Както им бе казала агентка по недвижими имоти, къщата сама по себе си бе приятно място за живеене, а декорът — очарователен. Когато Тами видя малката спалня срещу тази на Сабрина, направо се влюби в нея. Всичко беше в розово. Приличаше на кутия за бонбони и въпреки че беше малка, човек се чувстваше щастлив и спокоен там.

— Това е твоята стая и тя винаги ще те чака — Тами беше възхитена, а явно и Хуанита. Тя скочи на леглото, сви се на кълбо и тутакси заспа. Бюла търчеше нагоре-надолу по стълбите, а Зои лаеше гръмко, доволна, че всички са под един покрив. Ани не беше толкова очарована от постоянния лай пред стаята ѝ. Излезе, за да се скара на Зои, но кучето се омота в крака ѝ и Ани се спъна и падна по лице.

— Проклето животно! — изкрещя тя, но Зои приближи и започна виновно да я ближе по лицето. Въпреки гнева си Ани се усмихна, докато кучето продължаваше да лиже усилено носа ѝ. — Никой ли не ти е казал, че мразя кучета? Ако още веднъж ме спънеш, ще те изритам в градината.

— Да не си посмяла! — извика Канди от стаята си. — Тя просто се опитваше да те поздрави.

— Е, кажи ѝ да стои по-далеч от краката ми — докато го казваше, Бюла изтрополя покрай нея, забързана към горния етаж, за да открие господарката си. — О, Господи, това място е същинска лудница — въздъхна шумно Ани, докато се изправяше на крака. — Слава Богу, че аз нямам куче.

— Обичам това място! — възторжено възкликна Тами. — Искате ми се да можех да остана.

— Идвай винаги когато пожелаеш — покани я Сабрина. — Имаш собствена стая — естествено, Крис предпочиташе да са сами на етажа, за да може да се разхожда по боксерки. Но тя знаеше, че той не би имал нищо против Тами да остава за някой уикенд. Обичаше сестрите ѝ и твърдеше, че ги чувства като свои.

Вечеряха в кухнята, а след това Сабрина закара Тами до летището.

— Никак не ми се иска да тръгвам — Тами погледна тъжно сестра си. Прегърнаха за един дълъг миг, преди да се качи на самолета. И двете си спомниха думите на майка им, че най-големият подарък,

който им е дала, са самите те. Всяка една бе най-скъпоценния дар в живота на останалите.

— Обичам те, Тами — задавено промълви Сабрина.

— И аз те обичам — прошепна по-малката ѝ сестра, размаха лапичката на Хуанита, която подаваше глава от чантата ѝ, и се запъти към изхода за пътниците за Ел Ей.

Самолетът кацна на летището в Ел Ей в един часа през нощта местно време. Беше твърде късно, за да се обаждат на сестрите си. Когато включи клетъчния си телефон, Тами видя, че има съобщение от всяка от тях. Никога досега в живота си не се бе чувствала толкова далече от близките си, както тази нощ, докато прекрачваше прага на къщата си. Винаги бе обичала Лос Анджелис. Живееше тук още откакто бе завършила колежа. Но след като майка ѝ си бе отишла, а Ани бе ослепяла, тук се чувстваше много по-самотна. Докато лежеше в леглото, изпитваше вина, че е далеч от семейството си. Трябваше да е с тях и да ги подкрепя, но просто нямаше начин да го направи. Обичаше живота и работата си тук, държеше на кариерата си, но внезапно се почувства отдалечена от всички тях, все едно ги бе изоставила и предала.

Дори Хуанита изглеждаше неуютна. Беше се свила в долния край на леглото и тихичко скимтеше. Липсваха ѝ другите кучета.

— Престани, така още повече ме разстройваш — сгълча Тами, докато галеше копrienената ѝ главичка. Минаваше пет часът сутринта, когато младата жена най-после угаси лампите и се опита да заспи. Сънува сестрите си и къщата в Ню Йорк.

Когато на следващата сутрин тръгна за работа, се чувстваше уморена и отпаднала. Както обикновено, още щом прекрачи прага на офиса си, бурята я връхлетя. Тонтехниците имали проблем, директорите се оплакваша, актьорите капризничеха и заплашваха да напуснат. Един от най-големите им спонсори бе оттеглил финансовата си подкрепа. И шефът на телевизионната мрежа обвиняваше нея. За капак бременната им звезда бе подала съдебен иск, защото вместо да ѝ предложат друга възможност за работа — въпреки че лекарят ѝ бе забранил да работи, са я заменили с друга актриса.

— Я ми обяснете вашата логика! — заяви Тами, докато влизаше в офиса си, където я очакваше адвокатът на звездата, размахал заплашително писмо в ръка. — Тя ни заяви, че шест месеца не бива да става от леглото. И сега, какво, и нашата героиня в шоуто ли трябва да я последва? Тя не може да работи. Сама ни го каза. А сега ни съди? Мразя шибаните актьори и проклетата телевизия! — трябваше да се срещне с юристите, за да разбере доколко реални са заплахите за съдебно дело.

През целия ден ѝ вървеше наопаки. Добре дошли в прекрасния Холивуд, мърмореше си Тами, докато в девет вечерта напускаше студиото, за да се прибере вкъщи с Хуанита в чантата.

Сабрина ѝ се обади в колата, докато пътуваше към къщи. При нея минаваше полунощ.

— Добре ли мина денят ти?

— Кажи ми, че се шегуваш. Как мислиш са се чувствали в Хирошима през първия ден след атомната бомба? Вероятно също като мен. Между другото ни заплашват и със съд. Някои дни наистина мразя работата си.

— А други я обичат — напомни ѝ Сабрина.

— Да, предполагам — съгласи се Тами. — Липсват ми, момичета. Как беше при вас?

— Добре. Малко е напрегнато. Ани утре започва училище и е много притеснена. Мисля, че е изплашена. Разбираемо е — тревогата за сестра ѝ накара Тами да забрави за неприятностите в работата. — Най-вероятно се чувства както всяко дете, когато за пръв път тръгва на училище. Аз например винаги се страхувах, че няма да мога да намеря тоалетната. Но знаех, че сте там и всичко ще бъде наред — и двете се усмихнаха при спомена. Тами беше много срамежлива като дете и понякога все още ѝ се случваше да страда от това. По време на празненства и купони все още се държеше малко сковано и резервирано, освен ако не познаваше добре присъстващите. — Ще я придружиш ли?

— Тя няма да ми позволи. Настоява да вземе автобуса — Сабрина беше разтревожена. Само за два месеца се бе превърнала в квачка, закриляща пиленцата си.

— Ще може ли да се справи?

— Не знам. Досега не се е качвала на автобус.

— Може би трябва да изчака, докато не я научат в училище как да го прави. Щом иска да отиде сама, по-добре да вземе такси.

Светът беше много практичен и разумен, но Сабрина не се бе сетила.

— Идеята е страхотна. Ще ѝ кажа утре сутринта.

— Да не се стиска чак толкова. Може да си позволи едно такси — и двете се засмяха. Ани беше пословично пестелива — като художничка тя от години беше много икономична с парите. Със заплатите, които получаваха, сестрите ѝ не внимаваха чак толкова с разходите си.

— Ще ѝ предам какво си казала — усмихна се Сабрина.

Тами бе стигнала до дома си, но остана няколко минути в колата, за да си побъбри със Сабрина. Накрая каза, че трябва да върви. Наближаваше десет часът, а тя почти не бе хапнала нищо на закуска. Нямахше време. А и беше свикнала. За да има сили, през целия ден бе яла бонбони и шоколадови блокчета.

— Обади ми се утре, за да ми кажеш как е минало — помоли Тами.

Хуанита се изправи на седалката до нея, протегна се и се прозина. По обяд бе хапнала няколко резена тънко нарязано пуешко филе. Тами се грижеше за любимката си по-добре, отколкото за себе си.

— Ще ти се обадя — обеща Сабрина. — А ти си почини. Проблемите ти ще те очакват и утре. Не можеш да разрешиш всичко за един ден.

— Не, но се опитвам, а утре ще ме връхлетят нови. Всеки ден се случва по нещо — оплака се Тами, после двете се сбогуваха и прекъснаха връзката.

Оказа се, че е била права. Трудно можеше да повярва, че ще стане и по-зле, но тъкмо това се случи. Техниците по осветлението напуснаха. Всичко в телевизионната мрежа угасна. Това беше най-големият кошмар за всеки продуцент. За капак ѝ съобщиха, че бившата звезда е подала молба в съда. От пресата се обадиха за коментар.

— О, Господи, не е за вярване! — простена Тами, седнала зад бюрото си. Едва сдържаше сълзите си. — Това не може да е истина — оплака се тя на асистентката си. — Напомни ми защо изобщо някога съм искала да работя в телевизия и съм завършила специалност

телевизионна журналистика. Знам, че трябва да е имало някаква причина, но сега не мога да си я спомня.

Остана в офиса си до полунощ и не успя да говори със Сабрина. Получи четири съобщения от нея в службата и две на гласовата поща, в които се казваше, че всичко е наред, но така и не успя да ѝ се обади, а вече бе прекалено късно. В Ню Йорк беше три през нощта. Тами се питаше как ли бе минал първият ден на Ани в училището.

17.

Първият ден на Ани в училището за слепи „Паркър Скул“ беше истинска катастрофа. Поне първата част от деня. Тя бе харесала предложението на Тами, предадено ѝ от Сабрина, и бе взела такси до училището, което се намиреше в Уест Вилидж — доста приятен район, но далеч от квартала, в който живееха. Движението бе натоварено и тя пристигна със закъснение. Беше си взела белия бастун, настоявайки, че знае как да го използва. Твърдо отказа на Сабрина да я придружи, защото не била петгодишно дете. — Живях сама в Италия, макар че когато пристигнах, не знаех езика. Ще се оправя в Ню Йорк и без да виждам — високомерно заяви и позволи на най-голямата си сестра единствено да ѝ извика такси.

Ани даде адреса на шофьора, а сърцето на Сабрина се бе качило в гърлото, докато гледеше как колата се отдалечава. Устоя на желанието си да се обади на Ани по клетъчния телефон, за да ѝ напомни да внимава. Изведнъж се изплаши, че шофьорът може да я отвлече и да я изнасили, защото сестра ѝ беше млада, красива и сляпа. Имаше лошо предчувствие и стомахът ѝ се бе свил на топка от притеснение.

Сподели страховете си с Канди, която ѝ заяви, че не е в ред. Същата седмица тя най-после се бе върнала на работа и на следващия ден заминаваше за Милано, за да се снима за корицата на „Харпърс Базар“. Из цялата къща бяха разхвърляни дрехи, куфари и чанти. Докато излизаше, Ани се препъна в две от тях и Сабрина предупреди Канди да внимава и да не създава допълнителни препятствия за сестра си. Докато го казваше, самата тя се спъна в кучето на Канди.

— Това място е истинска лудница! — избухна Сабрина и се качи горе, за да се облече.

Закъсняваше за кантората, а същия следобед трябваше да бъде в съда, за да се опита да помири двете страни, въввлечени в доста неприятен развод, с който още от самото начало не ѝ се искаше да се

захваща. Но докато обличаше припряно полата си и нахлузваше обувките с високи токчета, мислите ѝ бяха заети единствено с Ани.

Както по-късно узна, сестра ѝ пристигнала благополучно в училището и платила на шофьора. Слязла, разгънала бастуна, както ѝ бяха показали, протегнала го, но тутакси се спънала и паднала върху необичайно високия тротоар. Охлузила коленете си дори през дънките, които се скъсали, и тя усетила бликналата кръв по краката. Доста злокобно начало.

Някакъв мъж, вероятно наставник в училището, се спуснал да ѝ помогне и я придружил до вратата. Завел я в кабинета си, почистил раните, сложил ѝ анкерпласт и лично я завел на горния етаж, където се провеждал урокът по ориентация. Но тя мигом се изгубила и попаднала на урок по сексуално обучение за напреднали ученици, където им показвали как да поставят презерватив върху банан. Докато слушала, Ани разбрала, че е сбъркала стаята. Попитали я дали си носи презервативи. Отговорът ѝ гласял, че не е знаела, че ще ѝ трябват още първия ден, но обещала утре да донесе. В класната стая избухнал смях, след което друг човек я завел до нейната класна стая. Но там установила, че групата ѝ е излязла за обичайната обиколка из училището. Така че отново се изгубила, а не знаела към кого да се обърне за помощ. По-късно призна на сестрите си, не могла да се сдържи и избухнала в сълзи. Някой я видял, че плаче, и я придружил до класа ѝ. Усещала, че дънките ѝ са изцапани с кръв, ръцете ѝ също били охлузени, а тя продължавала да рони сълзи. Налагало се да посети тоалетната, а нямала никаква представа къде може да е, дори не успяла да намери носна кърпичка, за да си избърше носа.

— И какво направи? — попита я Сабрина, докато изслушваше по-късно патилата ѝ. Едва се сдържаше да не се разплаче. Изпитваше желание да прегърне Ани и никога повече да не я пуска извън къщата.

— Използвах ръкава си — ухили се Ани. — Имам предвид за носа. По-късно щях да търся банята. Най-последно моята група ме намери.

— О, Господи, мразя това! — възкликна Сабрина и се размърда неспокойно на стола си.

— Аз също — кимна Ани, но вече се усмихваше.

На урока по ориентация им обясниха какво ги очаква през следващите шест месеца. Щели да се научат как да се оправят в

обществения транспорт, да живеят сами, да си изхвърлят боклука, да готвят, да познават времето, да четат и пишат на брайловата азбука, да кандидатстват за работа — от бюрото по труда щели да им намерят — да си купуват дрехи, сами да се обличат, да си вчесват косите и да си правят прически, ако желаят, да се грижат за домашните си любимци, да се обучат да живеят с куче водач. За обучението на куче водач имаше допълнителна програма, която би удължила престоя в училището с още два месеца, а и тренировките се провеждаха извън града. Имаше клас по сексуално възпитание за напреднали, както и още няколко класове, включително и по изобразително изкуство. Докато изброявах списъка, главата на Ани вече се бе замаяла. Комай единственото, което нямаше да може да прави след шест месеца обучение в „Паркър Скул“, беше да кара кола и да управлява самолет. Имаше дори класове по плуване, провеждани в басейн с олимпийски размери. Тя направо не можеше да повярва, смаяна от изброените възможности.

След ориентацията отидоха да обядват в бюфета, където им показаха как да си плащат сметката и как да си избират желаното ястие. Табелките били написани на брайлова азбука, затова всяка сутрин обучението им щеше да започва с час по брайлова азбука. Първия ден имаше помощник-учители, които им помогнаха да си изберат обяда и да отнесат табелите с храната до масите. Днешният обяд беше безплатен. Добре дошли в „Паркър Скул“. Ани си взе плодово мляко и пакетче чипс. Беше прекалено изнервена, за да яде. Пък и млякото беше гадно, с ананас.

— Боже, ама и тук си го бива! — обади се глас до нея.

— Завършил съм Йейл. Там беше доста по-лесно. Здравей. Добре ли си? — гласът прозвуча младежки и изнервено, както се чувстваше и тя.

— Предполагам, че да — предпазливо отвърна Ани.

— Какво те доведе тук?

— Проучване за книга — лекомислено заяви тя.

— О! — прозвуча разочаровано. — Аз съм сляп — внезапно тя съжали за казаното.

— Аз също — тихо си призна. — Казвам се Ани. А ти?

— Чувстваше се като дете, срещнало другарче на детската площадка, с което обменя впечатления от първия си ден в училище.

— Бакстър. Майка ми реши, че трябва да дойда тук. Сигурно ме мрази. А теб какво те доведе в това място?

— Катастрофа с автомобил през юли — имаше нещо интимно в мрака, в който живееха, все едно бяха в изповедалня. Беше по-лесно да си говорят, когато не виждаха лицата си.

— Аз пък претърпях злополука с мотоциклет през юни. Бях с един приятел. Преди това бях графичен дизайнер. Предполагам, че сега ще продавам моливи на улицата. Напоследък няма много работа за слепи дизайнери — изрече го полутъжно, полунасмешливо.

Тя го хареса, гласът му звучеше топло и приятелски.

— Аз съм... бях художничка. Същият проблем. Живеех във Флоренция.

— Там карат като пощурели. Нищо чудно, че си катастрофирала.

— Случи се тук, на Четвърти юли.

Не му каза за майка си. Би било прекалено въпреки предразполагащия към откровения споделен мрак. Беше невъзможно да го изрече. Може би по-нататък, ако наистина станат приятели. Все пак беше хубаво да има с кого да си говори още първия ден.

— Между другото, аз съм гей — внезапно изтърси той.

Тя се усмихна.

— Аз съм хетеросексуална. Гаджето ми ме изостави веднага след злополуката. Но не знае, че съм сляпа.

— Много гадна постъпка.

— Да, предполагам.

— На колко си години?

— На двадесет и шест.

— Аз съм на двадесет и три. Миналата година се дипломирах. Ти къде си учила?

— В Рисди — отвърна тя. Така наричаха съкратено училището по дизайн в Роуд Айланд. — След като се дипломирах, постъпих в школата за изящни изкуства в Париж, където взех магистърска степен. Оттогава уча изобразително изкуство във Флоренция. Обаче каква полза от цялото ни прекрасно образование — Рисди, Йейл, щом сме стигнали до това тук — да ни учат как да използваме микровълновата печка и четката за зъби. Тази сутрин, докато излизах от таксито, се плъоснах по очи върху тротоара — довери ми се тя и изведнъж случката ѝ се стори по-скоро комична, отколкото трагична. — След

това по погрешка се озовах в часа по сексуално възпитание, където ме попитаха дали си нося презервативи. Обещах им, че утре ще донеса няколко.

Разказът ѝ го разсмя.

— Сега с родителите си ли живееш? — попита с интерес младият мъж. — Аз от юни месец съм при майка си. Преди това живеях с приятеля си — додаде със сериозен глас. — Той загина при катастрофата. Моторът беше негов.

— Съжалявам — тихо промълви Ани. Каза го искрено, ала все още не можеше да му сподели за майка си.

— Една година ще живея със сестрите си, докато си стъпя на краката. Те наистина са много мили и добри.

— Мама също е добра, но се отнася с мен като с двегодишно хлапе.

— Предполагам, че сестрите ми се страхуват за мен — замислено рече Ани.

В този момент съобщиха, че е време да се връщат в класната стая. Разделиха ги на четири групи.

— Надявам се да сме в една група — прошепна Бакстър.

На нея също ѝ се искаше. Вече имаше приятел в училището. Слушаха внимателно, докато изреждаха имената на участниците в отделните групи и изпаднаха във възторг, когато чуха, че са в една и съща. Последваха останалите в класната стая и намериха местата си. Класът беше „Брайлова азбука 1011“.

— Не си спомням да съм посещавала този клас в колежа, а ти? — прошепна той и Ани изхихика като малко дете.

Той беше забавен, малко циничен, но умен и ѝ харесваше. Нямахме представа как изглежда — дали е висок или нисък, дебел или слаб, черен, бял или азиатец. Знаеше единствено, че го харесва, че и двамата са художници и ще ѝ бъде приятел.

Към края на деня и двамата бяха изтощени. Тя го попита иска ли да си поделят таксито, ако живее в нейната посока. Бакстър отвърна, че трябва да смени два автобуса, а след това да вземе метрото до Бруклин, където да се качи на трети автобус, за да стигне до дома си.

— И как се справяш сам? — попита го Ани с нотка на възхищение в гласа.

— Просто моля за помощ. Нужни ми бяха два часа, за да стигна до тук. Но ако се бях отказал, майка ми щеше да ме убие.

— Сестрите ми също — засмя се Ани.

— Мислиш ли да си вземеш куче? — попита Бакстър. — Мама смята, че аз трябва да си взема.

— Надявам се, че няма да ми се наложи. Мразя кучетата. Те лаят и миришат.

— Да, но са много полезни за такива като нас — практически изтъкна новият ѝ приятел. — Едно куче водач може да ми бъде добра компания, когато се отделя да живея сам. Не съм сигурен, че някой ще се заинтригува от един сляп гей. Навярно ще съм доста самотен — изрече го с тъга, която бе като ехо на собствените ѝ страхове.

— И аз си мислех същото — призна младата жена.

— Жалко, че не съм хетеросексуален — прошепна Бакстър.

— Да, наистина. Може пък да се излекуваш.

— От какво? — удиви се той.

— От това да си гей.

— Сериозно ли говориш? — май приятелството им щеше да свърши доста скоропостижно.

— Не — Ани избухна в смях.

— Харесвам те, Ани.

— И аз те харесвам, Бакстър.

И двамата бяха искрени. Приличаше на истинско чудо, че се бяха открили на една маса в бюфета. Двама слепи художници сред човешкото море. Училището се посещаваше от осемстотин възрастни. Имаше и класове за юноши, но възрастните бяха доста повече. Освен това „Паркър Скул“ се славеше като едно от най-добрите училища за слепи в света. Внезапно и двамата осъзнаха какъв огромен късмет имат, че са тук, а съвсем доскоро пребиваването им в училището им изглеждаше като наказание.

— Ще бъдем ли приятели? — попита я той, преди да се разделят.

Неговото пътуване щеше да бъде доста по-дълго от нейното. На Ани ѝ се струваше като цяла одисея.

— Сега и завинаги — обеща тя и двамата си стиснаха ръцете. — Пожелавам ти да стигнеш безпрепятствено у дома.

— Ти също. Опитай се да не паднеш този път по лице, докато се прибиращ. Ще излезе лошо име на училището. На идване може да ти

се прости, но на излизане се постарай да изглеждаш така, сякаш знаеш какво правиш — тя отново се засмя, а Бакстър ѝ махна за довиждане и изчезна.

В коридора имаше разпоредители, които помагаха на новите ученици да намерят изхода и ги придружаваха до съответните превозни средства. Ани обясни на един от тях, че иска да хване такси. Той я помоли да почака, докато ѝ спре някое, и я остави. Тя стоеше във фоайето и отново се почувства изгубена. В този момент някой я заговори. Беше спокоен, приятен мъжки глас.

— Госпожица Адамс?

— Да — Ани изведнъж се смути и придоби неуверен вид.

— Аз съм Брад Паркър. Искан да ви поздравя и да ви приветствам с добре дошла в нашето училище. Как мина първият ви ден? — не беше сигурна дали да му каже истината. Гласът му бе на зрял мъж, а не младежки като на Бакстър.

— Добре — неопределено отвърна младата жена.

— Чух, че сте имали малко произшествие. Ще трябва да се обадим в общината да направят нещо за този тротоар. Непрекъснато се случват подобни неща — думите му я накараха да не се срамува толкова от падането си, както когато се бе случило. Беше мило от негова страна, независимо дали бе истина или не. — Добре ли сте вече?

— Добре съм. Благодаря.

— Намерихте ли лесно класа си?

— Да — Ани се усмихна.

Не му каза, че бе попаднала на урок по правилно поставяне на презервативи. Все пак едва се бяха запознали.

— Разбрах, че владеете отлично италиански и сте живели във Флоренция — явно този мъж знаеше всичко за нея и това я изненада.

— Откъде знаете?

— Беше написано в молбата ви за постъпване, а аз чета всички молби. Заинтригувах се, защото съм прекарал доста време в Рим. Когато бях дете, дядо ми беше там американски посланик. През лятото често му ходехме на гости.

Ани се замисли за миг, сетне се реши да го попита. В крайна сметка той знаеше доста за нея, дори, че бе паднала сутринта.

— Вие сляп ли сте?

— Не, не съм. Но и двамата ми родители бяха. Построих училището в тяхна памет, с парите, които ми бяха завещани за целта. Те загинаха при самолетна катастрофа, докато бях в колежа.

— Това, което казвате, е изумително — Ани бе впечатлена, струваше ѝ се, че е мил и добър човек. Беше трогната, че е намерил време да поговори с нея, че си е дал труд да прочете подробно молбата ѝ и дори знаеше за падането ѝ. Беше отлично информиран, особено като се имаше предвид колко голямо бе училището, което ръководеше.

— Ние се разраснахме значително от създаването. Съществуваме само от шестнадесет години. Надявам се, че тук ще ви хареса. Ако има нещо, което мога да направя за вас, непременно ме уведомете.

— Благодаря ви — мило отвърна тя.

Не би се осмелила да го нарича Брад. Нямаше представа колко е годишен, но беше основател на училището и затова предположи, че не е много млад. Гласът му бе на зрял мъж, а не момчешки като на Бакстър. Не би си позволила да фамилиарничи с него, а и не искаше да изглежда невъзпитана.

Докато разговаряха, се появи распоредителят, за да я придружи до колата, която я чакаше отвън. След като поздрави несприлюдено Брад, а Ани му каза довиждане, распоредителят я поведе навън и ѝ помогна да се качи в таксито. Тя благодари и даде адреса си на шофьора.

Както бе обещала, обади се на Сабрина в кантората, за да ѝ каже, че вече е на път за вкъщи.

— Как мина? — тревожно попита сестра ѝ.

През целия ден бе на тръни от притеснение.

— Ами, добре — безгрижно заяви Ани, сетне се усмихна. — Е... дори много добре.

— О, радвам се да го чуя — усмихна се с облекчение Сабрина от другата страна на линията. — Чувствах се като майка, изпратила за пръв път детето си на лагер. През целия ден не можах да си намеря място от нерви. Страхувах се, че ще намразиш училището или някой ще се държи лошо с теб. Какъв беше първия ти урок?

— „Презервативи 101“ — отвърна Ани и прихна.

— Моля?

— Всъщност сбърках класната стая, а преди това паднах отвън на тротоара. Учихме брайлова азбука.

— По-добре да ми разкажеш всичко, когато се прибера у дома. Ще се върна след около час.

Ани бе излязла от училището малко след пет. Часовете започваха всяка сутрин в осем и свършваха в пет, пет дена в седмицата в продължение на шест месеца. Доста интензивен курс на обучение.

Когато Ани се прибра, Канди си стягаше багажа за Милано и куфарите ѝ все още бяха разпръснати из стаята. Заминаваше за три седмици, но след сутрешната лекция на Сабрина ги бе изнесла от преддверието, затова този път Ани не се спъна и не падна, като влезе. Но Канди забеляза коленете на дънките ѝ. Бяха скъсани и изцапани с кръв.

— Какво е станало с теб? — попита съчувствено.

— Какво имаш предвид?

— Коленете ти.

— О, паднах.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Как беше в училището?

— Не чак толкова зле — призна Ани, сетне ѝ се усмихна дяволито и заприлича на малко дете. — Всъщност може да се каже, че беше почти страхотно.

— Почти страхотно? — засмя се Канди. — Запозна ли се с някой мъж?

— Да. С един млад мъж от моя клас, който е графичен дизайнер. Учил е в Йейл и е гей. Както и е директора на училището, който по гласа ми се стори поне на сто години. Не съм отишла там, за да се запознавам с мъже.

— Това не означава, че не бива да се запознаваш с никого, докато си там.

— Така е.

Канди разбра, че сестра ѝ е доста впечатлена от училището, а и освен раните по коленете и скъсаните дънки нямаше други поражения. Явно първият ѝ ден бе минал задоволително.

Тами се обади на следващата сутрин, за да провери как се чувства, и се зарадва да чуе, че всичко е наред. Сабрина я попита дали нещата при нея са тръгнали по-гладко.

— Не съвсем. Сега трябва да се оправям с една съмнителна стачка. Както и с още около четиристотин други главоболия, но иначе съм добре — беше потисната, а и се тревожеше за Ани. Тъй като сестрите ѝ се радваха, че първият ден на Ани в „Паркър Скул“ бе минал сравнително добре, и Тами също се успокои.

Сабрина се надяваше, че това е добро предзнаменование за бъдещето и дори го отпразнуваха с бутилка шампанско.

18.

Седмицата на Тами се превръщаше в истински кошмар. Проблеми с актьорите, проблеми с ръководството на телевизионната мрежа, с профсъюзите и сценариите. Към края ѝ се чувстваше напълно съсипана. А и с всеки изминал ден все повече я измъчваше мисълта, че не е до сестрите си, за да им помогне да се справят с последиците от смъртта на майка им. Баща и се чувстваше ужасно, Канди бе заминала за три седмици в Европа и Сабрина бе поела всичко на плещите си. Тя сама се грижеше за Ани опитваше се да повдигне духа на баща им, доколкото ѝ бе възможно от разстояние, и в същото време бе затрупана с работа във фирмата. Не беше честно с всички тези отговорности едва ли ѝ оставаше много време за Крис. Той преспиваше при нея няколко дни в седмицата, но Сабрина ѝ бе споделила, че почти няма време да поговори с него. Цялото семейно бреме бе легнало на нейните плещи. А и дори да си беше вкъщи, Канди бе прекалено млада и незряла, за да ѝ бъде истинска помощ и отмяна. Макар да бе на двадесет и една, поведението ѝ бе по-скоро на дванадесетгодишно момиче.

Тами прекара един дълъг уикенд, потънала в размисли. Шоуто беше спряно заради стачката, а и вече се знаеше, че и през следващата седмица нямаше да има снимки. От профсъюзите бяха обявили, че могат да стачкуват цял месец. Телевизионната мрежа щеше да загуби цяло състояние. Но Тами не можеше да стори нищо. В момента размишляваше върху собствения си живот. Прекара дълги часове насаме с Хуанита, галейки я нежно, докато малкото кученце спеше в скута ѝ. Присъствието му я изпълваше с покой и към края на неделния ден тя вече знаеше какво трябва да направи. Решението беше трудно и същевременно я изпълваше със страх.

В понеделник сутринта младата жена си записа среща с главния изпълнителен продуцент на шоуто за късно следобед. На следващия ден щеше да се срещне и с директора на телевизионната мрежа. Искаше да говори и с двамата. Дължеше го на тях и на себе си.

Влезе със сериозно изражение в кабинета на главния продуцент. Той вдигна глава и се усмихна.

— Не бъди толкова потисната. Стачката няма да продължи вечно. За две седмици ще се споразумеем и ще продължим работата — явно бе изпълнен с оптимизъм, въпреки лошите слухове, които се носеха за съдбата на шоуто.

— Надявам се да си прав — рече тя и седна. Не знаеше откъде да започне.

— Между другото, съжалявам за загубата ти.

Това бе един от изразите, които Тами най-много мразеше. Хората сякаш винаги го изричаха механично и с това бързаха да приключат с неловката тема. Също като пожеланията на поздравителните картички: „Всичко най-хубаво“ и прочие любезности. Не беше просто загуба, а животът на майка ѝ. И зрението на сестра ѝ. И тъкмо заради това седеше сега в кабинета му. Ала вината не беше негова. Той беше добър човек и справедлив шеф. А и Тами обичаше шоуто. Толкова години му бе посветила, все едно беше нейно дете. Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя преглътна с усилие.

— Тами, какво има? Изглеждаш разстроена.

— Така е — честно отвърна тя, извади кърпичка от джоба си и попи очите си. — Не искам да го правя, но се налага.

— Не е нужно да правиш нищо, което не искаш — успокоително рече той.

Усещаше, че приближава криза и се опитваше да намали напрежението. Но вече бе късно.

— Дойдох, за да си подам оставката — промълви Тами, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Не мислиш ли, че е малко крайно, Тами? — меко я попита продуцентът. Всеки ден му се налагаше да се справя с някоя кризисна ситуация и се бе превърнал в експерт. Както и тя. Но сега повече отвсякога бе убедена, че мястото ѝ не е тук. Трябваше да се върне у дома. Откакто завърши колежа, Ел Ей бе неин дом, обичаше работата и къщата си. Но сестрите си обичаше повече. — Това е само една стачка.

— Не е заради стачката.

— Тогава заради какво го правиш? — говореше ѝ като на малко дете. За него тя бе просто поредната истерична жена, седнала на стола

срещу него, макар че изпитваше огромно уважение към личността ѝ. Подобни сцени не бяха типични за Тами.

— Както знаеш, майка ми загина през юли. При катастрофата сестра ми изгуби зрението си. Баща ми не е на себе си. Просто трябва да се върна у дома и да им помогна.

— Искаш ли да си вземеш дългосрочна отпуска, Тами? — обикновено не би го предложил, но не искаше да я загуби. Тя бе жизненоважна за шоуто.

— Бих могла, но няма да е честно спрямо теб. Искам да прекарам една година с близките си и затова реших да напусна. Обичам работата си, обичам всички тук. Ситуацията ме подлудява, но нямам друг избор, освен да бъда с тях. Семейството ми се нуждае от мен. Най-голямата ми сестра се опитва да се справи, но вече изнемогва. Най-малката е твърде незряла. А тази, която си изгуби зрението, се нуждае от помощта на всички ни. Затова трябва да напусна.

Изглеждаше напълно съсипана, когато го изрече. Това бе най-голямата жертва, която бе правила досега, но знаеше, че постъпва правилно. Да напусне шоуто, бе все едно да напусне дома си.

— Сигурна ли си? — мъжът изглеждаше шокиран, но с нищо не можеше да оспори аргументите ѝ. Очевидно сътрудничката му преминаваше през тежък момент от живота си. Изключително труден и болезнен, а той знаеше колко много бе привързана Тами към семейството си. Нещо, което напоследък се срещаше все по-рядко.

— Да, сигурна съм.

— Отказваш се от много неща.

— Зная. И никога няма да намеря работа, която да обичам толкова много. Но не мога да предам семейството си — изрече тя с почти трагична нотка в гласа. Но в сърцето си знаеше, че постъпва както трябва, и се чувстваше спокойна и пречистена. Откакто се бе върнала в Ел Ей, не бе имала и минута покой.

— В Ню Йорк няма стойностни шоуто, в които би могла да се изявиш.

— И това го зная. Но дори и да работя в някое скапано шоу, да съм с тях е нещо, което им дължа. Никога няма да си простя, ако в този момент не съм до близките си. В крайна сметка тук просто правя едно шоу. А те се борят с истинския живот. Сестра ми и баща ми се нуждаят от помощта ми.

— Постъпката ти е много благородна, Тами, но принасяш огромна жертва. Би могло да се отрази върху цялата ти кариера.

— А ако остана? Що за човек ще съм тогава? — очите ѝ се впиха в неговите. Погледът ѝ не трепна нито за миг.

Продуцентът бе смаян от силата и решимостта, които тази жена излъчваше.

— Кога искаш да напуснеш? — изглеждаше малко притеснен.

— Колкото е възможно по-скоро. Зависи от теб. Не мога да си тръгна просто така. Но ми се иска да се върна по-скоро у дома.

Той не се опита да я разубеждава, виждаше, че няма смисъл.

— Ако останеш още една седмица, бих могъл да уредя някой от помощник-продуцентите да поеме работата ти. Стачката вероятно няма да бъде прекратена скоро, така че разполагаме с известно време.

В техния бранш никой не оставаше да се мотае дълго на работното си място, след като е дал предупреждение за напускане. Всъщност обикновено охраната за броени минути го изпращаше до изхода. Но шефът ѝ никога не би постъпил така с нея. Тя бе подготвена да се подчини на решението му, дори ако ѝ кажеше да напусне до час. Нейното вече бе взето.

— Следващата седмица е добре. Съжалявам, наистина съжалявам — Тами отново се разплака.

— Аз съжалявам за теб — мило рече шефът ѝ, изправи се, заобиколи бюрото и я прегърна. — Надявам се всичко да се нареди и сестрата ти да се справи.

— Аз също — усмихна се през сълзи младата жена. — Благодаря ти. Благодаря ти, че прояви разбиране и беше толкова мил, а не ме изхвърли на секундата.

— Не бих могъл да постъпя така с теб.

— Нямаше да ти се разсърдя, ако го беше направил.

Той отново ѝ благодари и ѝ пожела всичко най-хубаво, докато я изпращаше от кабинета. Договориха се тя да напусне следващия петък. Оставаха ѝ още девет работни дни и след това с кариерата ѝ в телевизията на практика щеше да бъде приключено. Поне засега. Може би никога повече нямаше да успее да си намери прилична работа. Знаеше го, докато напускаше офиса на продуцента, но беше убедена, че няма друг избор.

Срещата ѝ с директора на телевизионната мрежа на другия ден не беше толкова емоционална. Отначало той се разгневи, после се примири. Смяташе, че постъпката ѝ е налудничава. Заяви ѝ, че захвърля с лека ръка блестяща кариера. Изтъкна още, че отказвайки се от работата си, която не бе просто работа, няма да върне зрението на сестра си.

Тами се съгласи с него, но на свой ред отбеляза, че присъствието ѝ ще помогне на близките ѝ да преживеят този труден момент. Директорът разбираше гледната ѝ точка, но самият той никога не би взел подобно решение. Тъкмо заради това бе директор на мрежата, а тя само продуцент. Но Тами знаеше, че личният му живот беше пълна бъркотия. Съпругата му го бе напуснала преди две години заради друг мъж, а двете му деца взимаха наркотици. Така че навярно от гледна точка на кариерата той беше прав, ала в личен план тя никога не би заменила живота си за неговия. Предпочиташе да провали кариерата си, отколкото да предаде сестрите си. А може би един ден ще се появи друга възможност, макар и в различна телевизионна мрежа. Засега ще трябва да се остави на съдбата. Тя щеше да постъпи както смяташе, че е правилно, а останалото щеше все някак да се нареди.

Благодари на директора за отделеното време и напусна кабинета му. Жребият бе хвърлен. Сега ѝ оставаше само да минат тези две седмици. Реши засега да не казва нищо на Сабрина и Ани. Допускаше, че те ще се опитат да я разубедят заради самата нея. Това бе подарък, който искаше да им направи, и изборът бе неин.

През следващите две седмици опакова багажа си. Реши да не дава къщата под наем. Засега можеше да си позволи да я остави празна и просто да я заключи. Винаги бе харчила разумно и бе заделила прилична сума. Можеше да живее една година в Ню Йорк, без да работи, макар че възнамеряваше да си потърси нещо. Човек никога не знае какво може да изскочи насреща му. С малко късмет след година може би щеше да се завърне. Затова нямаше да продава нищо, нито да прави никакви кардинални промени. Беше се отказала от работата си, но поне къщата ѝ оставаше.

Последният ден в офиса бе изпълнен с емоции. Когато си тръгна, всички плачеха, включително и тя. Вечерта се прибра у дома напълно изцедена и дълго лежа в мрака, с Хуанита, сгусена на гърдите ѝ. Багажът ѝ се побра в четири големи куфара. Оставяше доста вещи. В

девет часа сутринта в събота се качи на самолета за Ню Йорк, който се приземи на летище „Кенеди“ в пет и двадесет местно време. Малко преди седем Тами натисна входния звънец на къщата на Източна осемдесет и четвърта улица. Дори не знаеше дали са си у дома. Ако бяха в Кънектикът за почивните дни, щеше да прекара вечерта на хотел.

Няколко минути не се чу нищо, после входната врата се отвори и Сабрина се втренчи смаяно в Тами, която стоеше на прага със сериозно изражение, обградена от четири големи куфара, а главичката на Хуанита стърчеше от голямата ѝ ръчна чанта.

— Какво правиш тук? — изумено попита Сабрина. Изобщо не очакваше Тами да пристигне. Това бе и намерението на сестра ѝ. Решението не беше тяхно, а нейно.

— Мислех да ви изненадам — усмихна се Тами и задърпа единия от куфарите. Времето в Ню Йорк все още беше топло и приятно.

— И си понесла всичко това само за уикенда? — продължи да недоумява Сабрина, докато ѝ помагаше да внесе багажа вътре. Започваше да се чуди защо сестра ѝ се е появила толкова внезапно. Беше уловила нещо странно в погледа ѝ.

— Не — тихо отвърна Тами. — Не съм дошла само за уикенда.

— Какво искаш да кажеш? — Сабрина спря и разтревожено я погледна.

— Дойдох си у дома. Напуснах работа.

— Напуснала си... какво? Да не си полудяла? Ти обичаш работата си и печелиш повече пари и от самия Господ!

— Не знам колко печели Господ Бог — ухили ѝ се Тами. — Но в момента съм безработна, така че при всички случаи той печели повече от мен.

— Какво, по дяволите, си направила?

— Не мога да те изоставя — просто рече Тами. — Те са и мои сестри.

— О, ти си напълно откачена, но аз те обичам! — Сабрина я прегърна буйно. — Какво ще правиш тук? Не можеш просто да се мотаеш без работа из къщата.

— Все ще си намеря нещо. Може би в „Макдоналдс“ — усмихна се. — Розовата стая все още ли е моя?

— Цялата — Сабрина отстъпи, а в този момент на горната площадка се появи Ани със слушалки на главата. Слушаше лекция от „Паркър Скул“, но ги свали, като чу гласа на сестра си.

— Тами? Какво правиш тук?

— Нанасям се — засия насреща ѝ Тами.

— Наистина ли?

— Да. Защо само вие да се забавлявате? — докато го изричаше, обходи с поглед сестрите си и разбра, че е взела правилното решение. Изобщо не се съмняваше. И докато Сабрина ѝ помагаше да качи куфарите си по стълбата, Тами си помисли, че майка ѝ щеше да е доволна. Нещо повече — щеше да се гордее с нея.

След като влязоха в стаята, която щеше да бъде нейна в продължение на една година, Сабрина се извърна и я погледна. Сетне се усмихна с облекчение и прошепна:

— Благодаря ти, Тами.

Струваше си само за да види изражението на сестра си.

19.

Пристигането на Тами промени съществено всекидневието на дома. Имаше още един човек, който да поеме бремето на Сабрина, а тъкмо това бе и целта ѝ. От друга страна, стана по-шумно и оживено, въпреки че Канди отсъстваше. Но всички знаеха, че когато най-малката сестра се върне, лудницата ще бъде още по-голяма. В една сравнително малка къща щяха да съжителстват четири жени и три кучета. Крис заяви, че започва да се задушава от толкова много естроген, а това бе дори слабо казано. Навсякъде имаше пръснати дамски обувки, шапки, кожи, палта, сутиени и прашки. След една седмица, прекарана в новия си дом, Тами се оплака, че се е отказала от работата си, за да стане прислужница.

— Тази работа не е за мен — изпъшка тя една неделна сутрин, след като за трети път бе сменила кърпите в банята. Канди се бе върнала предишната вечер с купища дрехи за пране, макар че би могла да ги даде да ѝ ги изперат в хотела, където бе отседнала. Но тя оповести, че последния път в хотелската пералня ѝ съсипали дрехите и затова ги донесла у дома. И тъй като и майка им вече я нямаше, сестрите ѝ трябваше да се погрижат. А Тами бе станала отговорник по прането, тъй като не работеше.

— Обичам ви, момичета — обяви по-късно на закуска, докато Крис се опитваше да не им се пречка. Премината седмица Ани му бе лепнала прозвището „почетна сестра“, но на него не му се стори никак забавно, макар тя да смяташе, че му прави комплимент. Дори измърмори, че започва да се чувства като Дъстин Хофман в „Тутси“ или Робин Уилямс в „Мисис Дауфайър“. — Липсват ми две неща, за да съм напълно щастлива — продължи Тами. — Работа и прислужница — беше започнала да осъзнава, че ако не работи, ще трябва да поеме длъжностите главен готвач, прислужница, мияч на чинии или по-точно — да бъде момиче за всичко. Трябваше да се измъкне от тази въртележка и да започне работа. А те да си намерят някой да им върши

черната работа. Тя не се бе занимавала с домакинство в собствената си къща в Лос Анджелис. Защо трябваше да го прави тук?

— Чудесна идея — разсеяно промърмори Сабрина, докато подаваше неделния „Таймс“ на Крис.

Всички се бяха събрали край кухненската маса и си похапваха кифлички, кроасани с шоколад и понички с боровинково сладко. Крис вече бе излапал няколко. Канди не бе хапнала и трошичка. Всички го забелязаха, както и че по време на пътуването бе отслабнала с още няколко килограма. Но никой не го изрече на глас. Сабрина реши покъсно през деня да поговори с Тами за това.

— Виждам, че всички сте много впечатлени от предложението ми — с обидено изражение поде Тами, докато си взимаше още една кифличка. За разлика от Канди тя добре си хапваше. Сега нямаше какво друго да прави, освен да седи вкъщи, да яде и да изпира купища пране. Ако вървеше така, в най-скоро време щяха да повредят пералните машини на собственика. — Добре, не ми обръщайте внимание. Аз сама ще намеря прислужница — както и работа, макар че Бог знае каква ще е тя в Ню Йорк.

Следобед петимата отидоха на кино. По пътя Тами забеляза, че Ани вече си служи много по-добре с белия бастун за слепи. Само след три седмици в училището „Паркър Скул“ беше постигнала видим напредък. Много по-уверено се движеше из къщата, служеше си с микровълновата печка и бе научила няколко изкусни трика. Двамата с Бакстър се разбираха отлично в училище, а той често ѝ се обаждаше през почивните дни. Повече не бе срещала Брад Паркър. Той беше твърде важна персона, за да си бърби с нея.

Гледането на филм не бе сред любимите забавления на Ани, но тя отиде с тях, за да бъдат заедно. Можеше да следи действието, слушайки диалога, но заяви, че филмът е глупав. След прожекцията отидоха да хапнат пица, а Канди подкачи Крис за харема му.

— Нищо чудно да ме помислят за някой елитен сутеньор — оплака се приятелят на Сабрина.

Но четирите сестри не се отделяха една от друга. Сега, когато живееха заедно, той почти не оставаше насаме с любимата си. А преди Тами да дойде, тя бе ангажирана с всички грижи по Ани и много рядко преспиваше в апартамента му.

Беше неделя вечер и Крис се прибра в жилището си, след като прекара известно време в стаята на Сабрина. Когато и да се отбиеше човек в къщата, винаги имаше някой — в кухнята, в кабинета, в дневната, в игралната стая, в трапезарията. Твърде много хора живееха под един покрив. Крис не се оплакваше, но Тами предупреди Сабрина, че не бива да прекалява.

— Той все пак е мъж, Сабрина. Сигурно му е писнало постоянно да сме наоколо, когато му се иска да бъде насаме с теб. Защо не оставаш по-често в апартамента му?

— Когато съм там, ми липсват — смяташе, че това ще е само за една година, но според Тами, Крис не бе толкова убеден. Дори изтъкна, че той понякога се дразни, но Сабрина не бе съгласна.

— Ти го познаваш по-добре от мен — сви рамене Тами, — но ако бях на твоё място, не бих го притискала. Някой ден може да избухне.

На следващата сутрин Тами спази обещанието си и се обади в агенцията за наемане на домашна прислуга. Обясни от какво се нуждае и ѝ съобщи, че имат двама подходящи кандидати за работата. Една жена, която десет години работила в хотел и нямала нищо против да работи за няколко души. Обаче била свободна само два дни в седмицата, което не ги устройваше. Тами настояваше за човек, който да идва всеки ден. Имаше твърде много работа, след като те трите живееха постоянно в къщата, а понякога и Крис се присъединяваше към тях. Другата кандидатка била малко „по-необичайна“, както се изрази служителката от агенцията. Била японка, не говорела английски, но била много точна и работлива. Спестявала, за да може семейството ѝ да дойде от Япония. Имала отлични препоръки.

— И как ще се разбирам с нея, след като говори само японски?

— Тя знае какво да прави. Семейството, за което работи, има пет деца, все момчета. А това е много по-трудно, отколкото да чисти къща с четири жени и три кучета.

— Не съм толкова сигурна — отбеляза Тами, тъй като вече имаше опит.

Но прислужница, която не говори английски, беше все пак по-добре от нищо, а и неизмеримо по-добре, отколкото тя сама да върши цялата работа.

— Казва се Хироко Шибата. Искате ли да ви я изпратя днес следобед, за да се запознаете?

— Разбира се — съгласи се Тами. И без това нямаше какво друго да прави.

Госпожа Шибата се появи съвсем точно в уречения за интервюто час, облечена в кимоно. Както се оказа, тя не беше съвсем невежа по английски — знаеше около десет думи и постоянно ги повтаряше, къде на място, къде не чак толкова. На външен вид определено изглеждаше безукорно чиста и съвсем прилежно изу обувките си пред вратата, преди да влезе. Единственият факт, който от агенцията бяха пропуснали да споменат, а навярно не им е било позволено, беше, че жената изглеждаше около седемдесет и пет годишна и нямаше нито един зъб. Кланяше се на Тами всеки път, щом ѝ заговореше, което задължаваше и Тами да се кланя в отговор. Изглежда, нямаше нищо против кучетата, което си беше определен плюс. Няколко пъти каза: „Куче много сладко“. Засега поне. Със знаци и изговаряйки високо и бавно думите, от което едва ли имаше полза, и сочейки енергично часовника си, Тами успя да я убеди да си тръгне и да дойде отново на следващата сутрин, за да пробват какво ще се получи. Не беше сигурна дали жената ще се появи отново, но се зарадва, когато тя позвъни на вратата в уреченото време.

Госпожа Шибата прекрачи предната врата, свали си обувките, поклони се на всички, включително и на Канди — както винаги по прашки и прозрачна тениска, на Ани — която тъкмо тръгваше за училище, и на Сабрина — която се приготвяше за работа. Не пропусна и трите кучетата. Тами се притесни, че ще ѝ се завие свят от толкова поклони, но за нейна радост жената остана до шест часа и когато си тръгна, всичко беше в идеален ред. Спалното бельо бе сменено, а леглата оправени като в казарма, хладилникът блестеше безукорно чист, прането бе изпрано, а кърпите — чисти и прилежно сгънати. Жената дори бе нахранила кучетата. Единственият проблем беше, че ги нахрани с морски водорасли, останали от обяда ѝ, който тя си донесе, състоящ се от пикантна туршия, водорасли и сурова риба. Всичко миришеше ужасно, а водораслите се отразиха пагубно на кучетата, които след това повръщаха и получиха разстройство.

Тами прекара много повече време да чисти след тях, отколкото щеше да изгуби в почистване на къщата. Затова когато госпожа Шибата дойде на работа на следващия ден, Тами с ръце ѝ посочи купичките на кучетата, самите кучета, водораслите, всичко това

придружено с мимики и изражения достойни за кабуки^[1]. По този начин я молеше да не им дава повече водорасли. Госпожа Шибата се поклони най-малко шестнадесет пъти във всички посоки, показвайки на Тами, че е разбрала.

Предишната нощ Канди и приятелите ѝ, които се бяха отбили за малко, бяха разхвърляли къщата, така че жената имаше доста работа. Тами остана доволна и се обади в агенцията, за да им съобщи, че наема японката.

Госпожа Шибата пое грижата за чистенето и подреждането на къщата и Тами отново се почувства като свободна жена. Никога повече нямаше да ѝ се налага да пере кърпи или да хвърля боклука. Което бе огромно облекчение, още повече че никой друг в къщата не го правеше.

Проблем номер едно беше разрешен, но сега ѝ предстоеше да реше един друг, много по-важен, преди да тръгне да си търси работа. Двете със Сабрина смятаха, че трябва да предприемат нещо във връзка с хранителните навици на Канди, и същата вечер ѝ поставиха въпроса ребром. Времето бе идеално подбра, тъй като Крис беше на бейзбол мач с приятели, иначе щеше да се стресне от гневните викове на Канди, които сигурно се чуваха чак в Бруклин. По-големите ѝ сестри заявиха, че повече не ги е грижа какви са извиненията ѝ за постоянното ѝ отслабване. Имаше две възможности — или да постъпи в болница, или да започне да посещава психиатър.

— Вие сериозно ли говорите? Как може да сте такива злобарки? Изключително грубо и невъзпитано ваша страна е да правите такъв проблем от теглото ми. Мама никога не би го направила! Тя беше много по-добра вас двете!

— Истина е — кимна Тами. — Но ние сме тук, а нея я няма, а и ти няма да останеш дълго сред нас, ако не вземеш спешни мерки. Канди, ние те обичаме, а ти наистина можеш да се разболееш много сериозно. Изгубихме мама. Не искаме да изгубим и теб.

Те я обичаха, но бяха твърди. Канди затръшна вратата на стаята си, хвърли се на леглото и плака с часове, но сестрите ѝ останаха непоколебими. И двете знаеха, че тя има достатъчно пари, за да се изнесе и да се върне в своя апартамент, но Канди не го направи. Два дни не им говори, но явно доста бе размишлявала, защото накрая за всеобщо удивление заяви, че ще посещава психиатър. Добави, че няма

нищо нередно с храненето ѝ, те просто не я били виждали да яде, а иначе винаги се хранела здравословно и достатъчно. Може би за канарче или за хамстер, но не и за жена, висока метър и осемдесет на бос крак. Те я увериха, че не е нужно да надебелява, за да им угоди, и че не изпитват ревност заради слабата ѝ фигура.

Канди изтъкна заядливо, че Тами е напълняла, което беше истина, макар че изобщо не беше дори закръглена, но беше доста по-ниска от най-малката си сестра и дори да качеше един килограм, ѝ личеше, а откакто бе пристигнала в Ню Йорк, бе наддала с около два килограма и половина. Но сестрите се безпокояха най-вече, че хранителните проблеми на Канди излизаха от контрол.

Тами ѝ записа час при психиатър и я придружи на първия сеанс. Не влезе с нея, но преди това се бе обадила, за да разговаря с лекарката. Канди излезе бясна от кабинета, но все пак ѝ връчи списъка с необходимите покупки, които Тами незабавно набави. Поне сега я виждаха да се храни, а и бяха предприели нещо за решаването на проблема и не стояха със скръстени ръце. Нали затова бяха сестри. Очевидно не само Ани, но и Канди се нуждаеше от тяхната помощ и разбиране. Сега, когато живееха под един покрив, беше много по-лесно да се справят с неблагоприятията.

— Имала ли си някога чувството, че през това лято сме родили две големи деца? — попита един ден Сабрина, докато лежеше на дивана след дълъг и уморителен ден в кантората. Беше се явявала по три дела в съда.

— Да, определено — ухили се Тами. — Сега изпитвам много по-голямо уважение към мама. Не зная как се е справяла, когато бяхме деца.

Притесняваха се и за баща си, когото не бяха посещавали от няколко седмици. Бяха твърде заети вкъщи. С изключение на Тами, чието време беше заето най-вече да наставлява госпожа Шибата, която все повече се усъвършенстваше като актриса от кабуки, както и да води с колата Ани и Канди при психиатрите им. Тя започна да се чувства като майка от предградията с две капризни тийнейджърки, което ѝ напомни за номер три от списъка със задачи: намиране на работа. Не хранеше илюзии, че ще си намери работа като тази, която бе имала в Калифорния. Но се нуждаеше от друго занимание, а не само да

надзирава госпожа Шибата и да помага на сестрите си, иначе Канди щеше да се окаже права, че само си седи вкъщи и яде.

Имаше нужда от много повече в живота си. Канди и Сабрина работеха, Ани ходеше на училище. Тя беше единствената, която не вършеше нищо важно, освен да ги посреща вечерта, когато се приберат у дома. Чувстваше се като някоя съпруга и домакиня, загубила идентичността си.

Задача номер три ѝ отне много повече време от първата и втората. Беше средата на октомври, когато ѝ насрочиха няколко интервюта. Говори с неколцина продуценти на сапунени опери, но не ѝ хареса схемата им на работа. Бяха на много по-ниско ниво от шоуто, което бе напуснала. Накрая се срещна със създателите на едно шоу, за което бе чувала, но никога не бе гледала. То си беше едно откровено възмутително и долнопробно реалити шоу. Темата му бяха двойки с трудности във връзките си, които обаче най-често се биеха пред камерите. Не им беше позволено да се окоават с белезници, но за всичко останало имаха пълна свобода. След побоищата водещият разговаряше с психиатър, която се оказа екстравагантна жена, с доста свиреп вид. Шоуто се наричаше „Може ли тази връзка да бъде спасена? Това зависи изцяло от вас!“. Звучеше толкова отблъскващо, че против волята си Тами се заинтригува. В професионален план щеше да бъде голяма излагация да свърже името си с него, но рейтингът му беше много добър, а екипът му отчаяно се нуждаеше от продуцент. Този, с когото бяха започнали, току-що бе напуснал, за да води праймтайм шоу в известна телевизионна мрежа. Не можеха да повярват, че някой с препоръките и опита на Тами наистина е пожелал да разговаря с тях. Тя също не можеше.

Не каза на сестрите си, че смята да постъпи в шоуто. Знаеше, че ще са потресени не по-малко от нея. Но имаше чувството, че ще полудее от скука, докато седи по цял ден вкъщи и ги чака да се приберат. След пет седмици Ани се справяше забележително добре в „Паркър Скул“. Тами беше единствената, която нямаше цел в живота, въпреки че не съжеляваше за преместването си от Ел Ей в Ню Йорк, за да прекара една година с тях. Бе убедена, че всички те се нуждаят от това и съвместното съжителство им се отразява добре, след като преди три месеца и половина изгубиха майка си.

Тами отиде на срещата в четвъртък следобед. Вече им бе изпратила подробно описание на работата, която бе вършила в Ел Ей, а и те бяха проучили внимателно препоръките ѝ. Тя беше изключителен професионалист. Ако се съгласеше да работи с тях, надяваха се да им даде свежи идеи, които да поддържат интереса към шоуто. Рейтингът му бе почнал леко да спада, но все още бе удивително висок според Тами. Очевидно тематиката му привличаше доста зрители. Явно бе отражение на проблемите, с които се сблъскваха хората в своите взаимоотношения, като се започне от изневяра и импотентност до емоционално малтретиране или досадни тъщи и свекърви. Физическото насилие и деца с престъпни наклонности също бяха начело в списъка с проблеми, довели различните двойки в шоуто. Всичко това беше част от живота, и то онази част, която хората обикновено криеха за своите връзки и взаимоотношения. А публиката проявяваше жив интерес. Това поне показваха рейтингите на Нилсен^[2].

Тами отиде на срещата с известно притеснение. Започна се с изпълнителния продуцент в кабинета му. За нейна изненада той приличаше на нормално човешко същество. Имаше степен по психология от Колумбийския университет и предпочиташе шоуто да го излъчва се Ню Йорк, където се бе установил. Беше женен от тридесет години и имаше шест деца. Преди да постъпи на работа в телевизията, няколко години бе работил като семеен консултант. Първоначално бил в спортната редакция, но след това представил проекта си пред директорския съвет още в зората на реалити шоутата. За него това шоу бе като сбъдната мечта, каквото беше за Тами и нейното шоу. Но беше съвсем различно. И като повечето реалити шоута, то бе предназначено за публика с по-нисък стандарт на живот. Но някои от двойките дори на нея се струваха разумни и искрени. Наистина повечето от участниците бяха зле възпитани, което обаче явно се нравеше на зрителите.

Двамата проведоха интересен разговор и Тами го хареса. Помощник-продуцентът обаче беше надут грубиян, явно зле настроен към нея. Защищаваше територията си и очевидно искаше поста за себе си, но така и никой не му го бе предложил.

— И така, какво мислите? — попита Ървинг Соломон, изпълнителният продуцент, след като срещата приближи към края си.

— Мисля, че шоуто е интересно — отвърна тя, стараяйки се да бъде максимално честна.

Не каза, че ѝ харесва, което не би било истина. И в доста отношения не беше достатъчно интелектуално за нея. Никога не бе имала склонност да изследва човешките проблеми, поне не и на това долнопробно ниво. Но от друга страна, искаше да работи. А това бе най-доброто, което можеше да намери в момента. Ню Йорк не предлагаше особено голям избор на качествени програми.

— Мислили ли сте някога да внесете малко по-сериозна нотка? — замислено попита тя.

Не беше сигурна как би могла да го постигне, но идеята ѝ се струваше интересна.

— Нашата публика не желае да гледа сериозни програми. Имат си достатъчно неприятности в живота. Те искат да видят хора, които влизат в пряк двубой, устен, разбира се, не физически, по начина, по който биха желали да го направят с партньора си, ако се осмелят. Ние сме тяхното „второ аз“, притежаваме смелостта, която им липсва — това бе една възможна гледа точка, макар че Тами имаше различно мнение. Но в случая не я наемаха да преработи шоуто или да го подобри, а само да го задържи в ефир и да вдигне рейтинга му, ако може. — Между другото, какво ви доведе в Ню Йорк? Зарязали сте онова страхотно шоу — тя усети укорителна нотка в гласа му и поклати глава.

— Не съм го зарязала — поправи го. — Дадох предизвестие и напуснах. Това лято семейството ми бе сполетяно от трагедия и исках да бъда тук — обясни с кротко достойнство и той кимна.

— Съжалявам да го чуя. Сега нещата оправиха ли се? — в гласа му се прокрадна загриженост.

— Постепенно започват, но искам да съм тук, за да помагам на близките си.

— Имате ли време да работите в шоуто?

— Да — уверено отвърна младата жена и лицето му придоби облекчено изражение.

Тя беше изключителен професионалист и Соломон знаеше, че не би разговаряла с него, ако не проявява интерес. Искрено се надяваше да е така. Искаше да стане част от екипа му. Не бе интервюирал други кандидати и ѝ го каза. Даде ѝ няколко записа на шоуто и я помоли да

си помисли и пак да му се обади. Създателите на шоуто не искаха да провалят предаване, което вече бе постигнало успех, и той би желал тя да уважи мнението му.

— Ще ви се обадя след два дни — обеща Тами. Искаше да види записите на спокойствие.

Пътъом, докато си тръгваше, се запозна с психоложката, чийто външен вид я смая. Крецящ беше меко казано. Носеше очила с изкуствени диаманти и прилепнала по тялото рокля, от чието деколте надничаха пищни гърди. Приличаше на мадам в публичен дом, но създателят на шоуто твърдеше, че била любимка на публиката и участващите двойки. Казваше се Дезире Лафайет, което едва ли бе истинското ѝ име. На Тами ѝ заприлича на транссексуална^[3] и се чудеше дали наистина е така. В това шоу нищо не можеше да я изненада. Най-малко психолог от женски пол, бил някога мъж.

Щом се прибра, пусна първия видеозапис. Гледаше напрегнато, когато Ани се върна от училище. Те остана няколко минути в кабинета, заслушана в размяната на реплики, и върху лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Какво, по дяволите, е това?

— Едно шоу, от което се интересувам — отвърна сестра ѝ, приковала поглед в двойката на екрана. Те бяха направо неописуеми и се наричаха с всевъзможни епитети.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Съвсем не. За да се посмея малко, ако не за друго. Как мина в училище?

— Добре — никога не казваше „страхотно“, но поне не го наричаше „ужасно“. Сестрите ѝ подозираха, че всъщност ѝ харесва.

Тами погледна часовника си. Скоро трябваше да закара Ани при психиатърката и ѝ го напомни, за да хапне нещо, ако е гладна, преди да тръгнат.

— Аз съм на двадесет и шест, а не на две години. Мога да си взема такси, ако искаш да гледаш този боклук.

— Мога да го гледам и по-късно — Тами изключи видеото.

Вече бе взела решение. Беше отвратително, но, по дяволите, защо пък не? Дезире Лафайет беше прекалено абсурдна, за да се опише с думи. Но в шоу имаше нещо, донякъде първични и грозни страсти, обикновени човешки злощастия, ала зад ефектната показност

прозираше лъч надежда. Тъкмо това ѝ харесваше. В шоуто много рядко даваха съвет на двойките да се разделят, а Дезире им подхвърляше идеи как да подобрят връзките си, нищо, че бяха донякъде абсурдни, а участниците в шоуто — невероятно вулгарни. У тях нямаше нищо благородно и изтънчено.

— Трябва да си много отчаяна, за да приемеш такава работа — отбеляза Ани, когато излязоха.

— Мисля, че съм — призна Тами.

Замисли се върху това, докато чакаше в чакалнята на д-р Стайнберг.

Срещите на Ани с психиатърката ѝ се отразяваха добре. Като че ли започваше да приема ситуацията и не беше толкова гневна на целия свят. А и Тами вярваше, че присъствието на сестрите ѝ, които я обичаха повече от всичко, също ѝ помагаше. Същата вечер изгледа останалите записи на шоуто в стаята си. Някои бяха по-добри, други — ужасни. Вече имаше нюх за шоуто. Да работи в това шоу, щеше да изглежда странно на фона на досегашната ѝ работа и други програми, които бяха от много по-висока класа. Но в момента това бе единствената ѝ възможност. Беше се обадила на всичките си познати, но никой не се нуждаеше от продуцент, така че нямаше избор.

На следващата сутрин позвъни на Ървинг Соломон и му каза, че се интересува от работата. Той ѝ назова заплатата и Тами го уведоми, че агентът ѝ ще му се обади. Трябваше да се свърже и с адвоката си в Ел Ей. Щеше да се наложи доста да им обяснява защо иска да работи в екипа на това шоу. В последния ѝ договор имаше клауза „да не работи за конкуренцията“ в продължение на цяла година, но това шантаво шоу никога не би могло да бъде конкуренция на онова, което доскоро бе правила. В това отношение нямаше никакви неясноти. Предложената ѝ заплата бе доста висока, а работата бе съвсем почтена, независимо че по нейна преценка бе глуповата. А работата си е работа. Тя не беше от жените, които обичаха да бездействат, да прекарват живота си в пазаруване или обеди с приятелки. Пък и в Ню Йорк нямаше приятелки, а сестрите ѝ работеха. Тя също искаше да работи. Ървинг се надяваше, ако успеят да се споразумеят бързо с агента и адвоката ѝ, тя да започне работа следващата седмица. Тами го увери, че ще се постарее да накара агента си да ускори нещата.

На вечеря Тами оповести пред всички новата си работа и сестрите ѝ я изгледаха смаяно. Сабрина ѝ заяви, че е полудяла. Канди каза, че е гледала шоуто и ѝ се е сторило доста нецензурно.

— Сигурна ли си, че го искаш? — разтревожено попита Сабрина. — Дали няма по-късно да навреди на кариерата ти?

— Надявам се, че не — честно отвърна Тами. — Не мисля така. Може да прозвучи странно, но няма да ми навреди отново да опитам с реалити телевизия. Правила съм го преди години и не се отрази отрицателно върху кариерата ми. А и нямам намерение да оставам завинаги в тази програма.

Сабрина се почувства виновна заради жертвата, която Тами бе направила, идвайки тук — беше се отказала от любимата си работа и го бе сторила, за да ѝ помогне. Но и за да бъде с Ани, което всъщност бе най-важното. Изглежда, Тами не съжаляваше, че бе напуснала Ел Ей. Беше затворила една врата и повече не се бе обърнала назад. А сега отваряше нова. Щеше да бъде в компанията на гневни двойки и смахната психоложка с абсурдното име Дезире Лафайет. Мисълта ужаси Сабрина, но искрено развесели Тами.

---

[1] Традиционен японски театър със стилизирани мимики и песни, изпълняван само от мъже. — Б.пр. ↑

[2] Нилсен (1897–1980), специалист по пазарен маркетинг, преди началото на 60-те години система за оценка на зрителския интерес. — Б.пр. ↑

[3] Човек сменил пола си по оперативен път. — Б.пр. ↑

20.

След като Тами започна работа, животът в къщата на Източна осемдесет и четвърта улица сякаш стана още по-трескав и забързан. Сабрина бе заета през целия сезон — явно половината семейни двойки в Ню Йорк се развеждаха и търсеха услугите ѝ. След лятото, когато децата тръгнат на училище, хората се обаждаха на адвокатите си с думите: „Измъкни ме от този затвор!“, имайки предвид брака си. Обикновено правеха същото и по Коледа.

След като се върна от Европа, Канди всеки ден имаше снимки. Посещенията при психиатърката помогнаха донякъде да се реши проблемът ѝ с храненето. Тя никога не бе страдала от булимия, а по-скоро от анорексия, тъй като не се хранеше. Но сега беше по-добре и всекидневно следеше теглото си, а Сабрина се обаждаше на лекаря ѝ, за да го проверява. От лекарския кабинет нямаха право да ѝ съобщават теглото на Канди, но я информираха дали сестра ѝ е ходила да се тегли. А ако пропуснеше да отиде, Тами и Сабрина вдигаха скандал до Бога. Двете постоянно я държаха под око и Канди най-после бе наддала няколко килограма, макар че още беше много под нормата, ала слабата фигура бе в основата на професията ѝ. Плащаха ѝ цяло състояние, за да изглежда по този начин. Битката не беше никак лека, но я водеха упорито. В един разговор със Сабрина психиатърката на Канди нарече състоянието на най-малката ѝ сестра „модна анорексия“. Тя нямаше дълбоки психологически корени, свързани с детството или юношеството ѝ. Просто ѝ харесваше да бъде болезнено слаба, както и на милиони други жени, които четяха модни списания, а също и на хората, които ги издаваха. Това беше културен, визуален и финансов проблем, а не психичен, бе изтъкнала психиатърката, и смяташе, че разликата е много важна.

Но сестрите ѝ се страхуваха за здравето ѝ. Нямаха намерение да изгубят още един член от семейството, нищо че щеше да умре с великолепна фигура, богата и на корицата на „Вог“. Както Тами безцеремонно заявяваше: „Майната му на всичко това!“.

След два месеца Ани се чувстваше доста добре в „Паркър Скул“^[1], а двамата с Бакстър бяха станали добри приятели. Понякога излизаха заедно през уикендите, разговаряха за изкуство, за възможностите, които имаха, за нещата, които смятаха за важни, за творбите, които бяха виждали и на които се бяха наслаждавали. Тя му разказваше с часове за галерията „Уфици“ във Флоренция, но вместо да се изпълва с гняв, беше благодарна, че бе имала възможността да я види, преди да ослепее. Никога не говореше за Чарли, който се бе оказал огромно разочарование и тя още се чувстваше предадена от него. Но не чак толкова, колкото ако знаеше истината. Сестрите ѝ никога не ѝ казаха. На едно парти на Все светии Бакстър се бе запознал с един мъж, който му харесал. Отишъл на купона маскиран като сляп. Ани му заяви, че идеята му е била отвратителна. Но мъжът, с когото излизаше, явно бе свестен човек. Той обядва заедно с Ани и Бакстър и на Ани ѝ се стори, че е мил и чувствителен човек. Сега вече двамата с Бакстър прекарваха по-малко време заедно, но тя нямаше нищо против. Новият приятел на Бакстър беше на двадесет и девет години, млад дизайнер в голяма модна къща, посещавал „Парсънс“. Изглежда, че му беше все едно, че Бакстър е сляп, което бе доста окуражаващо за двамата с Ани и значително повиши самочувствието им. Ани все още се съмняваше, че някога ще излиза с мъж, и твърдеше, че изобщо не ѝ пука, но никой не ѝ вярваше. Беше научила много полезни неща в училище.

Сабрина ѝ възложи задачата да храни кучетата. Госпожа Шибата бе помолена да не го прави. Винаги им даваше неща, които ги разболяваха. Веднъж нахрани Бюла с котешка храна и тя прекара цяла седмица при ветеринаря, което им струва цяло състояние. При все това от време на време госпожа Шибата се изхитряваше да добави по някое водорасло в паничките. Ани беше вкъщи най-много от останалите, прибираше се по-рано от училище, отколкото те от работа, и затова Сабрина ѝ повери тази отговорност.

Ани побесня.

— Не мога. Отлично знаеш колко мразя кучета!

— Не ме е грижа. Нашите трябва да се хранят, а никой друг няма време. Ти нямаш никаква работа след училище, освен да ходиш при психиатърката си два пъти седмично. А госпожа Шибата винаги ги разболява и сметките за ветеринаря ще ни разорят. Всъщност ти не

мразиш нашите кучета. От своя страна, те те обичат, така че ще ги храниш.

През първата седмица Ани бесня и категорично отказа да го прави. В къщата се разрази истинска битка между сестрите. Но накрая тя се научи как да ползва електрическата отварачка, да отмерва храната и да я сипва в купичките им, различни по размер за всяко куче. Щом се прибереше от училище, макар и неохотно, се заемаше със задължението си — поднасяше дори нарязаните на тънки ивици лакомства за Хуанита, която беше много придирчива и виреше нос пред обикновената кучешка храна. Веднъж им свари ориз, когато кучетата получиха разстройство заради водораслите, смесени с пикантната японска туршия, донесена пак от госпожа Шибата и умирисала цялата къща. Тами я наричаше „хилядолетната туршия“, защото вонеше, сякаш бе престояла години, и едва не отрови животните.

— Не е моя работа да храня вашите кучета — цупеше се Ани. — Аз дори нямам куче, защо трябва да го правя.

— Защото аз ти казвам — скастри я накрая Сабрина и Тами я укори, че е била прекалено груба.

— Тъкмо това е целта — призна Сабрина. — Не може да се отнасяме с нея като с инвалид. Мисля, че тя трябва да поеме и други задължения — когато бе възможно, Сабрина ѝ поверяваше изпращането на кореспонденцията, караше я да прибере дрехите от химическото чистене, което се намираще малко по-надолу по улицата, тъй като, за разлика от останалите, тя се прибираще у дома, преди да го затворят.

— На какво ви приличам? На момче за всичко? Кога е умряла последната ви слугиня? — бунтуваше се Ани.

Това бе неспирна битка между нея и Сабрина, която постоянно ѝ възлагаше задачи, като например да отиде до магазина за домашни потреби и да ѝ купи нов сешоар, когато нейният се развали. Целта ѝ бе да направи Ани независима и това бе най-добрият начин да го стори, въпреки че понякога ѝ се струваше, че се държи жестоко. Веднъж ѝ се скара, когато Ани разсипа кучешка храна в килера, и ѝ нареди веднага да почисти, преди из цялата къща да плъзнат плъхове или мишки. Ани се разплака и два дни не говори със Сабрина, но с всеки изминал ден ставаше все по-независима и способна да се грижи за себе си.

Тами трябваше да признае, че тактиката дава резултат, макар че се налагаше да бъдат твърди. Доста често Канди, която не разбираше намеренията на Сабрина, заставаше на страната на Ани и наричаше най-голямата си сестра кучка, докато Тами се опитваше да помири двата враждуващи лагера. Но Ани постепенно се превръщаше в независима жена, въпреки че бе сляпа. Вече не се боеше да излиза сама навън. Сляпа или не, супермаркетът, аптеката и магазинът за домашни потреби повече не я плашеха.

Най-големият ѝ проблем си оставаше липсата на социален живот. Тя нямаше приятели в Ню Йорк и се срамуваше да излиза. И преди беше най-затворената и стеснителната от сестрите си, прекарваше дълги часове сама в рисуване, скициране и размисли. Загубата на зрението ѝ я бе изолирала още повече. Излизаше единствено със сестрите си, и то след като дълго я бяха увещавали. А и беше трудно за Ани да си намери подходяща среда. Животът на Канди представляваше бясна въртележка сред фотографи, модели, редактори и хора от света на модата, повечето от които Сабрина и Тами смятаха за неподходящи за нея, ала тъй като работеха заедно, бе неизбежно да се движи именно в тяхната среда.

Сабрина работеше до късно, искаше и се да прекарва повече време с Крис, а и през седмицата бяха прекалено уморени, за да излизат често. А новата работа на Тами бе не по-малко напрегната от тази в Лос Анджелис — и тук постоянно се налагаше да се справя с кризисни ситуации. Така че Ани нямаше с кого да излиза и си стоеше вкъщи. За нея бе събитие да отиде заедно с тях на вечеря веднъж седмично. Всички виждаха, че това не е достатъчно, но не знаеха как да разрешат проблема. А и Ани твърдеше, че обича да си стои у дома. Беше започнала да чете с брайлова азбука и прекарваше часове със слушалки на глава, заслушана в музиката и унесена в мечти. Ала това не беше пълноценен живот за една двадесет и шест годишна жена. Трябваше да се среща с хора, да ходи по купони, да се развлича, да има приятелки и мъж в живота ѝ, ала това отсъстваше и сестрите ѝ се бояха, че винаги ще е така. Тя не го казваше на глас, но чувстваше същото. Животът ѝ бе свършил, както този на баща им, който през повечето време стоеше затворен в къщата си в Кънектикът и плачеше за съпругата си.

Сабрина и Тами се безпокояха за двамата и искаха да направят нещо, но все нямаха време.

Животът на Тами стана истинска лудница. Както се оказа, Ървинг Соломон възнамеряваше да прехвърли изцяло шоуто на нея и да я остави сама да се справя с всичко. Самият той прекарваше половината седмица във Флорида и играеше голф с приятели. Беше уморен и искаше да се пенсионира по-рано, но шоуто бе като дойна крава за него. Винаги когато Тами се опитваше да обсъдят някой проблем заедно, той я изтикваше от кабинета си, заявявайки, че и сама може да вземе решение. Изцяло ѝ се доверявал.

— По дяволите, какво очакват от мен да направя? — оплака се тя на помощник-продуцента. — Водя шоу, в което участниците се бият пред телевизионния екран и това се излъчва в най-гледаното време. Следят единствено рейтингите и не се интересуват от нищо друго.

Хрумна ѝ идеята „двойките“ да са поне прилично облечени и асистентката ѝ се обади в „Барнис“^[2], за да провери дали могат да им дадат дрехи под наем за шоуто. Оттам откликнаха с ентузиазъм.

— Поне няма да се налага да гледаме татуировките им — отдъхна си Тами. Опитваше се да модернизира шоуто и да му придаде малко стил, но това беше доста рисковано и тя го знаеше.

— Не се опитвай да оправяш нещо, което не е счупено — предупреди я помощник-продуцентът, но Тами следваше инстинктите си. Смяташе, че хората ще проявят по-голям интерес и ще се идентифицират повече с участниците, ако те не приличат толкова на скитници, а имат вид на хора от средната класа. Джери Спрингер^[3] бе най-добрият в този бизнес, но Тами искаше да си извоюват малка собствена ниша.

Нае две отлични фризьорки от популярни сапунени опери да се погрижат за косите на жените, както и да се опитат да придадат малко по-изискан вид на Дезире Лафайет. Дезире побесня и на Тами никак не ѝ се понравиха погледите, които ѝ мятеше, но публиката хареса резултатите. Тами успя да напъха щатната психоложка на шоуто в елегантни бежови костюми, носещи марката на известни дизайнери, и семпли копринени рокли, от чиито деколтета пищните ѝ гърди не преливаха до коленете. Внезапно Дезире заприлича на самоуверена адвокатка, а не на мъж, облечен в женски дрехи.

Само три седмици след промените Тами бе уведомена, че имат двама нови спонсори — производител на препарат за миене на чинии и компания за памперси. В същото време рейтингите се повишиха.

Разбира се, проблемите с двойките си оставаха, а те не бяха малко. Един съпруг заплаши с пистолет водещия, който го бе нарекъл „скапан измамник“. Набеденият участник бесня през останалата част на шоуто и се нахвърли върху водещия, притискайки го към стената с опрян в корема пистолет, веднага щом излязоха от ефир. Никой нямаше представа как мъжът се бе промъкнал въоръжен през охраната, но се случи така, че Тами влезе тъкмо в този момент и го видя.

— Съгласна съм с теб, Джеф — спокойно рече тя. — Този тип е гадняр. На мен също не ми харесва, но не си струва да влизаш в затвора заради него. Освен това на всички стана ясно, че жена ти още те обича. Защо да съсипваш всичко? Дезире смята, че двамата можете да изгладите недоразуменията — Тами се стараше да прозвучи убедително и разумно, дори съчувствено, да успокои потенциалния убиец и така да спечели малко време, докато се появи охраната, преди откаченият да е застрелял и нея.

— Наистина ли? — укроти се за малко мъжът, но след миг отново кипна. — Ти само така си говориш. Всички тук се подигравате с нас.

— Не съм съгласна. Публиката ви харесва, а рейтингът ни е най-висок за цялата седмица.

Съпругата плачеше някъде отзад, защото бе разбрала, че благоверният ѝ бе преспал не само с най-добрата ѝ приятелка, но също и със сестра ѝ, което бе новост за нея. Можеше ли този брак да бъде спасен? Едва ли. От своя страна, за да му го върне, съпругата бе спала с девера си и с всички съседни. Ако питаша Тами, мястото на цялата тази паплач бе в затвора, където Джеф вече бе пребивавал два пъти за побой. И какво изобщо правеха тези хора в шоуто? А защо тя го продуцираше? Ето кой бе истинският въпрос. Отне им двадесет минути, за да го успокоят. След това полицаите пристигнаха и го оковаха в белезници.

На следващия ден историята се радваше на значително внимание на страниците на „Ню Йорк Пост“, което вдигна рейтингите още повече. За Тами нямаше две мнения. Това бе дълнопробно шоу, разчитащо на най-низките инстинкти на зрителите. Те си навираха

носовете в хорските взаимоотношения и спални и това, което виждаха, им доставяше наслада. А на Тами ѝ се повдигаше.

— Е, това се казва шоу — сподели тя с асистентката си, когато се върна пребледняла в офиса и седна зад бюрото. — Кой, по дяволите, е решил да снима тези хора и откъде ги е подбрал? С препоръките на комисията по условни присъди в затвора в Атика^[4]? Не мислиш ли, че трябва да ги пресеем малко по-внимателно, преди да ги излъчим на живо в шоуто, където им даваме възможност да беснеят на воля?

Тя постави въпроса на следващата среща на продукцията, а помощник-продуцентът изпадна в пространни извинения. Всъщност вече веднъж било стреляно по водещия, след което му увеличили заплатата и сега постът му се числял към категорията на рискованите.

— Какво правя аз тук? — запита се тя и напусна срещата под зоркия поглед на Дезире.

Психоложката бе заявила, че харесва новия си гардероб, но дали Тами не можела да помоли Оскар де ла Рента^[5], да създаде колекция специално за нея? Обожавала дрехите му. Само преди месец подбираше гардероба си от разпродажби, а сега искаше Оскар де ла Рента да ѝ бъде личен дизайнер. Всички бяха полудели.

— Ще се опитам, Дез, но се боя, че Оскар де ла Рента може да не е сред феновете на това шоу — особено след като участниците ги извеждаха с белезници след всяко излъчване. Предишния ден имаше друг, не толкова драматичен инцидент, когато една разгневена съпруга цапардоса половинката си в ефир и счупи носа му. Всичко бе опръскано с кръв. Публиката в студиото изпадна в луд възторг. — Днешната ти рокля много ми хареса.

— На мен също — с доволен вид отвърна психоложката. — Вчера също ми хареса. Но онзи идиот я изцапа с кръвта си. А аз само му бях споменала преди шоуто, че се чудя дали съпругата му не е обратна. Изобщо не очаквах той да ѝ го изтърси в ефир. Вярно, тя ми призна, че наистина е, но не искала той да знае. И какво се получава, той ѝ го казва, а тя му счупи носа. Кой можеше да го очаква — Дезире изглеждаше искрено потресена. — Надявам се, че ще успеят да почистят кръвта от роклята — току-що бе добавила клауза към договора си, че ще ѝ бъде позволено да задържи дрехите, които облича за шоуто. Нищо чудно, че искаше Оскар да ѝ шие тоалетите. Тами също не би имала нищо против. Вместо това, през по-голяма част от

времето работното ѝ облекло се състоеше от пуловери, дънки и маратонки „Найк“. Дрехите ѝ бяха удобни и практични, защото беше постоянно в движение.

— Да, наистина, кой ли можеше да го очаква — съгласи се Тами, убедена, че психоложката е пълна откачалка.

Но въпреки това шоуто се бе сдобило с двама нови спонсори. Рейтингът му се изстреля в небесата, а според „Варайъти“ това било нейна заслуга, което беше още по-лошо. Тя се надяваше да остане в сянка и името ѝ да не се изтъква, но се получаваше точно обратното. Старите ѝ приятели от Ел Ей започнаха да ѝ се обаждат и да се подиграват с новото ѝ амплоа в Ню Йорк.

— Мислех, че се върна в Ню Йорк, за да се грижиш за сестра си — подхвърли един от тях.

— Така е.

— И какво стана?

— Тя тръгна на училище и аз започнах да скучая.

— Е, в това шоу няма да скучаеш.

— Не, навярно ще свърша в затвора.

— Съмнявам се. Нищо чудно в най-скоро време да имаш собствена телевизия. Нямам търпение да го дочакам.

Като капак, след като съпругът заплаши водещия с пистолет, от „Ентъртаймънт Тунайт“ се обадиха и я помолиха за интервю, а Ървинг настоя да се съгласи. Тами се опита да бъде кратка и да запази достойнство, което си беше истински подвиг. За да бъде картинката пълна, на следващия ден водещият я покани на среща. Той беше на петдесет и пет години, с четири развода зад гърба си, изкуствено чене с едри зъби и ужасна прическа с коса на масури, явно направена в Мексико. В младостта си е бил третостепенен актьор в сапунени опери и треньор по бодибилдинг. От разстояние изглеждаше прилично, но отблизо беше отвратителен. В добавка беше фанатичен вярващ, което ѝ идваше в повече. Предпочиташе религията в по-малки дози, а той редовно ѝ тикаше в ръцете религиозни проповеди на тема как да спасим душите си. Може би това му помагаше да се изправя пред всекидневната опасност да бъде застрелян.

— Аз... въ... много мило от твоя страна, Ед... но мое правило е никога да не излизам с колеги. Ако нещата не се получат, става доста неприятно.

— Защо да не се получат? Аз съм страхотен тип — засия насреща ѝ той. Имаше седем деца от четирите си съпруги, на които плащаше издръжки, което бе много благородно от негова страна, но в резултат караше двадесетгодишна кола и живееше в многоетажна кооперация без асансьор в Уест Сайд. Изстрелът в корема му бе подобрил значително финансовото му положение. Каза, че следващия месец се местел в много по-престижен квартал. — Мислех си, че можем да вечеряме след работа. Нещо леко. В момента съм на вегетарианска диета.

— О, наистина ли? — тя се опита, ако не заинтригувана, поне да бъде любезна. — Правиш ли си промивки? — всички сбърканяци, с които се бе срещала в Ел Ей, ги правеха. Това беше първият признак, че даден мъж не е за нея. Нямаше намерение да излиза с мъж, който не се разделя с иригатора си. По-скоро щеше да стане монахиня и както се очертаваха нещата, тази перспектива никак не бе изключена. С всеки изминал час манастирът ѝ се струваше все по-привлекателен.

— Не, не си правя. Мисля, че по западното крайбрежие са повманиачени на тази тема. Имам приятел в „Мач Пойнт“, който постоянно се прочиства по този начин. А ти, Тами?

— Не, не си падам по тези неща. Аз съм пристрастена към нездравословната и висококалорична храна. Представата ми за изискано пиршество е да си похапна в „Кентъки Фрай Чикън“. Постоянно нагъвам „Хо-Хо“^[6] и „Туинки“^[7]. От дете съм на тази диета. Промивките ще са само загуба на време за мен.

— Много лошо — мъжът я изгледа със съжаление, сетне сниши глас. — Открила ли си Христос, Тами? — и къде по-точно трябваше да стане това? Под бюрото си? На тавана? Майтапеше ли се с нея? И защо трябваше да го „открива“? Нима Той не беше навсякъде?

— Струва ми се, че би могло да се каже, че съм — учтиво отвърна младата жена. — Религията е важна за мен още откакто бях дете — не знаеше какво друго да му каже и донякъде не го бе излъгала. Като деца посещаваха католическо училище, но вече не беше много набожна.

— Но християнка ли си? — той се взираше напрегнато в нея, а Тами се опитваше да не зяпа косата му, която на всичко отгоре беше нескопосано боядисана. Отбеляза си наум да му изпрати добър

фризьор. Не проумяваше как не бе забелязала досега отвратителния цвят на косата му. Сигурно заради смешните масури.

— Аз съм католичка — осведоми го Тами.

— Не е едно и също. Да бъдеш християнин, е нещо много повече от това. Християнството е цялостен начин на мислене, на съществуване, на живот. То не е само религия.

— Да, съгласна съм с теб — опита се дискретно да погледне часовника си. След четири минути имаше среща с ръководството на шоуто, за да обсъдят избухването на стачка. Проблемът беше сериозен и тя не можеше да отсъства. — Струва ми се, че ще трябва да отложим този разговор за друг път. След четири минути имам заседание.

— Знам. Какво ще кажеш за вечерята? На Западна четиринадесета има отличен вегетариански ресторант. Довечера става ли?

— Аз... тъ... не... спомняш ли си правилото ми? Никакви мъже в шоуто. Никога не го нарушавам, а и след работа трябва да се прибера у дома, за да се погрижа за сестра си.

— Тя болна ли е? — загрижено попита той.

Тами се мразеше за това, което смяташе да направи, но може би така щеше да го отблъсне. С мислени извинения към Ани тя го погледна тъжно.

— Сляпа е. Аз наистина не обичам да излизам и да я оставям сама.

— О, съжалявам... нямах представа... разбира се... колко си благородна да се грижиш за нея. Заедно ли живеете?

— Да. Случи се тази година, а тя е само на двадесет и шест — беше отвратително да използва нещастieto на сестра си за егоистичните си цели, но в момента не можеше да измисли как другояче да се измъкне.

— Ще се моля за нея — увери я той — и за теб.

— Благодаря ти, Ед — сериозно кимна Тами и се отправи към заседателната зала.

Той вероятно беше добър човек, но непривлекателен и неприятен. Особено за нея. Винаги я канеха на срещи мъже като него, независимо дали се намираха на източното или жадното крайбрежие.

Вечерта, докато прибираха чиниите след вечеря, тя разказа на сестрите си за случилото се. Ани ги изплакваше и ги редеше в

миялната машина. Сабрина бе проверила купичките на кучетата, за да се увери, че са били нахранени. Ани промърмори, че Сабрина се отнасяла с нея като с Пепеляшка, но най-голямата ѝ сестра подмина забележката без коментар. Тами ги бе разсмяла до сълзи с описанието на злополучното предложение за среща.

— Виждате ли какво имам предвид? В Ел Ей само такива мъже ме канеха да излезем. С ужасни зъби, странни прически, вегетариански диети и стомашни промивки. Кълна се, че от години не съм се срещала с нормален мъж. Дори вече не знам как изглежда.

— Аз също — призна Канди. — Всички мъже, с които се запознавам, са бисексуални или гейове. Харесват жени, но предпочитат момчета. Напоследък изобщо не съм попадала на хетеросексуален мъж.

Ани не каза нищо. След катастрофата през лятото напълно се бе отказала от мъжете. При нормални условия след скъсването с Чарли след няколко месеца, отново щеше да започне да ходи по срещи. Но сега имаше чувството, че за нея всичко е приключило. Единственият мъж, с когото бе разговаряла от месеци, беше приятелят ѝ Бакстър от училището. Неговият любовен живот беше много по-щастлив от нейния. Имаше си приятел, а тя не бе сигурна, че някога отново ще има мъж до себе си.

— Единствената в семейството, която не се оплаква, е Сабрина — отбеляза Канди. — Но и Крис е единственият нормален мъж, когото познавам.

— Да, аз също — съгласи се Тами. — Нормален и добър. Това е невероятна комбинация. Всеки път, когато срещна нормален мъж, или поне някой, който да прилича на такъв, се оказва или негодник, или женен. Предполагам, че винаги мога да започна да излизам с някой участник в шоуто.

Разказа им за сутрешния инцидент, а Сабрина поклати глава. Още не можеше да повярва, че Тами бе приела да продуцира това шоу. Да се откаже от работата си в Лос Анджелис, беше изключителна жертва от нейна страна. Тя не говореше за това, но всички го знаеха. Шоуто, в което в момента работеше, беше пълна противоположност на досегашната ѝ работа — Тами бе загърбила стойността, за да се посвети на абсурдното и посредственото. Тя никога не се оплакваше, дори се шегуваше с работата си и се чувстваше щастлива, че върши

нещо. А и изпълнителният продуцент Ървинг Соломон беше почтен и свестен човек.

На следващата седмица друг мъж покани Тами на среща. Този беше много привлекателен, женен, изневеряваше на жена си, макар да ѝ обясни, че двамата имали „отворен брак“ и тя го разбирала.

— Тя може и да разбира — рязко рече Тами, — но аз не. Подобни неща не са за мен, благодаря.

Побърза да се отърве от него, но вместо да се почувства поласкана, ѝ стана обидно. Винаги се чувстваше така, когато някой женен мъж ѝ предлагаше да излязат, сякаш беше евтина уличница, с която можеха да се позабавляват няколко часа, а после да се върнат у дома при съпругите си. Ако някога изобщо се сдобиеше със сериозен приятел, което ѝ се струваше все по-малко вероятно, искаше тя да бъде единствената жена в живота му, а не да го краде от друга. Наскоро беше навършила тридесет и нямаше защо да се тревожи.

На тридесет и петия рожден ден на Сабрина двамата с Крис заминаха за уикенда. Той ѝ подари красива златна гривна от „Картие“, която тя носеше постоянно. Нещата помежду им вървяха добре, макар че прекарваха по-малко нощи заедно, отколкото преди. Тя постоянно му напомняше, че това ще е така само за една година, докато Ани се научи да се справя сама, и той рядко се оплакваше. Единственото, което понякога го притесняваше, бе, че Канди имаше навик да се разхожда полугола из къщата, без да я е грижа, че сред тях има мъж. По време на модните шоута или фотографските сесии толкова много хора я бяха виждали гола до кръста или изцяло съблечена, че на нея наистина не ѝ пукаше. Но на него — да. И въпреки че обичаше животни, кучешката менажерия понякога му действаше на нервите. Както и невъзможността да се усамотят със Сабрина, особено сега, когато Тами живееше на същия етаж. Това бе неудобство, което се налагаше да приеме.

Единственото, което наруши спокойния им живот, беше мъжът, когото Канди доведе в дома им в началото на ноември, завръщайки се от тридневни снимки на Хаваите. Сабрина каза, че била чела за него. Тами никога не го бе чувала, а Ани заяви, че я побивали тръпки в негово присъствие, но тъй като не го виждаше, не можеше да обясни това чувство. Заяви, че ѝ звучал фалшиво също като Лесли Томпсън,

когато се появила в дома на баща им с ябълковия пай. Усещала нещо сладникаво и гнило, сякаш имал нещо наум.

Мъжът им се представи като италиански принц и наистина говореше с акцент — принц Марчело ди Стромболи. На Сабрина ѝ прозвуча като измислено име, а сестрите останаха шокирани, когато разбраха, че е на четиридесет и четири години. Канди спомена, че се запознала с него в Париж, на едно парти на Валентино. Познавала една манекенка, която преди това излизала с него, и тя ѝ била доверила, че е много мил и добър човек. Той водеше Канди в най-модерните заведения и клубове в Ню Йорк, както и на няколко страхотни партита. Таблоидите не пропуснаха да го отразят и когато Сабрина я попита със загрижено изражение какви са отношенията им, Канди безгрижно заяви, че просто се забавлява.

— Бъди внимателна — предупреди я най-голямата ѝ сестра. — Той е много по-възрастен от теб. Понякога мъжете на неговата възраст си търсят млади момичета. Не отивай никъде сама с него, защото можеш да попаднеш в неловка ситуация — Сабрина постоянно се чувстваше като любяща майка, загрижена за децата си, а най-малката ѝ сестра само се засмя.

— Аз не съм глупава. Вече съм на двадесет и една. От деветнадесетгодишна живея самостоятелно. Постоянно срещам мъже като него. Някои от тях са били дори по-възрастни. И какво от това?

— Какво смяташ, че преследва този мъж? — чудеше се Сабрина няколко дни по-късно с доста тревожен вид.

През последните две седмици Канди и новият ѝ приятел не слизаха от страниците на таблоидите, на „Дъбълю“^[8] и от шеста страница на „Пост“. Но нямаше съмнение, че Канди беше прочут модел, а той — модна светска личност в Ню Йорк. Майка му беше известна италианска актриса, популярна и в Щатите. А и той имаше титла. Принцовете бяха много на мода сред елита и се гледеше снизходително на пороците и недостатъците им. Той дойде няколко пъти да вземе Канди от къщи и се държа със сестрите ѝ като с прислужници. Дори не си направи труда да говори с Ани, тъй като тя и без това не можеше да види какъв умопомрачителен красавец е. Въпросният принц наистина беше забележително привлекателен, с аристократичен вид и елегантно облечен в европейски стил. Носеше изискани италиански костюми, идеално колосани ризи, сапфирени

копчета за ръкавели, върху пръста му блестеше златен пръстен с фамилия герб, а обувките му бяха правени по поръчка в „Джон Лоб“^[9]. А с Канди под ръка приличаше на филмова звезда. Двамата наистина бяха ослепителна двойка.

— Не мислиш, че това е сериозно, нали? — паникьосано попита Сабрина Тами една вечер, след като принцът бе дошъл да вземе сестра им с черна лимузина „Бентли“, която бе наел за вечерта. Канди носеше сребристосива сатенена вечерна рокля и сребристи обувки с високи токчета. Приличаше на млада кралица.

— И за миг не съм го и помисляла — спокойно отвърна Тами. — Във филмовия бизнес постоянно срещам мъже като него. Те преследват известни актриси и супермодели като Канди. Гледат на тях като на бляскав аксесоар, допълващ нарцисизма им. Повече се интересува от обувките си, отколкото от Канди.

— Тя ми каза, че искал да се срещнат следващата седмица в Париж, когато ще е там за поредните снимки.

— Може и да иска, но не вярвам да трае дълго. Ще се появи някоя по-голяма и значителна звезда. Подобни типове идват и си отиват.

— Надявам се скоро да си отиде. Има нещо у него, което ме изнервя. Понякога Канди е същинско бебе, толкова е наивна и доверчива. Може и да е една от най-известните манекенки на света, но под цялото това великолепие и блясък, се крие едно уязвимо дете.

— Да, така е — съгласи се Тами. — Но тя има нас. Той поне знае, че не е сама и я държим под око все едно сме й родители.

— Не вярвам на този тип да му пука за нас — разтревожено поклати глава Сабрина. — Той е хитър и ловък. А и ние сме никои в неговия свят.

— Мисля, че Канди може да се справи с него — убедено заяви Тами. — Тя постоянно се среща с подобни мъже.

— Кое е определено не може да се каже за мен — престорено тъжно се усмихна Сабрина. Крис беше на светлинни години далеч от този италиански принц и много по-свестен и добър. Беше цялостен и надежден човек, с богата душевност. Всички инстинкти на Сабрина й казваха, че този Марсело не е стока. Не беше трудно да се забележи. Но Канди го намираще вълнуващ, ако и сестрите й да смятаха, че е твърде стар за нея.

Когато се върна от Париж, съобща, че двамата си прекарвали страхотно. Той я водил на цяла поредица от бляскави светски партита, едното от които във Версай, и я представил на висшето общество в Париж. Всичките му познати имали титли. Италианският принц явно бе завъртял главата на Канди, което никак не се нравеше на Сабрина. Освен това, най-малката ѝ сестра изглеждаше по-слаба от всякога. Когато го изтъкна, Канди заяви, че в Париж е била претоварена с работа. Но Сабрина се обади на психиатърката ѝ. Тя не каза нищо, но ѝ благодари за информацията.

Следващата седмица беше Денят на благодарността и всички заминаха за Кънектикът. Отдавна не бяха виждали баща си и той им се стори отслабнал. Тами разтревожено го попита дали се чувства добре. Джим ги увери, че всичко е наред, но изглеждаше тих, самотен и много благодарен, че ги вижда.

През уикенда, по негово предложение, прегледаха дрехите на майка си, за да изберат кои да задържат. Тами смяташе да даде останалите на благотворителна организация. Беше им трудно да се занимават с това, но баща им изглеждаше решен да разчисти вещите на покойната си съпруга. Сестрите помогнаха на Ани да си избере, като ѝ описваха дрехите. Тя винаги бе харесвала кашмирените пуловери на майка си в пастелни тонове. Отиваха ѝ, тъй като имаше коса в същия цвят.

— Как изглеждам? — попита тя, след като си облече един. — Приличам ли на мама?

Очите на Тами плувнаха в сълзи.

— Да, наистина приличаш — но Тами също приличаше, макар че нейната коса беше по-светла и по-дълга. Но приликата между Джейн, Тами и Ани наистина беше поразителна.

Прекараха тих и спокоен уикенд, не излизаха никъде и не се срещнаха с никого. Момичетата сами опекоха пуйката и искрено се забавляваха, докато приготвяха пльнката и всички зеленчуци. Ани също им помогна.

Крис дойде за Деня на благодарността, а после замина на ски с приятели във Върмонт. Сабрина предпочете да остане със сестрите и баща си. Това беше семеен празник, което беше важно за тях, особено тази година.

В събота Тами се натъкна на чифт дамски гуменки в стаята зад кухнята, където майка им подреждаше цветята. Бяха девети номер, а майка ѝ носеше шести. Не принадлежаха и на никое от момичетата. А икономката на баща им също имаше малки ходила.

— На кого са тези гуменки, татко? — попита Тами баща си, след като цял ден бяха преглеждали дрехите на майка ѝ. Сега те бяха подредени в спретнати купчинки, готови да бъдат предадени. — Не са на мама.

— Сигурна ли си? — разсеяно попита той и Тами се засмя.

— Да, освен ако през последната година краката ѝ не са пораснали с три размера. Да ги изхвърля ли?

— Защо просто не ги оставиш там, където си ги намерила? Може би някой ще си ги познае — той беше с гръб към нея, докато ѝ отговаряше, и тя не виждаше лицето му.

— Кой например? — любопитството ѝ се бе събудило. Внезапно ѝ хрумна нещо. — Ти да не излизаш с някоя жена, а, татко? — той се извъртя рязко, сякаш бе стреляла по него, и я погледна.

— Какво те накара да ме попиташ?

— Просто се чудех. Наличието на тези гуменки в къщата ми се струва доста странно.

Разбира се, баща ѝ имаше право да излиза с когото си поиска. Беше свободен, но на нея ѝ се струваше твърде скоро. След седмица щяха да станат пет месеца, откакто майка им бе починала.

— Преди няколко седмици дойдоха някои мои приятели — на обяд. Една от жените може да ги е забравила, ще се обадя — не отговори на въпроса ѝ, а и тя не искаше да нахалства. Само се надяваше въпросната приятелка да не е Лесли Томпсън. През този уикенд тя не се появи с поредния пай, а и в къщата нямаше следи от женско присъствие.

Тами го спомена пред сестрите си в колата, докато пътуваха обратно към града. Тръгнаха рано в неделя сутринта, за да изпреварят задръстванията.

— Престани да го шпионираш — смъмри я Канди. — Той е възрастен мъж и има право да върши каквото иска.

— Не ми се ще да падне в капана на някоя хитра жена само защото се чувства самотен без мама. Мъжете го правят понякога — каза Сабрина с искрена загриженост. В момента баща им изглеждаше

много уязвим и от юли не беше на себе си. Поне през лятото дъщерите му бяха с него. Сега почти нямаха време да го посещават, макар че възнамеряваха да прекарат Коледа заедно. Бяха прекарвали много приятно Деня на благодарността, въпреки че майка им много им липсваше. Най-трудно беше по празниците.

— Мисля, че татко е прекалено умен, за да падне в лапите на някоя сметкаджийка — увери ги Тами. Тя имаше повече вяра в него.

— Надявам се да си права — не особено убедено отвърна Сабрина.

Щом се прибраха, Канди се облече за излизане.

— Къде отиваш? — изненадано я изгледа Тами.

— Марчело ме покани на едно парти — спомена някакви светски личности, за които Тами редовно четеше във вестниците.

— Водите много изискан живот, принцесо — подкачи я с усмивка.

— Още не съм принцеса — влезе в тон Канди.

Но с Марчело наистина се чувстваше като принцеса. Не го каза на сестрите си, но той беше невероятен в леглото. Два пъти взеха екстази, което направи сексът още по-въълнуващ. Тя знаеше, че той от време на време смърка кокаин и въпреки че нямаше нужда, понякога взимаше и виагра, за да може да я люби през цялата нощ. Марчело беше изключително възбуждащ мъж и тя започваше да си мисли, че е влюбена в него. От своя страна той няколко пъти ѝ намекна за брак. Разбира се, тя още беше твърде млада, но след няколко години... може би... Заяви, че искал да има деца от нея. Но в момента предпочиташа само да се забавляват и да правят секс. Канди възнамеряваше да прекара нощта в апартамента му и небрежно го спомена пред сестрите си, преди да излезе. Бяха се уговорили да се срещнат в жилището му, за да си остави чантата с тоалетните принадлежности. Питаше се дали изобщо ще отидат на партито. Понякога така и не успяваха да стигнат до вратата, а се озоваваха в спалнята или на пода. Тя нямаше нищо против.

— Може би тази нощ няма да се върна — промърмори през рамо, докато отваряше вратата.

— Хей, почакай една минута — спря я Сабрина. — Какво беше това? Къде ще спиш?

— При Марчело — безгрижно отвърна Канди.

Беше на двадесет и една и от две години живееше самостоятелно, така че сестрите ѝ нямаха никакво право да ѝ казват какво може и какво не може да прави. Те също го знаеха, но при все това се тревожеха.

— Бъди внимателна — посъветва я Сабрина и отиде да я целуне.
— Между другото, къде живее той?

— Има апартамент на Източна седемдесет и девета. А също и фантастично студио.

Сабрина понечи да ѝ каже, че това не го прави добър човек, но си замълча. Канди носеше безумно къса и тясна кожена пола и черни кожени ботуши до коляното, с високи токчета. Изглеждаше неотразима с впития в тялото ѝ черен кашмирен пуловер и сивия жакет от норки.

— Страхотна си — усмихна се Сабрина. Най-малката ѝ сестра наистина беше много красиво момиче. — Къде се намира Източна седемдесет и девета улица? Само за всеки случай, ако нещо непредвидено стане, искам да зная къде си. А и клетъчните телефони невинаги работят.

— Нищо няма да се случи — Канди се дразнеше, че Сабрина се държи като майка, а не като сестра, но този път реши да не го прави на въпрос и да задоволи любопитството ѝ. — Номер сто четиридесет и едно на Източна седемдесет и девета улица. Да не си посмяла да се отбиеш!

— Няма — обеща Сабрина и Канди тръгна.

Крис се върна от ските и двамата се оттеглиха в стаята ѝ. Сгушиха се на леглото и пуснаха телевизора. Той прекара нощта при нея, а Тами спа в стаята на Канди, така че бяха сами на етаж. Преди да заспи, Сабрина надникна в стаята на Ани, за да види как е. Сестра ѝ си пишеше домашното с брайлова азбука.

— Как върви?

— Добре, предполагам — изглеждаше малко объркана, но поне се опитваше да се справя.

Като цяло нещата се развиваха добре за нея и всички смятаха, че са прекарвали чудесен уикенд, въпреки липсата на майка им.

---

[1] Колеж по дизайн в Гринидж Вилидж в Ню Йорк, членува в организацията на независимите колежи по изкуство и дизайн, в него

учат повече от 3 000 студенти; с филиали във Франция, Малайзия, Корея и Япония. — Б.пр. ↑

[2] Верига скъпи магазини за дрехи, основана през 1923 г. в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Американски телевизионен водещ (роден в Англия, 1944 г.), от 1991 г. води собствено токшоу. — Б.пр. ↑

[4] Затвор в град Атика, щата Ню Йорк, известен с бунта на затворниците през 1971 г., когато са убити 31 души. — Б.пр. ↑

[5] Прочут моден дизайнер, собственик на верига бутици, (род. 1932 г.). — Б.пр. ↑

[6] Шоколадов кейк. — Б.пр. ↑

[7] Пухкав кейк с пълнеж от крем. — Б.пр. ↑

[8] W (от Woman) Месечно американско списание за мода и светски клюки. — Б.пр. ↑

[9] Английска компания за луксозни обувки, предимно мъжки, но има и за жени; основана през 1849 г., кралски доставчик. — Б.пр. ↑

21.

В понеделник след Деня на благодарността животът започна както обикновено. Сабрина и Крис отидоха заедно на работа, а Тами изхвъркна, за да не закъснее за поредната среща в телевизията. Ани взе такси и пое към училище. Възнамеряваше скоро да се опита да се придвижва с автобуса, но още не беше готова. Вече три месеца посещаваше „Паркър Скул“. Този ден щеше да ѝ бъде малко по-трудно, защото през нощта валя сняг и улиците бяха мокри и хлъзгави. Ани се подхлъзна върху една заледена локва пред училището и падна. Но за разлика от първия път сега се засмя.

Тъкмо поздравяваше Бакстър, когато тупна на земята.

— Какво стана? — попита озадачено младият мъж.

Гласът ѝ идваше от ниско долу, но тя се смееше.

— Седнала съм върху задните си части. Паднах.

— Пак ли? Страшно си непохватна — и двамата избухнаха в смях, а някой ѝ помогна да стане. Имаше силна и здрава ръка.

— Не бива да се пързаяте пред училището, госпожице Адамс — пошегува се мъжкият глас, но отначало тя не го разпозна. — Препоръчвам ви да го правите в Сентрал Парк — докато ставаше, Ани усети, че отзад дънките ѝ са мокри, а нямаше с какво да се преоблече. След това си спомни чий беше гласът. На Брад Паркър, директора на училището. Не бе разговаряла с него от първия си ден тук.

Бакстър го чу да говори с нея, но вече закъсняваха, затова ѝ каза, че ще се видят в клас, и ѝ напомни да побърза.

— Виждам, че двамата сте се сприятелили — любезно рече директорът, улови я под ръка и я поведе към входната врата.

Тротоарът също бе заледен. Тази година снегът бе паднал рано. Винаги ставаха подобни инциденти, въпреки че разчистваха отпред.

— Той е страхотен младеж — сподели Ани. — И двамата сме художници, и двамата тази година сме изгубили зрението си при злополуки. Имаме доста общи неща.

— Майка ми също рисуваше — замислено каза Брад Паркър. — Всъщност стенописите във фоайето са нейни. Била е и балерина в Париж. На двадесет години обаче претърпяла автомобилна катастрофа, която сложила край и на двете ѝ кариери. Но въпреки липсата на зрение направи някои прекрасни неща.

— С какво се е занимавала след злополуката? — учтиво попита Ани.

Удивително как животът на толкова много хора биваше разрушен или погубен при автомобилни катастрофи. В училището се обучаваха осемстотин души и Ани бе чула безброй истории за човешки нещастия.

— Преподавала е в танцова школа. Запознала се с баща ми, когато била на тридесет години, но продължила да преподава и след като се оженили. Беше много взискателна и строга учителка — засмя се той. — Баща ми беше сляп по рождение, но тя и него го научи да танцува. Мечтата ѝ бе да основе училище за слепи. Аз я осъществих след смъртта ѝ. Тук също имаме класове по танци. Разполагаме с две бални зали и балетен салон. Би трябвало някой път да опиташ, може да ти хареса.

— Не и ако си сляп — рязко отвърна Ани.

— Хората, които посещават уроците по танци, твърдят, че им харесва — увери я той, без да се обижда от тона ѝ. Забеляза, че тя опипва мокрите си дънки отзад. Цялата се бе намокрила и се чудеше дали да не се прибере вкъщи. — В училището има гардероб с резервни дрехи за подобни случаи. Знаеш ли къде се намира? — младата жена поклати глава. — Ще те заведа. Не можеш да останеш с тези дънки цял ден — любезно додаде директорът.

Гласът му бе мек и топъл, със закачливи нотки. Ани реши, че навярно е добър и отзивчив човек. Държеше се някак бащински. Зачуди се на колко ли години е. Допускаше, че не е много млад, но не посмя да попита.

Той я заведе на горния етаж в складовото помещение, пълно със стойки и рафтове с дрехи. Училищната управа ги подаряваше на победните ученици или ги използваше в случаи като този. Мъжът я огледа и ѝ подаде чифт дънки.

— Струва ми се, че тези ще ти станат. В ъгъла има пробна със завеса. Аз ще почакам тук. Има и други, ако тези не ти харесат — тя ги

обу, макар че малко се притесняваше. Бяха ѝ големи, но сухи. Когато излезе, приличаше на сираче и той се засмя. — Може ли да ти навия крачолите? Иначе рискуваш да се спънеш в тях и да паднеш.

— Разбира се — стеснително кимна младата жена — той го направи и Ани се почувства по-удобно в дънките. — Благодаря. Прав сте. Моите бяха доста мокри. Чудех се дали в обедната почивка да не се върна вкъщи, за да се преоблека.

— Дотогава сигурно щеше да се простудиш в тях — отбеляза директорът и тя се засмя.

— Говорите като сестра ми. Тя постоянно се тревожи, че може да се нараня, да падна или да ми стане лошо. Все едно ми е майка.

— Не мисля, че е чак толкова лошо. Понякога всички се нуждаем от майките си. Моята още ми липсва, а вече двадесет години я няма.

— Аз изгубих моята през юли — тихо рече Ани.

— Съжалявам — изрече го съвсем искрено. — Сигурно е било много тежко.

— Да, беше — честно призна Ани.

Коледа тази година също щеше да бъде мъчителна. Изпитваше облекчение, че Денят на благодарността бе минал сравнително добре. Но всички се ужасяваха при мисълта за Коледа без майка им. Бяха говорили за това, докато сортираха дрехите ѝ.

— Аз изгубих наведнъж и двамата си родители — заговори той, докато я водеше към класната ѝ стая. — При самолетна катастрофа. Налага се да пораснеш много бързо, когато няма кой да те води и закриля в този необятен и понякога враждебен свят.

— Никога не съм се замисляла за това — тъжно рече Ани. — Но сигурно сте прав. Аз все още имам баща си — бяха стигнали до класната ѝ стая. Тази сутрин имаше урок по брайлова азбука, а следобед — обучение по кухненски умения. Трябваше да приготвят ястие с месо — занятие, което никак не и се нравеше, но Бакстър беше в същия клас, а с него винаги беше забавно. Ани предпочиташе да прави тарталетки или ястия с пилешко. У дома бе приготвяла двете и я бяха похвалили, макар да имаше и известни критични забележки. — Благодаря за дънките. Утре ще ги върна.

— Когато ти е удобно — любезно отвърна той. — Желая ти приятен ден, Ани. Да се забавляваш на пясъка за игра — додаде, а тя избухна в смях.

Той имаше огромно предимство пред нея. Можеше да я види как изглежда, а тя трябваше само да гадае. Но гласът му беше много приятен.

Ани се плъзна на мястото си до Бакстър, а той безмилостно я подкачи:

— Виж ти колко ни порасна работата. Директорът на училището май ти носи книгите, така ли?

— О, я млъквай! — изкиска се младата жена. — Заведе ме да си избира сухи дънки.

— А помогна ли ти да си ги сложиш?

— Ще престанеш ли? Не. Но ми нави крачолите — Бакстър подсвири тихо и продължи да я дразни.

— Между другото, чувал съм, че бил доста хубав.

— Мисля, че е стар — незаинтересовано отбеляза Ани. Брад Паркър с нищо не бе показал, че проявява специален интерес към нея. Просто беше отзивчив и се държеше като директор на училище. — Освен това не забелязах да се втурваш да ми помагаш, когато се озовах по задник върху леда.

— Ами не видях. Забрави ли, че съм сляп, глупаче!

— Не ме наричай глупаче!

Заяждаха се като дванадесетгодишни. Учителят им направи забележка да внимават. Малко по-късно Бакстър прошепна:

— Мисля, че е на тридесет и осем или тридесет и девет.

— Кой? — Ани се бе съсредоточила върху проверката на домашното по брайлова азбука и беше бясна, че почти половината бе сгрешено. В крайна сметка тази азбука бе по-трудна, отколкото си бе представяла.

— Господин Паркър. Мисля, че е на тридесет и девет.

— Откъде знаеш? — изненада се тя.

— Аз знам всичко. Разведен е, няма деца.

— Е, и? Какво означава това?

— Може би те харесва. Ти не можеш да го видиш. Но той те вижда. Поне трима души ми казаха, че си страхотна.

— Излъгали са те. Имам три глави, с двойна брадичка на всяка. Пък и той не ме сваля. Просто прояви любезност към мен.

— Мъжете не проявяват току-така любезност към някоя жена. Или се интересуват от нея, или не. Може би той се интересува.

— Няма значение — практично отбеляза Ани. — На тридесет и девет е твърде стар за мен. Аз съм само на двадесет и шест.

— Да, права си — съгласи се Бакстър. — Наистина е твърде стар.

След това и двамата се заеха с нелеката задача да усвоят брайловата азбука.

Когато Ани се прибра вечерта у дома, сестрите ѝ още ги нямаше. Госпожа Шибата се готвеше да си тръгне. Ани нахрани кучетата и се зае с домашното си. Още работеше, когато Тами се прибра към седем. Въздъхна тежко, докато влизаше, свали ботушите си и промърмори колко е уморена. Видя Ани и я попита как е минал денят ѝ.

— Добре — отвърна сестра ѝ, но не ѝ каза, че е паднала. Не искаше да я тревожи. Всички се притесняваха, когато падне, защото се бояха да не си удари главата. Трябваше много да се пази след мозъчната операция. Но този път само си бе натъртила задните части. Сабрина си дойде след половин час и попита дали са виждали Канди. Следобед няколко пъти бе звъняла на мобилния телефон, но все попадала на гласова поща.

— Сигурно работи — предположи Тами и се зае с приготвянето на вечерята. Все пак Канди не беше бебе, въпреки че понякога я третираха като такова, а млада жена със сериозна кариера. — Каза ли ви какви са плановете ѝ за днес? — попита останалите.

Ани поклати отрицателно глава, но после си спомни.

— Спомена, че ще се снима за някаква реклама и щяла да се отбие сутринта, за да си вземе портфолиото и тоалетния несесер — когато работеше, Канди обикновено мъкнеше със себе си куфарче, пълно с гримове и аксесоари.

— А идвала ли е тук? — настоя Сабрина, но Ани ѝ напомни, че цял ден е била на училище и няма как да знае.

— Ще отида да проверя — Сабрина изтича в стаята на Канди. Портфолиото и работната ѝ чанта — огромна торба от червена крокодилска кожа на „Ермес“ — стояха непокътнати върху скрина. Понякога Канди взимаше със себе си и Зои. Но кученцето бе останало у дома през целия ден заедно с останалите си посестрими. Сабрина изпита странно чувство, като видя портфолиото и торбата. Замисли се дали да не се обади в агенцията на Канди и да провери да види всичко е наред, но реши да не се държи като полицаи. Канди щеше да

побеснее, независимо от добрите ѝ намерения. Но тревогата за малката ѝ сестричка сви сърцето ѝ.

— Е? — попита Тами, когато Сабрина се върна в кухнята.

Всички се бяха събрали там и очакваха Канди, която още не се бе появила.

— Нещата ѝ са в стаята — отвърна Сабрина с притеснено изражение.

След вечеря ѝ звъняха няколко пъти, но телефонът ѝ продължаваше да се включва на гласова поща. Сабрина съжали, че не бе поискала телефонния номер на Марчело, знаеше само адреса му, но не вървеше да цъфне изведнъж на прага му, за да пита как е сестра ѝ. Канди щеше да се ядоса. Поне принцът живееше в добър квартал, ако това изобщо имаше някакво значение. В полунощ все още не знаеха нищо за нея. Тами и Сабрина бяха будни, а Ани отиде да си легне.

— Мразя да съм родител — оплака се нещастно Сабрина. — Ужасно се тревожа.

Тами не искаше да признае, но и тя започваше да се притеснява. Не беше типично за Канди да изчезне просто така и да не се обади. Не знаеха какво да правят. Тогава Тами си спомни, че агенцията има денонощна гореща линия, по която моделите можеха да се обаждат по всяко време, ако възникне проблем. Някои от тях бяха много млади, идваха от други градове и държави и често се нуждаеха от съвет или помощ. Тами прелисти тефтерчето на Канди и откри номера. Набра го и ѝ отговори телефонен секретар. Тя помоли, ако е възможно, да я свържат с директорката на агенцията. Две минути по-късно чу в слушалката сънен женски глас. Беше самата Марлин Уайсман.

Тами се извини, че се обажда толкова късно, но обясни, че се безпокои за сестра си — Канди Адамс. Предишната нощ не се бе прибрала и през целия ден не се бяха чули с нея, след като снощи излязла с приятел.

Марлин Уайсман мигом се разтревожи.

— Днес не дойде на снимките. Никога досега не го е правила. С кого е излязла снощи?

— С един мъж, с когото в момента се среща, някакъв италиански принц. Марчело ди Стромболи, доста по-възрастен от нея. Каза, че отивали на някакво парти на Пето авеню.

Марлин вече бе напълно будна. Заговори бързо, но отчетливо.

— Този мъж е измамник и негодник. Разполага с пари и постоянно се движи с различни модели. Имал е проблеми със закона и се е държал грубо с две от моите момичета. Нямах представа, че още излиза с Канди, иначе щях да я предупредя. Обикновено се интересува от съвсем млади момичета, дори по-малки от нея.

— Няколко пъти публикувах техни снимки във вестниците — с отпаднал глас промълви Тами и почувства как коленете ѝ омекват.

— Известно ми е, но предположих, че вече е насочил интереса си другаде. Често го прави. Знаете ли къде живее?

— Тя ни даде адреса му — продиктува го на Марлин.

— Нека се срещнем там след двадесет минути. Мисля, че е по-добре да проверим на място. Може да я държи там, да я е упоил или нещо още по-лошо. Имате ли съпруг или приятел? — безцеремонно попита жената.

— Сестра ми има — отвърна Тами.

— Доведете и него. Ако Стромболи не ни пусне, ще се обадим в полицията. Никак не го харесвам, той е опасен — това бе последното, което сестрите искаха да чуят. Слава Богу, че ѝ се обадиха.

Сабрина звънна на Крис, събуди го и му обясни какво се е случило. Той обеща да вземе такси и след десет минути да е при тях. Тами се поколеба дали да не предупредят Ани, че излизат, но тя спеше дълбоко и нямаше основания да се притесняват, че ще се събуди, докато ги няма. Двете жени се увиха с дебели шалове, облякоха топли палта и нахлузиха ботушите си. Когато Крис пристигна с таксито, валеше силен сняг. Той каза, че имал голям късмет да хване веднага такси в дванадесет и половина, при това в такава снежна нощ. Десетина минути по-късно пристигнаха пред сградата, където живееше Марчело. Марлин вече ги чакаше, облечена в дънки и кожено палто от норки. Беше привлекателна жена с посивяла коса, приближаваща шестдесетте, с мелодичен глас.

С авторитетен тон заяви на портиера, че принцът ги очаква и няма нужда да му се обажда, за да го предупреди. Изглеждаше толкова властна и самоуверена, че портиерът тутакси се подчини и ги пусна. Разбира се, за сговорчивостта му помогна и стодоларовата банкнота, която Марлин мушна в ръката му. Каза им, че принцът обитава апартамент 5Е. Влязоха в асансьора. Всички мълчаха. Тами чуваше

ударите на сърцето си, докато гледаше по-възрастната жена, с коса, прибрана в изискан кок, и елегантно кожено палто.

— Това никак не ми харесва — тихо рече Марлин и останалите кимнаха.

— Нито пък на мен — добави Сабрина, стиснала здраво ръката на Крис. Той още изглеждаше сънен и не беше напълно наясно какво става, нито пък какво се надяват да открият. Смяташе, че след като Канди е дошла тук, навярно така е искала, и със сигурност ще побеснее при вида на четиримата натрапници, дошли с благородната мисия да я спасяват. Особено ако нямаше никакво желание да бъде спасявана. Най-вероятно им предстоеше интересна сцена.

Миг по-късно стигнаха до вратата на апартамент 5Е и Марлин стресна Крис, като му прошепна да каже, че е полицай. Предложението ѝ не го изпълни с ентузиазъм. Вече започваше да се опасява, че заради тази глупава авантюра може да се озоват в ареста.

— Аз съм адвокат. И никак не съм убеден, че трябва да вършим подобно нещо — възрази той. — Ако се представя за полицай, може да бъда обвинен в измама.

— Този човек пък може да бъде обвинен в нещо много лошо. Просто го кажи — скастри го тя шепнешком. Чувствайки се глупаво, Крис позвъни, изчака някой да се обади и изигра ролята си на полицай, както му нареди Марлин. Тами и Сабрина ѝ бяха много благодарни, а също и на Крис, че ги придружи.

— Отворете! Полиция! — с убедителен глас заяви адвокатът. Отвътре се чу шум от превъртане на ключалки и вдигане на резета. Вратата се отвори, но веригата не бе свалена. Крис тутакси придоби строг вид. — Казах да отворите вратата. Имам заповед за арест — очите на Сабрина се разшириха и тя се втренчи смаяно в него. Може би отиваха малко далеч.

— За какво? — беше Марчело. Гласът му беше сънен.

— За отвличане и незаконно задържане на лице в плен. Има подозрение, че сте замесен в разпространение на наркотици.

Жените бяха застанали зад Крис и Марчело не ги виждаше.

— Това е нелепо! — възмути се италианецът и махна веригата. — И кого, според вас, съм отвлякъл, полицай? — не поиска да му се покаже значка или карта за самоличност, но Крис изглеждаше много внушително, застанал пред вратата в тъмно палто и дънки. Имаше яко

телосложение, беше в отлична физическа форма и когато пожелаеше, излъчваше властност и авторитет. А в момента се държеше точно така, макар да се опасяваше, че придружителките му са полудели. Но го правеше заради Сабрина. Вратата вече бе широко отворена. Крис влезе в преддверието и се изправи застрашително пред Марчело — беше поне с двадесет килограма по-тежък и значително по-мускулист от принца.

Марлин пристъпи зад него и веднага се нахвърли върху италианеца:

— Миналия път не повдигнах обвинение срещу теб, защото момичето беше на седемнадесет и щеше още повече да пострада. Но Канди не е. Пълнолетна е и може да повдигне обвинения срещу теб, както и аз. Къде е тя?

— Коя? — Марчело бе пребледнял.

Беше очевидно, че познава Марлин и я мрази.

— Дръж го — нареди Марлин на Крис и влезе с уверена крачка в апартамента, сякаш беше неин.

— Ще ви съдя! — изкрещя италианецът. — Нахлувате неправомерно в апартамента ми!

— Ти ни пусна — безцеремонно отвърна Марлин, забързана по коридора.

Марчело се държеше така, сякаш Тами и Сабрина не съществуват. Крис не го изпускаше от поглед и го държеше за лакътя, но мъжът изведнъж се изскубна и хукна след Марлин. Ала вече бе твърде късно. Тя бе отворила вратата на спалнята. Канди лежеше в безсъзнание върху огромното легло с четири колони. На устата ѝ имаше лепенка. Ръцете и краката ѝ бяха завързани с въжета към колоните. Приличаше на мъртва. Марчело изпадна в паника, когато останалите нахлуха в стаята. Младата манекенка беше гола, отпусната безжизнено. По тялото ѝ се виждаха огромни синини и белези, а краката ѝ бяха широко разтворени. Сестрите ѝ изкрещяха ужасено, а Крис сграбчи Марчело и го блъсна в стената.

— Ти, кучи сине! — процеди през стиснати зъби адвокатът, докато силно го разтърсваше. — Кълна се, че ако си я убил, аз ще ти видя сметката.

Сабрина хлипаше, докато помагаше на Марлин да развържат Канди, която не даваше никакви признаци на живот. Тами набра с

треперещи ръце 911 и се опита да обясни как са намерили сестра ѝ. Канди едва дишаше. Марлин обаче вече бе проверила пулса на шията ѝ и ги успокои, че е жива. Когато я развързаха, главата ѝ клюмна върху гърдите. Покриха я с чаршаф и зачакаха линейката.

— Обади се в полицията — нареди Крис на Тами докато продължаваше да притиска Марчело в стената.

— Полицаите ще дойдат с линейката — задавено отвърна тя.

Канди продължаваше да изглежда като мъртва. Марлин им каза, че е дрогирана. Може би и наркотикът щеше да я убие, но още беше жива.

— Предишното момиче изглеждаше още по-зле. Този тип я беше пребил — каза Марлин, за да ги успокои, но думите ѝ не постигнаха желанието ефект.

В този момент чуха сирените и след миг полицаите и лекарите от „Бърза помощ“ нахлуха в спалнята. Провериха състоянието на Канди, поставиха ѝ система и кислородна маска, сложиха я на носилка и я изнесоха, а Сабрина и Тами ги последваха. Един от полицаите сложи белезници на Марчело, а Марлин и Крис обясниха как са я намерили. Полицаите изведоха италианеца. Крис и Марлин ги последваха. Той ѝ каза шепнешком, че изобщо не очаквал да заварят подобно нещо. Жената отвърна, че точно от това се бояла, макар да се надявала да греши.

Момичетата вече бяха заминали с линейката. Марчело бе качен в полицейската кола. Канди бе откарана в презвитерианската болница, така че Марлин и Крис взеха такси и отидоха там.

Гледката в коридора на болницата бе доста потискаща — неколцина мъже с огнестрелни рани, двама намушкани, възрастен мъж, който току-що бе починал от инфаркт. Вкараха носилката с Канди в травматологичното отделение, а останалите останаха да чакат отвън. След преживяното това лято с майка им и Ани за Сабрина и Тами това бе като болезнено *deja vu*^[1].

Но този път, когато лекарят излезе, за да говори с тях, новините бяха по-добри, отколкото се опасяваха. Както бяха предположили, Канди бе многократно изнасилена. Раните ѝ бяха повърхностни, нямаше нищо счупено, но беше натъпкана с наркотици. Лекарят ги уведоми, че ще са нужни двадесет и четири часа, за да се съвземе напълно, след което можеха да я отведат у дома. Бяха направили

снимки на раните по тялото ѝ за полицията. Но той ги увери, че няма да има трайни физически увреждания, макар че емоционалната травма бе доста сериозна. Единствената добра новина беше, че вероятно Канди е била в безсъзнание през по-голямата част от времето и няма да помни почти нищо. Това им донесе огромно облекчение.

Сабрина, Тами и Марлин заплакаха, докато го слушаха, а Крис придоби свиреп вид. Искаше да убие Марчело заради това, което бе сторил на едно толкова мило и добро момиче като Канди.

— Нямате представа на колко много модели се случват подобни неща — мрачно процеди Марлин. — В повечето случаи това са млади момичета, които не знаят как да се защитават.

— А Канди го смяташе за страхотен мъж — обади се Тами, докато бършеше сълзите си.

Полицаят ѝ бе казал, че на сутринта биха искали да говорят с тях.

Тами предложи да остане в болницата, за да могат Сабрина и Крис да се приберат при Ани. Марлин също възнамеряваше да остане. Тами се опита да я разубеди, но по-възрастната жена настоя. Двете се настаниха край леглото на Канди и цяла нощ си говориха за злото в света, докато момичето спеше.

Към десет часа на следващата сутрин Канди се размърда. Нямаше представа къде се намира, нито какво се е случило. Знаеше единствено, че всеки сантиметър от тялото я боли, особено „там долу“, както се изрази.

— Къде е Марчело? — попита тя и се огледа. Спомняше си как вечеряха в апартамента му, преди да тръгнат за партито. Явно бе сложил наркотика в храната.

— В затвора, където му е мястото — отвърна Марлин, после нежно я погали по главата. След няколко минути си тръгна. Изглеждаше уморена и потисната, но облекчена, че Канди е по-добре и ще се оправи.

В пет часа следобед ѝ позволиха да се прибере у дома. Тами се бе обадила в офиса, че ще отсъства през целия ден. Сабрина си тръгна порано, за да помогне да отведат най-малката си сестра вкъщи. Бяха казали на Ани какво се бе случило и всички бяха много разстроени. Сабрина се обади на психиатърката на Канди, за да ѝ разкаже за новата трагедия. Може би още доста дълго щяха да се нуждаят от помощта ѝ.

Тя им препоръча своя колежка, която бе специалист по случаи с физическо насилие, и Сабрина се свърза с нея. В момента най-малко се нуждаеха от подобно нещастие. Когато я доведоха вкъщи, Канди плачеше, но нямаше представа защо. Не си спомняше нищо от последните два дни, само лицето на Марчело, преди да заспи.

От полицията дойдоха да разговарят със Сабрина и Крис рано сутринта, преди двамата да тръгнат за работа. Бяха се отбили в болницата, за да вземат показанията на Тами и Марлин. От лекарите научиха, че Канди продължава да повръща заради силните наркотици, с които е била упоена. Срещу Марчело бяха повдигнати обвинения в изнасилване, нападение, нанасяне на побой, отвличане, задържане против волята и насилствено дрогиране. Съдията определи пет хиляди долара гаранция. Приятел на принца плати сумата и Марчело бе пуснат на свобода, за да може отново да върши същите безобразия.

Сабрина и Тами глезеха Канди, угаждаха ѝ по всевъзможни начини. Устните ѝ бяха подути, очите — синини, а гърдите ѝ — покрити с тъмновиолетови петна, в добавка почти не можеше да седи. Беше преживяване, което никоя от тях нямаше да забрави.

— Мисля, че окончателно ще се откажа да излизам с мъже — заяви съвсем сериозно Тами и за пръв път от няколко дни всички се разсмяха.

— Аз не бих отишла толкова далеч, но случилото се може да послужи за добър урок да бъдем много внимателни с какви мъже излизаме — каза Марлин, която бе дошла отново да ги посети.

Този свят бе пълен с опасни мъже, чиито жертви ставаха красиви и доверчиви млади момичета. Сабрина отново се замисли колко уязвима е Ани. Тя не само беше млада и красива, но и сляпа. Ала можеше да се каже, че в някои отношения Канди също беше сляпа. Марчело беше чаровен и забавен, но се оказа изключително лош и покварен човек.

Към края на седмицата Канди отново беше на крака. Марлин я посъветва да си вземе няколко седмици отпуска, докато изчезнат белезите и синините. Младото момиче всеки ден ходеше на психиатър. Не помнеше нищо, не я преследваха болезнени или ужасяващи кошмари. Имаше само белези и синини, които постепенно избледняваха. Ала нито сестрите ѝ, нито Крис щяха да забравят как я бяха намерили. Всички бяха дълбоко благодарни на Марлин, задето

веднага се бе отзовала и бе проявила такава смелост. Въпреки случилото се Канди имаше късмет. А за всеобщо облекчение, благодарение на повдигнатите обвинения и от други пострадали, в края на седмицата Марчело бе екстрадиран в Италия. Марлин бе използвала връзките си, за да ускори процеса. Нямахте да има скандал, нито дело в съда, нито публикации в пресата. Той щеше да бъде наказан в родината си, а Канди никога повече нямаше да го види. Завинаги бе изчезнал от живота ѝ.

---

[1] Вече преживяно — (фр.). — Б.пр. ↑

22.

В последния училищен ден преди коледната ваканция Брад Паркър спря Ани във фойето, за да ѝ пожелае весело прекарване на празниците.

— Весела Коледа, Ани! — каза ѝ, макар да знаеше, че тази година празникът ще е труден за нея.

След това направи нещо, което никога не бе правил. Наруши едно строго правило. Мислеше само за тази млада жена, откакто ѝ бе помогнал да си намери сухи дънки. Тя бе толкова умно, хубаво и добро момиче. А бе преживяла толкова много.

— Питам се дали би искала да прием някой път кафе по време на ваканцията.

Три седмици нямаше да има занятия в училището.

В първия миг Ани бе толкова изненадана, че не знаеше какво да отговори, и затова каза „да“. Не искаше да бъде груба, а и той беше директор на училището. В негово присъствие се чувстваше наистина като ученичка. Но вече не беше дете. През последната година бе пораснала и съзряла, независимо че и преди това живееше самостоятелно.

— Имам телефонния ти номер в базата данни на нашите ученици. Ще ти се обадя. Може би още през тази седмица. Не знам дали обичаш сладкиши, но аз ги обожавам. Има едно много приятно местенце, казва се „Серендипити“. Десертите им са невероятни.

— Чудесно! — отвърна тя.

Струваше ѝ се безопасно. Едва ли щеше да ѝ се нахвърли, докато си пийват горещ шоколад и похапват ябълков пай. Поне се надяваше да не го стори. Премеждието на Канди ги бе разстроило. Но с Брад Паркър беше в безопасност. Дори сестрите ѝ не биха възразили.

И наистина — когато той се обади вечерта, те слушаха как двамата с Брад уговаряха срещата и викаха и пляскаха толкова шумно и възторжено, че Ани се засрами и побърза да затвори.

— Е, спечелих сто долара, благодаря ти — самодоволно се усмихна Сабрина и я потупа по ръката.

Ани я стрелна с възмутен поглед.

— За какво?

— Хванахме се на бас през юли. Твърдых, че до шест месеца ще излезеш на среща. Ти не вярваше. Обзаложихме се на сто долара. Оттогава са минали точно пет месеца и една седмица. Плащай!

— Чакай малко. Това не е среща. Просто ще пия кафе с директора на училището.

— Как ли пък не! — не се предаваше Сабрина. — Не сме определяли подробностите. Никой не е казал, че той трябва да е с костюм и вратовръзка и да те заведе на вечеря. Пиенето на кафе си е среща.

— Не е! — твърдо отсече Ани.

Но Канди и Тами подкрепиха Сабрина и настояха Ани да си плати честно облога. За всеобщо облекчение Канди бе в сравнително добра форма. Белезите и синините изчезнаха и тя бе в забележително добро разположение на духа с оглед на случилото се. Всички очакваха с нетърпение Коледа. А и изпитваха облекчение, че Марчело не е наблизо и няма опасност тя да се натъкне на него.

Марлин също бе доволна. Този мъж беше заплаха за всяка жена, която му се изпречеше на пътя. Но Брад Паркър беше съвсем различен и всички те бяха развълнувани за Ани.

Той предложи да дойде да я вземе, но младата жена предпочете да се срещнат в кафе-сладкарницата. Той се оказа прав — десертите бяха фантастични. Тя си поръча за пиене нещо, което се казваше „замразено мокачино“ и представляваше шоколадов сладолед, смесен с кафе, покрит с разбита сметана и шоколадови стърготини. Той си взе млечен шейк с кайсии и хапнаха по парче орехов пай.

— Май ще се наложи да ме изтъркаляш през вратата — въздъхна Ани и се облегна на стола. Имаше чувството, че всеки миг ще се пръсне.

Брад Паркър ѝ описа заведението като уютно място във викториански стил с лампи „Тифани“, със старинни дървени маси и извити столове. Добави, че е идвал тук като дете с майка си. Ани бе чувала за тази сладкарница, но никога досега не я бе посещавала.

Разговаряха за Италия, за изкуство, за времето, което бе прекарала във Флоренция, а той сподели спомените си от Рим. Още говорел малко италиански, а тя тъжно призна, че вече е започнала да го забравя. Поговориха малко и за училището и за надеждите му да се разрасне. Брад Паркър възнамеряваше да открие подобни училища и други градове.

Тя неохотно сподели, че на нея много ѝ е помогнало.

— Научих се да приготвям пиле — добави през смях, — както и тарталетки.

— Надявам се, че сме те научили и на нещо повече. Защо не се запишеш в класа по скулптура? На всички им харесва. Аз самият мислех да се запиша, но нямам особен талант.

— Не мисля, че и аз вече имам — тъжно отрони младата жена.

— Не го вярвам. Когато се налага, мозъкът съумява да преоткрива и да компенсира. Може да ти хареса. А ако не ти допадне, винаги можеш да се откажеш. Давам ти разрешение — махна щедро с ръка той и двамата се засмяха.

Прекараха много приятно заедно и Брад я изпрати пеша до дома ѝ. Вървяха по Трето авеню, бърбейки си на най-различни теми. Когато стигнаха пред къщата, в която живееше със сестрите си, на Ани внезапно ѝ се стори, че би било грубо да се сбогуват пред вратата. Попита го дали би искал да влезе за малко. Знаеше, че Канди и госпожа Шибата са възрастни. Той прие, но отбеляза, че няма да се бави, тъй като следобед трябвало да направи някои покупки за Коледа. Ани се притесняваше как ще пазарува тази година и смяташе да помоли сестрите си да ѝ помогнат.

Когато Брад Паркър влезе в къщата, госпожа Шибата тъкмо чистеше с прахосмукачката, а Канди бе надула любимата си песен, така че трудно можеше да се чуе нещо друго. Трите кучета лаеха, телефонът звънеше, а още щом прекрачи прага, Хуанита се нахвърли срещу неочаквания гост и се опита да му заръфа глезена. Щом ги видя, госпожа Шибата изключи прахосмукачката и се поклони, а Канди се появи на горната площадка, накипнена с малка коледна шапчица със звънчета на главата, по прозрачни бикини, които си бе купила за Коледа.

— Здравейте! — извика тя и изтича обратно в стаята си, за да си нахлузи пенъора. Не искаше гостът да види белезите по тялото ѝ,

макар че вече бяха почти избледнели.

— Това е сестра ми Канди — обясни Ани. — Беше ли облечена?
— човек никога не бе сигурен с Канди, дори сега.

— Всъщност беше по бикини с коледна шапчица.

— Е, по нейните стандарти е облечена. Обикновено е полугола.
Извинявай за кучетата.

— Няма нищо. Харесвам кучета.

— А аз не. Но след известно време свикваш с тях. През по-голяма част от времето тук е истинска лудница. Особено когато и четирите сме си у дома.

— Винаги ли сте живели заедно? — Брад беше като омагьосан.

Още щом прекрачи прага, усети особената атмосфера на гостоприемство, топлина и уют. Беше ясно, че хората, които живееха тук, се обичат истински, а това те караше да ти се прииска да останеш завинаги.

Сподели го с Ани и тя остана трогната.

— Всъщност решихме да живеем заедно тази година. Сестрите ми го правят заради мен. Наеха тази къща, за да ми помогнат да се приспособя към новия си начин на живот. Къщата е наша за една година. Заради нас Тами напусна фантастичната си работа в Ел Ей. Сега работи в едно отвратително реалити шоу. Поне веднъж седмично участниците в него се опитват да се изпозастрелят помежду си или поне да уцелят водещия. Казва се „Може ли тази връзка да бъде спасена? Това зависи изцяло от вас!“.

— О, Господи, гледал съм го! — разсмя се той. — Наистина е ужасно.

— Да, така е — гордо отвърна Ани, — а сестра ми е негов продуцент — след това спомена предишното шоу на Тами и той остана безкрайно впечатлен, особено от факта, че заради Ани тя се бе отказала от него, за да дойде в Ню Йорк. — Сестра ми Сабрина и преди живееше тук. Тя е адвокат. Има приятел, Крис, който от време на време преспива в дома ни. Той също е адвокат. Преди катастрофата аз живеях във Флоренция и може би някой ден пак ще се върна. Още не съм решила. Все още имам апартамент там. Мислех да го освободя, но никой няма време да отиде да ми събере багажа, а наемът е толкова нисък, че наистина няма значение. А сестра ми Канди е много известна. Тя е модел.

— Канди? Самата Канди? Тази, която всеки месец е на корицата на „Вог“? — изглеждаше напълно смаян. Това младо момиче бе заобиколено от преуспели личности и цяла глутница необуздани кучета.

— Същата, която току-що си видял по бикини и с коледна шапчица. В момента е в отпуск.

Ани не спомена защо. Не беше негова работа, а и никоя от сестрите не възнамеряваше да разгласява болезненото преживяване на Канди. Дори не бяха казали на баща си. И без това му се бе насъбрало толкова много, че нямаше смисъл да го натоварват допълнително.

— Каква групичка само! — възхитено подсвирна Брад. — Сигурно е страхотно да имаш такова семейство! — за миг бе забравил за трагичните обстоятелства, които ги бяха събрали заедно. В съжителството им нямаше нищо трагично.

— Наистина е страхотно — щастливо се усмихна Ани. — Отначало бях малко притеснена, но всичко се нареди чудесно.

— Кое е чудесно? — попита Канди, която се присъедини към тях.

— Да живеем заедно — обясни Ани. — Облякла ли си някакви дрехи?

— Да — засмя се Канди. — Облечена съм с пенъоар и коледна шапка. Мислех си, че тази вечер можем да излезем и да си купим елха — въпреки случилото се с нея, тя бе в празнично настроение. Чувстваше се голяма късметлийка, задето бе оцеляла и всичко ѝ се бе разминало сравнително леко.

Брад не можеше да откъсне поглед от Канди. Никога досега в живота си не бе виждал толкова красива жена. А тя се държеше съвсем непринудено, без следа от превземки и високомерие. Беше като всяко друго момиче на нейната възраст, само че сто пъти по-красиво. Макар че, замисли се той, по свой собствен начин Ани бе не по-малко красива. Беше по-дребна и с по-заоблени форми, но той харесваше много кестенявата ѝ коса и закачливата прическа.

— Аз си купих елха снощи — каза Брад, а Канди го покани в кухнята да пийнат чаша чай. Той се поколеба, но не можа да устои на изкушението да прекара още няколко минути с тях. Тръгна след Канди към кухнята, а Ани ги последва. Щом прекрачиха прага, ги лъхна ужасна миризма.

— О, Господи! — простена Канди.

— Госпожа Шибата яде тази отвратителна японска туршия — обясни Ани. — Мирише на мърша — мъжът не можа да сдържи смеха си. Що за всеобща лудост цареше в тази къща? Госпожа Шибата се поклони и бързо прибра бурканчето с туршията. Тъкмо бе сипала малко водорасли в купичките на кучетата, но Канди побърза да ги изхвърли, докато осведомяваше госта за пагубното им влияние върху храносмилането на животните.

— Ти май ми каза, че не обичаш кучета — обърна се Брад към Ани.

— Не ги обичам. Те не са мои, а на сестрите ми.

— Зои е моята любимка — Канди вдигна малкото кученце и гордо го представи.

Бюла се почувства обидена, обърна се и седна на пода. Брад се наведе, за да си поиграе с нея, а Хуанита отново се нахвърли върху него, но накрая се предаде и облиза дружески ръката му.

— Ти също трябва да си вземеш куче — посъветва той Ани.

И по-рано ѝ бе предлагал да си вземе куче водач, но тя не се ентусиазира от идеята. Най-накрая му призна, че ако има куче водач, всички ще разберат, че е сляпа. А на публични места или в ресторант можеше да прибира белия си бастун, след като седне.

Малко по-късно гостът им си тръгна очарован. Беше поласкан, че се е запознал с Канди, много му бе приятно да си говори с Ани и нямаше търпение да се запознае и с останалите. Обади ѝ се на следващия ден и я покани на вечеря. Ани се поколеба за секунда, сетне прие. Беше малко плашещо да излизаш с човек, когото не виждаш, но тя го харесваше, бе установила, че имат много общи неща и споделят едни и същи възгледи.

Сабрина се прибра малко след разговора на Брад с Ани, която приближи с уверена крачка към дивана — най-голямата ѝ сестра се бе отпуснала на него, за да си отдъхне след уморителния ден. Без да каже нито дума, Ани пусна в скута ѝ пет двадесетдоларови банкноти.

— Да не би днес да си спечелила от лотарията? Какво означава всичко това? — изненада се Сабрина.

— Няма значение — сърдито изръмжа Ани, преструвайки се на сърдита, но всъщност беше щастлива и развълнувана от предстоящата среща. Все пак тя беше само на двадесет и шест и ѝ се струваше

забавно да се среща с толкова приятен и интересен мъж като Брад. Току-що бе платила за изгубения бас.

А щом го осъзна, Сабрина се разсмя и побърза да прибере банкнотите.

— Казвах ли ти аз! — изкрещя след Ани, която затръшна вратата на спалнята си.

23.

Трите сестри помогнаха на Ани да се облече за вечерята с Брад. Тя пробва четири различни тоалета, тъй като всяка от сестрите ѝ имаше различно мнение по въпроса как трябва да изглежда на първата си среща. Високи токчета, ниски токчета, нещо семпло или малко по-екстравагантно — секси пуловер например, дреха със светъл цвят, с цветове в косата, с обеци или пък без обеци. Накрая Канди избра светлосин кашмирен пуловер, елегантна сива пола, велурени ботуши с нисък ток, за да не падне, докато влиза в ресторанта, както и наниз перли, принадлежал на майка им. Ани изглеждаше красива, млада и скромна, а не като неустоима изкусителка, опитваща се да го съблазни. Всички възкликаваха одобрително, когато входният звънец иззвъня. Брад мигом се оказа заобиколен от шумна група сестри и кучета.

— Това сигурно е комитетът по посрещането — пошегува се той, докато Ани го представяше на Тами и Сабрина. Две минути по-късно пристигна и Крис.

— Сега познаваш всички — щастливо рече Ани.

После двамата тръгнаха и се запътиха към малкия италиански ресторант наблизо. Заради късото разстояние не взеха такси, а предпочетоха да повървят пеша. Канди ѝ бе заела късия си сив жакет от норки, за да ѝ е топло. Ани се чувстваше много изискана за първото си излизане с мъж от месеци. Но тази ѝ среща бе на светлинни години от дните ѝ във Флоренция с Чарли. Сега младата жена се чувстваше много по-зряла и мъдра. По време на вечерята Брад ѝ каза, че е на тридесет и девет.

— Не изглеждаш на толкова — отвърна Ани и двамата се засмяха. — По-скоро трябваше да кажа, че не ми звучиш като тридесет и девет годишен.

— Ти също не изглеждаш на двадесет и шест — тя усети закачлива нотка в гласа му. — Отначало помислих, че си по-млада — този път ѝ се стори малко засрамен. — Проверих досието ти.

— Аха! — сподавено се изкиска младата жена. — Вътрешна информация. Това не е честно. Ти знаеш за мен много повече, отколкото аз за теб.

— Какво искаш да научиш?

— Всичко. Кое училище си посещавал, какво си учил, къде си израснал, кого си мразел в последния клас в гимназията, за каква жена си се оженил, защо си се развел.

Той я погледна изненадано.

— Май ти също разполагаш с вътрешна информация. Откъде знаеш всичко това?

— Някой ми спомена в училище — призна тя.

Наистина се интересуваше от него. Тъй като не можеше да го види, искаше да чуе всички подробности. Макар че дори и да виждаше, пак щеше да иска да ги узнае. Само че сега не можеше да види изражението на лицето му — дали се изписва тъга, вина или съжаление. Тези неща бяха важни. Трябваше да се довери на това, което чува, като съди по интонацията му.

— Бях женен три години за приятелката си от колежа. Тя е прекрасно момиче. Сега е омъжена за друг и има три деца. Останахме си добри приятели. Просто искахме различни неща от живота. Тя мечтаеше за кариера в телевизията, също като сестра ти. А аз исках семейство и деца. Изгубих родителите си много рано и копнеех за собствено семейство. Но тя не. Забавното е, че сега тя има три деца. Вярно е, че се родиха през последните четири години. Разведохме се отдавна. Бях на двадесет и пет, значи преди четиринадесет години. По онова време бяхме много сърдити един на друг. Тя смяташе, че я притискам. Аз пък се чувствах предаден. Израснали сме в Чикаго, но тя искаше да живее в Ел Ей, а аз — в Ню Йорк. Мечтаех да основа училището. Тя пък мразеше идеята. Преживяхме доста напрегнати три години, ужасни и за двама ни.

— Но защо не си се оженил повторно?

— Страх, предубеждение — след като веднъж си се опарил, трудно се решаваш. Но също и поради липса на време. Училището поглъщаше цялото ми внимание, трябваше да свърша огромна работа. Живях с една жена четири години. Тя беше прекрасна, но беше францужойка и предпочете да се върне във Франция. Липсваше й семейството й, а аз вече бях отворил училището и не желяех да се

местя. Предполагам, би могло да се каже, че от шестнадесет години съм женен за училището. То ми е и дете, и съпруга. Когато обичаш работата си и се забавляваш, докато я вършиш, времето лети — тя го разбираше донякъде. И двете ѝ по-големи сестри изпитваха същата свързаност с работата си, а тя — с изкуството си. Разбира се, любимото занимание не бе пречка за любовта в нейния живот, но за Тами се оказа така, а донякъде и за Сабрина. И двете бяха работохолички. Може би и Брад също. Пълната отдаденост на професията се заплащаше и понякога човек оставаше сам.

— Ами ти, Ани? В момента има ли мъж в живота ти?

Тя сухо се изсмя. Не бе излизала с никого откакто беше заедно с Чарли във Флоренция и смяташе, че никога повече няма да се появи мъж в живота ѝ.

— Имах приятел във Флоренция преди катастрофата. Той ме изостави заради друга жена, преди да разбере, че съм сляпа — това винаги я успокояваше. — Мислех, че връзката ни е сериозна, но явно не е била. Поне не толкова, колкото съм смятала. А преди това съм имала само едно истинско гадже в колежа. Твърде съм отдадена на работата си, за да влагам енергия и време другаде. Принудата да се разделя с изкуството за мен бе огромен удар. Сега не знам какво ще правя по-нататък — за миг се натъжи, сетне сви рамене и погледна към него, въпреки че не можеше да го види. Но той виждаше колко красива е тя, а искреността и откритостта ѝ трогваха сърцето му. У нея нямаше нищо фалшиво и престорено.

— Ще измислим нещо — нежно я увери Брад. Тя беше трудолюбива, прилежна, страстна и умна. Нямаше начин рано или късно да не открие подходящото поприще. Той изобщо не се съмняваше в това.

Двамата поръчаха вечерята и продължиха да си бърбят. Останаха, докато ресторантът затвори, а след това Брад я изпрати до вкъщи. Този път Ани не го покани да влезе, защото беше късно, а и все още не се чувстваше готова за по-голяма близост. Пък и сестрите ѝ навярно вече бяха по пижами и си почиваха. Благодарни му за вечерята и отвори вратата. Преди да влезе, се обърна, усмихна му се и му пожела весела Коледа. Толкова много ѝ се искаше да може да види лицето му. Трите ѝ сестри твърдяха, че е хубав мъж. Бил висок,

русокос и строен, с широки рамене. Смятаха, че двамата са чудесна двойка.

— Весела Коледа и на теб, Ани — тихо рече Брад. — Прекарах прекрасна вечер.

— Аз също — прошепна тя и затвори вратата. Всички в къщата бяха заспали и тя се промъкна на пръсти към стаята си. Чувстваше се щастлива. Беше прекарала много приятна първа среща. Струваше си стоте долара, които бе платила на Сабрина за загубата на баса.

Съвсем според очакванията последният ден в шоуто преди коледната пауза беше истинска лудница. Гостите бяха истерични и напрегнати заради предстоящите празници, а в отделни моменти държанието им бе по-злобно и нападателно от обикновено. Една от двойките започна да си разменя юмручни удари и се принудиха да прекъснат излъчването на живо и да пуснат реклама. За пръв път психоложката Дезире бе зашлевена през лицето и изпадна в истерия. Глътна таблетка „Ксанакс“ и се обади на адвокатата си, заплашвайки, че ще ги съди, като не пропусна да уточни колко ще им струва. Целият екип имаше махмурлук и беше вкиснат заради коледното тържество предишната вечер.

— Живот на бързи обороти — промърмори Тами на някакъв колега и хукна да търси кофа сладолед, за да успокои Дезире. Биещата се двойка в крайна сметка се сдобри по време на шоуто, след което Тами заяви на психоложката, че този голям успех се дължи на нея.

След това обичайната лудница продължи, а за капак на всичко двама от директорите на телевизионната мрежа се появиха, за да погледат шоуто. Искаха да разберат за какво е цялото това вълнение. Откакто Тами бе постъпила, спонсорите се редяха на опашка рейтингите бяха хвъркнали до небесата.

Тами мъкнеше голяма кутия със сладолед, когато я представиха на двамата директори, а единият я попита дали е изкарала някакви курсове по самозащита, преди да постъпи на работа в шоуто.

— Не, само минах обучение по оказване на първа помощ към Червения кръст — отвърна Тами, стиснала кутията. — Ако излязат от контрол, прибягваме до електрошокова терапия.

Мъжът се засмя. Все още се мотаеше наоколо, когато Тами излезе от гримьорната на Дезире. Най-после бе успяла да я успокои.

— Има ли някаква особена причина да желаете да работите с тези откачалки? — смяташе, че шоуто е весело и забавно, но доста примитивно. В него определено имаше известна доза човечност и затрогващи съдби, но като цяло не беше на ниво.

— Това е дълга история. Трябваше да се върна в Ню Йорк за една година. Затова се отказах от работата си в Ел Ей — беше повече от работа.

Той познаваше шоуто, в което бе работила, и не можеше да повярва, че е напуснала. Никой не би го направил.

— Предполагам заради някой мъж — многозначително отбеляза той, но Тами поклати глава и се усмихна.

— Не, заради сестра си. Тя претърпя злополука и с останалите ми сестри решихме една година да се грижим за нея. Преместихме се да живеем заедно и беше чудесно. А аз приех тази работа. И ето ме тук, сестра Ратчет^[1] в психиатрично отделение, разнасяща кутии сладолед и валиум.

Мъжът бе заинтригуван от нея. Струваше му се забележителна жена. Беше с няколко години по-възрастен и току-що се бе преместил тук от Филадельфия. Тами също го хареса, но нищо чудно да се окажеше поредният ненормалник, маскиран като нормален мъж.

— Виж, въ... заминавам за Коледа със семейството си в Сен Бартс^[2]. Би ми било приятно да се видим, когато се върна, след Нова година. Ще бъде забавно да си поприказваме отново.

— Не се тревожи — усмихна му се Тами. — От детската градина не съм била с гадже за Нова година. А и винаги плача, докато слушам „Доброто старо време“. Приятно прекарване в Сен Бартс.

— Ще ти се обадя, когато се върна обеща той, което според нея беше учтивата форма на „Надявам се никога повече да не се видим и ще пусна листа с номера на клетъчния ти телефон в тоалетната чиния или ще нагостя котката с него“. Изобщо не очакваше повече да го види или да го чуе. Видя ѝ се много хубав, а и изглеждаше прекалено нормален. Не приличаше на вегетарианец, нито на любител на стомашните промивки.

— Благодаря за интереса към шоуто — учтиво каза Тами и обичайната лудница отново я завъртя, така че напълно забрави за него.

Мъжът се казваше Джон Спъри, но за какво да помни името му, след като никога повече нямаше да го види.

На следващия ден сестрите потеглиха за Кънектикът. Крис ги придружи. Всички заедно с баща им присъстваха на коледната служба в полунощ. Беше тъжно и трогателно, момичетата мислеха за майка си, с която толкова години бяха идвали в същата тази църква. Тами вдигна глава и видя, че баща ѝ плаче. Тя мушна ръка под мишницата му и се притисна към него. После всички се прегърнаха. Беше трогателен миг, изпълнен със спомени и любов, и в същото време с надежда. Бяха заедно и се обичаха, каквото и да се случи.

Времето в Кънектикът беше студено и през уикенда вали няколко пъти. Момичетата и Крис излязоха, за да се замерят със снежни топки и да направят снежен човек. Баща им изглеждаше добре и сякаш отново бе станал предишният. Всички прекараха чудесна Коледа и прекрасни почивни дни. Последния ден се събраха около отрупаната с ястия маса в кухнята, за да се нагостят с празничния обяд, в чието приготвяне всички бяха участвали.

Сабрина забеляза, че баща им е някак мълчалив, и предположи, че му е мъчно, задето скоро ще си тръгнат и той отново ще остане сам. Знаеше, че той мрази самотата. Към края на обяда Джим се изкашля притеснено и промърмори, че трябва да им каже нещо. Тами се изплаши, да не би да им съобщи, че продава къщата и се мести в града. Тя обичаше родния си дом и не искаше да бъде продаден. Надяваше се да не е това.

— Не знам как да ви го кажа — притеснено поде той. — Всички сте толкова добри с мен и аз много ви обичам. Не искам да ви се сторя неблагодарен — гласът му потрепери и той едва сдържаше сълзите си. Сърцата им се свиха от мъка за него. — Последните шест месеца, през които останах сам, без майка ви, бяха най-ужасните в живота ми. Имаше моменти, когато си мислех, че наистина няма да преживея загубата ѝ. После осъзнах, че животът ми не свършва с нейната смърт. Заради всички вас трябваше да продължа.

Последните му думи трогнаха дъщерите и те се усмихнаха.

— Но не мисля, че майка ви би искала да съм самотен и нещастен. Аз не бих ѝ го пожелал. Хората на моята възраст не бива да остават сами. Нуждаят се от приятелство и човек до себе си — продължи той и всички се зачудиха накъде бие. Като че се

отклоняваше в някаква странна посока, която все още не можеха да определят. Внезапно Сабрина и Тами се запитаха дали не е започнал леко да изкуфява. Той беше само на петдесет и девет, но шокът от загубата на майка им сигурно му бе дошъл прекалено много. И двете се мръщеа, докато той говореше: — Аз съм самотен и нещастен или по-скоро бях. Знам, че ще бъде голям шок за вас, но се надявам да разберете, че това в никакъв случай не е проява на неуважение към майка ви. Обичах я много. Но в живота ми настъпи промяна и двамата с Лесли Томпсън смятаме да се оженим.

И четирите млади жени кимаха, докато го слушаха, сетне изведнъж осъзнаха значението на последните му думи и се вцепениха. Първа се окопоти Тами.

— Ти ще направиш... какво? Мама я няма от шест месеца, а ти смяташ да се жениш? Шегуваш ли се? — наистина бе напълно изкуфял. Нямаше друго обяснение. После си спомни името на жената. То я накара да побеснее. — Лесли? Кучката? — думата се изплъзна от устата ѝ.

Баща ѝ мигом настръхна и по лицето му се изписа гняв. Изглеждаше възмутен и обиден.

— Да не си посмяла да говориш така за нея! Тя ще бъде моя съпруга! — двамата бяха скочили на крака и се гледаха свирепо, докато останалите ги наблюдаваха в безмълвен ужас.

Накрая Тами се отпусна като покосена на стола и обхвана главата си с длани.

— О, моля те, Господи, моля те, кажи ми, че това не се случва. Че е някакъв сън. По-скоро кошмар — сетне вдигна глава и погледна баща си право в очите. В нейните се четеше безкрайна мъка. — Невъзможно е наистина да се ожениш за Лесли Томпсън, нали, татко? Просто се шегуваш? — умоляваше го, а той изглеждаше съсипан.

— Напротив, ще се ожена за нея. И се надявам, че всички вие ще се опитате да ме разберете и ще ме подкрепите. Нямаме представа какво е да изгубиш жената, която си обичал тридесет и пет години.

— Но само след шест месеца хукна да ѝ търсиш заместница? Татко, как можа? Как можа да причиниш подобно нещо на себе си и на нас?

— Вие не сте тук. Имате свой живот. А аз — мой. Двамата с Лесли се обичаме.

— Ще повърна — както обикновено обяви Канди.

Изправи се и изтича навън, а Сабрина се втренчи в баща им.

— Не смяташ ли, че е малко прибързано, татко? Нали знаеш какво се препоръчва на хората, загубили близък? Да не взимат големи решения поне една година. Може би малко избързваш — той или напълно бе изгубил разсъдъка си от мъка, или бе изпаднал във временно умопомрачение. Лесли Томпсън? О, не... всяка друга, но не и тя... Сабрина едва сдържаше сълзите си. Впрочем и останалите, включително и баща им. Изглеждаше дълбоко разочарован. Сигурно не е бил на себе си, щом си е въобразявал, че ще отпразнуват брака му с друга жена и ще бъдат щастливи. — И кога смятате да се ожените? — Сабрина се опитваше да запази спокойствие, макар вътрешно да трепереше.

Крис тихо стана и излезе навън. Струваше му се, че мястото му не е там, и беше прав — това беше чисто семеен въпрос.

— Ще се оженим на св. Валентин. След седем седмици.

— Колко мило — простена Тами, все още стиснала глава между дланите си. — И на колко години е тя, татко?

— Миналата седмица навърши тридесет и три. Знаем, че разликата във възрастта е доста значителна, но за нас няма значение. Ние сме сродни души и аз съм сигурен, че майка ви би одобрила.

Тами се изправи на стола си. Очите ѝ пламтяха от гняв.

— Ако беше жива, мама щеше тутакси да получи инфаркт. Да не си полудял? Тя никога не би ти причинила подобно нещо! Никога! Как можа да оскърбиш така паметта ѝ и всички нас? Това е срамно и отвратително!

— Съжалявам, че го приемаш по този начин — с леден глас отвърна баща ѝ.

Той беше с двадесет и шест години по-възрастен от жената, за която смяташе да се ожени след смъртта на съпругата си, починала само преди седем месеца. И очакваше децата му да го поздравят и да му пожелаят много щастие. Това нямаше да стане, не и след милион години! Тами се надигна. Трепереше от гняв. Сабрина я последва, като също едва сдържаше възмущението си.

В този момент Канди се върна в кухнята. Всички видяха, че бе плакала.

— Татко, как можа? — простена нещастно младото момиче и обви ръце около врата му. — Та тя е по-млада от Сабрина.

— Когато обичаш някого, възрастта няма значение — заяви той, а децата му се зачудиха как може да е такъв глупак и да се излага по този начин. Нямаха представа дали Лесли го обичаше или не, а и не ги интересуваше. Искаха просто тя да изчезне. Канди отстъпи крачка назад и впи отчаян поглед в баща си.

— Татко, защо не изчакаш малко? — Сабрина се опитваше да го вразуми, да му попречи да скочи в пропастта. — Да речем една година?

Тами изведнъж придоби паникьосан вид. Беше ѝ хрумнала ужасяваща мисъл.

— О, Господи, тя да не би да е бременна?

— Разбира се, че не — баща им изглеждаше смъртно обиден.

В този миг Ани най-после излезе от вцепенението си. Досега ги бе слушала мълчаливо. Усети гнева в гласа на Тами, страха на Сабрина, болката на Канди, разочарованието на баща им.

— Не знам дали те интересува мнението ми — заговори тя, обърнала лице към баща си. — Съмнявам се. Но смятам, че това е най-глупавото нещо, което някога си правил, и то не заради нас, а заради самия теб. Противно е да причиниш подобна гадост на мама, татко. Но ако се налага, ще се примирим. Ала да хукнеш да се жениш за някоя си само седем месеца след смъртта на мама, е жалко, нелепо и глупаво. Защо Лесли бърза толкова? Не осъзнава ли, че това е най-сигурният начин да ни накара да я намразим? Защо вие двамата не почакате поне една година от уважение към мама? Да се ожениш толкова скоро, е огромно предателство към нас и нашата майка — тя се изправи. — Наистина ме разочарова, татко. Винаги съм имала високо мнение за теб и докато беше женен за мама, напълно го заслужаваше. Предполагам, че на Лесли изобщо не ѝ пука за нашите чувства, нито как ще изглеждаш ти в очите на останалите. Това говори достатъчно красноречиво и за нея, и за теб.

След тези думи Ани взе белия си бастун и напусна стаята. Откри Крис да седи тихо в дневната. Едва ли можеше да има по-ужасен завършек на коледните празници.

Сабрина почисти масата, сложи чиниите в миялната машина и веднага след това се сбогува с баща си. Без дума повече всички напуснаха къщата и тръгнаха за Ню Йорк.

През целия път колата приличаше на бойно поле. Тами се закле, че никога повече няма да го види. Сабрина се притесняваше, че е болен от алцхаймер и Лесли ще се възползва от него. Канди заяви, че за нея все едно е мъртъв, и плака през цялото време. Ани тихо рече, че той е най-големият глупак, който някога се е раждал, и че няма сила на този свят, която да я убеди да присъства на сватбата. Но Сабрина ѝ напомни, че не бяха и поканени. Нямаха представа къде ще се състои бракосъчетанието. Знаеха единствено, че мразят натрапницата и са бесни на баща си.

Докато пътуваха от Кънектикът за Ню Йорк, Крис много мъдро не отрони нито дума.

---

[1] Героиня от роман на Кен Кейси, изд. 1962, по който през 1975 г. е сниман филм с Луиз Флечър в главната роля, наградена с „Оскар“; синоним на медицинска сестра дракон, превърнала се в популярна метафора докъде може да доведе злоупотребата с власт. — Б.пр. ↑

[2] Сен Бартс — скъп курорт, известен като „най-красивият остров на Карибите“. ↑

24.

През останалата част от седмицата никоя от тях не се обади на баща им. А и всички тръгнаха на работа и бяха прекалено заети, за да обсъждат намерението му. Колкото и да го обмисляха, не можеха да не изпитват възмущение заради майка си, мразеха Лесли и в червата и бяха бесни на баща си. И с всеки изминал ден гневът им нарастваше.

Никоя от тях нямаше планове за Нова година и решиха да я прекарат на спокойствие у дома. Сабрина и Крис не обичаха да ходят никъде в новогодишната нощ, а Тами нямаше никакви предложения. Канди каза, че пристигал неин приятел от Ел Ей и щяла да го доведе къщи. Два дни преди Нова година Брад се обади на Ани, за да ѝ предложи да посрещнат заедно празника, но тя предпочете да го покани у дома. Смятаха, че ще бъде много по-приятно да прекарат вечерта всички заедно, вместо да излизат.

Крис и момичетата приготвиха вечерята. Брад донесе няколко бутилки шампанско. Двамата с Крис си допаднаха и дълго разговаряха преди, по време и след вечерята. Но най-голямата изненада на вечерта бе приятелят на Канди от Ел Ей. В момента той навярно беше най-прочутият млад актьор на планетата. Оказа се, че двамата се запознали преди три години по време на снимки и станали добри приятели. Когато идваше в града, винаги ѝ се обаждаше и излизаха заедно. Помежду им нямаше нищо романтично, но той беше страхотна компания и двамата чудесно се забавляваха. Филмовата звезда веселеше всички почти през цялата вечер, а Брад не можеше да повярва какви хора им идват на гости. Ани го увери, че и за нея е изненада познанството му със сестра ѝ.

— Да бе, как не! И кой друг ще намине? Брад Пит и Анджелина Джоли?

— Не ставай глупав! — засмя се младата жена. — Кълна се, че през по-голяма част от времето тук сме само ние, кучетата и Крис.

— Добре, да видим. Едната ти сестра е най-известният супермодел в страната, а може би и в света. Другата е един от най-

добрите продуценти в Ел Ей, макар че в момента се занимава с най-идиотското шоу в Ню Йорк, а току-що вечеряхме с актьора, който кара жените от четиринадесет до деветдесет да припаднат, щом го зърнат. И ти очакваш от мен да повярвам, че вие, момичета, сте най-обикновени хора? Нима наистина го вярваш?

— Е, може би те не са. Но аз съм. Допреди шест месеца аз бях само една гладуваща художничка във Флоренция. А сега съм просто сляпа жена.

— Не говори така — нежно я прекъсна той. — Сигурен съм, че ще намериш друго поле на изява на артистичния си талант. Дарбата не може да се изпари просто така. Дай си малко време, тя ще изплува под друга форма — говореше напълно убедено.

— Може би — отстъпи Ани, но не му вярваше.

В полунощ вдигнаха наздравица и се прегърнаха. Брад остана до три след полунощ. След като изпи по-голямата част от шампанското, приятелят на Канди заспа на дивана. Крис и Сабрина се измъкнаха незабелязано. Малко след полунощ.

Крис затвори вратата на спалнята и я целуна. В тази къща беше доста трудно да се усамотят за по-дълго. Той беше взел със себе си и две чаши шампанско. Сабрина му се усмихна. Изминалата година бе истински ад. Толкова много неща се бяха случили, но каквито и трагедии да ги сполетяваха Крис беше неизменно до нея. Скорошната налудничаво приумица на баща ѝ бе последната капка. Но тя знаеше, че каквото и да стане, може да разчита на Крис.

Докато я целуваше и прегръщаше, той извади малка кутийка от джоба си, отвори я с едната си ръка и плъзна пръстена на пръста ѝ. Отначало тя не разбра какво прави, но после осъзна и сведе поглед. Беше изключително красив годежен пръстен.

— О, Господи, Крис, какво правиш? — ахна Сабрина.

Той коленичи и впи сериозен поглед в нея.

— Моля те да се омъжиш за мен, Сабрина. Обичам те повече от всичко на този свят. Ще станеш ли моя жена?

Докато я питаше, очите ѝ плувнаха в сълзи. Не беше подготвена за молбата. Това беше поредният шок. А за толкова кратко време я бяха връхлетели твърде много. Смъртта на майка ѝ, ослепяването на Ани, нападението над Канди, а сега и намерението на баща ѝ да се ожени за момиче на половината на възрастта му, при това истинска кучка. Бе

повече, отколкото можеше да понесе. Не беше готова да се омъжва. Просто не беше готова. Искаше тази година да се грижи за Ани и да живее със сестрите си. Може би след това двамата с Крис щяха да се върнат към стария си живот, но защо да се женят? Не се чувстваше готова за брак, може би никога нямаше да бъде. Обичаше го, но не изпитваше нужда да се омъжва за него. Това, което имаха в момента, ѝ бе напълно достатъчно.

Младата жена свали пръстена и му го подаде. По страните ѝ се стичаха сълзи, а сърцето ѝ бе изпълнено с безкрайна болка и тъга.

— Крис, не мога. В момента дори не мога да мисля правилно. През последната година се случиха толкова много неща. Защо трябва да се женим?

— Защото аз съм на тридесет и седем, а ти на тридесет и пет. Искам да имаме деца, заедно сме от почти четири години и не можем да чакаме до края на живота си, за да пораснем.

— Може би аз мога — тъжно промълви тя. — Обичам те, но не знам какво искам. Обичах живота, който имахме преди — всеки от нас да живее в свое собствено жилище и да бъдем заедно, когато искаме. Знам, че съжителството със сестрите ми е малка лудница. Знам, че те обичам. Но просто не съм готова да се обвържа до края на живота си. Ами ако провалим всичко? Всеки ден в кантората се срещам с хора, също като нас, които са смятали, че постъпват правилно, като се женят, създават деца, а после всичко се обърква.

— Това е риск, които ще трябва да поемем — по лицето му личеше колко страда. — В живота никога няма гаранции. И ти го знаеш. Просто трябва да поемем дълбоко дъх, да скочим във водата и да се опитаме да дадем най-доброто от себе си.

— А ако потънем? — нещастно пророни тя.

— А ако не потънем? Но поне едно знам със сигурност. Не искам повече да живея по този начин. Имам чувството, че животът отминава покрай нас. Ако чакаме твърде дълго, ще сме прекалено възрастни, за да имаме деца. И никога няма да изживеем истинския си живот. Аз искам да живея пълноценно живота си с теб, и то сега — очите му я умоляваха, а сърцето му сви, когато тя поклати глава.

— Не, не мога. Не мога — по лицето ѝ се изписа паника. — Не бих могла. Ще те излъжа, ако ти кажа, че съм сигурна.

— Не е нужно да си сигурна — опита се да я убеди той. — Просто трябва да се обичаме, Сабрина. Това е достатъчно.

— Не и за мен.

— Какво, по дяволите, искаш? — започваше да се ядосва.

— Искам гаранция, че това е правилно.

— Няма такава.

— Именно. Твърде съм уплашена, за да рискувам.

Той все още държеше пръстена, после го върна в кутийката и рязко затвори капака.

— Обичам те, но не съм сигурна, че някога ще поискам да се омъжа за теб — призна Сабрина. Не можеше да го лъже. Не беше уверена, не беше готова да се обвърже, независимо колко много го обичаше.

— Предполагам, че получих отговор — рече той, но не съжаляваше, че ѝ предложи. Рано или късно трябваше да знае. Отиде до вратата, после се обърна. — Знаеш ли, мисля, че баща ти постъпва глупаво, като се жени толкова скоро след смъртта на майка ти, и то за жена, която е по-млада от теб. Но колкото и глупаво да ни изглежда на всички нас, поне трябва да уважим смелостта му и готовността му да рискува.

Сабрина кимна. Беше прекалено ядосана на баща си и не бе разсъждавала от тази гледна точка. Но Крис беше прав. Баща ѝ все още притежаваше достатъчно жизненост и кураж, за да продължи напред.

— Предполагам, заключението е, че на мен ми липсва.

— Точно така — с тези думи Крис прекрачи прага на спалнята, затвори вратата зад гърба си, слезе по стълбите и напусна къщата. Вместо да се сгоди, както се бе надявал, той скъса с жената, която обичаше. Не беше онази Нова година, която искаше. Толкова дълго си бе мечтал и представял този миг, че сега реакцията ѝ го съсипа.

Останала сама в стаята си, Сабрина се отпусна на леглото и тихо заплака.

Останалите не подозираха нищо и когато на следващата сутрин тя им разказа, бяха потресени.

— Мислех, че сте прекарвали цялата нощ горе като две влюбени птички — изумено каза Тами.

— Не, отиде си преди един часа. Върнах му пръстена и той си тръгна — Сабрина изглеждаше напълно съкрушена, но при все това смяташе, че е постъпила правилно. Не искаше да се омъжва, дори и за Крис.

Всички бяха натъжени от случилото се, но Сабрина страдаше най-много. Тя наистина обичаше Крис, просто не искаше да се омъжва, а тези неща не биваше да се насилват, дори и с красив пръстен, поднесен от страхотен мъж.

Заради раздялата на Сабрина с Крис и възмущението им относно предстоящата сватба на баща им в къщата на Източна осемдесет и четвърта улица през целия януари се възцариха тъга и униние.

Крис не ѝ се обади повече и Сабрина не го потърси. Нямаше смисъл. Нямаше какво да му каже. А той беше твърде наранен и разстроен, за да ѝ се обади. Отказът ѝ да се ожени за него го бе смазал. Но нямаше желание да подновяват връзката, която имаха от години. Искаше много повече. А тя — не. И внезапно се оказа, че повече няма какво да си кажат, нито какво да очакват, освен да се примирят с раздялата.

През първите седмици на януари всички бяха потиснати и унили, сетне нещата бавно започнаха да се подобряват. Ани няколко пъти вечеря с Брад и всеки път прекарваха чудесно. Той я убеди да се запише в часовете по скулптура и на нея ѝ хареса. Макар че не можеше да вижда какво прави, работите ѝ бяха изненадващо добри. Брад ѝ сподели плановете си за цикъла от лекции, които се опитваше да организира през лятото, чиято тематика щяха да бъдат културните ценности, театъра, музиката и изкуството. Попита я дали би приела да изнесе няколко лекции за галерията „Уфици“ и Ани прие с възторг. Подготви бележките си на брайловата азбука. Първата ѝ лекция беше в края на януари и пожъна огромен успех.

През третата седмица на януари Канди замина за Париж, за да участва в пролетните ревюта. Щеше да бъде булката в колекцията на Карл Лагерфелд за „Шанел“. Плащаха ѝ цяло състояние, за да представя единствено техните дрехи, беше и сред почетните гости на приема в „Риц“. В самолета на връщане се запозна с един мъж. Той работеше като помощник-фотограф, това беше част от дипломния му стаж в университета „Браун“. Беше на двадесет и четири години и двамата си бърбиха и се смяха по време на целия полет от Париж до

Ню Йорк. Казваше се Пол Смит и през юни щеше да се дипломира с магистърска степен по фотография. След това възнамеряваше да отвори собствено фотографско студио. Каза, че е бил част от екипа, с който преди две години е правила снимки в Рим, но тогава бил нещо като момче за всичко и двамата не се бяха засичали.

Канди му разказа за Ани, за смъртта на майка им, а след това сподели, че след две седмици баща им ще се жени за жена, която е на тридесет и три години.

— Леле, сигурно не ви е леко — съчувствено я изгледа младият мъж. Родителите му се развели, когато бил на десет, и двамата създали нови семейства. Но вторите му баща и майка били готини хора. — А ти как го приемаш?

— Зле — честно си призна Канди.

— Познаваш ли я? — с интерес попита той.

— Не съвсем, тогава бях дете. Сестрите ми я наричаха кучка. Когато беше на петнадесет, се опита да отмъкне гаджето на най-голямата ми сестра.

— Може би трябва да ѝ дадете шанс — предпазливо предложи новият ѝ познат.

— Може би. Просто ми се струва, че още е твърде рано, за да се жени повторно.

— Хората вършат глупости, когато са влюбени — мъдро отбеляза Пол, а после заговориха за други неща. Той беше от Мейн, обичаше да плава с яхта и ѝ разказа за няколко свои морски приключения.

Двамата си поделиха таксито, а когато колата спря пред дома ѝ, Пол обеща да се обади, когато следващия път дойде в града. На другия ден се връщаше в „Браун“. Щеше да бъде там до дипломирането си през юни. На Канди ѝ бе приятно за разнообразие да бъде със свой връстник, който учи в университет и преследва цели, типични за младата възраст.

Когато Канди се прибра, в къщата нямаше никой. Сега, след като не се виждаше с Крис, Сабрина работеше до късно. Шоуто на Тами, както винаги, беше лудница. Ани имаше повече часове, а голяма част от уикендите прекарваше с Брад. Ето защо се зарадва, когато Пол я покани в „Браун“ след две седмици. Щеше да има изложба на работите му. Двамата прекараха чудесен уикенд и тя се запозна с приятелите му. Отначало те се сепнаха, като разбраха коя е, но след това я приеха

просто като своя връстница. От години не се бе забавлявала така и ѝ беше много по-приятно, отколкото на светските партита в Ню Йорк.

Тами бързаше за поредната работна среща с ръководството на мрежата, когато се сблъска с мъжа, с когото се бе запознала малко преди коледната ваканция. Тогава той бе казал, че отива със семейството си в Сен Бартс и ще ѝ се обади, като се върне, но така и не го бе направил. Тя и не очакваше, че ще се чуе отново с него, затова не бе разочарована. След срещата той отново ѝ се представи. Напомни ѝ, че името му е Джон Спъри, и ѝ се извини, че не се е обадил.

— Две седмици бях болен от грип — обясни. Беше неубедително извинение, но вършеше работа като всяко друго. Тами го погледна и се усмихна. Ако беше поредната откачалка, щеше да ѝ звънне. — Мислиш, че те лъжа, нали? Бях много болен. Почти на крачка от пневмонията.

Тя едва се сдържа да не се разсмее. И преди бе чувала подобни приказки.

— Изгубих номера ти, звучи не по-малко убедително — подсказа му, макар че можеше да ѝ се обади в телевизията.

— Ти така и не ми даде номера си — напомни ѝ мъжът с леко засрамен вид. — Но като го спомена, защо не ми го дадеш сега?

Струваше ѝ се глупаво да му го дава. И без това нямаше време да излиза с него. В шоуто отново имаше милион проблеми. Трябваше да се поднови договорът на водещия, но той искаше двойно увеличение на заплатата, в противен случай заплашваше да напусне. Един път вече бяха стреляли по него и два пъти бе нападан. Смяташе, че заслужава възнаграждение за бойни заслуги, и не беше съвсем далеч от истината. За беда зрителите го харесваха и той ги държеше в ръцете си. Сутринта бе обсъдила проблема с Ървинг Соломон и останалите директори в мрежата. Тами се изкушаваше да приеме оставката му, но се боеше, че рейтингът на шоуто ще падне и на спонсорите това никак няма да се хареса.

Върна се в офиса си и отново забрави за Джон Спъри. Попадна ѝ някакво предложение за специално издание на шоуто по случай Деня на влюбените и си спомни за баща си. Той щеше да се ожени на тази дата, а никоя от тях не бе говорила с него от деня след Коледа, когато им съобщи новината. Не знаеше какво да прави. Не можеха завинаги да го зачеркнат от живота си, но Тами все още не успяваше да

прегълтне женитбата му, нито да приеме Лесли. И никоя от сестрите ѝ не можеше.

Същата вечер тя повдигна въпроса.

— Какво ще правим с татко?

Той също не им се бе обаждал. Очевидно беше наранен от реакцията им не по-малко, отколкото те бяха ужасени от намеренията му. Всички смятаха, че предава майка им. Бяха минали пет седмици, откакто нито една от дъщерите му не бе разговаряла с него, а това не се бе случвало никога досега.

— Може би една от нас трябва да му се обади — предложи Сабрина, но никоя не изяви желание.

— Не искам да ходя на сватбата — побърза да заяви Канди.

— Никоя от нас не иска — въздъхна Тами. — Как бихме могли? Би било огромна проява на неуважение към мама.

— Но той ни е баща — колебливо отбеляза Канди.

— Защо не го заведем на обяд, за да поговорим? Или да го поканим тук? — тихо се обади Ани.

Тя от седмици бе мислила по въпроса. Не можеха да отрекат, че той им липсваше. Просто не желаеха Лесли в живота си, поне засега. По-скоро никога, като имаха предвид държанието ѝ. Нито една от сестрите не бе готова да я приеме в семейството. Бяха изправени пред труден избор, но не желаеха да изгубят баща си.

— Осъзнавате ли, че те може да имат деца? — напомни им Сабрина, а Тами шумно изпъшка.

— Моля те. Повдига ми се — нещастно простена тя.

Накрая, след дълго обсъждане, решиха да го поканят на пирие в къщата. Щяха да се чувстват по-удобно, отколкото да седят в някой ресторант, заобиколени от непознати. Възложиха изпълнението на задачата на Сабрина като най-голямата от тях. Тя беше нервна и притеснена, когато позвъни в къщата в Кънектикът. Ами ако се обади Лесли?

Баща ѝ вдигна на второто позвъняване и толкова се зарадва да я чуе, че сърцето ѝ се сви от жал към него.

Явно той също не искаше да ги изгуби. Съгласи се на следващия ден да дойде в града. Нито веднъж не спомена Лесли. За един кратък миг Сабрина се изпълни с надежда, че е променил намерението си, но знаеше, че ако го бе сторил, щеше да им го съобщи.

Всички се прибраха по-рано от работа, за да се срещнат с баща си. Забелязаха, че беше доста нервен. Настаниха се в дневната.

— Предполагаме, че все още смяташ да се ожениш на свети Валентин — започна Тами с надежда в очите, която бързо бе попарена.

— Да, смятам. Всъщност ще отлетим до Лас Вегас, за да подпишем там, въпреки че изглежда малко глупаво. Знам, че никоя от вас не желае да присъства, а е твърде скоро, за да правим голяма сватба.

— Твърде скоро е изобщо да се жениш — заяви Тами, а баща ѝ я погледна в очите.

— Няма да ме разубедите, ако заради това сте ме поканили тук. Знам, че на вас ви се струва рано, но на моята възраст не мога да си позволя да чакам. А и няма причина да чакаме.

— Би трябвало да изчакаш заради нас — изтъкна Сабрина. — И заради мама.

— Шест месеца ще имат ли значение за вас? След шест месеца ще приемете ли Лесли? Не мисля. А и става дума за нашия живот, не за вашия. Аз не ви се меся. Не съм казвал на Сабрина, че е разумно да се омъжи, че Крис е прекрасен мъж и е крайно време тя да предприеме нещо, ако иска да има деца. Не съм натяквал на Тами, че е по-добре да престане да работи в тези налудничави шоута и да си намери подходящ партньор. Нито на Канди, че трябва да продължи образованието си. Нито на Ани, че трябва да си намери работа, въпреки че е сляпа. Двамата с майка ви винаги сме уважавали решенията ви. Невинаги сме били съгласни с това, което правите, но ви оставяхме сами да решавате и да грешите. Сега ме оставете аз да постъпя както искам. Може би женитбата ми наистина е лудост. Може би след шест месеца Лесли ще ме напусне и ще си намери по-млад мъж, но може да сме щастливи до края на дните си и тя да се грижи за мен, когато съвсем остарее. Не знам какво ще стане, но трябва сам да го разбера. Това искам да направя. Не онова, което вие искате заради себе си или заради мен. Желая този брак и се нуждая от него. Лесли е добра жена и ние се обичаме. Както и да постъпя, майка ви няма да се върне. Тя беше любовта на живота ми. Но нея вече я няма, а истината е, че не искам да живея сам. Не мога. Прекалено съм нещастен, когато съм сам. А Лесли е чудесна компания. Ние се обичаме, макар че

любовта ми към нея е различна от тази, която изпитвах към майка ви. Но защо да нямам право на втори шанс?

Те го слушаха, без да го прекъсват. В думите му имаше смисъл. Всички поеха едновременно дъх, а Канди, без нищо да изрича, обви ръце около врата му. Мислеше за това, което Пол ѝ бе казал в самолета — да дадат на Лесли шанс. Времето щеше да покаже. Заради баща си се надяваше, че Лесли е почтена жена, независимо дали те я харесваха или не. Просто за тях беше прекалено рано баща им да се обвързва с друга.

— Ние те обичаме — заговори Тами. — Просто не искаме да направиш грешка или да бъдеш наранен.

— Защо не? Вие ги правите. Грешките са част от живота. Ако се окаже голяма грешка, ще се обадя на Сабрина и ще я помоля да направи нещо — двамата с най-голямата му дъщеря си размениха усмивки.

— Заради теб се надявам да се получи, татко — меко каза тя.

Беше хубаво да го видят отново. На всички им бе липсвал.

— Аз също. Но поне мога да опитам. Съжалявам, че сте разстроени. Разбирам, че ви е трудно да го приемете. За мен също е голяма промяна.

— Трябва ли да се виждаме с нея, татко? — попита Ани.

Никоя от тях не искаше да я вижда, но предполагаха, че баща им го очаква. Но той се оказа по-разумен, отколкото смятаха. Все още беше бащата, когото обичаха толкова много.

— Нека засега не избързваме. По-добре първо да възстановим отношенията си. Мислех, че никога повече няма да ви видя — цял месец се бе измъчвал и страдал.

— Ти много ни липсваше — увери го Канди.

— Вие също ми липсвахте — призна той, докато Сабрина отваряше бутилка вино. Чукнаха се, после се прегърнаха и си обещаха много скоро отново да се видят. Малко след това той си тръгна.

Срещата беше минала по-добре, отколкото се бяха надявали. Баща им щеше да се ожени за онази жена, но поне отново разговаряше с децата си и не очакваше от тях да я посрещнат с отворени обятия. А и поне за известно време нямаше да им се налага да се виждат с нея. Баща им се надяваше с времето да свикнат и да я приемат. Тази година не възнамеряваше да организира празненство за Четвърти юли. Щеше

да бъде прекалено мъчително за всички, а и съвпаднаше с годишнината от смъртта на майка им. Съобщи им, че през юли двамата с Лесли ще заминат за Европа, а те са свободни да си направят други планове. Сестрите посрещнаха думите му с огромно облекчение. Никоя от тях не би могла да понесе подобно събиране, още по-малко пък с Лесли в добавка.

— Какво ще правим на Четвърти юли? — попита Канди.

— Още е рано да се тревожим за това — мъдро рече Сабрина.

Поне си поговориха с баща си. Решиха да изпратят на младоженците бутилка шампанско и цветя в Лас Вегас. Щеше да е жест на помирение и бяха сигурни, че баща им ще се зарадва. Ала без съмнение беше доста странно, че щяха да се сдобият с мащеха, помлада от най-голямата дъщеря. Никоя от тях не беше очаквала да се случи подобно нещо толкова скоро след смъртта на майка им. Но пък и баща им не го бе очаквал. Лесли се бе появила, а заедно с нея и любовта.

Все още разговаряха, когато клетъчният телефон на Тами иззвъня. Тя не можеше да си представи кой може да я търси в този час. Оказа се Джон Спъри, който я покани на обяд на следващия ден. Тами беше смаяна.

— Не мога да повярвам, че ми се обаждаш — изуми се тя.

— Казах, че ще се обадя. Защо си толкова изненадана? — на езика ѝ бе да му отговори: „Защото нормалните мъже никога не ми се обаждат. Аз съм магнит за откачените и странни типове“. Може би и той беше от тях, а само се преструваше на нормален. Кой можеше да знае? Не беше сигурна, че ще разпознае един нормален мъж, дори и да се спъне в него.

— Не знам защо съм изненадана. Предполагам, защото повечето хора говорят едно, а вършат друго. Между другото, как изкара в Сен Бартс?

— Беше забавно. Всяка Коледа ходя там със семейството си. Имам трима братя и всички водят съпругите и децата си.

— Аз пък имам три сестри — осведоми го Тами и се усмихна.

Явно семейството му приличаше на нейното, макар че нито една от сестрите ѝ не бе омъжена и нямаше деца.

— Зная. Нали ми каза, че си напуснала работата си, за да дойдеш тук и да се грижиш за сестра си. Бях впечатлен — и това беше самата

истина. — Какво стана с нея?

Тами излезе от дневната, за да си поговорят на спокойствие.

— Това е дълга история, но вече е добре.

Докато го изричаше, осъзна, че им оставаше още половин година да живеят в тази къща, и внезапно изпита тъга. Харесваше ѝ да живее със сестрите си. Може би след изтичането на договора за тази къща щяха да си намерят нещо подобно. А и никоя от тях нямаше къде другаде да отиде. Може би щяха вечно да живеят заедно. Четири стари моми в една къща. Единственият, който бе открил любовта, беше баща им. Впрочем отношенията между Ани и Брад също се развиваха добре. А и харесваше момчето, с което Канди се бе запознала в самолета. Обаче нейният любовен живот и този на Сабрина бяха пълен провал.

— Спомена, че сестра ти е претърпяла злополука. Какво се случи?

Изглеждаше искрено заинтригуван. Може би просто проявяваше любопитство, но ѝ бе приятно да разговаря с него. Струваше ѝ се приятен и мил. Същевременно интелигентен, с хубав външен вид и сравнително преуспял в професията.

— Изгуби зрението си. За нея беше голяма трагедия. Тя е художник, всъщност беше. Сега посещава училището за слепи „Паркър Скул“.

— Колко странно — отбеляза Джон с тъжна нотка в гласа. — Един от братята ми е глух и ние всички владеем езика на глухонемите. Такъв е по рождение. За сестра ти е било голямо предизвикателство да се приспособи към слепотата и новия начин на живот.

— Така е, но тя е удивително и много смело момиче.

— Използва ли куче водач?

— Не — усмихна се Тами. — Мрази кучетата. Всяка от нас трите има куче, но те са малки, грешка, само двете са такива. Кучето на най-голямата ми сестра е басет на име Бюла. Страда от хронична депресия.

Той се засмя на описанието.

— Може би се нуждае от психиатър — пошегува се Джон.

— Имаме няколко.

— Това ме подсеща за нещо. Я ми кажи истината за Дезире Лафайет. Наистина ли е била мъж?

Тами се засмя.

— И аз винаги съм се питала.

— Държи се като стриптийзърка.

— Навярно това е била детската ѝ мечта. Сега иска да ѝ подновя изцяло гардероба, като настоява дрехите ѝ да са модели на Оскар де ла Рента, сътворени специално за нея. Още не съм събрала смелост да го попитам. Нито пък да представя искането ѝ пред отговарящите за бюджета на шоуто.

— Сигурен съм, че би могло да се уреди.

— Надявам се да откажат.

Двамата се посмяха още малко, докато разговаряха за шоуто, след това Джон повтори поканата си за обяд. Предложи ресторант, който и тя харесваше. Звучеше примамливо, а и щеше да бъде освежаващо да се измъкне за малко от офиса. Не го правеше често, тъй като обикновено беше твърде заета да гаси пожари, за да има време да обядва. Уговориха се за един часа на следващия ден.

Когато затвори и се върна в стаята, сестрите ѝ я обсипаха с въпроси кой се е обадил.

— Един колега от шоуто, на когото постоянно налитам по време на работните срещи — уклончиво отвърна Тами.

— Звучи забавно — тъжно се усмихна Сабрина.

Тя не бе излизала след скъсването с Крис преди месец. Оставаше до късно в кантората, а след това се прибираще направо у дома. Нямахше желание за нищо друго. Откакто си бе тръгнал, мислеше само за него. Много ѝ липсваше, но той нито веднъж не я потърси. Пред очите ѝ постоянно бе красивият пръстен и изразът на лицето му, когато ѝ направи предложението, което толкова я бе изплашило. Наистина не беше толкова смела като баща си. Съмняваше се, че бракът му с Лесли ще бъде успешен. Но му го желаше от все сърце. Въпреки че намираще решението му за прибързано и за проява на неуважение към майка им. Но го обичаше и се радваше, че се срещнаха и разговаряха. Поне можеха отново да общуват, а това все пак беше нещо. Ала както и останалите, Сабрина се боеше, че бракът му с Лесли ще се отрази върху отношенията им с баща им.

На следващия ден Тами се срещна на обяд с Джон Спъри. Потвърди се впечатлението ѝ, че е интелигентен и интересен събеседник, и тя го хареса. Имаше безброй идеи за работата, многостранни интереси, спортуваше, обичаше театъра и беше изключително амбициозен в професията си. Беше на тридесет и

четири години и много привързан към семейството си. Към края на обяда беше ясно, че имаха много общи неща.

— И така, какво ще бъде следващото? — попита младият мъж, когато излязоха от ресторанта. — Вечеря или обяд? — внезапно му хрумна нещо друго. — А какво ще кажеш да поиграем тенис в клуба ми в събота сутринта?

— Аз съм калпав играч — предупреди го Тами, но ѝ се стори забавно.

— Аз също — призна той. — Но ми доставя удоволствие. След това, ако имаш време, може да обядваме в клуба или някъде другаде.

Той явно не бързаше към интимния завършек на запознанството им и това също ѝ се понрави. Не ѝ харесваха мъжете, които я канеха на вечеря и още същата вечер се опитваха да я вкарат в леглото. А и тя нямаше нищо против да бъдат само приятели. Нямаше много приятели в Ню Йорк. Всичките ѝ близки познати бяха в Ел Ей, а нямаше време да се вижда с тях.

Тами беше в отлично разположение на духа, когато се върна в офиса. Джон ѝ се обади на следващия ден — просто да я чуе. Изпрати ѝ шеговита докладна записка по имейла, която я накара да се смее на глас. Беше приятно и освежаващо допълнение към живота ѝ. Не приличаше на ослепителна светкавица, но пък и тя нямаше нужда от подобно нещо. Усещаше присъствието му, но то не я разтърсваше, нито я изнервяше, а ѝ действаше успокоително и същевременно ободряващо. Новият ѝ познайник не спазваше специални диети и не беше поклонник на никакви чудати вярвания и култури.

Тами само бегло спомена за него пред сестрите си. Запознанството им още не даваше основание да споделя по-обстойно. В събота се прибра щастлива и отпочинала след играта на тенис, която Джон бе спечелил с лекота. Оказа се много по-добър играч, отколкото твърдеше, но и тя не му се даде лесно. След това обядваха и се разходиха. Когато се прибираше, Тами се натъкна на Брад и Ани, които тъкмо излизаха. Брад щеше да я води на някаква изложба за тактилно концептуално изкуство. Беше чел за нея и смяташе, че ще е интересна. Двамата оживено разговаряха. Той настояваше Ани да изнесе още една лекция в училището. Мислеше, че може да направи и серия семинари за музеите или за особеностите в изкуството на градовете в Италия,

които бе посетила. Паметта ѝ бе отлична и можеше да сподели много със съучениците си.

— Къде си била? — попита я Ани.

Изглеждаше щастлива в компанията на Брад и Тами се радваше за нея. Канди отново бе заминала за „Браун“, за да прекара уикенда с Пол. Правеше го вече за втори път.

— Играх тенис с един приятел — непринудено отвърна Тами. — Сабрина вкъщи ли е?

— В стаята си е. Мисля, че се разболява. Гласът ѝ звучи ужасно.

Тами кимна. От Нова година Сабрина приличаше на болна.

— Пожелавам ви приятно прекарване. Ще се видим по-късно.

— Ще закъснея. След изложбата ще вечеряме.

— Добре. Забавлявайте се.

Докато влизаше в къщата, Тами се усмихваше. Ани направо сияеше, изглежда, двамата с Брад се чувстваха чудесно заедно. Всичко помежду им беше наред. Тами се радваше, че Сабрина бе спечелила баса.

Качи се горе, за да провери как е по-голямата ѝ сестра, и я завари да лежи в леглото, в тъмното. Подозираше, че не е болна, а потисната. И Тами страдаше заради раздялата ѝ с Крис. Той беше толкова добър и обичаше Сабрина. Жалко, че тя изпитваше такъв страх и неприязън към брака. Ако изобщо някога се решише да се омъжи, Крис беше идеалният кандидат. Но явно тя просто не можеше. Дори предпочиташе да го изгуби, вместо да се омъжи за него.

— Как се чувстваш? — нежно попита Тами по-голямата си сестра, която само сви рамене. Изглеждаше бледа и уморена, с тъмни кръгове под очите. Скъсването с Крис не беше освобождение, както се случваше в някои връзки. Беше огромна загуба, която тя не можеше да преживее. Вече месец страдаше за него.

— Не особено добре — Сабрина се претърколи и впери поглед в тавана. — Може би татко е прав. Навярно в живота трябва да поемаме рискове и не бива да изпускаме шанса си. Но просто не се виждам омъжена. Нито да имам деца. Това е такава огромна отговорност, ужасно ме плаши.

— Ти се грижиш за всички нас — напомни ѝ Тами. — Направо си като майка за трите ни, особено за Ани и Канди. Каква е разликата между сестри и деца?

— Ако ми писне, мога да ви кажа да ми се махнете от главата — тъжно се усмихна тя. — Но не можеш да кажеш подобно нещо на децата си. А ако се провалиш, ще объркаш живота им завинаги. В работата си непрекъснато съм свидетел на подобни трагедии.

— Би трябвало да организираш сватби, вместо да се занимаваш с разводи. Това щеше да ти се отрази по-добре.

Сабрина отново се усмихна.

— Да. Може би. Навярно Крис ме мрази. Беше толкова сладък с пръстена онази вечер, но аз просто не можех да приема. Дори и заради него. Само Бог знае колко го обичам. Не бих имала нищо против, след време да заживеем заедно. Просто не желая да се подписваме върху някакъв официален документ. Настава такава бъркотия, изникват огромни неприятности, когато се наложи да сложиш край. А така, ако пожелаеш, казваш „довиждане“ и това е всичко. Няма нужда от трион, за да се разделите.

— И ти си този трион? — попита Тами.

— Такава ми е работата — призна Сабрина. Виждаше я по този начин. — Аз смилам всичко, което имаш — сърцето, главата, портфейла, децата. Разрязвам малките на две и давам по половинка на всеки родител — честно и почтено. Господи, нима някой би искал да преживее това?

— Много хора го правят — Тами не се вълнуваше чак толкова по темата, но беше загрижена за сестра си. — Това ме подсети, че не казах нищо на татко, но се надявам да подпише предбрачен договор.

— Не може да е толкова глупав — Сабрина седна в леглото. С часове бе лежала, замислена за Крис. — Ще му пратя имейл, за да му напомня. Не е моя работа, но някой трябва да му каже.

— Разбираш ли сега какво имам предвид? Ти се грижиш за всички нас, Сабрина. Защо да нямаш свои деца, вместо да дундуркаш шайка възрастни? Може да е много по-забавно да се грижиш за деца.

— Може би — усмихна се тя, но не изглеждаше убедена.

Слезе долу, за да приготви нещо за ядене. Малко по-късно позвъни Канди, за да им каже, че е добре. След ужасния инцидент с Марчело, когато напускаше дома, тя редовно се обаждаше, за да ги осведоми къде е. Никога не отиваше в чужд апартамент, дори и сега, когато беше на гости на Пол в Роуд Айланд. Отсядаше в хотел и Сабрина смяташе, че двамата още не са имали интимни отношения.

Канди беше изключително предпазлива и като че ли Пол нямаше нищо против да чака. Това говореше добре за него. Беше млад, но разумен. А не някой долен и извратен тип, който преследва млади момичета. Вярно, Ани излизаше с доста по-възрастен мъж, но някак си разликата помежду им нямаше значение. Тя винаги изглеждаше зряла за възрастта си, а през последната година съзря още повече. Брад я закриляше и много се грижеше за нея, което успокояваше двете ѝ по-големи сестри и дори Канди. Всички одобряваха любовта между Брад и Ани.

Сабрина и Тами прекараха вечерта заедно, гледаха телевизия, решиха кръстословицата в „Таймс“ и се насладиха на почивката след уморителната седмица. В неделя Джон се обади пак да си побъбрят. Вечерта Тами изкъпа кучетата, а Ани и Брад отново излязоха. Щяха да вечерят с приятели.

— Водим екзотичен живот, нали? — отбеляза Тами, докато подсушаваше кучетата, а Сабрина ѝ подаваше чисти кърпи. И двете се усмигнаха. Зарадваха се, когато малко по-късно Канди се прибра.

— Как изкара? — попита Тами, докато най-малката сестра си оставяше чантата на пода.

— Страхотно! През цялото време бяхме с приятелите му — преливаше от вълнение за приятните преживявания през уикенда. Явно се чувстваше добре сред връстници.

Тази нощ и четирите момичета си бяха у дома. Вратите на спалните им бяха отворени, докато си пожелаваха лека нощ. Всяка лежеше в леглото си, усмихваше се и си мислеше какви големи късметлийки са да се имат една друга, независимо от мъжете в живота им.

25.

Денят на свети Валентин беше посрещнат със смесени чувства в къщата на Източна осемдесет и четвърта улица. Сестрите се събудиха с натежали сърца. На днешния ден баща им щеше да се ожени в Лас Вегас. В този момент по-силно отвсякога усещаха липсата на майка си. На закуска всички бяха тъжни и мълчаливи. Бяха изпратили цветя и шампанско в хотелската стая на баща им и Лесли. А преди две седмици Сабрина му бе написала имейл, за да му напомни за предбрачния договор. Отговорът му гласеше, че вече се е погрижил, което донякъде я успокои. Поне, ако нищо не се получи, Лесли няма да си тръгне, откъвайки цялото му имущество.

Брад бе поканил Ани да излязат вечерта, за да отпразнуват Деня на влюбените. Тами се изуми, когато Джон ѝ се обади. Предложи да отидат на вечеря, а после на кино. На нея ѝ се стори добра идея — не беше нещо прекалено романтично и нямаше да се чувстват неудобно, тъй като връзката им беше още в началото. Пол пък смяташе да дойде в града, за да се види с Канди. Всички имаха планове за вечерта, с изключение на Сабрина. Тя смяташе да си остане у дома и да свърши работата, която си бе донесла от кантората. Останалите се чувстваха ужасно, че отиват да се забавляват, а тя ще бъде сама. Когато Тами излизаше, Сабрина си приготвяше супа. Тами се почувства виновна, че я оставя сама.

— Не ставай глупава. Аз ще съм добре — увери я Сабрина.

Усмихна ѝ се окуражително и ѝ направи комплимент колко добре изглежда. Вече ѝ бе казала колко много ѝ допада Джон. Освен че притежаваше хубава външност, той беше интелигентен, добър, духовит, с пъргав ум. Бликаше от идеи, а двамата с Тами работеха в едно и също поле на изява. Сабрина харесваше и Пол Смит. Младежът беше като глътка чист въздух в сравнение с мъжете, които обикновено се навъртаха около Канди, дебнейки да извлекат някаква изгода. Одобряваше и Брад. Не пропусна да каже на Ани колко е хубава тази вечер. Тами ѝ помогна да си избере роклята, Канди ѝ направи косата и

малко я подравни. Когато Брад се появи, Ани приличаше на нежна фея. Той остана смаян от красотата ѝ. Очевидно беше луд по нея, а и Ани беше влюбена. Нещата помежду им явно бяха сериозни.

След като сестрите ѝ излязоха, Сабрина остана сама. Седеше край кухненската маса, втречена в супата си. Мислеше за Крис и се питаше как се стигна дотук. Беше изгубила мъжа, когото обичаше от близо четири години. Най-накрая се предаде и изсипа супата в мивката. Не ѝ се ядеше, не ѝ се работеше. Можеше единствено да мисли за него и да си повтаря колко много ѝ липсва. От Нова година не бяха разговаряли. От мига, в който напусна къщата им с кутийката с годещия пръстен в джоба, не знаеше нищо за него. Не го бе потърсила и той не ѝ се бе обаждал.

Помота се малко из гостната, после се опита да гледа телевизия в кабинета. Не можеше да се съсредоточи. Накрая се качи в стаята си и се загледа през прозореца. Навън валеше сняг. Изведнъж младата жена осъзна, че не издържа повече. Трябваше да го види, дори да е за последен път. Слезе долу, нахлузи ботушите си, грабна едно палто от гардероба и в снежната вечер се запъти пеша към апартамента му. Позвъни на вратата и за пръв път от близо два месеца чу гласа му. Това ѝ подеждаше като свеж въздух, от който сякаш бе лишена през последните шест седмици.

— Кой е? — попита Крис по домофона.

— Аз съм. Може ли да се кача?

Последва дълга пауза, после се разнесе бръмчене. Тя бутна вратата и се качи по стълбите към апартамента му. Завари го да стои на прага бос, по пуловер и дънки, смръщил вежди. Погледите им се срещнаха и няколко минути останаха впити един в друг. Сетне тя пристъпи бавно към него, а той се отдръпна настрана, за да ѝ направи път. Сабрина влезе и се огледа. Нищо не се бе променило. И той си беше същият. Все още беше мъжът, когото тя обичаше, но за когото не можеше да се реши да се омъжи.

— Случило ли се е нещо? — загрижено попита Крис. Тя изглеждаше ужасно. — Добре ли си?

Сабрина се извърна и тъжно го погледна.

— Не, не съм. А ти? — в отговор Крис само сви рамене. Последните шест седмици бяха тежки и за него.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи, но тя поклати глава. Още ѝ бе студено и седна на дивана, без да сваля палтото си. — Защо си тук? — Сабрина не му напомни, че е Денят на влюбените. Какъв смисъл имаше за тях. Празникът бе за сестрите ѝ, излезли да празнуват с мъжете, появили се в живота им.

— Не знам защо съм тук — честно отвърна младата жена. — Трябваше да дойда. Всичко е толкова безсмислено и мрачно без теб. Не знам какво не е наред с мен, Крис. Бракът ме плаши до смърт. Причината не е у теб, а у мен. Ето, баща ми се жени за някаква тъпачка само пет месеца след смъртта на мама. Защо той не е уплашен? Би трябвало да е, но не е. А аз се страхувам. Мразя това, в което бракът превръща хората, ако се провали.

— Невинаги се проваля — нежно рече той и се отпусна в любимото си кожено кресло срещу нея. Обичаше да седи там с часове с кучето в скута. — Понякога се получава.

— Рядко. Предполагам, че аз просто не съм виждала успешни бракове. Задължително ли е да се женим? Не може ли да си живеем просто така?

— Вече сме го правили. Не желая вечно да тъпча на едно място, Сабрина. Искам от живота много повече. Ти също би трябвало да искаш. Смятах да ти се обадя — поколеба се. — Много мислих за нас. Болно ми е да се отказвам от желанието си, а и ти не бива да го правиш. Какво ще кажеш да опитаме известно време да живеем заедно? Не завинаги, може би само за шест месеца... Да речем, след като изтече наемът за къщата. Бихме могли да опитаме. Ако искаш, можем да живеем тук. Или да си намерим друго жилище, само за нас. Не знам. Навярно един официален лист хартия не е чак толкова важен, колкото си мисля. Може би просто трябва да поживеем заедно и да видим дали ще потръгне. И може би тогава няма толкова да те е страх да направиш следващата стъпка — гласът му заглъхна, когато я видя отрицателно да поклати глава.

— Не го прави, ако не искаш, Крис. Не бива да се примиряваш — нещастно промълви тя. Опитваше се да защити интересите му, въпреки че бяха в конфликт с нейните.

— Аз искам теб — заяви високо той. — Само теб искам, Сабрина. И те искам от деня, в който те срещнах. Теб, заедно с твоето забързано и трескаво всекидневие, сестрите ти, баща ти, нашето

глупаво куче... и един ден нашите деца. Ти се грижиш за сестрите си сякаш са малки деца. Остави ги да пораснат. Те така или иначе ще го направят. А ние можем да имаме наши деца.

— Ами ако те ни намразят? Ако станат наркомани или малолетни престъпници? Това не те ли плаши? — очите ѝ бяха като две тъмни езера от страх.

Сърцето му се сви от мъка за нея, копнееше да стане и да я вземе в прегръдките си, но не го направи. Продължи да я гледа, макар че му се искаше тя да не страда толкова.

— Не ме плаши, щом съм с теб. Нищо не ме плаши. И ако станат малолетни престъпници, ще ги зарежем и ще си направим нови — усмихна ѝ се. — Аз само искам да сме заедно, скъпа. Съгласен съм на всичко заради това. Ако предпочиташ само да живеем заедно, така да бъде. Но ми обещавай, че ако забременееш, ще се оженим. Искам децата ни да са законни. Може някой ден за тях това да се окаже от значение — тя кимна и плахо му се усмихна.

— Може би, след като поживеем шест месеца заедно, аз най-после ще се реша.

— Надявам се — Крис се изправи и отиде да седне до нея на дивана. Обви ръце около раменете ѝ, а тя склони глава на гърдите му.

Сякаш след като си бе тръгнал на Нова година, бе отнесъл и част от нея. Да загуби Крис, беше по-лошо, отколкото физически да осакатее.

— Съжалявам, че се държах така на Нова година — тихо промълви. — Бях уплашена.

— Знам. Всичко е наред, Сабрина. Всичко ще бъде наред... ще видиш...

— Защо ти си толкова сигурен, а аз толкова се боя? — но през последната година ѝ се случиха много страшни неща. След смъртта на майка си бе по-изплашена отвсякога. Тази загуба я бе разтърсила из основи. Крис беше прав. Тя се грижеше за всичките си близки, защо не и за него? А може би и за децата им. — Обичам те, Крис — прошепна младата жена.

— И аз те обичам. Бях нещастен без теб. Мислех тази вечер да дойда у вас, но се страхувах, че ще затръшнеш вратата в лицето ми.

Сабрина поклати глава, а той я целуна. Не бяха решили всичките си проблеми, но това бе началото.

— Как е Ани? — попита Крис.

Всичките ѝ близки му липсваха. От доста време се бяха превърнали в неговото семейство. Не искаше да ги изгуби, а най-малко Сабрина. Тя чувстваше същото към него и затова бе дошла тази вечер.

— Добре. Мисля, че все повече се влюбва в Брад. Струва ми се, че е сериозно. Той я накара да се запише в допълнителни класове, да прави скулптури, да изнася лекции за Флоренция. Предлага ѝ следващата година да преподава в училището. Опитва се да я убеди да си вземе куче.

— Брад е добър човек. Харесва ми — не попита Сабрина дали смята, че двамата ще се оженят. Беше твърде рано. Бяха заедно само от два месеца. Единственият човек в семейството, който щеше да се жени — баща им, всъщност най-малко трябваше да го прави. Този свят наистина беше побъркал.

Крис я отведе в леглото и тя прекара нощта при него. Не забрави да се обади на сестрите си, за да ги успокои, че е добре, но не им каза къде е.

Тами беше убедена, че е с Крис и не иска да я безпокоят.

На следващата сутрин Сабрина и Крис се появиха заедно в къщата. Изглеждаха леко недоспали, но много щастливи. Сестрите ѝ се хвърлиха да го прегръщат, сякаш беше обичан брат, завърнал се след дълго отсъствие. Всички ужасно му се радваха.

— Добре дошъл у дома — прошепна Сабрина и го целуна, а Бюла залая яростно, размахала буйно опашка като метроном.

26.

Месец март беше вълнуващ за всички. Тами си прекарваше страхотно с Джон Спъри, а в деня на свети Патрик получи обаждане, което никога не бе очаквала. Телевизионната мрежа имаше идея за ново шоу и искаха тя да я доразвие за праймтайма, извън Ню Йорк. Ставаше дума за три жени, които живеят заедно — лекарка, адвокатка и актриса — и за кризисните ситуации в живота им. Снимките щяха да бъдат в Ню Йорк. Трябваше да се привлекат известни актриси и не по-малко прочути гостуващи актьори. Вече имаха спонсори и настояваха Тами да го продуцира. Заприлича ѝ на шоуто ѝ в Лос Анджелис, само че по-мощно и по-добре замислено. Стори ѝ се като сбъдната мечта. Направо не можеше да повярва, че ѝ се случва. Беше великолепна възможност и тя мигом прие. Шефовете искаха шоуто да се излъчва в ефир от следващата пролет, което означаваше, че ще остане в града и след изтичане на договора за наем на къщата на Източна осемдесет и четвърта улица. За Тами беше ясно, че ще се наложи да продаде къщата си в Ел Ей и да си купи подходящ апартамент в Ню Йорк. Или къща. Може би сестрите ѝ щяха да живеят заедно с нея, след като настоящият им експеримент се окаже толкова успешен.

От телевизионната мрежа вече ѝ бяха осигурили нов офис, асистентка и секретарка. Предоставиха ѝ свободата сама да избира помощник-продуцентите и да определи бюджета. Единствената им цел бе да спечелят „Еми“ и бяха сигурни, че тя ще извоюва престижната награда.

Тами нямаше търпение да сподели новината с Джон. Шефовете на новото шоу искаха да започне работа от юни и сама да определи графика. Това ѝ позволяваше да даде тримесечно предизвестие в шоуто, където работеше в момента, за да успеят да ѝ намерят заместница за продуцирането на „Може ли тази връзка да бъде спасена? Това зависи изцяло от вас!“. Навярно то беше най-лошото шоу, в което някога бе работила, но всъщност работата ѝ бе доставила много по-голямо удоволствие, отколкото бе очаквала. И в известно

отношение колегите ѝ щяха да ѝ липсват. Работата ѝ се бе отразила добре, запълваше времето ѝ, а и спечелените пари не бяха никак малко. Оказа се, че са нужни само шест месеца, за да изникне нещо по-добро. Новото шоу беше великолепна възможност за кариерата ѝ. Когато съобщи на Джон, той изпадна във възторг. Каза ѝ, че не знаел нищо за новото предложение, и Тами му повярва.

— Това ще бъде най-гледаното шоу! — убедено заяви той.

Двамата го обсъдиха по време на обяд, а щом вечерта се прибра у дома, Тами побърза да съобщи новината и на сестрите си.

— Якооо! — възкликна Канди.

На следващия ден заминаваше на двуседмични снимки в Япония. Щеше да спечели доста пари и вече си правеше планове да посети Пол в „Браун“, след като се прибере. Ани беше щастлива с Брад. Крис се беше върнал. Всичко вървеше като по мед и масло.

Сестрите поздравиха Тами за новата работа. На следващия ден тя връчи предизвестията си на шефовете на „Може ли тази връзка да бъде спасена? Това зависи изцяло от вас!“. Ървинг Соломон съжаляваше, че напуска, но я похвали за страхотната работа, която бе свършила в шоуто. Не пропусна да изтъкне, че повишаването на рейтингите се дължеше тъкмо на нея. Тами наистина си разбираше от работата.

Очакваше се Ани да се дипломира същия месец, но Брад я бе убедил да удължи обучението си и да тренира с куче водач. Тя не беше особено ентузиазизирана от идеята, но се съгласи да опита. Избра си един шоколадов лабрадор и отложи дипломирането за май. Бакстър завърши училището в края на март, но двамата си обещаха да не губят връзка. Той се бе превърнал в много специален приятел и още от самото начало бе направил престоя ѝ в „Паркър Скул“ много по-приятен. Сега предаваше щафетата на Брад. През пролетта ѝ предстоеше да подготви нов цикъл лекции по изобразително изкуство. По история и техника на живописата. Ани не си представяше как ще рисува, без да вижда, но Брад ѝ предложи да пробва с абстрактни рисунки и да види дали ще се получи. Тя бе установила, че скулптурата не е нейното поле за изява, но ѝ харесваше да работи с глината и грънчарското колело. Направи няколко красиви керамични предмета, които подари на Брад.

Но най-хубавото нещо в живота им бе да планират общо пътешествие, след като Канди се върна от Япония през април. Тами и

Джон организираха малка ски ваканция във Върмонт за всички. Прекараха един чудесен уикенд. Всички караха ски, с изключение на Ани, която обаче си прекарваше времето добре в дълги и освежителни разходки. Новото ѝ куче също стана член на компанията. Казваше се Джесика, беше много сладко и страшно бързо се приспособи към останалите.

Ски ваканцията мина идеално. Ани се повози на лифта, Брад дори я изведе на нощно спускане. Тя установи, че не бе забравила как се карат ски и все още можеше да се спуска, стига да се държи за ръката на Брад. Прекараха фантастично и дори Пол пристигна от „Браун“, за да бъде с Канди.

Сабрина и Крис бяха на върха на щастието си. Новата им уговорка напълно ги устройваше. Нищо нямаше да се промени, когато след четири месеца сестрите напуснат къщата. Тогава щяха да заживеят заедно. Чуха се с баща си след завръщането му от медения месец в Лас Вегас. Той ги увери, че всичко е наред. Планираха да се видят скоро, но след като нещата се поуталожат.

В последния ден от престоя си във Върмонт решиха през лятото да заминат някъде заедно. Тъкмо обмисляха накъде да се запътят, когато на Ани ѝ хрумна идеята да наемат яхта. Тя винаги бе обичала яхтите и морето и беше запален мореплавател. Обсъдиха колко ще струва и определиха пътуването за юли. Брад, Пол и Ани нямаше да са на училище, а Сабрина и Крис щяха да си вземат отпуска. Джон заяви, че ще успее да се измъкне за малко от работата. Канди тъкмо щеше да се е върнала от пролетните ревюта, а Тами сама щеше да състави графика на новото си шоу. Трябваше само да решат каква яхта да наемат — с мотор или с платна. Нямаха търпение да потеглят.

Две седмици след ски ваканцията си момичетата се обадиха на баща си и го поканиха на обяд. Срещата се състоя в „Клуб 21“. Той през цялото време изглеждаше притеснен, дори повече от предишния път, когато им съобщи решението си да се ожени. Тогава беше паникьосан, а сега по-скоро засрамен.

Изчака до края на обяда, за да им съобщи новината. Беше поредният шок, но май вече нищо не можеше истински да ги изненада. Баща им най-после намери подходящите думи, за да ги извести, че двамата с Лесли очакват бебе през ноември. Тя току-що била разбрала,

навярно са го заченали през първата брачна нощ — подробност, която дъщерите му нито искаха да знаят, нито ги интересуваше.

— Ти направо ни шашна, татко — първа проговори Тами. — Предполагам, че трябва да те поздравя и да ти пожелаая всичко най-хубаво, но как на твоите години ще отглеждаш още едно дете? На мен ми е трудно да се реша, дори на моята възраст. Ти ще бъдеш на седемдесет и осем, когато то тръгне в колеж.

— Не мога да лиша Лесли от деца — спокойно отвърна баща им. — За нея това е много важно.

— Обзалагам се, че е така — подхвърли Канди.

С дете Лесли щеше да има много повече права, ако се стигнеше до развод, но никоя не го изрече на глас. Явно той все още хранеше някакви илюзии. Беше убеден, че са се оженили по любов. А и защо да го разубеждават? Сабрина дори не реагира при вестта за бебето. В сравнение с всичко, което се бе случило през изминалата година, бебето на баща ѝ нямаше да е краят на света. Все пак беше благодарна, че не са близнаци.

Дипломирането на Ани в училището беше много трогателно събитие. Присъстваха семейството и приятелите ѝ. Ани бе свършила огромна работа, за да се дипломира, а обучението ѝ с кучето вървеше много добре.

Тя покани и баща си на церемонията, за предпочитане сам. Отначало молбата ѝ го нарани. Той все още се надяваше, че дъщерите му ще омекнат и ще приемат Лесли, но после осъзна, че Ани искаше да сподели този миг само с него, а не с новата му съпруга. Никоя от сестрите не спомена бременността на Лесли, нито дори името ѝ. Предпочитаха колкото се може по-дълго да се преструват, че тя не съществува. След ноември това нямаше да е възможно. Тогава нямаше да става дума само за Лесли, а и за бебето на баща им. Сабрина сподели, че мисълта я ужасява, и всички се съгласиха с нея. Баща им с ново дете беше доста плашеща перспектива. Струваше им се прекалено възрастен, за да има други деца, но за разлика от него Лесли беше доста млада.

Никоя от тях не я бе виждала, откакто се бе появила в къщата на баща им с пая си. Очевидно беше спечелила доста от един ябълков пай и една порцеланова чиния, която трябваше да бъде върната. Момичетата не бяха сигурни дали са прави в преценката си за нея, или

грешат. Надявах се да грешат заради доброто на баща им. А междувременно му желях да бъде щастлив и доволен. Но нещата не бяха същите. Осъзнавах, че е нужно още време. Обичаха баща си и винаги щяха да го обичат. Но им беше много трудно да отворят сърцата си за новата му съпруга. Беше прекалено скоро. Може би някой ден и това щеше да стане. Но засега не.

През май наеха яхта от Нюпорт, Роуд Айланд, с която през юли да осъществят общото пътуване. Платноходката се управляваше от опитен екипаж и беше много красива, поне на рекламната брошура. Имаше капитан, двама моряци и четири каюти за тях. Очертаваше се незабравимо плаване.

Два дни преди да се качат на борда, Тами бе разтърсена до основи от нова възможност за работа. Обадиха ѝ се от конкурентно шоу на това, в което бе приела да работи, с предложението да го продуцира през идващия сезон. Това означаваше да се завърне в Лос Анджелис, където бяха приятелите ѝ, къщата ѝ и всички неща, с които ѝ бе толкова трудно да се раздели. Ето че бе затрупана с предложения — от екипа на телевизионната мрежа в Ню Йорк, а сега и от Ел Ей. Можеше да се върне там веднага щом изтече договорът за наем на къщата. Не ѝ беше лесно да вземе решение, но след като го обмисля внимателно цяла нощ, Тами си даде сметка, че повече ѝ харесва шоуто в Ню Йорк, а и искаше да бъде близо до сестрите си. Отказа предложението за Ел Ей в деня, преди да потеглят на морското пътешествие. Джон изпита огромно облекчение. През последните шест седмици връзката им се бе задълбочила и младата жена никога не се бе чувствала по-щастлива. Смахнатите и ексцентрични типове бяха история. Не можеше да повярва, че най-после бе открила подходящия мъж. Той беше стабилен, разумен, интелигентен и двамата бяха луди един за друг. Освен това харесваха и семействата си.

Едно телефонно обаждане ги хвърли в смут вечерта, преди да потеглят за пристанището. Четирите сестри трескаво опаковаха багажа си. Канди бе помъкнала пет куфара, а останалите — по един. Кучетата вече се намираха на борда. Тъкмо тогава се обади агентката по недвижими имоти. Хазяинът им се бил влюбил във Виена, а научното му проучване щяло да продължи по-дълго от планираното, затова предлагал да удължат договора за наем с още пет месеца.

Проведе се сериозна семейна дискусия, но Сабрина, макар и със съжаление, заяви, че няма да продължи да живее с тях. Не можеше да разочарова Крис — беше му обещала, че на първи август ще се нанесе при него. Той беше проявявал търпение прекалено дълго и тя не смееше да го моли за още. Наемателят на Канди се изнасяше от апартамента ѝ и тя смяташе да се върне там, но силно се изкушаваше да остане в къщата. Тами пък беше във възторг. Тя беше толкова заета с организацията на шоуто, че нямаше време да си търси ново жилище, а Ани се усмихна загадъчно и заяви, че предложението за удължаването на наема се вписвало идеално в плановете ѝ. Тя току-що бе навършила двадесет и седем. Така че поне две от сестрите искаха да останат, а може би и третата щеше да се присъедини. Всички бяха единодушни, че Сабрина ще им липсва, но е крайно време тя да се премести при Крис. Той бе чакал достатъчно дълго.

Компанията от осем души отлетя на следващата сутрин за Провидънс — четирите сестри и мъжете им. Предварително нает микробус ги отведе от летището до пристанището в Нюпорт, където ги очакваше яхтата. Беше първи юли и щяха да прекарат на борда две седмици. Планираха да обиколят Мартас Винярд и Нантъкет, а по пътя да посетят свои приятели. Бяха благодарни на баща си за отмяната на ежегодното тържество за Четвърти юли. Така щеше да им е много по-леко да отбележат годишнината от смъртта на майка им. Заедно с хората, които обичаха, в съвсем различна обстановка от мястото, където преди една година се бе случила трагедията.

Сутринта на Четвърти юли момичетата организираха скромна церемония на борда и всяка хвърли по едно цвете във водата.

Тами забеляза, че Ани хвърли две.

— За какво беше второто? — попита тя тихо сестра си.

Ани се поколеба за миг, сетне отговори:

— За очите ми.

Малко след това отплаваха и прекараха деня, обикаляйки край Мартас Винярд. Вечерта хвърлиха котва в пристанището. Пътуването беше прекрасно, а нощта — вълшебна. Брад стисна тайно ръката ѝ, за да ѝ даде знак.

Ани пое дълбоко дъх и изчака разговора да затихне. Брад почука по чашата с ножа си и се възцари тишина. Всички впериха изпълнени с очакване погледи в тях. Ани се усмихваше и държеше ръката му.

— Искаме да ви кажем нещо — започна тя с треперещ от възмущение глас. Сабрина и Крис се спогледаха и се усмихнаха. Ако беше това, което си мислеше, Крис се надяваше да е заразно. Но и така нямаше повод да се оплаква. Напоследък Сабрина изглеждаше много по-уверена в съвместното им бъдеще. Дори един или два пъти спомена, че иска деца. — Ще се оженим през декември — обяви Ани, извърнала лице към Брад. — Аз ще работя в училището с Брад... и ще бъда негова съпруга... — додаде, а групата избухна във възторжени поздравления.

— По дяволите! — възкликна Сабрина, когато смеховете и ръкоплясканията стихнаха. — Трябваше да се хвана на бас за по-голяма сума. Какво твърдеше ти само преди година? Че никога вече няма да излезеш на среща с мъж, че ще си останеш стара мома... и никога няма да имаш деца. Можех да спечеля цяло състояние — всички се засмяха, Брад прегърна Ани и я целуна. Двамата изглеждаха безкрайно щастливи заедно. Крис целуна Сабрина и обви ръка около кръста ѝ. А след малко Тами спомена, че през август ще ходи на почивка с Джон и братята му. Канди и Пол само се засмяха. На тяхната възраст бракът бе последното, за което мислеха. Двамата искаха просто да бъдат заедно, да се наслаждават на компанията си, да се забавляват, както през последните пет месеца.

Седнали на палубата, четирите млади жени се спогледаха. Нямаше нужда да казват нищо. Мислеха за майка си. Подаръкът, който им бе дала — да се имат една друга — бе наистина най-хубавият и безценен дар на земята.

— За сестрите! — вдигна чаша Сабрина. — И за мъжете им!

Осем чаши звъннаха в тържествен и възпоминателен тост за майка им, за обичта, която им бе дарила, за уроците, на които ги бе научила, и за връзката, която бе изковала помежду им и която никога нямаше да се разруши. Колкото и тежка да беше, едновременно с това тази година бе най-хубавата и най-пълноценната в живота им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.